

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

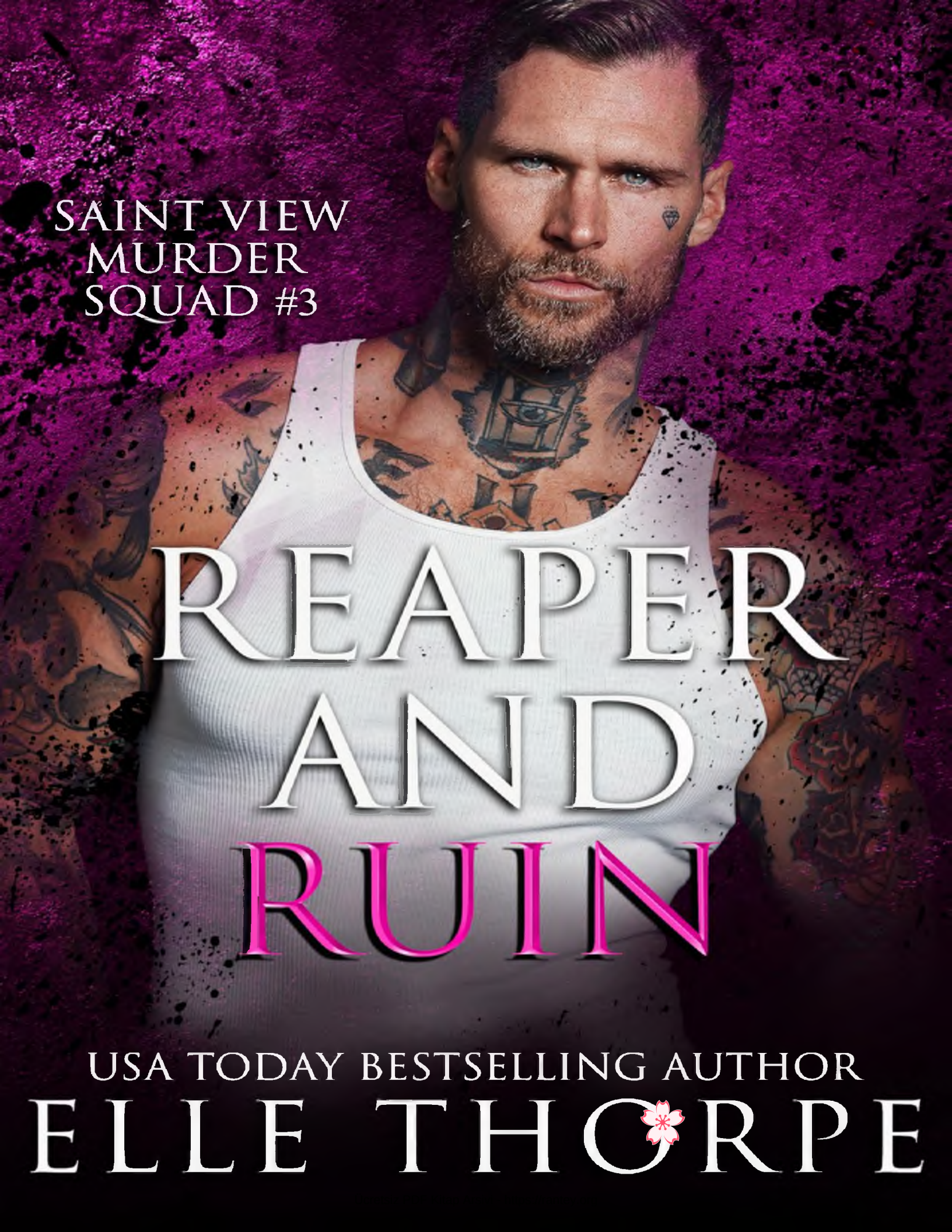
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with a beard and blue eyes, wearing a white tank top, is the central figure. He has several tattoos, including a large one on his chest featuring an eye and a crown. The background is a dark purple with black splatters. The text is overlaid on the image.

SAINT VIEW
MURDER
SQUAD #3

REAPER AND RUIN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ELLE THORPE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

REAPER VE RUIN
SAINT VIEW CİNAYET BÜROSU
KİTAP 3

ELLE THORPE

WWW.ELLETHORPE.COM

Telif hakkı © 2025 Elle Thorpe

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

V1

*Cesurca savaşan, kitleleri alt eden ve bu adanmışlık için verilen savaşta
zafer kazanan Trystin Reed Melville'e.*

*Efsaneler onun adını anacak (muhtemelen)... ya da belki de penceresinin
dışında sadece bir X olacak.*

İÇİNDEKİLER

1. [Kırbaç](#)
2. [Violet](#)
3. [Levi](#)
4. [Kırbaç](#)
5. [X](#)
6. [Menekşe](#)
7. [X](#)
8. [Menekşe](#)
9. [Levi](#)
10. [Menekşe](#)
11. [Kırbaç](#)
12. [Menekşe](#)
13. [X](#)
14. [Menekşe](#)
15. [Kırbaç](#)
16. [X](#)
17. [Menekşe](#)
18. [Levi](#)
19. [Kırbaç](#)
20. [Menekşe](#)
21. [Levi](#)
22. [Violet](#)
23. [X](#)
24. [Kırbaç](#)
25. [Levi](#)
26. [Kırbaç](#)
27. [Nyah](#)
28. [Levi](#)
29. [Violet](#)
30. [X](#)

31. [Violet](#)
32. [Violet](#)
33. [Violet](#)
34. [Menekşe](#)
35. [Kırbaç](#)
36. [Menekşe](#)
37. [Menekşe](#)
38. [Kırbaç](#)
39. [Menekşe](#)
40. [Levi](#)
41. [Menekşe](#)
42. [X](#)
43. [Menekşe](#)
44. [Violet](#)

[Epilog](#) [__](#)

[Teşekkür Elle](#) [__](#)

[Thorpe'un diğer](#) [__](#)

[eserleri Yazar](#) [__](#)

[hakkında](#)

WHIP

[illegible]

Nefes nefese, yüzüme çarpmak üzere olan dalgalarla mücadele ederek havayı içime çektim.

"X!" Levi yanımdan bir yerden bağırdı. Onun da atladığını fark etmemiştim. "Levi!" diye bağırdım. "Violet..."

"O atlamadı!"

Rahatladım, ama bu rahatlama kısa sürdü.

Çünkü Violet burada olmasa da, X buradaydı. "X!"

Giysilerim beni aşağı çekiyordu, her dalga ile denizin çekimi tehdit ediyordu.

Ama ona boyun eğmeye niyetim yoktu.

Ayakkabılarımı çıkardım, anında okyanusun dibine battılar, ve kendimi daireler çizerek suya daldırdım, onu görebilmek için suyu taradım.

Suçluluk duygusu beni sardı. Ona çok kızgındım. Violet'in bize ihtiyacı varken, Levi ve beni bir yığın cesetle birlikte ıssız bir yerde bırakmıştı.

Ama şimdi kurtarılması gereken onun aptal kıcıydı.

Eğer bu aptal boğulup Violet'in kalbini kırarsa, onu ciddi ciddi tekrar öldürürdüm. O zaten yeterince insan kaybetmişti.

Eğer boğulursa, sadece Violet'in acısıyla uğraşmak zorunda kalmayacağımı fısıldayan içimdeki sesi görmezden geldim.

Benim de kederimle uğraşmak zorunda kalırdım.

X beni sinirlendirip çıldırtsa da, görünüşe göre bu aptalı seviyordum.

Ya da en azından onun ölmesini istemeyecek kadar seviyordum.

"X!" "Whip!"

X'in nefes nefese kalan sesi hiç bu kadar güzel gelmemişti, bu yüzden gözlerimi bir saniye kadar kapattım. O yakındaydı ve karanlıkta gözlerimi kısarak baktım, yanımdaki Levi de aynısını yapıyordu.

"Orada!" X dalgaların altında kaybolmadan önce çırpınan elini gördüm. Levi'yi beklemeden, emin ve güçlü kulaçlarla yüzdüm, gözlerimi X'i son gördüğüm noktaya sabitleyerek, zihnimde onun başının tekrar su yüzüne çıkmasını ve doğru yolda olduğumu doğrulamasını diledim.

Dalgalar her yönden geliyordu, rüzgar ve yağmurla kabarmıştı. Karanlık fırtına bulutları ay ışığının çoğunu engelliyordu.

Bu yüzden pek bir şey göremiyordum, ama nefesimi tutarak bekledim ve sessizce onun tekrar ortaya çıkmasını diledim. "X!"

Sadece parmakları su yüzüne çıktı.

Ama bu yeterliydi.

Çaresizce ona doğru daldım, suyun altına daldım, çılgınca etrafımı yokladım, donmuş sudan başka bir şeye tutunamadığımda kalbim deli gibi çarpıyordu. Saniyeler geçiyordu, kafamın içinde bir gürültü vardı, her saniye onun çok uzun süre su altında kaldığını ve eğer ölürse bunun benim suçum olacağını haykırıyordu.

Elim sert bir şeye çarptı ve düşünmeden, içgüdüsel olarak parmaklarım onu kavradı.

Kafası su yüzüne çıktı ve nefes almaya çalıştı. "Çok uzun sürdü!"

Gözlerimi kırıştırdım ve ikimizi de su üstünde tutmak için sertçe tekmeledim.

"Ne?"

Halüsinasyon gördüğümünden tamamen emindim. Belki de çok fazla deniz suyu yutmuştum ve boğulan bendim.

"Çok uzun sürdü!" Beni yakaladı ve panik içinde pençeleyen parmaklarıyla beni kendine doğru çekti. Kendini su üstünde tutmaya çalışırken beni dönen suyun altına itti.

Onu iterek, kolunu tutmaya devam ederken, yukarı çıkıp nefes alabileceğim kadar uzaklaştım. Suyun yüzeyine çıktığımda, panik içinde beni tekrar suya itti.

Yeniden yüzeye çıktığımda, suyla karışık nefesler alarak hırıldadım. "X! Seni aptal! Beni boğuyorsun! Sakin ol lan!"

Ama o suda çırpınıp duruyor, beni tekrar tekrar suya çekiyordu. Ben ikimizi de su üstünde tutmak için boşuna mücadele ederken, sanki ben onun lanet adasıymışım gibi omuzlarıma tutunuyordu.

"Ben karada yaşayan bir yaratığım, Whip! Deniz için yaratılmadım!"

Beni boğmayı bırakmazsa, ikimiz de lanet olası bir su mezarına gömülecektik.

"Ben Rose'um, Jack değil! Kapıyı açın!"

Bir yudum daha su içtim ve onu kurtardıktan sonra onu ve *Titanic* referanslarını öldürmek için aklımda tüm yolları planladım.

"Levi!" Kafamı suyun üstüne çıkardığımda bağırdım.

Sanki onu cehennemin derinliklerinden çağırmışım gibi, Levi karanlıktan ortaya çıktı. "X! Dur! Artık boğulmuyorsun, onu öldürüyorsun!"

Haksız değildi. Mücadele ediyordum. Soğuk suda enerjim hızla tükeniyordu. X'in tutuşundan kurtulmaya çalışırken öksürdüm ve boğazımdan sesler çıktı.

Ondan kurtulmazsam, Levi ikimizi de kurtaracaktı.

Ama X duramıyordu. Beni tutmak için çırpınıyor ve mücadele ediyordu, hayatta kalma içgüdüğü her şeyden ağır basıyordu. Sanki bir daha gökyüzünü göremeyecekmiş gibi, gözleri fal taşı gibi açılmış, havayı yutuyordu.

Bir kez daha suya daldım, küfürlerim suyun altında sessizliğe dönüştü.

Siktir et.

Bir sonraki sefer su yüzüne çıktığımda, Levi'nin X ile boğuşduğunu gördüm. Güreşiyorlardı, Levi beni bırakması için X'e yumruklar atıyordu, ama su üstünde dururken ivme kazanamadığı için hiçbir yumruk isabet etmiyordu. Çığlıkları kulaklarımda çınlıyordu, ama kendi hayatımı kurtarmak için mücadele ederken, suyla dolmuş kafamla bunların anlamını kavrayamıyordum.

O uçurumdan atladığım için çok mutluydum. Boğulmak *çok* hoş bir ölüm şekliydi.

Levi, X'in gömleğini yumrukladı ve alnını X'in yüzüne çarptı.

Acı dolu bir inilti duyuldu ve X sonunda gevşedi.

"Vay canına," diye nefes nefese kaldım, sonunda X'in beni tekrar boğmaya çalışamayacağı kadar uzaklaşabildim. "Az önce ona kafa attın mı?"

"Evet."

X şimdi aramızda ağır ve hareketsiz bir şekilde yüzüyordu, suyu gevşek çenesine çarpıyordu.

Ona dikkatle baktım. "Onu bayılttın mı?"

Levi başını salladı, kolunu X'in koluna doladı ve başını sudan çıkardı. "Bilmiyorum. Ama niyetim oydu."

X'in diğer kolunu tuttum.

İkimiz de kıyıya doğru yüzdük, baygın ve kanayan X'i de yanımızda sürükleyerek.

"Bir dahaki sefere," diye mırıldandı Levi, "ona can yeleği giydiririz."

"Bir dahaki sefere," diye başımı salladım, suda zorlukla ilerlerken, ciğerlerimdeki sıvıyı öksürerek, "onu balıklara bırakırız."

VIOLET

Karanlıkta, sahile inen kayalık yol tehlikeliydi.

Kaygan, ıslak kayaların üzerinde kayıp tökezledim ve patlamanın bu kısmı da zayıflatmamış olmasını dua ettim. Yürüyüşçülerin bu yolu kullandığını biliyordum, ama ben hiç kullanmamıştım, otobüsten park yerinde inip cankurtaran kulesinin yanına havlumu sermeyi tercih ediyordum. Kafeden bir içecek alıyordum. Güneş kremi sürüp kumsalda uzanıp müstehcen kitabımı okuyordum...

Normal bir insan gibi.

Uçurumdan geçen bu yol, düşüp boynumu kırmam için en garantili yol gibi geliyordu. Kumsaldaki avantajlı konumumdan, elimde soğuk bir içecek insanların bu yolu yürüdüğünü izledim ve neden bu seçeneği tercih ettiklerini merak ettim, oysa ki... tercih etmemeleri gerekirdi.

Çünkü bu yürüyüş işi hiç de eğlenceli değildi. Hiç de bile.

Ama sanırım çoğu insan bunu karanlıkta denememişti. Fırtınada. Ve çoğu insan, sevdikleri üç adam okyanusun dibinde boğulurken, zar zor görünen patikada olabildiğince hızlı koşmuyordu.

Kendimi tökezlemekten ve uçurumdan aşağı yuvarlanmaktan alıkoymak için yaptığım fiziksel hareket, çığlık atmamı engelleyen tek şeydi. İçimdeki korku her adımda artıyordu ve sadece ciğerlerimin beni zorladığı keskin nefesler ile hafifliyordu.

Ayak bileklerim burkuldu.

Birden fazla kez düştüm ama kendimi toparlayıp devam ettim, ne kadar acı çekersem çekeyim, o üç adamın çektiği acının çok daha fazla olduğunu biliyordum.

Göz yaşlarım yüzümden akarken, sessizce hepsine yalvardım
Yaşamak.

Ayaklarımın altındaki zemin kayadan, çakıldan ve çakıldan kuma dönüşene kadar
sanki bir ömür geçmişti.

kayalık toprak ve çakıldan kuma dönüşmesi bir ömür gibi geldi.

Kendimi sürükleyerek ilerledim, saçlarım ve giysilerim sırlıslıkladı
ve yüzüme ve vücuduma yapışmıştı. Yağmur hala şiddetle yağmasına
rağmen, sıcak ve terliydim.

Su kenarına koştum, umutsuzca herhangi bir yaşam belirtisi var
mı diye etrafa bakındım.

"X!" Karanlık dalgalar, gece kadar siyah ve mürekkepli kumların
kenarına çarptı. "Levi! Whip!"

"Burada, tatlım," Whip'in sesi karanlığın içinden geldi.

Okyanustan sürünerek çıkan gölgeli figürleri görünce
gözyaşlarına boğuldum. Onlarla buluşmak için soğuk suya doğru
koştum, önce Whip'e, sonra Levi'ye baktım, onları inceledim, iyi
olduklarından emin oldum.

İkisi de ayakta idi, sırlıslık ve titiyorlardı ama sağ salimdi.

X'in ayakları kumda sürükleniyordu, başı öne eğilmişti.

"Aman Tanrım! O iyi mi? X!"

Onu sahile çıkardılar ve sırt üstü yatırdılar. Onun yanına ıslak
kuma oturdum ve parmaklarımı çılgınca boynuna bastırarak nabzını
kontrol ettim. Nabzını kolayca buldum, sonra eğilip kulağımı göğsüne
yaklaştırarak hala nefes alıp almadığını kontrol ettim.

Göğsünün inip kalkmasıyla rahatlardım ve akciğerlerinde su birikmiş
olabileceği ihtimaline karşı onu yan çevirdim.

Levi ve Whip, giysileri ve ayakkabılarıyla yüzüp yetişkin bir adamı
kıyıya çekmekten yorgun düşmüşlerdi ve ikisi de kuma yığılmışlardı.
Onları da kontrol etmek istedim, ama X'in durumu çok daha kötüydü.

"Anlamıyorum. Neden tepki vermiyor? Nabızı var ve nefes alıyor..."

"Levi onu bayılttı."

Gözlerimi genişlettim. "Ne yaptın? Neden?" Bir saniye sonra ekledim, "Nasıl?"

Levi başını salladı, sonra hareketin ona acı verdiği için yüzünü buruşturdu. "Sadece bunun hayat kurtaran bir önlem olduğunu bil."

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordum, ama aynı anda X'in vücudu şiddetli bir şekilde titredi ve bir fıskırık deniz suyu öksürdü.

Akciğerleri suyla dolu birine ne yapılması gerektiğini hiç bilmiyordum, ama yine de sırtına vurmaya başladım. Başka nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum.

Sonunda inledi ve ben de onu tekrar sırt üstü çevirmeme yardım ettim. Onun üzerinde durup, daha iyi görebilmek için telefonumu çıkarıp fenerini açtım.

Yüzü belirsiz bir şekilde griydi, dudakları mavimsi mor renkteydi ve bu beni endişelendirdi. "Ambulans çağıracağım."

Ama X başını salladı ve elini uzatarak yüzümü sevgiyle okşadı. "Ben zaten öldüm. Bunun için çok geç."

Dudaklarımdan bir gülümseme kaçtı. "Sen ölmedin."

Gözlerini kırptı. "Ama burası Cennet."

Whip, sahilden birkaç metre öteden homurdandı. "Burası Cennetse, ben Cehenneme gideceğim için çok mutluyum. Çünkü burası berbat."

Levi, sanki bunu kanıtlamak istercesine saçından bir parça yosun çıkardı.

X dirseklerinin üzerine kalkmaya çalıştı ve ben ona yardım ettim. Kollarını ve bacaklarını hareket ettirip oturmaya çalıştı, hepsinin hala çalıştığını kontrol etti. Yüzünün bir tarafının şişmesi ve bazı kanayan kesikler ve sıyrıklar dışında, tek parça halinde görünüyordu.

Gerçekten de sanki cennetten düşmüş bir melekmişim gibi bana bakıyordu.

"Omelet," diye fısıldadı, ama X'in fısıltıları asla o kadar yumuşak olmazdı. "Ben hayattayım."

Çıkardığım kahkaha, rahatlatanın gözyaşlarıyla karışmıştı. "Evet, öylesin. Whip ve Levi sayesinde."

X ellerini yüzünün önüne kaldırdı, parmaklarını kıpırdatarak sanki daha önce hiç görmemiş gibi hayretle onlara baktı.

Ayağa kalktı ve Levi de aynı hızla ayağa kalkarak, X sendelediğinde kolundan tuttu. Ama dengesizliği X'i hiç caydırmadı. Orta parmağını kaldırdı ve karanlık geceye doğru bağırdı, sözleri tümüyle çalkantılı okyanusa yönelikti. "Beni öldürmeyi bırakın artık!"

"Teknik olarak ilk seferinde seni bir havuz öldürmeye çalıştı," diye mırıldandım.

Bana kaşlarını çattı. "Omelet! Kimin tarafındasın? Benim mi, suyun mu?"

"Kesinlikle senin tarafındayım," diye onu temin ettim.

O da bu cevaba memnun olarak başını salladı.

Whip yorgun bir şekilde ayağa kalktı. "Bu kadar eğlenceli olsa da, polisler gelmeden buradan gidelim mi? Patlama gök gürültüsü olarak geçirilebilir, ama güneş doğup insanlar uçuşumun yanından büyük bir parça eksik olduğunu fark etmeye başlayana kadar sadece zaman meselesi. Ve bence daha fazla dikkat çekmemiz gerekmiyor."

Kabul ettim ve X'in kolunun altına girdim, o kendi ağırlığını gayet iyi taşıyor olsa da. Sadece ona yakın olmak, kolunun beni sardığı güven duygusuna ihtiyaç duyuyordum.

Whip acınacak bir şekilde öksürdü ve ben boş olan kolumu ona uzattım, ama o sadece parmaklarımı sıktı ve benim geldiğim yoldan geri dönmek için öncülük etti. Levi onun yanında yürümeye başladı, Whip her tökezlediğinde kolunu sarsıyordu, sanki Levi onu yakalamak için bekliyormuş gibi.

İkisini arkadan izledim, ikisine de endişe ve minnettarlık duyuyordum. Ama X'in ağzı düşüşte zarar görmemişti ve bir milyonda bir hızla konuşuyordu.

"Ne kadar güzel, değil mi?" diye sordu. "Ne harika bir gece."

Yağmurun arasında gözlerimi kısarak baktım. "Yağmur yağıyor. Hava çok soğuk. Hepimiz sıırıslıkımız ve sen az kalsın boğuluyordun."

"Ama boğulmadım! Şimdiye kadar iki kez ölümden döndüm! Ben İsa gibiyim, Violet."

"Belki de benzin istasyonunda arabanın ön paneli için sattıkları bobblehead İsa'lar gibiyimdir," diye mırıldandı Levi birkaç adım önümüzde.

X onu görmezden geldi. "Ölülerden dirildim!"

"Daha çok kışının çatlağına kum dolmuş halde okyanustan çıkarılmış gibisin," diye karşılık verdi Whip. "Ve yükselen tek şey benim tansiyonum."

X, onlar konuşmamış gibi davrandı. "Yıldızlara bakın. Ne kadar parlaklar! Cildinizde rüzgarı hissedin!"

"Hissediyorum," diye onayladım. "Soğuk ve berbat. Minibüsüne geri dönebilir miyiz?"

X bana döndü ve parmaklarıyla kollarımı sıkıca kavradı. "Bu bir mucize."

Levi iç geçirdi. "Tek mucize, Whip'in seni henüz öldürmemiş olması ."

Ama kimse X'in hayata olan yeni bakış açısını . "Bu gece kurtuldum çocuklar. Kurtuldum!"

Whip, huysuz moduna geri dönerek ağır adımlarla yürümeye devam etti. "Beni boğmak üzereyken Tanrı'nın müdahalesi için şükredersen, yemin ederim, seni keserim."

Whip elini reddedercesine salladı. "Ben iyiyim."

O kadar emin değildim. Şiddetli bir şekilde öksürdü ve endişelenmekte haklı olduğumu anladım.

X karanlık gölgeli ağaçları işaret etti. "Şu ağaca bak. Ne kadar güzel, değil mi?" Bana doğru baktı. "Hayatta ikinci bir şans verildi. Bunu iyi değerlendireceğim. Yeni bir sayfa açacağım. Daha iyi bir insan olacağım."

Levi ona baktı, sesinde belirsiz bir eğlence vardı. "Yani hayatın gözlerinin önünden geçti ve şimdi değişmiş bir adam oldun mu diyorsun?"

"Evet! Aynen öyle! Beni görüyorsun, Levi! Teşekkürler!"

Levi ona gözlerini kısarak baktı. "Senin deli olduğunu görüyorum. Biraz deniz suyu yuttun diye öldürmeyi bırakıp düzgün bir hayat süreceğini mi sanıyorsun?"

X ona surat yaptı. "Ne?" Gülerek burnunu çektirdi. "Öldürmeyi bırakmayacağım. Delirdin mi sen?"

Üçümüz de ona baktık.

O da bize sırtıttı. "Burun halkası takacağım!"

LEVI

Aşağıdaki kumsaldan kayalıkların yanına doğru kıvrımlı uzun yolu tırmanarak tepeye ulaştığımızda, kayalıklar Slayer'larla doluydu.

Fang yanımdan geçip kız kardeşine doğru koştu. "Violet!" Kız kardeşi onun sesini duyunca başını kaldırdı. "Burada ne işin var?"

Birkaç santim kala durdu, ona sarılmadı, ama onu yeterince iyi tanıdığım için, sarılmak istediğini ama ikisi arasında böyle bir temasın uygun olup olmadığından emin olamadığını fark ettim. Ama bakışları, ağabeyin endişesiyle onun üzerinde dolaştı. Onun tek parça olduğunu görünce, sorusuna cevap verdi. "Levi bisikletini çaldıktan sonra Chirp beni aradı."

Violet bana soru dolu bir bakış attı.

Whip'in kolunu tuttum, onu sabitleyerek bayılmayacağından emin oldum. "Onun bisikletini çalmadım. X bizi terk etti..." Murder Squad çöp sahasında diyecektim, ama orada bulduğumuz, bir düzine parçalanmış ve istismara uğramış kadının cesetlerinden sonra Violet'i korkutmak istemedim. Bunun yerine sadece "Hiçliğin ortasında" dedim. Telefon çekene kadar yürüyerek gittik ve sonra kulübü arayıp bizi almalarını istedim. Beklerken mesajını aldık."

Violet'in ağzı bir çizgiye dönüştü. "Oh."

Gerçek şu ki, Whip ve ben, o aptal herif motosikletiyle ortaya çıktığında, Violet için korku ve X için öfkeyle çılgına dönmüştük. Tek bir motosikletle Whip ve beni bir yere götürebileceğini nasıl düşündüğünü bilmiyordum ve Violet'in mesajı beynimde bir delik açarken, onu orada bırakıp motosikleti kendimize aldık.

Şimdi Chirp'e baktım ve ona utanarak gülümsedim. "Üzgünüm."

En azından çocuk, bisikletini çaldığımızda ona bağırdığımız karmaşık sözleri anlamak için yeterince akıllıydı ve kulübün geri kalanını buraya getirmişti, yardım etmek için çok geç olsa da.

Herkes sağ salımdı ve bu en önemli şeydi. Tabii, uçurum hariç.

Whip tekrar öksürdü ve su tükürdü. Ona baktım ama hiçbir şey söylemedim.

Hawk hepimizi inceledi. "Hastaneye gitmeyecekseniz, kulüp evine gelip durumunuzu değerlendirmemiz gerekiyor. Grayson ve Kara'yı yardım etmeleri için çağırayım."

Ama X başını salladı ve minibüsüne doğru yürüdü. "Doktora ihtiyacım yok. Hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim! Rüzgarda dalgalanan çimleri bakın! Ne kadar büyüdü, değil mi? Baykuşu duyuyor musunuz? Ne muhteşem bir yaratık!"

Violet ona kaşlarını çattı. "Hawk'ın seni muayene etmesine izin vermelisin... Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirsin..."

Su altında kaldığı süre boyunca beyninin oksijen yetersizliği çekmiş olabileceğinden daha çok endişeleniyordum, ama yine de X'in çılgınca davranması aslında o kadar da olağandışı bir şey değildi. X'in lehine olan bir şey, fiziksel olarak herhangi bir sıkıntı çekmiyor gibi görünmesiydi. Kendini minibüsüne çekip herkese el salladı.

"Bu muhteşem gecenin tadını çıkarın, arkadaşlar! Her anı sonuna kadar yaşayın!"

Herkes ona aklını kaçırmış gibi baktı. Çünkü muhtemelen aklını kaçırmıştı.

Hawk seğirdi. "Şu anda yalnız kalmamalı. Hiçbiriniz yalnız kalmamalısınız. Hepinizin gözetim altında tutulması gerekiyor." Hawk'ın Slayers'ın tesisindeki masada paramediklik diploması için çalıştığını görmüştüm ve hastanede de vardiyalı çalıştığını biliyordum, bu yüzden uyarısını hafife almadım.

Ama X, ikinci bir şansla hayata dönmenin heyecanı ile onu dinlemeyecek kadar mutluydu.

"Ben onunla giderim," dedi Violet. "Biri Bliss'in arabasını alabilir mi? Anahtarlar kontakta."

Tartışmak istedim, ya da en azından onlarla gitmek istedim, ama X'in minibüsünde dördümüz için yeterli koltuk yoktu ve o açıkça

bu gece hiçbir şekilde ikna edilmeyecekti.

Daha büyük endişem Whip ve sürekli öksürmesiydi.

Bunu başka kimse fark etmiyor muydu?

"Hepimiz motosikletlerimizdeyiz," dedi War bana. "Bliss'in arabasını sürebilir misin? Onu kulüp evine geri götür, sabah ona geri verebiliriz."

Başkanıma kısa bir baş sallama ile cevap verdim. "Evet, tabii ki." Bana baktı. "Araba kullanabilir misin?"

X kullanabiliyorsa, ben de kullanabilirdim. "Sorun olmaz."

"Sizce ben profesyonel hokey oyuncusu olabilir miyim?" X, minibüsünün açık penceresinden seslendi.

Whip ona doğru kaşlarını kaldırdı. "Uh, hayır?"

X onu işaret etti. "Yanlış! Denemeye karar verdim. Bence bu benim kaderim."

"Paten bile kayabiliyor musun?"

X omuz silkti ve elini salladı. "Detaylar, detaylar, Whip. Hayatta kaldım! Her şeyi yapabilirim!"

Violet camını indirdi. "Onu dinlendirmeye çalışacağım. Sıcak bir duş alıp biraz uyuduktan sonra sakinleşeceğinden eminim."

Bundan şüpheliydim. Ama minibüsün yanına doğru yürüdüm ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Ona dikkat et. Ne kadar süre su altında kaldığını bilmiyorum ve davranışları dengesiz."

X'e baktı, X radyo kanallarını değiştiriyor ve her birinde birkaç satır şarkı söylüyordu. "Onun davranışları her zaman biraz dengesizdir."

Haklıydı.

"Bana ihtiyacın olursa ara."

Kafasını salladı ve beni öptü. "Seni seviyorum." Gülümsemeden edemedim.

"Ben de seni seviyorum."

"Whip'i eve sağ salım götür."

Söz verdim, ama sözlerim muhtemelen dondurma kamyonunun lastiklerinin sesinde kayboldu. X beklemekten bıkmış ve konuşmamızın bittiğine karar vermişti.

Ya da onun beni sevdiğini söylediğini duymuş ve kasten yüzüme çamur atmaya çalışıyordu.

Her ikisi de doğru olabilirdi.

Yanaklarımdaki kir lekelerini sildim, kulüpten gelen kardeşlerime geldikleri için teşekkür ettim, her ne kadar onlar buraya vardıklarında her şey bitmiş olsa da, ve Bliss'in arabasına doğru yola çıktım.

Whip, kollarını kendine dolamış, yolcu koltuğunda beni bekliyordu. Vücudu şiddetli bir titremeye sarsılıyordu.

Motoru çalıştırdım ve ardından arabanın ısıtıcıyı açtım, kim bilir ne kadar süre o buz gibi okyanusta kaldıktan sonra kemiklerime kadar donmuştum.

Uçurumlar kulüp arazisinden çok uzak değildi ve on dakikadan az bir süre sonra, Slayers'ın kapılarına giden toprak yolda motosiklet konvoyunu takip ediyorduk.

Ancak o zaman Whip nerede olduğumuzu fark etti. "Eve gitmem gerek."

Kafamı salladım. "Bir doktora görünmen lazım." "Ben iyiyim. Beni eve götür yeter."

İnatçı herifi süzdüm. "Neden? Kimsenin görmediği kendi yatak odanda boğulmak için mi?"

"Kuru boğulma da ne demek?"

Sabırsız bir şekilde iç geçirdim. "Ölmeyeceksin çünkü kulüp evine geri döneceksin ve orada bir doktor yaşıyor. Böylece sana göz kulak olabilirim."

Whip tekrar pencereden dışarı bakmaya başladı.

"Tamam." Direksiyonu kavradım ve başımı salladım. "Tamam."

Slayers kompleksine Bliss'in arabasını park ettiğimde, ısıtıcıdan gelen sıcak hava pek işe yaramamıştı. Aksine, soğuktan ve rüzgardan çatlamış cildimi acı verici bir şekilde yakıyordu.

Grayson kapıda durmuş, bara ve ortak alana giren her birine başını sallayarak selam veriyordu. Whip ve ben en son gelenlerdik. Adımın yazılı olduğu bir burbonu sabırsızlıkla bekliyordum.

Gray, içeri girmeden önce önümüze geçti. "Bu gece dışarıda ne oldu?"

İç geçirdim. "Sırılsıklam ve yarı boğulmuş haldeyken bunu konuşabilir miyiz?"

Grayson bana baktı, ama bakışları hızla Whip'e kaydı ve orada kaldı, doktor gözyle onu inceleyerek, hatta

ama sözleri bana yönelikti. "Ya da bana özetini şimdi anlatabilirsin, çünkü bu gece size ne olduğunu öğrenmeden gözümü bile kırpmayacağım."

İç geçirdim, enseme ovuşturarak ona önce hangi bilgiyi vermem gerektiğini seçmeye çalıştım. "Trigger'ın en sevdiği çöp döküm yerinde bir yığın ceset var."

Grayson omuz silkti. "Ee?"

"Kadın cesetleri," diye yorgun bir sesle Whip tamamladı. "Parçalanmış, işkence görmüş, taciz edilmiş cesetler, kimliklerini kontrol etmeden, listede olmadıklarından eminim."

Gray geri çekildi. "Sence Trig, Ace ve Torch..."

Kafamı salladım. "Hayır. Lanet olsun, bilmiyorum. Belki. Bu pislik bizimle dalga geçiyor, bize tuzak kurmaya çalışıyor olabilir."

"Ya da evet," dedi Whip, neredeyse çekerek. "Ya da belki de başından beri grup dışına bakarken, aslında grup içindekilere dikkat etmemiz gerekirdi."

Bu düşünce ağızımda acı bir tat bıraktı ve açıkça Grayson'ın da öyle. Hiçbirimiz Trigger, Ace veya Torch'un bulduğumuz ceset yığınının sorumlusu olduğuna inanmak istemiyorduk. Yine de bu olasılık da göz ardı edilemezdi.

Whip tekrar öksürdü ve tuğla duvara ağır ağır yaslandı, her an bayılmaya hazır gibi görünüyordu.

Ona yaklaşarak, bayılmaya karar verirse onu yakalayabilecek kadar yakın olduğumdan emin oldum.

Gray de bunu fark etti ve zaten dağınık olan saçlarını elleriyle taradı, beyni açıkça fazla mesai yapıyordu. "X ve Violet ile uygun bir şekilde görüşene kadar kimse bu konuda tek kelime etmesin. Onlar nerede bu arada?"

"Eminim boğalarla koşarak ya da köpekbalıklarıyla yüzerek hayatı kutluyorlardır," dedim kuru bir şekilde.

Whip öksürdü. "Lütfen şu anda yüzmeyele ilgili şaka bile yapma. Bir daha suya girebileceğimi sanmıyorum. Neden o kendini milyoner gibi hissederken ben ölüm gibi hissediyorum?"

"Çünkü o senden on beş yaş daha genç olabilir mi?" Whip bana kötü bir bakış attı.

Grayson başını salladı. "Git hadi. Yarın daha fazla konuşuruz. Whip, öksürüğün kontrolden çıkarsa veya göğüs ağrısı ya da nefes almada zorluk çekmeye başlarsan..."

"Evet, evet. Seni ararım."

Grayson kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını salladı, bu gece pek bir şey yapılamayacağından açıkça yüzde yüz memnun değildi. "Onu gözünün önünden ayırma, Levi. On dakika bile olsa. Birisi ona göz kulak olmalı ve hastaneye gitmeyecekse, bu kişi sen olmalısın."

Grayson'ın sadece laf olsun diye konuşmadığını bildiğim için sorumluluğu ciddiye alarak başımı salladım. Whip'in yorgun olduğunu ben bile görebiliyordum ve X ona canını dişine takarak tutunurken çok su yutmuş olmalıydı.

"Onu ben hallederim," dedim Doc'a, Whip ise sanki odada yokmuş gibi onun hakkında konuştuğumuz için şikayetler mırıldanıyordu.

Doc gecenin karanlığında kayboldu, ölü yaprakların üzerinde ayak sesleri çıtırdayarak, karanlıkta Slayers'ın yerleşkesinde ailesiyle birlikte yaşadığı eve doğru yol aldı.

Whip duvardan zar zor ayrılabilirdi. Tökezledi ve ben onu yakaladım, kolunun altına girip içeri girmesine yardım ettim.

"Bourbon," dedi Whip, barın önünden geçerken.

"Hayatta olmaz." Ben de içmek istiyordum ama onun bu kadar kötü görünmesine rağmen içmesine izin vermeye cesaret edemedim. "Duş al ve yat. Sabah hala hayatta olursan içebilirsin."

Whip kaşlarını kaldırdı ve koridorda ağır adımlarla yürüdü. "Ne kadar güzel, moral verici sözler. Teşekkürler, Levi."

Her neyse.

Onu yarı zorla odama sürükledim ve kapıyı arkamızdan kilitledim.

Whip yatağa oturdu, adrenalin etkisi geçip vücudu güvenli bir yerde olduğunu anladığında bacakları artık direnemiyordu.

"Hayır, ıslak giysilerle yatmayacaksın." Onu banyoya doğru sürükledim. "Duş al."

"Uyumak," diye karşılık verdi Whip.

EndiŖe içimi kapladı. Eğer o kadar yorgunsa ıslak giysilerle uyumaya razıysa, bu iyiye iŖaret olamazdı. Öksürüğü biraz hafiflemiş, her öksürüğü bir öncekinden daha kuru geliyordu, bu yüzden akciğerlerinin hala su dolu olduğundan endiŖelenmiyordum.

Onu duŖa götürdüm, ikimiz de hala giyiniktik. Ayakkabıları yoktu. Benimkini çıkarıp suyu açana kadar fark etmemiştim bile.

Soğuk su üzerimize akarken, sıcak su gelip ısıtana kadar ikimiz de yüzümüzü buruŖturduk.

Gözleri benimkilere takıldı.

"Giysilerini çıkar." Sözlerim, istediğimden daha sert ve emredici çıkmıştı.

Whip başını yavaşça kaldırdı. "Sanırım yapamam," dedi dürüstçe, ama bunu itiraf etmek onu açıkça çok zorluyordu.

Bunu büyütmedim. Sadece gömleğinin alt kenarını tutup vücudundan yukarı doğru kaldırdım.

O anda onun ne kadar yorgun olduğunu anladım. Çünkü bana izin verdi. Kendini savunmasız bırakıp yardımımı kabul etti.

Kemerini ve kot pantolonunun fermuarını açtım ve titrek vücudundan aŖaęıya doğru çekerek yere ıslak giysiler yığını oluŖana kadar indirdim.

O, fayanslara yaslanarak inledi, dizleri büküldü.

Onu tuttum. "Ayakta kal. Eğer yere düşersen, seni tekrar ayağa kaldırabilir miyim bilmiyorum."

Ama tüm vücudu titremeye başladı ve ben de vücut ağırlığımı kullanarak onu duvara bastırıp ayakta tutmaya alıŖtım.

Spreyi ikimizi de kaplayacak Ŗekilde yönlendirdim, ama ıslak giysilerim hiç yardımcı olmuyordu. Onu bırakmadan gömleğimi çıkardım. Sonra aramızdan uzanarak pantolonumu çözdüm ve o tekrar sallanmadan önce pantolonumu bacaklarımdan yarıya kadar indirmeyi baŖardım.

Onu fayanslara doğru ittim, göğsüm ve karnım onun göğsüne ve karnına değdi, vücutlarımız arasında bir sıcaklık dalgası geçti.

Gözlerini kapattı, bana ağır ağır yaslandı ve ben kendimi onu tutmak için değil, onu orada istediğim için kollarıma sardım.

"Bu gece beni çok korkuttun," diye fısıldadım, etrafımıza su damlıyordu. "Sanki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi o lanet uçurumdan atladın."

"Önemli değilim."

Kafamı salladım. "Sen yaparsın."

Sessiz kaldık, sözler çok dürüst, çok sert, çok travmatik ve sindirilemeyecek kadar ağırdı.

Sadece birbirimizle aynı ritimde nefes aldık, ağrıyan kaslarımızı ve eklemlerimizi suyla ısıtarak, o üzerimdeki ağırlığını biraz olsun kaldırabilene kadar.

Duşumda tuttuğum basit sabunu aldım ve göğsünde gezdirdim.

Beni izledi. "Testislerini bununla mı yıkıyorsun?"

Onun kuru mizah anlayışının geri döndüğünü görmekten memnun olarak burnumdan soludum. "Evet, ve kışımın çatlağını. Yüzünü değil de göğsünü yıkamaya başladığım için şükret."

Whip, muhtemelen sinirlenmek için çıkardığı bir ses çıkardı ama daha çok yarı gülme gibi geldi. Gözlerini tekrar kapattı ve birkaç gece önce Violet'e yaptığım gibi, sabunlu parmaklarımı göğsünde gezdirmeme izin verdi.

Ama Violet yumuşakken, Whip sertti. Göğsünde Violet'inki gibi yumuşak kıvrımlar yoktu. Keskin hatları, sert kılları ve güçlü kasları vardı. Sabun parmaklarımdan düşüp cildinde sadece kokusu kalmış olsa bile, ona dokunmaktan kendimi alamıyordum.

"Şimdi senin kokunu alıyorum," dedi derin bir nefes vererek sessizce.

Onu görmek için geri çekildim. Bir tür şaka yapma içgüdüleriyle, pahalı vücut şampuanını bırakıp benim gibi ucuz sabunlar alsa her gün benim gibi kokabileceğini söylemek istedim. Ama ağzımdan çıkan sözler şunlardı: "Bu gece seni boğacak sandım."

Whip'in nefesi kesildi. Ama sonra o da dürüstçe cevap verdi: "Ben de öyle düşündüm."

Gözlerimi sıkıca kapattım, X'in hayatı için savaştığı anıları, hayatta kalmak için tüm gücüyle mücadele ettiği anıları kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Bunun bilinçli bir düşünce olmadığı açıktı, ona kızamazdım.

Ama bu sonucu değıştirmedi. Dalgalarla mücadele ederek Whip'e ulaşmaya çalışırken, onun başının defalarca suya batmasını izlemek zorunda kaldım.

Çok uzun sürmüştü. O kadar çok kez suya batmıştı ki, düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

Okyanustan çıkardığımın onun cesedi olacağından emindim.

Bu sefer, tüm vücudumu titreten ben oldum. Ve beni yakalayan Whip'ti.

Ona sarıldım, tırnaklarım sırtındaki kahverengi kaslara batarken, onu sıkıca tuttum, sanki bırakırsam okyanus onu benden alabilirmiş gibi.

Omzunu öptüm, sonra boynunu, çenesini öperek dudaklarım onun dudaklarının üzerinde durana kadar ilerledim.

Bakışlarımız buluştu ve bu sefer aramızda sadece ateş ve çekim yoktu.

Çok daha fazlası vardı.

Benim tanımlayamadığım bir şeydi, bu yüzden onu öptüm.

O da beni nazikçe öptü, bu dokunuş ikimize de hala burada olduğumuzu, sulu bir mezarda yatmadığımızı garanti etti.

Ona söyleyemediğim sözler dilimi yakıyordu. Dudakları yumuşaktı, dillerimiz ortada buluştu ve içimdeki duyguyu daha da vurgulayan doğal bir hareket buldu.

Lanet olsun.

Bu gece onu kaybedebilirdim.

Bunun bana nasıl hissettirdiğini ona söyleyemedim. Ama ona gösterebilirdim.

KIRBAÇ

Levi ve ben, sıcak su bitene kadar duşta öpüşerek durduk. Muhtemelen, cildime sıçrayan buz gibi su damlalarını umursamadan daha uzun süre orada dururdum, ama bu durum bana o okyanusu çok fazla hatırlatıyordu.

Bir daha orada yüzebileceğimden emin değildim.

Suyu kapattım ve dudaklarımı onunkilerden ayırmak istemediğim için duş perdesinin arkasında körü körüne havlu aradım. Parmaklarım rayda asılı olan bir havluyu buldu ve onu yakaladım, hissederek elimden geldiğince onu kuruladım.

Levi neredeyse ağızıma doğru hırladı ve beni geriye doğru, duştan ve banyodan çıkardı, saçlarımdan vücuduma hala bir nehir gibi su akıyordu.

Ayaklarımızın altında fayanslarda su birikintileri oluştu ve Levi'nin dili boynumdan aşağıya doğru kayarak su damlacıklarını kovaladı. Onu kendime doğru çektim, başımı bir yana eğerek ona daha iyi erişim sağladım, onun ağızı o kadar iyi hissettiriyordu ki, aramızda sikim çok sertleşmişti.

"Levi," diye inledim.

Ama başka ne söylemek istediğimi bilmiyordum çünkü benden havluyu alıp dizlerinin üzerine çökerek vücudumdan aşağı doğru çekiyordu. O kadar yorgundum ki ayakta zor duruyordum, ama şehvet yüzünden ondan başka her şeyi unutmuştum. Sıcak ağızı saniyeler içinde sikimi sardı, beynimin takıntılı olduğu soğuk sudan hoş bir değişiklikti. Beni emdi ve yaladı, ben de birkaç dakika boyunca kendimi buna bıraktım, gözünün hemen altındaki, artık çok tanıdık gelen dövmeye bakarak. Sikim dudaklarının arasında girip çıkıyordu, dili ereksiyonumun damarlı alt kısmını o kadar mükemmel bir şekilde çalıştırıyordu ki, hemen orada, ağızının derinliklerinde boşalabilirdim.

Ama ikimiz de, aramızdaki boşlukta çıtırdayan şeyin, banyo zemininde yapılan hızlı bir oral seksten daha fazlası olduğunu biliyorduk. Bunu daha önce de yaşamıştık, ama bu gece hareketlerimizde daha önce olmayan bir aciliyet vardı.

Okyanusta bir şeyler değişmişti. İkimizin de uzaklaşamayacağı bir şeyler.

Gelmek üzereyken, onu ayağa kaldırdım. "Bu olmaz." Bakışları benimkilerle buluştu ve sözlerim pek mantıklı olmasa da, ne demek istediğimi tam olarak anladı. Ağzı tekrar ağzıma yapıştı, dudakları tuzlu ön sıvının tadını taşıyordu, bu bana okyanusu çok hatırlattı, ama bunun ötesinde onun tadı vardı. Özellikle tüm dünya sanki

Bu gece olduğu gibi etrafımda her şey çöküyordu.

O benim için bir can simidi gibiydi. O kadar çok ihtiyacım vardı ki, bu ihtiyacım beni öldürüyordu.

beni öldürüyordu.

Ben de onu öptüm, durumu kontrol altına almaya çalışıyordum çünkü ama şaşırtıcı bir şekilde beni yatağa götüren Levi oldu. Levi beni sırt üstü yatırdı ve vücudumu kendi vücuduyla kapladı.

Beni sert ve derin bir şekilde öptü, ikimiz de o uçurumdan atlamadan önce olmayan bir aciliyet vardı öpücüklerinde. Penisi benimkine sürtündü ve ben bacaklarımı açarak vücudunun dinlenebileceği bir boşluk bıraktım. Yatağın yanındaki çekmeceyi el yordamıyla aradı ve hafta başında Violet'te kullandığımız kayganlaştırıcı şeyi çıkardı.

Ama bu sefer aramızda bir kadın yoktu. Sadece bu gece değil, son birkaç haftadır sürekli birbirimizin yanında olduğumuz için aramızda oluşan bağdan kaçamazdık.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı boynuma, öpücükler arasında sözler söyledi. "Siktir."

Kalçalarımı yukarı doğru salladım ve kendimi ona açtım, çünkü onun bu ham ve savunmasız sözleri, ondan asla duymayacağımı düşündüğüm sözlerdi.

Onunla bir ilişkimizin nasıl olacağını düşünseydim, bunun bar tuvaletlerinde hızlı oral sekslerden ve belki de Violet aramızdayken "kazara" dokunmalardan ibaret olacağını düşünürdüm.

Ama bu... vücudumla aynı ritimde hareket etmesi, beni kavraması, sıkıca tutması, göğsümün inip kalkışıyla aynı ritimde nefes alması, bunun çok daha fazlası olduğunu bana gösterdi.

Parmaklarımı sırtına gömdüm, onu yakınımnda tuttum, zevkten boğuk inlemelerle onu cesaretlendirdim, penisi girişime bastırıyordu. "Sana da ihtiyacım var."

Bu bir söz gibi çıktı.

Daha önce başka erkeklerle yatmışım. Onların beni sikmesine izin vermişim.

Ama bunun arkasında hiçbir duygu yoktu. Bu tamamen yeni bir şeydi. Aniden, düğün gecesindeki bir bakire kadar deneyimsiz hissettim kendimi.

Ama onu istediğimi biliyordum.

O sert, elleri, dili ve acımasız penisiyle, nereye gitmesi gerektiğini bilen ve oraya ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Uzun süre kendini tuttu, penisinin ucunu kalçalarımın arasında gezdirdi, beni sert ve hızlı bir şekilde içime girebilecek kadar ıslattı.

İkimiz de çığlık attık.

Ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı, vücudu benim vücudumun üzerinde titriyordu, ağırlığıyla beni ezmek için çabalarken titriyordu. "İyi misin?"

"Bana bir saniye ver."

Bakışları benimkilerle buluştu ve gözlerinin içindeki bir şey yumuşadı. Ağzını indirdi ve dudaklarını benimkilere değdirdi.

Tüm vücudum gevşedi ve onun altında hareket ederek devam etmesini teşvik ettim.

O hala kendini gergin tutarken inledi, ama benim hareketlerim daha büyük, daha cesur hale geldi, o neredeyse hiç hareket etmese de, sert ve hızlı bir şekilde sevişiyorduk, ben ihtiyacımı karşılamak için yukarı doğru sürtünürken, onun penisi içimde en derin noktaya ulaşıyordu.

Onun çekingenliğinin kırıldığı anı gördüm. Ağzını ağızıma bastırdı ve kalçaları sarsıldı, benim yukarı doğru itmelerime aşağı doğru hareketlerle karşılık verdi ve bu beni zevkten inlemeye başladı.

"Siktir," diye kulağına inledim. "Daha sert."

Kalçaları piston gibi hareket ediyordu, o içime girerken vücutlarımız birbirine çarpıyordu. Sikim aramızda çok sertleşmişti, ön sıvı karnıma ve muhtemelen onun karnına da yayılmıştı.

Kolunu dizimin altına soktu, beni yatağa doğru eğdi, açığı değiştirerek daha derine girdi, ikimiz de kulüp binasının ortasındaki küçük odada bağırıyorduk, kimin duyduğunu umursamadan.

Çünkü artık rol yapmıyordum. Onu Violet kadar istemediğimi rol yapmıyordum.

O da öyle.

"Boşalmam lazım," diye inledi. "Önce senin boşalman lazım."

Birkaç santim geri çekildi, belki de ne kadar yaklaştığımı görmek için ifademi kontrol ediyordu, ama bu bana aramıza elimi sokacak kadar yer açtı. Parmaklarımı penisimin etrafına doladım ve sıkıca kavradım, hızlıca okşayarak Levi'nin ritmini çabucak yakaladım.

Aramıza baktı, sikimi okşadığımı izledi, ağzından bir inilti daha çıktı.

Çok yakındım. Onunla doluydu. Testislerim sıkıştı, durmazsak orgazm patlayacak gibiydi.

İkimiz de bunu istemiyorduk.

Gözlerimi kapattım, penisim parmaklarımın ve karnımın üzerine sıcak sperm fışkırttı. Kendimi tuttuğum yere ittim, tam istediğim gibi mastürbasyon yaptım.

Ama bu sefer içimde onun olması, beni doldurması, onun da zevk alması bana ek bir zevk verdi.

İnlemelerimiz karışmıştı, dudaklarımda onun adı, onun dudaklarında benim adım vardı, vücutlarımız o kadar derinden birbirine bağlanmıştı ki zevk spiral şeklinde yükselip nabız gibi atıyordu, oda dönüyordu, ta ki o benim adımları haykırıp üzerime yığılana kadar, aramızdaki yapışkan karışıklığı umursamadan.

Hâlâ içimdeydi, ama şimdi daha yumuşaktı ve hareket etmiyordu. Sadece bağlıydık.

"İyi misin?" diye sordu sessizce, sesi başımın arkasındaki yastıkla boğuklaşmıştı.

"Bir sigara içmek iyi olur."

Başını kaldırdı. "Sigara içer misin?"

Gülümsedim. "Sadece iyi bir sevişmeden sonra."

Levi'nin yanakları hafifçe pembeleşti ve benden uzaklaşarak yanıma sırt üstü uzandı, ikimiz de tavana bakıyorduk.

Boğazını temizledi. "Yani iyiydi mi?" Ona bir göz attım. "Senin için iyi değildi mi?"

Sanki duyduğu en saçma şey gibi burnunu çektim. "Hayır, iyiydi. Gerçekten çok iyiydi."

O sigarayı çok istiyordum, sırf ellerimle bir şeyler yapabilmek için. "Buna şaşırdın mı?"

"Hayır."

"O zaman ne?"

Yanına döndü. "Bu senin için sadece bir seks mi?"

Bir an durdum, sonra kendi sorumla karşılık verdim. "Senin için öyle mi?"

Levi yavaşça başını salladı. "Sanmıyorum."

Ona sııttım. "Benim erkek arkadaşım olmak ister misin, Levi?"

O da gülümsedi ve bana dirsek attı. "Siktir git." Ama sonra ekledi, "Sigara alacağım."

Odaya doğru kıkırdadım. Çünkü Levi'nin sözlerine rağmen, tekrar seks yapacağımızı ilan ettiğinden oldukça emindim.

"Saint View Tattoo hala açık olacak, bu yüzden önce burun halkasını takmak en mantıklısı. İkincisi," Violet'e sııttım, "gün doğarken bungee jumping."

O, minibüsümün yolcu koltuğundan bana baktı. "Bir gecede yeterince uçurumdan atladın, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Haklısın. O zaman gün doğarken sıcak hava balonu! Bungee atlama isteğe bağılı!"

Elini uzattı ve uyluğumu sıktı. "Ya da, bu sadece bir fikir, eve gidip sıcak bir duş alıp, kuru giysiler giyip yatabiliriz."

Gözlerimi kırptım. "Yatağa gidemem Violet! Ölümü aldattım! Yine! İkinci şansımı uyuyarak boşa harcayamam!"

Gözlerimi kırpmaktan daha uzun bir süre bile kapatsam, hemen oraya geri döneceğimi, ağzımı, burnumu, kulaklarımı ve gözlerimi su dolduracağını, nefes almaya çalışırken göğsümü ezen baskıyı hissedeceğimi söylemedim.

Gözlerimi kapatsam ya da bir saniye bile durursam, Whip'e nasıl sarıldığımı düşünmeye başlayacağımı biliyordum, çünkü bedenim ne kadar denersem deneyeyim, kendini su üstünde tutmayı hiç öğrenememişti ve ikimizi de boğuyordu.

Gözlerimi kaparsam, uyandığımda Violet tüm bunları fark edip beni terk eder diye korkuyordum.

Düşüncelerimle yalnız kalmak istemiyordum. Kafam düşüncelerle doluydu ve onları susturmanın tek yolu sürekli bir şeyler yapmaktı.

Ama Violet yolcu koltuğunda titriyordu. Tüm ısıtma deliklerini ona doğru çevirdim ve o bana minnetle gülümsedi, ama ona yeni kıyafetler almam gerektiğini biliyordum.

Saint View Tattoo, geç saat olmasına rağmen, tahmin ettiğim gibi, biz kasabadan geçerken hala açıktı. Bu sokaklarda karanlıkta yeterince dolaşmıştım, bu saatte üvenebileceğiniz iki şeyin Dead End Diner'da sıcak ve ucuz bir yemek ya da Dax'ın dükkanında bir dövme olduğunu biliyordum.

Birçok geceyi ikisini de yaparak geçirmiştim. O, benimle, Dax'la ve diğer adamlarla birlikte içeride üvende olacaktı. Minibüslerdeki ürkütücü katiller, bizi aydınlık bir dövme dükkanına kadar takip edemezdi.

Saint View'da minibüs süren tek ürkütücü katil ben olacağım, çok teşekkürler.

Striptiz kulübünün neon pembe tabelasının altına park ettim ve Violet'e inmesine yardım etmek için elimi uzattım. Elimi tuttu ve parmaklarını benimkine doladı.

Parmakları buz gibiydi.

Ne kadar da pislik bir herifim.

Ama bunu düzeltebilirdim. Onu dövme dükkânına götürdüm ve birkaç kişi yaptıkları işlerden başlarını kaldırıp bize baktı. Mekan sıcak ve rahattı, gözüm dükkânın logosu işlenmiş kapüşonlu sweatshirt ve eşofmanların bulunduğu rafa takıldı.

Onlara değerli hazinelermiş gibi atladım ve iki takım eşofmanı tezgaha attım.

Dax bana baktı. "Bunların korkunç derecede pahalı olduğunu biliyorsun, değil mi? Kimse almıyor."

Ona hayretle baktım. "Efendim, bu onların kaybı. Violet ve ben sizin yürüyen, konuşan reklam panolarınız olacağız. Masrafları benim kartımdan ekin."

Gözleri ikimiz arasında gidip geldi, sırlıslıkla iysilerimizi ve Violet'in dağınık saçlarını inceledi. "Siz ikiniz o fırtınada mı yakalandınız?"

Bu hafif bir ifadeydi.

"Öyle bir şey," dedi Violet.

Dax ürünlerimizi kasaya geçirdi ve toplam tutarı görünce yüzünü buruşturdu. "İki yüz elli dolar."

Kartımı uzattım. "Az önce lanet olası bir uçurumdan düştüm, Dax. Ne kadar istersen al. Hatta, hazır başlamışken yüzüme bir dövme de yap.

"

Violet endişeyle gözlerini bana dikti.

Omuz silktilim. "Ne? Levi'nin de var!"

Dax bana kaşlarını çattı. "Sen bana yüzüne dövme yaptıracak birine benzemiyorsun, X."

"Çünkü çok yakışıklı olduğum için mi?"

Dax burnunu çekti. "Çünkü sana en son dövme yaptığımda, dolunayda kurt gibi uludun. Ve yüzün göğsünden veya pazılarından çok daha fazla acıyacak."

Bunu düşündüm. "Haklısın." Ona kötü bir bakış attım. "Kız gibi çılgınlıklarını sır olarak saklayacağını söylemiştin, dostum. Sakin ol."

Dax ağzını fermuarla kapattığını taklit etti, ama bunun için artık biraz geç kalmıştı. Zaten başka bir dövme istemiyordum. Özellikle de yüzüme. "Sadece bir burun halkası lütfen..." Violet'e döndüm. "Sen de ister misin? Ben ısmarlıyorum?"

Benim onun için satın aldığım gri eşofmanı eline aldı. "Sanırım bu gece için kıyafetler yeterli."

Başımı salladım. "O zaman sadece bir burun halkası lütfen. Çılgılık atmayacağıma söz veriyorum."

Violet'e baktı. "Bu gece gerçekten uçurumdan düştü mü?"

"Maalesef, evet."

Dax'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kahretsin." Bana gözlerini kısarak baktı. "Uyuşturucu veya alkolün etkisi altında olan birine dövme veya piercing yapmamam gerekiyor."

"Ben tertemizim. Kupana işememi ister misin?"

Dax elini kahve fincanını örtmek için hafifçe hareket ettirdi. "Gerek yok. Ama kafanı çarptıysan, bu gece hastanede kalsan daha iyi olmaz mı?"

Hastane kelimesi duyulunca vücudumdaki tüm kaslar gerildi.

Oraya gitmeyecektim. Doc ile tanıştığım ilk gece, adeta ruhumun derinliklerine bakmış ve içimdeki gerçek beni tam olarak anlamıştı. Doktorlar çok zekiydiler. Çok fazla test yapabilirlerdi. Birisi beynimin düzgün çalışmadığını, akli başında bir insanın hoşlanmayacağı şeylerden hoşlandığımı fark edebilirdi.

Sonra da beni kilitlerlerdi.

Kafamı vurup iç kanama geçirmiş olsam da umurumda değildi. Hastaneye gitmektense ölmeyi tercih ederdim.

Ayrıca, kafam da iyiydi.

En azından fiziksel olarak. İçimdeki arzular ise, muhtemelen pek iyi değildi, ama neyse, bazen kazanırsın, bazen kaybedersin.

"Sadece burun halkası, lütfen."

Dax Violet'e baktı ve o da başını salladı.

"O iyi."

Kolumu boynuna doladım ve ıslak saçlarını öptüm. "Sen de öyle."

Dax, dükkânın arkasında tuvalet olduğunu belirten duvardaki tabelayı gösterdi. "Önce ıslak kıyafetlerini değiştir, ben de hazırlıkları yapayım."

Bu cevap beni tatmin etti, Violet'i tuvalete götürdüm ve onu takip ederek kapıyı arkamızdan kilitledim.

Kıyafetlerimi kapalı tuvalet kapağının üzerine attım ve onu soyulmaya başladım.

Onun üzerinden çıkardığım sıırıslık ıslak giysilere ve cildinin soluk, hafif maviye dönmüş haline bakınca içim sızladı. "Kahretsin, Violet. Donuyorsun."

Kafasını salladı. "Sen kadar üşümüyorum." Ellerini kollarımda yukarı aşağı ovuşturdu. "Tanrım, X. Cildin buz gibi."

Öyle miydi? Fark etmemiştim bile.

Ama güzel yüzünü buruşturan endişeli ifade, onun ne demek istediğini bildiğini gösteriyordu. Onu hızla soyup kuru giysiler giydirdim ve ona şeytani bir gülümseme attım. "Violet, iç çamaşırı giymeden eşofman giyiyor. Bu neden bu kadar seksi?"

Biraz güldü ama bana da aynısını yaptı. Parmaklarım titriyordu ve o fark etmeden, ön tarafında Saint View Tattoo logosu olan kapüşonlu sweatshirtin sıcak, polar astarlı ceplerine soktum.

Hiçbir şey hissetmiyordum. İçim ve dışım uyuşmuştu.

Piercing yaptırmak için en uygun zaman gibi görünüyordu. Hissedeceğimi bile şüpheliydim.

Violet'in külotu olmamasına ve bunun başlı başına çok cezbedici bir şey olmasına rağmen, bir şey yapamadan ikimizi de banyodan çıkardım. Dax'ın adamlarından biri, tanıştırıldığımı bildiğim ama adını bir türlü hatırlayamadığım biri, tezgahın üzerindeki siyah plastik parçayı işaret etti. "Dax ıslak giysilerin için oraya bir çöp torbası bırakmış. Seni ikinci odada bekliyor."

"Teşekkürler, nazik beyefendi." Ona selam verdim ve ıslak giysileri içine attım. Çıkarken almamız için masanın üzerine bıraktım, parmaklarımı Violet'in parmaklarına geçirdim ve üzerinde grafiti tarzı 2 rakamı yazılı kapıya doğru onu çektim. "İçeri gelip elimi tutar mısın?"

"Tabii ki." Sesini alçaltarak konuştu. "Ama X, bu gece uçurumda olanlar hakkında konuşmamız gerek."

Ciddiyetle başımı salladım. "Muhtemelen bulduğumuz parçalanmış ceset yığınının da konuşmalıyız."

Aniden durdu. "Ne?"

"Oh. Kimse sana henüz bundan bahsetmedi mi?" "Hayır! Kimsenin buna vakti ne zaman olabilirdi ki?"

Omuz silktim. "Uçurumdan serbest düşüşüm birkaç saniye sürdü. Sen, Whip ve Levi bir fincan çay içip sohbet etmiş olabilirsiniz."

O içini çekti ve beni piercing odasına doğru itti. "Git burun halkanı taktır. Belki acı dikkatini toplar."

"Şu anda hiçbir şey hissetmiyorum," diye karşılık verdim. "O yüzden şüpheliyim." "Ne demek hiçbir şey hissetmiyorum?"

Omuz silktim. "Soğuktan olabilir. Psikopatlık olabilir. Bilmiyorum. Kendimi... bedenimden kopmuş gibi hissediyorum."

Dudaklarını ısırды. "Hastaneye gitmelisin."

Onu kollarıma aldım ve sıkıca sarıldım. "Sadece sana ihtiyacım var." O da içini çekip başını göğsüme yasladı. "Tamam."

Beni zorlamadığı için minnettardım.

Dax, biz içeri girerken sterilize edilmiş aletlerin bulunduğu tepside gözlerini kaldırdı. "Emin olmak için soruyorum, bu burun halkasını gerçekten istiyor musun?"

Bir bez bebek gibi sandalyeye yığıldım. "Ve belki cesaretim için bir çıkartma."

Violet, onu kendime doğru çekip elini tutana kadar ayakta durdu. Elimi nazikçe sıktı, göğsümü ağrıtabak şekilde beni yere çiviledi.

Dax eldivenlerini giyip kısıacı aldı. "O zaman burun halkası olsun. Sol burun deliğı, sağı burun deliğı mi, yoksa septum halkası mı?"

"Sen karar ver. Senin sanatsal görüşüne güveniyorum."

Dax başını salladı. "Bu tür bir karar benim maaşımın çok üzerinde. Her gün yüzünü görmek zorunda olan ben değilim."

İkimiz de Violet'e baktık.

Bir saniye beni düşündü. "Doğru. Bu senin daha iyi açın."

Ağızım sahte bir öfkeyle açıldı. "Benim kötü açılarım yok, Violet!"

Dax burnunu çekip burnumun kenarına antiseptik sürdü. "Tamam, kıpırdama. Derin bir nefes al."

Havayı içime çektim, göğsümü şişirdim. "Elinden gelenin en iyisini yap."

Dax saymaya başladı. "Bir, iki..."

"AAAAGHHHHH!" Ben çığlık bir sanki beni beni
ateşli bir

Violet gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde sıçradı.

Dax geri çekildi, iğneyi neredeyse düşürüyordu. "X! Bu sefer çığlık atmayacağına söz vermiştin!"

"Yalan söyledim!" diye bağırdım, dramatik bir şekilde sandalyeye tutunarak. "Ben sadece kırılğan bir acı kabıyım!"

Violet bana göz kırptı. "Hiçbir şey hissetmediğini söylemiştin."

Arkanıza yaslandım ve ikisine de utangaç bir gülümseme attım.

"Duyamıyorum. Sadece çığlık atarsam daha komik olur diye düşündüm."

Dax inledi ve kanlı mendili çöp kutusuna attı. "Sen en kötü türden bir müşterisin."

"Amacım eğlendirmek."

Violet başını salladı, dudakları seğıirdi. "Beni çok korkuttun."

"Kendimi korkuttum. O çığlığı duydun mu? Oscar'a layık bir çığlıktı."

Dax eğildi, yaptığı işi inceledi, sonra geri çekildi. "Tebrikler, artık resmen piercingli ve çekilmez birisin."

Halkayı dokundum, soğuk metali hayranlıkla inceledim. "Nasıl görünüyor?"

"Seksi," dedi Violet yumuşak bir sesle. "Tehlikeli. Biraz dengesiz." Sırıttım. "Tam benim tarzım."

Dax eldivenlerini çıkardı ve ön tarafa doğru işaret etti. "On beş dakika kadar seni gözlemlemek istiyoruz, böylece çok fazla kanama olup olmadığını veya herhangi bir yan etki olup olmadığını kontrol edebiliriz, o yüzden kanepeye oturur musun? Çıkarken başkalarını travmatize etmemeye çalış."

"Anladım," diye söz verdim, ama kimseyi travmatize etmeyeceğime dair bir söz veremedim. Bu şey kanamaya başlarsa, kesinlikle bayılacaktım.

Kurbanın kanı bir şeydi. Benimki? O başka bir hikaye.

Ana mağaza alanına geri döndük, pencere kenarındaki kanepede boştu. Dramatik bir iç çekişle kanepeye yığıldım, sanki savaştan kurtulmuş gibi başımı geriye attım. Violet yanıma kıvrıldı, uyluklarımız birbirine değiyordu.

Beni uzun bir süre izledi, sonra "Gerçekten hissetmedin mi?" dedi.

Kafamı salladım. "Hiçbir şey hissetmedim. Bedenim burada, ama ben... değilim."

Parmakları yüzümün yanını okşadı, yeni yüzüğün kenarını izledi, sonra kalbimin üzerine hafifçe kondu. "Seni hissediyorum. Sen orada bir yerdesin."

"Duygusal olarak dengesiz psikopatlara her zaman en güzel şeyleri söylersin."

"Sadece sevimli olanlara."

Arkamdaki tezgâhı karıştırdım ve vitrinden mor bir lolipop aldım. Ambalajını açtım ve ona uzattım.

Gözlerini kırptı. "Üzümlü lolipop mu? Ne romantik." "Senin için en iyisi."

O da şekerlemeyi aldı, ağzına attı ve bana yumuşak bir gülümseme attı. Bu gülümseme, kaburgalarımın nihayet tekrar genişlemeye başladığını hissettirdi.

Ve böylece, kafamdaki gürültü biraz azaldı. Belki de tekrar bedenime *dönmüştüm*.

Birazcık.

VIOLET

Sonunda şafak vakti civarında X'i benimle birlikte daireme gelmeye ikna ettim. Kendi evine gitmeyi kesin bir dille reddetti ve onu Fang'ın evine götüremezdim çünkü, biri ona bir peştamal verse, merdiven korkuluğuna asılıp bir sonraki Tarzan olabileceğini haykırarak tamamen çılgınca bir şey yapmayacağından emin olamazdım.

Bu fikre gülerek, onun tuhaf mizah anlayışı bana da bulaşmış mıydı, yoksa bunu düşünmekle ben de onun kadar tuhaf mıydım diye merak ettim.

Ben kapının kilidini açarken, o koridorda koşma hareketlerini çalışıyordu. Kilit hala yeni olduğu için güzelce parlıyordu. Kapı kolayca açıldı, ama diğer taraftan gelen kokuya burnumu kırıştırdım. X, yaptığım yüz ifadesini fark etti. "Uh-oh. Bu ifadeyi tanıyorum. Tezgahta çok uzun süre bırakılmış yemek mi, yoksa ceset mi?"

Ona baktım. "Sana da aynı kokuyor mu?"

"Hemen hemen."

Işığı açtım ve dairemdeki açık plan oturma odasını aydınlattım. "Görünürde ceset yok." Tezgahın üzerinde açık süt şişesini gördüm ve yüzümü buruşturdum. Toby'nin öldürüldüğü geceden beri buraya gelmemiştim, daha doğrusu Whip, X ve Levi ile yatak odamda dörtlü seks yaptıktan sonraki sabah, Whip bize krep yapmıştı. Mutfakın geri kalanı temizdi, ama süt şişesini temizlememişti.

Burnumu tıkadım ve şişeyi ters çevirerek, donmuş içeriği lavaboya boşalttım. Kokusu çok kötüydü.

X abartılı bir şekilde öğürme sesleri çıkardı. "Süt ürünlerinden kaynaklanan gazı solumaktan ölürsem, hikayemi anlat."

Sıcak suyu açarak iğrenç kokuyu gidermeye çalıştım ve sonra bir mum yaktım.

Çok fazla yardımı olmadı, ama hiç yoktan iyiydi.

X ellerini çırpı. "Sen uyu. Ben YouTube'da egzersiz yapacağım, banyonuzu temizleyeceğim ve belki de biraz brownie pişireceğim, çünkü yeni burun halkam ve ben biraz şeker yemeye ihtiyacımız var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ya da benimle yatmaya gelebilirsin."

Sırıttı. "Yatmak derken seks demek istiyorsun, değil mi?"

"Uyumak derken, uyumak

demek istiyorum."

"Uyurken seks mi?"

Ona gözlerimi kısarak baktım. "O nasıl olur?"

"Sen uyursun ama uyurken vücuduna çok kötü şeyler yapmama izin verirsin."

Neden bu düşünceyle vücudum canlandı? Ayaklarımın üzerinde duramıyordum. Neredeyse yirmi dört saattir uyanıktım ve bu süre zarfında oldukça travmatik bir olay yaşamıştım. Yine de onun bana dokunduğundan bahsedilince, hazırdım.

Nefesim biraz hırıltılı çıkıyordu. "Sanırım bunu isterim. Uyurken bana ne istersen yapabilirsin, izin veriyorum." Uyluklarımı birbirine sıkıca bastırdım, onun arasında uyanma beklentisi, arzumu ve belki de daha önce farkında olmadığım bir sapkınlığı uyandırdı.

"BZZZZ!" diye bağırdı, sanki bir oyun programındaki yanlış cevap zili gibi bir ses çıkardı.

Ben irkildim ama onun fark etmediğini sanıyorum.

"Bu yanlış cevap, Violet Garrisen! Geçiş hakkın yok. İki yüz dolar alamazsın."

Kafasında ne tür bir oyun programı-Monopoly karışımı oynandığını hiç bilmiyordum, ama X ile ilgili her şeyde olduğu gibi, buna uymak daha kolaydı. Yine de ona şüpheyile baktım. "Bu karara itiraz edebilir miyim? Tam olarak neyin yanlış olduğunu?"

O içini çekti. "Bana sana böyle şeyler yapmama izin veremezsin, Violet."

Uyluklarımın arasında hissettiğim o karıncalanma ve ben kendimden geçmişken onun bedenimle oynadığı hayali içimde yeniden canlandı, karnımın alt kısmında yeni bir sıcaklık dalgası yayıldı.

"Böyle bir şeyi masaya koyup sonra geri çekemezsin," diye şikayet ettim.

"Bu bir testti! Korkup hayır demen gerekiyordu!"

"Ama bunun yerine biraz ısındım ve terledim ve şimdi bunun olmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Yani şansın yok."

O içini çekti. "Seninle burada yalnız kalmamam gerekirdi."

"Yine de saatlerdir birlikteyiz. Beni öldürmek için dünyadaki tüm fırsatlara sahiptin. Ama ben hala hayattayım."

Bana, bu tür şeylerle şaka yapmanın komik olmadığını belirten bir bakış attı. Bu, tüm kişiliğini uygunsuz mizah üzerine kurmuş olan birinden gelince, biraz tuhaftı.

"Yatağa gel, X. Beni öldürmeyeceksin." Kollarımı beline doladım ve yüzümü birkaç santim kaldırarak dudaklarına öpücük kondurdum. "Sana güveniyorum."

Gözleri karardı. "Güvenmemelisin."

Ama istediği kadar itiraz edebilirdi. Bu, benim hayatım için kendi hayatını feda etmeye hazır olan adam olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Bu, her mesajıma hevesle cevap veren adamdı. Ne zaman istesem yanımda olan adamdı. Beni ailesiyle tanıştırmak için elinden geleni yapan adamdı.

Belki kendinden korkuyordu. Ama ben korkmuyordum.

Elimi eline soktum, Toby'nin kapalı yatak odası kapısını fark etmemeye çalışarak yanından geçtim ve X'i koridorda sürükledim.

Gerek yoktu ama alışkanlıktan kapıyı kapattım ve düzgünce yapılmış yatağın örtüsünü geri çektim. Grup seksinden sonra yatağı temiz çarşaflarla yapanın Levi mi yoksa Whip mi olduğunu merak ettim.

Yatağa girmeye hazırlanırken, X yatağın diğer tarafından boğazını temizledi. "Önce o eşofmanı çıkar."

Başımı salladım. "Haklısın. Pijama bulmalıyım. Saatlerdir giydiğim kıyafetlerle uyumak iğrenç."

Ama o başını salladı. "Sana pijama giymeni istemiyorum Violet. Hiçbir şey giymeni istiyorum."

Gözlerindeki ışıltı nefesimi kesti. "Yani sen..."

"Gece yarısı sen uyurken seni sikmek için hiçbir engel istemediğimi mi söylüyorsun? Evet. Aynen öyle söylüyorum." Bakışları vücudumun üzerinde dolaştı, sanki giysilerimin altında ne olduğunu görebiliyormuş gibi.

Kapüşonlu sweatshirt'ümü ve sonra da eşofmanımı çıkardım. Diğer her şey, Dax'ın dükkanından getirdiğimiz çöp torbasında sırlıslıklam ve ıslaktı.

Onun önünde tamamen çıplak durdum, tavandaki ışık açıktı ve vücudumdaki her çukur, kıvrım ve yağ katmanı görünüyordu.

Oysa o, sanki bir dakika sonra uykuya dalacaktım gibi bana bakıyordu. O da kıyafetlerini çıkardı ve ikimiz de yatağa girdik. Yorganı çekip arkama uzandı, penisi sertleşmişti ama aramızdaki bu durumu görmezden geldi. "Uyu Violet."

Ona sarıldım, kollarının beni sardığı hissini ve sırtımdan yayılan sıcaklığını keyifle hissettim. Onun içimdeyken uyanma beklentisine rağmen, aniden yorgun düştüm, vücudum nihayet dinlenebileceğim güvenli bir yer buldu ve son on iki saatin adrenalin yüksekliği nihayet yeterince azaldı ki tamamen rahatlayabildim.

Göz kapaklarım istem dışı titredi, göz kırpışlarım yavaşladı. "Bana Omelet demiyorsun," dedim uykulu bir sesle.

"Sana sadece 'benim' demek istediğim halde sana 'Omelet' demek zor geliyor." Arkamda yerini değiştirerek omzuma nazikçe bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Violet."

Dudaklarım hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. Ama cevap veremeden, yorgunluk ve bedenimin kaldıramayacağı kadar büyük duyguların etkisiyle uykuya daldım.

Uyumadım. Nefes alış ı yavaşlayıp derinleşirken, dolgun dudaklarını buğulandırırken onu kucakladım. Vücudu yavaşça benimkini ısıtırken onu kucakladım. Beynim son on iki saati ve ardından gelen uyuşukluğu işlemek için uğraşıyordu.

Bir ara, burnuma açtığım deliğ in zonkladığını fark ettim. Gerçek bir acıdan çok hafif bir tahriş gibiydi, ama yine de beynim bunu acı olarak algıladı. Violet'in vücudunun ısıs ı giderek daha belirgin hale geldi, ta ki o kadar ısınana kadar ki, üzerimizdeki battaniyeyi atmak zorunda kaldım.

Ama onu bırakmadım.

O benimdi.

Onu Whip ve Levi ile paylaşmak benim için sorun değildi. Onların onu nasıl sevdiğini gördüm. Onun da onlardan bu tür bir sevgiye ihtiyacı olduğunu gördüm. Onların ona benim veremediğim bir şey verebileceğini gördüm ve onun ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını istedim.

Bunu hak ediyordu.

Onlar onu benden almaya çalışmıyorlardı.

Ama dün gece, kayalıkların üzerinde, biri bunu yapmıştı.

O uçurumdan aşağı düşen kişi o olabilirdi. Oradan sadece ciğerlerim su dolu halde nasıl kurtulduğumu bilmiyordum, ama kurtulmuşum.

Ve şimdi, hak etmediğim ama vazgeçmek istemediğim bir kadınla yataktaydım.

Bana vücudunun tüm haklarını vermişti.

Onun uyumasını istemiştim. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ama lanet olsun, onun içine girmem gerekiyordu. Bencil olmam gerekiyordu.

Saçlarını boynundan çekip oraya öptüm. Hareket etmedi.

Nefesi değışmedi.

Onun tenini tekrar öptüm, parmaklarım bir şekilde tam erişim hakkına sahip olduğum çıplak teninin her santimetresini dolaştı. Göğüsleri ellerimde ağırlaşmıştı, parmaklarım meme uçlarını okşarken, uyanıp uyanmayacağını görmek için her birini yavaşça ve nazikçe denedim.

Nefesi hafifçe değişti ve hareket etti, ama yine de ona yaptıklarımın farkında olmadığına oldukça emindim.

Ama fiziksel olarak vücudu tepki verdi. Elimi karnından aşağı doğru kaydırđım ve amının dudakları arasında küçük zevk düğmesini buldum. Parmak ucumla hafifçe dokundum, tepkisini görmek için denedim.

Hareket etmedi, ama parmağımı daha aşağı kaydırıp girişini ararken, onun sıcak, ıslak merkezini buldum, kaygan ve benim için hazırđı.

"Siktir, Violet," odanın sessizliğine fısıldadım. "Seni hemen şimdi alabilirim, değil mi?"

Cevap vermedi ve nefes alışđı yine tanıdık uyku düzenine döndü.

Sıcaklık içimi kapladı, bunun doğru olmadığını bilerek sikim titredi.

Ve yine de o bana izin izin O sadece bunu bunu yapmam için bana yalvarmıştı.

Uyanmak istedi.

Göğüsleri göğsünde dik durmuyordu. Yanlara doğru sarkmışlardı, doğal, ağır ve o kadar yumuşaktılar ki, hayatımın geri kalanında her gece onları yastık olarak kullanmak istedim. Meme uçları boncuk gibi ve gergindi, ağzımı istiyorlardı, ama dilim onu tatmak istiyordu.

Battaniyeler yerde bir yerde dururken, nazikçe bacaklarını ayırdım ve yüzüm onun parıldayan merkezinin üzerinde durana kadar yatakta aşağı kaydırđım. Orayı dilimle okşamak, ipeksi uyarılmışlığını açılışından klitorisine kadar yaymak için kendimi tutamadım. Sinir demetiyle oynadım, dilimle hafifçe vurdum, bakışlarım yüzüne sabitlenmiş, kirpikleri çok fazla titrediğinde geri çekildim, uyanıyor olabileceğini işaret ediyordu.

Onun bedenini o kadar çok istiyordum ki, hiç direnmeden beni içine kabul etti. Bu gece bana çok güvenmişti ve ben de ona bunu hak ettiğimi göstermek için çaresizdim.

Kafamın içindeki, onun mükemmel boğazını parmaklarımla sıkmamı isteyen sesi dinlemem gerektiğini ona göstermem gerekiyordu.

Beni durduracak kimse yoktu.

Ona istediğim her şeyi yapabilirdim ve kimse bunu bilmezdi.

Yine de, bir kadınla yalnız kaldığımda kafamda normalde çok yüksek sesle yankılanan boğazını sıkma dürtüsü, onun tatlı amını yalamak ve onu uyandırmamak için oyun oynamakla tatmin olarak sessizleşti.

Gözleri kapalı kaldı, vücudu benim altımda tamamen gevşemişti. Penisim o kadar çok ağrıyordu ki artık görmezden gelemezdim. Vücudumuz arasında bir boşluk bırakmaya dikkat ederek, avuç içlerimi yatağa bastırarak onun üzerinde durdum, artık normalde parmaklarımı isteyen boğazındaki nabız noktasına odaklanmıyordum.

Penisimi girişine dayadım, başını kayganlaştırdım ve sonra melas damlar gibi yavaşça içine girdim. En dibine kadar girip, amcığı beni tamamen yutarken, ona bakarak gözlerini açmasını bekledim.

Gözleri açılmadı.

Normalde hala uyuyor olması imkansızdı, ama ikimiz de yirmi dört saattir uyumamıştık. Kayalık uçurumlarda koşmanın ve öfkeli denizlerle savaşmanın yarattığı travma ve fiziksel yorgunluğa, öleceğimizden emin olmanın duygusal etkisini de ekleyince, vücudunun bu kadar ağır bir şekilde kapanması hiç de şaşırtıcı değildi.

Onu yavaşça siktim. O kadar yavaştı ki işkence gibiydi, çünkü tek istediğim ona sert ve hızlı bir şekilde girip onu uyandırmak ve onun da beni sikmesini sağlamaktı.

Vücudu benimkine tepki verdikçe, ona cevap verme isteğim arttı ve nefesleri daha çok hırıltıya benzeyen bir şeye dönüştü. Dudaklarından iki kez inilti kaçtı ve ben onun içine girip çıkıyordum, onu gerçekten sikiyordum, sonunda gözleri açıldı ve üstünde olduğumu fark etti.

Gözlerinde korku belirmesini bekledim. Benden kalkmamı söylemesini bekledim.

Ama o sadece nefes nefese kaldı.

Sonra elleri saçlarıma dolandı, beni kendine çekti ve dudaklarımı öptü, kalçalarımız birbirine sürtünüyordu.

İçimdeki son uyuşukluk da eridi.

Onun üzerine çöktüm, onu altımda ezerek, ama o şikayet etmedi. Aksine, beni daha sıkı kendine çekti, bacaklarını belime doladı ve beni kendine sabitledi, böylece birkaç santimden fazla çekilemedim. Birlikte hareket ettik, kasık kemiğim onun klitorisine değiyordu, kalçaları her itişte yukarı doğru kalkıyordu.

Ağırlığımı bir koluma vererek, elimi vücudunun yan tarafına kaydardım, ona dokunmaya, kendimi ona sabitlemeye ve onun hala burada olduğunu kendime hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Onun sıcak ve gerçek olduğunu ve bunu benim kadar istediğini. Geçmişte kadınları korkutmaktan başka bir şey yapmayan tuhaflığımı seçtiğini.

Avuç içimi onun yan tarafına ve göğsüne doğru kaydardım. Parmaklarım göğsünde yayıldı ve boğazına kadar yavaşça yukarı doğru ilerledi.

"Siktir," diye inledim, ona bakarak, parmak uçlarımin altında nabzının attığını hissederek.

Elini kaldırıp benim elimi kapattı. "Bana zarar vermeyeceksin, X."

Sesindeki samimiyet ve güven duygusu kalbimi sıkıştırdı.

Kimse bana onun kadar güvenmemişti. Kimse bana onun kadar inanmamıştı.

Hiç kimse için değişmek istememiştim. Değişemeyeceğime emindim.

O, denemek istememi sağladı.

Amcığı benim sikimi sardı, beni derinlerine çekti, orgazmı yaklaşırken ereksiyonumu boğdu. Bana baktı, gözleri arzu ve ihtiyaçla yarı kapalıydı, vücudu benimkinin altında kıvranıyordu.

Boğazını daha sıkı kavradım.

Nefesini içine çekti ve yüksek sesle inledi. Bu ses bana güven verdi.

Hala nefes alabiliyordu.

Elimi sıkma gücümü değiştirerek, bir saniye bile fazla sıkıp onu tamamen kesintiye uğratmamak için yüzünü dikkatle izledim.

Ama o an gelmedi. Hayatımda ilk kez, sadece onu ve onun zevkini değil, aynı zamanda kendimi de tamamen kontrol edebiliyordum.

Bu baş döndürücü bir duyguydu.

Hayvani bir homurtu çıkardım ve onu daha hızlı, daha sert sikmeye başladım, parmaklarımı boynuna dolayarak vücuduna vuruyordum, nefesini kesip onu biraz nefes nefese bırakıyordum ama onu korkutacak kadar değil.

Ya da beni.

O benim altımda inliyordu, vücutlarımız hareket ediyordu, eli bileğimi kavradı, boğazındaki baskıyı sürdürdü.

Bana ihtiyacım olanı veriyordu.

O, ben onun içine derinlemesine gömülmüşken uçurumdan düştü. Vücudu benimki etrafında titredi ve spazm geçirdi, beni de onunla birlikte uçurumun kenarına attı.

Önceki gece soğuk suya düşüp hayatım için mücadele etmek zorunda kaldığımdan farklı olarak, bu sefer onun yumuşak kollarına düştüm, titrek vücudu altımda, kulağıma fısıldadığı sözler, dua gibi tekrar tekrar adımı söylüyordu.

"Siktir, seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına. "Seni çok seviyorum, Violet."

O yumuşak bir gülümsemeyle, "Bunu bana ilk kez söylemiyorsun," dedi.

O, tanıştığımız günlerden sonra, ona milyonlarca farklı şekilde onu sevdiğimi söylediğim günleri kastediyordu.

Bugün, normalde yapacağım gibi gülmedim ya da şaka yapmadım. "Bu, ilk kez gerçekten içten söylediğim bir şey."

Beni nazıkçe öptü. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Rahatlamanın verdiği heyecan beni derinden etkiledi ve hemen ardından her zamanki deliliğim geri döndü, vücudum da bu duyguyu hissetmenin heyecanıyla coştı. "Evlen benimle."

Gülerek başını salladı. "Seni seviyorum. Ama hayır."

"Reginald da katılabilirsin diye parkta bir tören yaparız! Ona küçük bir ördek smokini alırsınız!"

Gülerek burnunu çektirdi. "Ördek arkadaşın sağdırcın olsun diye göletin kenarında evlenmeyeceğiz."

Ciddiyetle başımı salladım. "Scythe, bir kuş tarafından gölgede bırakıldığı için muhtemelen kızacaktır. O zaman sahilde nasıl olur? Dağlarda?

Şehirde?"

Ağzında eğlence dolu bir ifade belirdi. "Aslında senin için yerin önemi yokmuş gibi bir izlenim ediniyorum."

"Eğer bu senin hayatının hayaliyse, çöp konteynırında bile seninle evlenirim."

Kaşlarını kaldırdı. "Evimin arkasındaki, her zaman sidik kokan çöp konteynırında bile mi?"

Tir tiril titredim. Ama

başımı salladım. "Sen sidikten nefret edersin."

"Ben de kusmuk ve boktan şeylerden nefret ederim, ama belki son birkaç haftadır dikkatini vermiyordun. Öyleyse, şimdi beni dinle." Ona baktım, tüm kahkahalarım kayboldu. "Senin için her şeyi yaparım."

Kollarını bana doladı ve beni yanındaki yatağa çekti. "Beni sevmen yeter."

Onu sıkıca kendime çektim, başı göğsüme yaslandı.

Hayatımda belki de ilk kez, kafamda ya da kalbimde şeytanlar olmadan uyudum.

VIOLET

Dairemin dışındaki koridordaki sesler beni uyandırdı ve uzun bir süre, sabahın bu saatinde odamın neden bu kadar karanlık olduğunu anlayamadım.

Sonra fark ettim ki, bütün gün uyumuşum ve gece tekrar çökmüştü.

Dairemin ön kapısı sallandı, sesler boğuktu, ama birisi açıkça içeri girmeye çalışıyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve daha tam uyanmadan, Toby'nin yıllar önce tam da böyle durumlar için yatağımın altına koyduğu beyzbol sopasını aldım.

Neden bana verdiğini sormuştum. Bir hırsıza karşı hiçbir işe yaramayacaktı. Sonra ikimiz de alternatifin onun sopayı alması olduğunu fark ettik, ki bu adamın örümceği görünce çığlık atıp başsız tavuk gibi koşturduğunu düşünürsek gülünç bir durumdu. Ben de sopayı alıp yatağımın altına sakladım ve ona ihtiyacım olacak bir duruma asla düşmemem için dua ettim.

Şimdiye kadar gerek kalmadı.

Ama görünüşe göre şansım tükenmişti.

Çünkü biri kesinlikle daireme girmeye çalışıyordu.

"Merak etme, Omelet. Silahlı ve tehlikeliyim."

Karanlıkta yanımdaki sese irkildim, beynim onun X olduğunu hatırlamak için çok uzun sürdü. Onun varlığıyla rahatlayarak yavaşça nefes verdim.

Sonra meraklandım. Beyzbol sopası bendeydi. Onun silah taşımadığını biliyordum. Neyle silahlanmıştı? Yine o lanet bıçağı daireme getirmiş miydi?

Işığı açtım.

Yatağında dik oturuyordu, dikkati kapıya odaklanmıştı, vücudu harekete hazırды.

Vibratörüm elinde beyzbol sopası gibi duruyordu.

"Tanrı aşkına, X." Ona gerçek beyzbol sopasını fırlattım. "Git artık!"

Vibratörü düşürdü ve benden aldı, eğilip hızlıca bir öpücük çaldı. "Savunmam gerekirse, onu yatağının altında sakladığını bilseydim, dün gece çok daha sapıkça şeyler yapabilirdik."

Onu ittim. "X! Birkaç sokak serserisi ev hırsızıyla bile başa çıkamıyorsan, bir psikopata aşık olmanın ne anlamı var!"

Bana inanılmaz derecede aşağılayıcı bir bakış attı ve sonra yataktan fırladı.

Onu yakından takip ettim, koridorda sürünerek ilerledim ve sonra oturma odasından geçerek, Levi ve Whip'in taktığı sürgü sayesinde kapı kolunun boşuna döndüğü yere vardım.

Kapıya vardığımızda onun hala tamamen çıplak olduğunu fark ettim. "X! Üzerinde hiç giysi yok!"

"Eh, bu onların cezası, değil mi?"

Bana sorarsan, X'i çıplak görmek pek de bir ceza sayılmazdı. Ama bu konunun özü değildi.

X boğazındaki uykulu çakılları temizledi. "Artık keyfine bakabilirsin! Uyanıkız, polisi aradık ve çıplakız!"

Gözlerimi devirdim.

Çıplak olan tek kişi oydu. Gece bir ara, tanıştığımız gün bana verdiği gömleği giydim ve onun kokusunu tekrar içime çekmek için bana sarılırken gömleğin içine kıvrıldım.

"Kimsin sen?" diye bir ses diğer taraftan geldi. "Bu daire senin değil! Şimdi polisi arayan benim!"

X burnunu çekti, ama ben sesi tanıdım ve kapıya atıldım, sürgüyü çevirip kapıyı açtım. "Judy!"

Diğer tarafta duran küçük, siyah saçlı kadın şaşkınlıkla bana göz kırptı, biraz daha uzun boylu, ama yine de benden kısa olan kocası

arkasında duruyordu. Toby'nin annesine sarıldım ve o da benim kucaklamamda hızla rahatlayarak bana sarıldı.

Onun omzunun üzerinden Toby'nin babasına gülümsedim, o da sevgiyle gülümsedi.

Ama gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir hüznün vardı.

Benimkilerde de muhtemelen öyleydi.

"Çok üzgünüm," diyebilirdim sadece. Bu, en iyi arkadaşımı her hatırladığımda içimde açılan kocaman boşluğu doldurmaya yetmiyordu bile.

Judy sırtımı okşadı. "Violet, dairenizde çıplak bir adam olduğunu ve kendini örtmek için sadece bir tava olduğunu biliyor musun?"

Tir tir titreyerek, Whip'in geçen sabah bize kahvaltı hazırlamak için kullandığı tavayı gerçekten de eline almış olan X'e baktım. Yıkadıktan sonra kurutmak için tezgahın üzerine bırakmıştı.

Ve şimdi X onu çöpüyle kirletiyordu.

Yeni bir tane almam gerekecekti.

Judy'ye zoraki bir gülümseme attım. "Evet, farkındayım. X, Toby'nin ebeveynleri Judy ve Warren ile tanış."

Utangaç bir şekilde sırtıttı. "Normalde ebeveynlerle tanışırken daha az tava giyerim."

İkisi de ona onaylamayan bir bakış attı.

Yüzünü buruşturdu ve başparmağıyla yatak odamı işaret etti. "Belki de şimdi aşağı inmeliyim."

Topuklarını döndü ve odadan çıkan çıplak kıcına gülmemeye çalıştım.

Judy ve Warren'a dönüp açıklamaya hazırlandım, ama Judy hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı. "Oğlumuz ölürken sen güzel vakit geçiriyor olman ne güzel olmalı."

O keskin, acı sözleri beni derinden yaraladı ve olduğum yerde donakaldım. O kadar şok olmuştum ki, kendimi savunmak bir yana, konuşamıyordum bile. Suçluluk duygusu kulaklarımda çınlıyor, onun haklı olduğunu haykırıyordu. Son birkaç haftayı yakışıklı erkeklerle yatakta geçirmiştım.

Toby ise bir morgda yatıyor, adli tabibin cenazesini gömmek için cesedini teslim etmesini bekliyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Judy yanımdan geçip, o geceden beri dokunmadığım Toby'nin yatak odasına doğru gitti.

Ama göz teması kurmadı.

Gözlerim yaşlarla doldu. Toby hayattayken, ailesi benimle hiçbir zaman sorun yaşamamıştı. Çok yakın sayılmazdık ama kesinlikle dostça davranıyorduk. Toby, Şükran Günü ve Noel yemekleri için beni evlerine götürdüğünde, ailem olmadığı için bana sıcak ve samimi davranmışlardı.

Her zaman sadece ben ve Toby vardık. Beni kabul etmişlerdi çünkü ben onun bir uzantısıyım.

Şimdi, annesinin davranışlarına bakılırsa, bu durum sona ermişti.

Sanki bir parçam daha koparılmış gibi hissettim.

Warren, karısı oğullarının odasına girdikten sonra elimi sıktı. "Seninle alakası yok. O sadece acısıyla mücadele ediyor. Odanızdan birkaç giysi almamız gerekiyor. Cenazesi teslim edildi, bu yüzden cenazeyi ayarladık."

"Oh," dedim sessizce.

Elimi bıraktı ve karısının peşinden Toby'nin odasına girdi.

Duvara ağır ağır yaslandım ve kapalı yatak odası kapısına donuk bir şekilde baktım. Onların kederinin sesleri yankılanıyordu, onun hıçkırıkları, onun teselli edici sözleri, o kadar kırık bir sesle ki gözlerim doldu.

X beni orada buldu ama hiçbir şey söylemedi, sadece arkamdan bana sarıldı. Kapı tekrar açılıp Toby'nin ailesi dışarı çıkana kadar öylece durduk, Judy'nin kolları oğlunun kıyafetleriyle doluydu.

"Cenaze ne zaman olacak size haber verimiz." Burnunu çekerek, gözlerime bakmadan, ama ses tonu öncekinden biraz daha yumuşak bir şekilde konuştu.

"Kaybınız için çok üzgünüm," dedim acınası bir şekilde, bunun bir faydası olmayacağını bilerek.

Tek çocuklarını kaybetmişlerdi. Onları teselli etmek imkansızdı. Judy kısa bir baş sallama ile cevap verdi. "Ben de senin kaybın için üzgünüm."

Bu birkaç basit kelime, içimde biriken suçluluk duygusunu büyük ölçüde hafifletmişti. Onları kapıya kadar geçirdim ve arkalarından kapıyı kilitledim.

Kederimle iyi başa çıktığımı sanıyordum, ama onları görünce, kendimi çok meşgul tutup, dikkatimi başka yere vererek kederimi hissetmemek için uğraştığımı fark ettim.

Her şey yıkıcı bir tren gibi üzerime çöktü. X, Toby'nin kapısına gitti. "Bunu kapatayım."

Ama ben başımı salladım ve odanın diğer ucuna doğru yürüdüm. "Hayır. Bununla yüzleşmem gerek. Onun öldüğünü görmezden gelmeye devam edemem." Boğazımı yuttum. "Bu evi tek başıma tutamam. Bir oda arkadaşı bulabilmek için onun eşyalarını kutulara koymam gerek."

Bu sözleri yüksek sesle söylemek, kederime bağlı son bağımı da kopardı. Boğazım düğümlendi ama yine de devam ettim ve Toby'nin yatak odasına girdim.

X hemen arkamdan geldi, bana kişisel alan bırakmadı ve bunun için minnettardım.

Toby'nin odası her zamanki gibiydi. Yatak, çarşaf, yastıklar ve battaniyelerle dağınık bir haldeydi çünkü birkaç saat sonra tekrar yatacağı için yatağını toplamaya gerek duymuyordu. Parlak renkli giysiler etrafa saçılmıştı, sanki onları denemiş, beğenmemiş ve sonra fırlatmış gibi. Duvarda, LGBTQ desteğinden, rehin dükkanında iyi bir kamera bulup eve gelip bir sonraki Andreas Gursky olacağını iddia ettiğinden beri son birkaç yıldır sevdiği şehir fotoğrafçılığına kadar, çeşitli ilgi alanlarını gösteren çeşitli posterler asılıydı.

Aslında bu konuda gerçekten iyi olduğu ortaya çıktığında ikimiz de şaşırmıştık.

Yatağının başucundaki masadan onun fotoğraf makinesini aldım ve yanlışlıkla masanın altında duran siyah-beyaz basılı fotoğrafları yere düşürdüm. X diz çöküp fotoğrafları benim için topladı ve dikkatini onlara verdi.

Topuklarının üzerine oturdu ve fotoğrafları tek tek inceledi. "Vay canına. Bunlar gerçekten çok iyi." Sonra omuz silkti. "En azından bana göre çok iyi. Fotoğrafçılık hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Ben de Toby'den öğrendiklerim dışında pek bir şey bilmiyordum. Fotoğrafları bana uzattıkça aldım, her birini inceledim, onun bir şekilde ortaya çıkardığı detaylara dikkat ettim. Saint View'da tanıdığım yerleri görünce gülümsedim. "The Dead End bunu duvarlarına asmalı. Bu fotoğrafta mekan gerçek hayatta olduğundan daha güzel görünüyor."

Saint View'un ana caddesindeki yağlı lokanta ucuz, bakımsız bir yerdi ama yine de çoğunlukla fiyatları nedeniyle yerliler arasında popülerdi. Ancak Toby'nin gece çektiği fotoğrafta, kirli cam pencerelerin arkasındaki ışıklar ve içeride hareket eden insanların gölgeli silüetleri, bu yerin güzelliğini yakalamıştı.

Diğer fotoğrafları da gözden geçirdim, hepsi gece çekilmiş, tanıdık manzaralar. Striptiz kulübü. Dax'ın dövme dükkanı. Psikopatlar. Hatta şehrin en kötü bölgesinde, diğer dükkanların arasında yer alan Clean Sweep bile.

X durakladı ve bir fotoğrafa bakarak durdu.

Onun fotoğrafı bana uzatmasını bekledim, ama o dudağını ısırıldı. "Ne?"

"Bence bunu görmek istemezsin."

Tabii ki bu, onu daha da görmek istememe neden oldu. Elimi uzattım ve fotoğrafı parmaklarımdan aldım.

Midem düğümlendi.

Bu, Toby'nin öldürüldüğü deponun fotoğrafıydı.

Boğazıma bir yumru geldi ve hemen o resmi yırttım, kağıdı küçük parçalara ayırdım, parçalar konfeti büyüklüğünde olana kadar o korkunç resmi defalarca yok ettim.

X hiçbir şey söylemedi, sadece ben içimden atana kadar yapmama izin verdi.

"Sanırım bu, neden Saint View'un o bölgesinin haritalarını telefonuna indirdiğini açıklıyor," dedim sessizce, beynim onun öldüğü gecenin anısına takılıp kalmıştı, sonrasında yaşanan diğer korkunç olaylara değil. "Bu bölgede uyuşturucu falan satıyor olabileceğini düşünmüştüm. Her zaman fazladan parası vardı. Bir manikürcü olarak kazandığından daha fazla. Fotoğrafçılıktan geldiğini söylüyordu, ama bir koleksiyoncuya sattığı tek fotoğrafı basıp çerçeveletmesine ben yardım etmiştim. Bu her gün olan bir şey değildi. Telefonundaki haritaları gördüğümde, bunların uyuşturucu sattığı bölgenin haritaları olduğunu düşündüm."

X omuz silkti. "Onu hiç uyuşturucu kullanırken gördün mü?"

Kafamı salladım. "Hayır. Hiç görmedim. O geceye kadar bunu hiç düşünmemiştim bile."

"Yani belki de doğruyu söylüyordu? Belki de dijital indirmeler satıyordu?"

"Sanırım öyle. Artık önemi yok zaten." Ama artık bu düşüncenin kafamın bir köşesinde dolanmaması rahatlatıcıydı. Toby'nin kazandığı para ne olursa olsun, ailesi alacaktı. "Sence bu fotoğrafları isteyecekler mi?"

X fotoğrafları çevirmeye devam etti, her birini incelerken kaşlarını çatıyordu.

"X?" Cevap vermediğinde tekrar sordum.

Kafasını kaldırdı. "Bunların hepsi manzara fotoğrafı değil."

Omzunun üzerinden bakarak, parmaklarında tuttuğu fotoğrafa gözlerimi diktim. Bir ara sokakta, bir şey hakkında derin bir sohbe dalmış, yüzleri gergin ve öfkeli iki adam.

Grenli siyah beyaz fotoğrafa kaşlarımı çattım. X bana birkaç tane daha uzattı, fotoğraflardaki tüm insanlar lens aracılığıyla izlendiklerinin farkında değillerdi. Bir adam birçok fotoğrafta görünüyordu, ama Saint View'un arka sokaklarında çeşitli yerlerde muhtemelen bir düzine farklı yüz vardı.

Karnımda bir korku topu belirdi. "Bunlar ne?" X'in dudakları sıkıca birbirine bastırıldı. "Hiç iyi bir şey değil."

"Bunlar uyuşturucu satışı, değil mi?"

X bana gözlerini kısarak baktı. "Silah satışı da olabilir. Kadın satışı da olabilir." Üst dudağı kıvrıldı. "Ya da çocuk satışı."

Fotoğraf parmaklarımdan kaydı. Kafamı salladım ve fısıldadım, "Özür dilediğini söylerken bunu mu kastetmiştin? Ne halt ediyordun, Toby?"

LEVI

Whip ile yatakta uyanmak çok garipti. Hoş olmayan bir şey değildi, çünkü kırklı yaşlarındaki bir adam için vücudu öyle görünmüyordu. Uykuda bile sırtındaki kaslar belirgindi, kıcı tam oradaydı, mükemmel bir şekilde şekillenmişti ve onu sikmem için yalvarıyordu.

Onun üstüne çıkma düşüncesi sikimi titretti.

Gözleri hala kapalıyken, eli yatağın üzerinde dolaşarak beni aradı. Sıcak parmakları tenimi buldu ve avucuyla vücudumda aşağı doğru gezindi, onu bekleyen sabah ereksiyonumu buldu.

Parmaklarını etrafına doladığında ve sikimi pompaladığında inledim.

Uykulu bir şekilde başını kaldırdı, bana bakarak günaydın deme zahmetine girmedi. Yatakta yer değiştirdi, kendini döndürerek sikimi ağzına alabildi.

"Siktir," diye bağırdım, ıslak ağzının sikimi saran hissiyle.

Siktir, neden bu kadar iyi hissettiriyordu ki?

Yarısı yan, yarısı karnı üzerinde, ağırlığı bir koluna dayanmış, diğer eliyle benim tabanımı kavrayarak, sikimin ucunu diliyle yaladı. Dudakları beni sardı ve kafasını sallayarak, olabildiğince çok kısmını ağzına aldı.

Gözlerimi kapattım ve onun bu kadar cömertçe verdiği zevki kabul ettim, ta ki bir saniye daha hareketsiz kalamayacak hale gelene kadar.

Yan tarafıma döndüm, böylece birbirimize bakıyorduk, kafası benim aletimle aynı hizadaydı, benim kafam da onun kiyle aynı hizadaydı. Kalçasını tuttum, parmaklarım kaslı kalçasının etrafında kayarak içine gömüldü ve bizi birbirimize doğru çekerek ağzımı da ona götürdüm.

Dudaklarımı onun etrafına sardım, ucundan sızan ön sıvının tadını aldım. Kalçaları sarsıldı, kendini ıslak ve sıcak ağzımın içine itti, acımasızca, tam olarak istediğini aldı.

Bu beni daha da tahrik etti. Kalçalarım aynı şekilde hareket etti, ikimiz birlikte yatakta kıvranıyor, birbirimizi emiyor, birbirimizin testislerini kavıyor ve boşalma ihtiyacını artırmak için yeterince sıkıyorduk.

Bizi yuvarladı ve altta pozisyon alarak sırt üstü yattı, dizlerim başının iki yanında duruyordu. Ön kollarımla ağırlığımı destekledim, hala onun sikini emiyordum, ama benimkisiyle onu boğmamaya çalışıyordum.

Yine de boğazına doğru itme dürtüsü vardı ve dudaklarım her geçişinde onu daha derine aldım.

Parmaklarını ağızına sokmak için beni emmeyi bıraktı, ama sonra ağzı geri geldi ve parmakları taşaklarımdan kıcıma doğru kaydı.

Gerildim ve o, vücudum tekrar gevşeyene kadar hızını yavaşlattı. Bir dahaki sefere orama dokunduğunda daha hazırlıklıydım ve ona izin verdim.

Ne kaçırdığımı anlamam üç defadan az sürmedi. Onun penisi etrafında inledim; ağızımın derinliklerinde olduğu için bu uygunsuz sesi bastırabildiğim için mutluydum. Bütün kulübün ne yaptığımızı bilmesine gerek yoktu, ama yine de durmayacaktım.

Sürtünme penetrasyona dönüştü, önce sadece ucu, ama buna alıştığım da, yavaş yavaş daha fazlasını verdi, ta ki tüm parmağını alana ve beynimde havai fişekler patlayana kadar.

Dayanmamın imkanı yoktu. Testislerim sıkıştı ve penisim titreyerek uçtan sperm fışkırırken inledim.

O da aynı anda boşaldı, ereksiyonu ağızımda sertleşmişti, orgazmının tuzlu tadı dilimin her yerine yayıldı. Durmadım, uzaklaşmadım. Bana verdiği her damlayı aldım ve karşılığında ona aynısını verdim. Beynim dönüyordu, tüm vücudum gerginleşti ve sonunda gevşedi.

Yan tarafıma düştüm, onun bitmiş ereksiyonu yavaşça kaybolurken, ben de yatağın diğer ucunda aynı şekilde bitmişim.

Ağır nefeslerimiz odayı doldurdu, ikimiz de sırt üstü yatıyorduk, başlarımız yatağın zıt uçlarında, göğüslerimiz çabadan dolayı inip kalkıyordu.

Gözlerimi aralayıp şarj cihazına takılı telefonuma baktım, kilit ekranında saat görünüyordu. Birden dik oturdum. "Kahretsin! İşe gitmem lazım!" Dizlerimin üzerine çöküp onun üzerinden atladım, banyoya koştum ve duşu açtım.

Bir dakikadan az bir sürede çıktım, en önemli bölgeleri, yani penis, kış ve koltuk altlarını yıkadığım ucuz sabunun kokusuyla. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. En azından Whip'le bütün gece ve şimdi de sabah boyunca yaptığımız seksin kokusu üzerimde kalmamıştı.

Kendimi zar zor kuruladım, havluyu banyo zeminine attım ve çıplak bir şekilde odamda dolaşarak, az sayıdaki eşyalarımın zar zor yarısını doldurduğum küçük ahşap dolaptan temiz giysiler çıkardım. Aynı kot pantolon ve kulüp ceketimle yaşıyordum, ama eşyalarımın bulunduğu bir kutuda saklanmış ve ben dönene kadar bodrumda durmuş eski bir flanel gömlek buldum. Hatırladığımdan biraz daha dar gelmişti, altı yıl boyunca hapisnede her gün egzersiz yapmak pazı kaslarını böyle yapardı, ama en azından temizdi.

Ayaklarımı botlara soktum, bağcıkları bağlamaya zahmet etmedim ve kapıya doğru atıldım.

Son anda geri döndüm ve yatağında yatan Whip'e baktım.

O, sert bir kahkaha atarak elini bana doğru salladı. "Git, gerizekalı. Ben büyük bir erkeğim. Kendim çıkabilirim."

Mesele o değildi.

Ona veda öpücüğü vermek istedim.

Sadece iyi seks yapmaktan memnun olmak yerine, ne yapacağını bilmeyen duyguları olan, lanet olası muhtaç bir ezik gibi.

Ayaklarım yere yapışmış gibi hissediyordum, beynim sadece kapıdan çıkmamı söylüyordu. Tüm vücudum ve içimdeki daha derin bir şey beni bir mıknatıs gibi ona doğru çekiyor, kalmamı istiyordu.

Lanet olası kalbim kazandı. Odayı geçip yatağa doğru yürüdüm ve eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

Dudaklarım dudaklarına değdiği anda şaşkınlığı belli oldu, ama bu şaşkınlık çabucak geçti ve o da beni öptü.

Uzun bir öpücük değildi, içeri girmeye çalışan talepkar diller yoktu, inlemeler ve ahlamlar ya da daha fazlasına dönüşen şeyler yoktu.

"İyi günler," diye mırıldandım.

Mavi gözleri henüz odaklanamamışken, ben kapıyı çarpıp dışarı çıktım ve bisikletime doğru koştum.

War, ortak salondaki masadan başını kaldırdı, parmaklarında buharlı bir kahve fincanı tutuyordu. Kaşını kaldırdı ve ben, eğer orada yeterince uzun süre oturmuş olsaydı, Whip ve benim yaptığımız her şeyi duyacağını biliyordum.

"Kapa çeneni," diye homurdandım.

O ise kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Tek kelime bile etmeyecektim."

Umarım yüzümde beliren yarı gülümsemeyi görmemiştir, çünkü ben arkanı dönüp kapıdan dışarı koştum.

Bisikletim park yerinde beni bekliyordu ve beni çabucak şehre götürdü. Dax'ın bana başlama zamanını mesajla bildirdiği saatten tam beş dakika önce dövme dükkânına vardım.

İlk içgüdüüm, bu beş dakikayı Whip ile geçirebileceğimdi, ama ikinci içgüdüüm, eğer onunla ve Violet ile yatakta değilsem, dükkân kesinlikle bulunabileceğim en iyi yerdı.

Buranın benim olmam gereken yer olduğunu bilmek bile yüzümde bir gülümseme belirmesine engel olamadı. Ben bu tür saçma sapan şeylere pek ilgi duymazdım, ama eski hücre arkadaşım Lynx duyarlıydı. O, ruhumun burayla bir bağı olduğunu söylerdi herhalde. En azından ben buraya her girdiğimde ve her yeri kaplayan sanat eserlerini gördüğümde öyle hissediyordum.

Dax masayı silmeyi bıraktı, masaya eğildi ve bana elini uzattı. "İlk günün. Korkuyor musun?"

Elini sıkarken ona gözlerimi kısarak baktım. "Öyle mi yapmalı mıyım? Önce geçmem gereken bir kabul töreni falan mı var?"

Sarışın, şimdiye kadar gördüğüm en keskin mavi gözlere sahip bir adam, iPad'inde çizim yaparken durakladı. "Dax sana bundan bahsetmedi mi?"

Dax'a baktım. "Hayır mı?"

Gülmesini zorlukla bastırdı ve omuz silkti.

Omuzlarımı geri çekerek sarışın adama döndüm. "Ne olursa olsun, hazırım."

"Güzel, çünkü yeni dövmeni tasarlamayı bitirmek üzereyim." Gülümsedi ve iPad'i bana göstermek için çevirdi.

Parlak sarı bir lastik ördekçikti.

Korkunç ve gülünçtü ve vücudumu kaplayan diğer dövmelerle hiç uyumlu değildi. Köpeklerin testisleri gibi göze batacaktı.

İki adam da benim ifademi görünce güldüler.

Dax sırtıma bir şaplak attı. "Şaka yapıyor. Başlangıç töreni falan yok. O kadar da ilkel değiliz."

Sarışın adam ayağa kalktı ve bana yumruk tokuşturdu. "Seninle dalga geçmeden duramadım. Ben Roarke."

"Benimle karıştırmayın," diye başka bir ses yan taraftaki depodan geldi.

Orada başka biri olduğunu fark etmeden biraz irkildim ve sonra kapı pervazının etrafında Roarke'a tıpatıp benzeyen bir yüz belirdi. "Selam. Ben King. Aslında, tam olarak söylemek gerekirse Tim King, ama ailemiz Roarke'a kötü çocuk dövmecisi ismini verirken bana muhasebeciye yakışan bir isim verdiği için ben King olarak biliniyorum."

Roarke kıkırdadı ve iPad'i kardeşine gösterdi. "Ördeğim gibi mi?"

King geri çekildi. "Bu çok çirkin. Hangi aptal bunu ister ki?"

Dax güldü, Roarke'un omzunun üzerinden ona baktı, sonra da bana. "Aslında senin arkadaşın."

İnledim. "Dur tahmin edeyim, X bunun altına Reginald yazılmasını da istiyor, değil mi?"

Roarke kıkırdadı. "Nasıl bildin?"

"Sormayın."

Dax güldü, ama sonra bir müşteri içeri girdi, ardından bir başkası, ve çok geçmeden mekan sürekli hareketlilikle doldu. İlk günüm olduğu için pek bir şey yapmadım, müşteriler arasında masaları temizledim, depoya koştum ve körü körüne aradım, umarım adamların istediği şeyi bulabilirim diye. Ama onların çalışmasını izlemek için de bolca vaktim oldu. Dövme tabancasını deri üzerinde hareket ettirerek, benim sadece hayal edebileceğim tasarımları ortaya çıkarmalarına hayran kaldım. Hepsi farklı tarzlara sahipti ve benim tarzımın buraya nasıl uyum sağlayacağını bilmiyordum, ama içimde bir heyecan, bilgiye olan umutsuz bir ihtiyaç vardı.

Onların oturduğu yere oturabilmek için, bildikleri her şeyi öğrenmek istedim.

En alttan başlamak, sadece burada olmak istediğimi bilmek dışında hiçbir şey bilmemek, çok alçakgönüllü bir şeydi.

Öğleden sonra geç saatlerde dükkanın kapısındaki zil çaldı. Elimde süpürgeyle, yerleri süpürürken durdum ve kapıda duran Violet'e, yanında Nyah'a yavaşça gülümsedim.

Nyah, Dax'ı görünce çığlık attı ve küçük alanı koşarak geçip ona atladı. Ama Violet, çalışmakta olduğumu saygıyla karşılayarak bana tatlı bir gülümsemeyle baktı.

Bunu takdir ettim, çünkü tek istediğim ona koşup onu kollarıma almaktı. Onu baştan aşağı süzdüm, her şeyi kontrol ettim, olan biten her şeyden sonra iyi olduğundan emin oldum.

Ama gayet iyi görünüyordu, büyük çantası kolunun altında, göğüslerine sıkıca oturan "Clean Sweep Cleaning Services" tişörtü, Nyah'ın giydiğiyle aynıydı.

Nyah, Dax'a sarıldı ve Dax onu kollarının arasına aldı, odada çalışanları ve Violet'in hepsi izliyor olmasına rağmen onu öptü.

Roarke ve King ikisi de inleyip bir oda tutmaları konusunda şakalar yaptılar, ama Violet bu fırsatı değerlendirip bana doğru geldi.

"Hey, sen."

Ona gülümsedim. "Bil diye söylüyorum, bugün ilk günüm olmasaydı ve profesyonel davranıp iyi bir izlenim bırakmaya çalışmasaydım, şu anda ben de seni öyle öpüyor olurdum."

Bana gülümsedi ve göz kırptı. "O zaman daha sonra için bir şey bekleyelim."

Bu düşünceyle içimden bir inilti yuttum. Whip ile geçirdiğim gece, ona olan hislerimi hiç değiştirmedim. Ve içimden bir ses, Violet'e benimle onun arasında seçim yapması gerekmediğini söylediğimde, benim de ikisi arasında seçim yapmam gerekmediğini kastettiğimi biliyordu. Seçimim o olurdu. Beşinci mektubundan beri ona aşkıttım. Karanlık ve sefaletle dolu bir yerde gördüğüm tek parlak yıldız oydu.

Ama Whip ile aramda da bir şey vardı. Lanet olasıca doğru hissettiren bir şey. Onun da ona karşı hissettikleri yüzünden iyi hissettiren bir şey.

"Bu gece sana ihtiyacım var," diye fısıldadım ona. Uçurumda yaşadıklarımızdan sonra, yirmi dört saatten fazla ayrı kalmak çok uzun olmuştu.

Ayak parmaklarının ucuna basarak ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Yani benim amcığıma dövme yapabilir misin?"

İnledim.

Geriye yaslandı ve bana sırtıttı. "Bu, birkaç gün arayla ikinci kez sorduğum soru. Üç kez sormam gerektiğini, o zaman yapacağını söylemiştin."

"Bana böyle bakmaya devam edersen fikrimi değiştirebilirim, seni çıplak bırakıp bacaklarını açabilirim ve tüm ekipman elimdeyken hemen yapabilirim."

Arzu, yüzünde bir ışıklandırdı. "Bu hoşuma gider. Ama bil diye söylüyorum, Nyah..."

"Levi!" diye sözünü kesti, sanki Violet onun adını söylediğini duymuş gibi. "Bu akşam yemeği. Sen, Violet, ben ve Dax. Anladın mı?"

Gözlerimi kırdım ve Violet'e baktım. O da başını salladı. "Uh, anladım," diye cevap verdim.

Nyah ellerini çırdı. "Harika! Çiftler buluşması olacak!"

Violet bana baktı. "Emin misin? İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz."

Yapmamız gereken milyonlarca başka şey vardı. Violet'i ve X'i neredeyse öldüren psikopatları bulmak, bunların başında geliyordu. Ama hiç randevuya çıktığımı sanmıyordum. Hapishaneye girmeden önce, randevular bana hep aptalca ve zaman kaybı gibi gelmişti. Hiç kimseye, giyinip dışarı çıkmak ve gerçekten sohbet etmek isteyecek kadar ilgi duymamıştım. Kulüp günlerinden önce birkaç kez yapmış olabilirim, ama amacım her zaman onları eve götürüp çıplak hale getirmektir. Sonra, benim sert kalabildiğim sürece çıplak olarak sikimde zıplamaya istekli kulüp tavşanlarının hiç eksik olmadığı kulübe katıldım.

Ama Violet'i bir yıl boyunca şahsen görme fırsatım olmadan tanıma fırsatım olmuştu ve bu, hayatımın en büyük

hayatımın en büyük nimetiydi. Onu çıplak görmekten ne kadar hoşlansam da, onunla ilgili her küçük ayrıntıyı öğrenmekten daha çok hoşlanıyordum. Zaten çok şey biliyordum, ama onunla yüz yüze çıkmanın nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum. Onunla normal şeyler yapmanın nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum. Ama bilmek istiyordum. Onunla market alışverişine gitmek, birlikte yemek pişirmek, fatura ödemek ve vergi beyannamesi vermek gibi dünyanın en sıkıcı işlerini yapmak istiyordum. Kahretsin, artık gerçek, meşru bir işim olduğu için bunları gerçekten yapmak zorundaydım.

En çok da, bizim boktan bir durumun ortasında olduğumuzu unutmasını istiyordum. Uzun zamandır hayatı böyleydi, her şey parçalanıyormuş gibi hissedilse bile, iyi şeyler de olabileceğini bilmesini istiyordum.

Yüzündeki bir tutam saçı kenara çektim. "Sabırsızlanıyorum."

VIOLET

Saint View'un en berbat bölgesinde bulunan dairemde çok da uzak olmayan, Nyah'ın eski püskü küçük evinde çiftler buluşmamız için hazırlanıyordum. Onun canlı kişiliğine pek uymayan tuhaf bir yerdi. Neyin yanlış olduğunu anlayabilmek için otuz dakika kıyafet denedim ve on beş dakika da onunla makyaj renkleri hakkında tartıştım.

Kişisel hiçbir şey yoktu. Çürümüş görünümlü bir şifonyerin üzerine yayılmış kıyafetleri ve uyumsuz mutfak sandalyelerinden birinin üzerine attığı çantası dışında, odada ona ait hiçbir şey yoktu. Otel odası da olabilirdi. Düz yüzeylerde seyahatlerden veya alışveriş gezilerinden toplanan biblolar yoktu. Duvarlarda aile fotoğrafları, en sevdiği sanat eserleri, ailesinin doğum günlerini hatırlatan takvimler yoktu.

Şehre yeni gelmişti, bu yüzden dekorasyon yapmamış olması mantıklıydı, ama aynı zamanda bıraktığı hayatı hatırlamak istemediğini hissettim.

Babanın seni, yeraltı dünyasındaki işlerini ilerletmek için bir piyon olarak kullanacağını veya en yüksek teklifi verene evlendireceğini bilmek, insanda böyle bir his uyandırırdu herhalde.

Anladım. Geçmişimden uzaklaşacak kadar şanslıydım. En azından Travis, kimsenin etrafında olmasını istemediği kötü bir koku gibi tekrar ortaya çıkana kadar öyleydim.

Dışarıda Levi'nin motosikletinin gürültüsü, Nyah'ın evine olan merakımı bastırdı ve Nyah'ın beğenmediği kıyafetleri büyük çantama geri koydum. Toby'nin siyah-beyaz fotoğraflarıyla dolu dosya çantanın üstünden çıkıyordu, Whip ve Levi'ye göstermem gerektiğini hatırlatıyordu, böylece hepimiz aynı fikirde olacaktık.

Ama bu gece o gece değildi. Bu gece, Levi ve ben sıradan bir çift gibi, sıradan bir çiftin yapacağı şeyleri yapacaktık.

Bir psikopatın hepimizi öldürmeye çalışmadığını ve Saint View'da birinin ceset yığınları bıraktığını unutmaya çalışacaktım.

Bilirsiniz, bir kızın yeni arkadaşlarıyla kokteyl içmeye giderek kaçınmak istediği tipik sorunlar.

Eğer izin verseydim, o kara bulut üzerimde kalmaya devam edebilirdi. Ama bunun yerine, Nyah'ın bulaşıcı heyecanının beni doldurmasına izin verdim.

Parmak uçlarında, bir peri gibi pencereye koştu ve çığlık attı. "Dax da burada. Gidelim!"

Aynada son bir kez kendime baktım ve yansıma başımı salladım. Kıyafetim özellikle özel bir şey değildi, sadece dekoltemi yeterince örtüp saygın bir görünüm sağlayan bir maksi elbise ve kısa bir ceket, beyaz spor ayakkabılarla tamamlanmıştı. Rahat ama şirindi. En azından öyle olmasını umuyordum.

Nyah beni kapısından dışarı çekip kapıyı arkasında kapattığında, bisiklete binmek için pek pratik olmadığını fark ettim.

Onu sadece birkaç saat önce dükkana girdiğimizde görmüş olmasına rağmen, ölü yapraklarla kaplı çimlerin üzerinden Dax'a doğru koştu ve onu yakalayacak mı yakalayamayacak mı hiç umursamadan kendini ona attı.

Tabii ki yakaladı ve onu döndürdü, kahkahası havada parlak toz gibi çınladı.

Levi ve ben, romantik bir filmin başrol oyuncularına gibi birbirimize koşan türden insanlar değildik.

Bisikletine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ceketini geniş omuzlarına sıkıca çekmiş, sanki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi duruyordu.

Ama bakışlarının doğrudan bana yöneldiğini ve vücudumun her santimini taradığını gördüm. Çimlerin üzerinden ona doğru yürüdüm, cildim giderek artan bir ateşle karıncalanıyordu.

Onun önünde durdum. "Merhaba..."

O, boynumun arkasını tutup beni kendine doğru çekmeden ve dudaklarımı ele geçirip beni aptalca öpmeden önce söyleyebildiğim tek şey buydu.

Dizlerim titremeye başladı. O hain sürükler, sanki ben yardıma muhtaç bir kızmışım ve onun beni tutması gerekiyormuş gibi hemen pes ettiler. Kollarını bana sıkıca doladı, beni göğsüne çekti, ağzı benimkinden hiç ayrılmadı, öpücüğü derinleştirdi.

Zamanın nasıl geçtiğini unuttum. Etrafımı unuttum. Onun dışında her şeyi unuttum.

onu.

Nyah arkamda boğazını temizledi. "Uh, ne kadar Ne kadar süre öpüşmeyi planlıyorsunuz? Rezervasyonumuz sadece on beş dakika daha geçerli."

Kıkırdayarak Levi'den uzaklaştım, dudaklarımı gülümsemeye kaldırırken birbirine sürttüm. "Üzgünüm. Bu hafta başında neredeyse ölüyordum."

Nyah elimi tuttu. "Evet, evet. Biliyoruz."

"Öyle mi?" diye sordu Dax, kaşlarını çatarak.

Onay için Levi'ye baktı.

Levi sadece omuz silkti.

Nyah sinirli bir nefes aldı. "İkiniz bütün gün birlikteydiniz. Bir kez bile bu konuyu konuşmadınız mı?"

Levi omuz silkti. "Hayır."

Nyah bana baktı, ben de gözlerimi devirdim. Nyah ve ben birlikte çalıştığımız süre boyunca neredeyse sadece bunu konuşmuştuk. Francine'in yerel bir ofis binasında aldığı birkaç büyük iş için birlikte görevlendirildiğimizi fark ettiğim anda ona her şeyi anlatmıştım.

Beni, yanlarına kurumuş çamur sıçramış, Dax'ın eski dört çeker arabasına doğru çekti. "Bizimle gel, madem elbise giymişsin ve hepimiz aynı yere gidiyoruz. Yolda Dax'a anlatırız."

Levi'ye baktım, o da başını sallayarak bizi takip etti. Ama Nyah arka koltuğa oturmak istediğinde onu durdurdu. "Violet ve ben arkada oturacağız."

"Bacakların benimkilerin iki katı uzun. Oraya sığmazsın. Öne otur, sorun yok." Arka koltuğa tırmandı ve sürücü tarafına oturdu.

Levi pek mutlu görünmüyordu ama ön yolcu koltuğuna oturdu.

Nyah haklıydı. Dizlerim koltuğunun arkasına değiyordu ve o benden 12 santim daha uzundu, yani hiç şansı yoktu.

Ama biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Onunla kıvrılıp yatmak hoş olurdu.

Nyah, Dax arabayı sürmeye başlar başlamaz, tüm blöf olayını ona anlattı. İlk cümlesini bitirmeden ağzı açık kaldı ve olayı tam olarak anlayana kadar öyle kaldı. Sonunda tüm resmi gördü, X ve benim onun dükkanına sırlıslık gelmemizin sebebi sadece yağmur değildi.

Levi hiçbir şey söylemedi. Bana bakmak için arkasına dönmeden, elini arkasına, Dax'ın koltuğu ile kendi koltuğu arasındaki boşluğa uzattı.

Ne yaptığını anlamadan bir anlığına eline baktım.

Parmaklarını bana doğru kıpırdatıyordu.

Elimi tutmak istediğini anladığımda içimi mutluluk kapladı. Oturuyor olduğum için şanslıydım, çünkü dizlerim yine titriyordu.

Parmaklarımla onun parmaklarını kavradım, parmak eklemlerindeki dövme ve benim süslemesiz cildimle nasıl kontrast oluşturduğunu izledim.

Nyah, bizi fark edince uzun hikayesini kesip bana doğru "Ne tatlılar!" diye fısıldadı.

Gerçekten çok tatlıydık.

Bu, birbirimize mektuplar yazdığımız tüm aylar boyunca hayalini kurduğum şeydi. Sadece normal bir hayat, arkadaşlarla randevuya çıkmak gibi normal insanlar gibi şeyler yapmak. O hayallerimde, Nyah'ın kiraladığı evden çok da farklı olmayan bir evde yaşıyorduk, ama ben o evi pembe renklerle ve tüm biblolarımla doldururdum.

Hâlâ o hayali kuruyordum. Sadece şimdi Whip ve X hayalin kenarlarında dolaşıyorlardı ve beynim bunların nasıl bir araya geldiğini tam olarak anlayamıyordu.

Dax, restorana vardığımızda tüm dramayı, en azından Nyah'a anlattığım versiyonu, yani Murder Squad'ın sırlarını korumak için birazını sakladığım, yüzde doksani gerçek olan versiyonu tamamen öğrenmişti. Levi, arabadan inebilmek için parmaklarını benimkilerden ayırdı

ve ben de kapıyı açmasını bekledim, çünkü açacağını biliyordum.

Hayal kırıklığına uğramadım. Çantamı aldım ve onun yardımıyla arabadan indim ve güzel Providence restoranına girdim.

"Tanrım, buranın ne kadar şık olduğunu unutmuşum," diye mırıldandı Levi. "Kıyafetim yetersiz kalmış gibi hissediyorum."

Onu sakinleştirmek için elini sıktım. "Bana sorarsan giyinik bile fazla bana sorarsan, giyinik sayılırsın."

Bakışları aniden ateşli hale geldi. "Beni tuvalete sürükleyip lavabonun üzerine eğmeden yemeği bitirmek istiyorsan benim seni tuvalete sürükleyip lavabonun üzerine eğmeden yemeği bitirmek istiyorsan böyle şeyler söyleme."

Nefesim kesildi.

Sessizliğime kaşlarını kaldırdı. Ben şikayet etmediğimde, bu hızla daha da kızgın bir bakışa dönüştü.

Göğsünden düşük bir homurtu çıktı ve onun Rivia'lı Geralt tarzında derin bir "Siktir" dediğini duyduğuma emindim, ama Nyah da restoranın ne kadar güzel olduğunu heyecanla haykırıyordu, bu yüzden yanlış duymuş olabilirim.

Garsonu takip ederek arka köşedeki bir masaya oturduk ve sandalyemi Levi'nin yanına çektim.

Nyah, masa mumları ve parıldayan ışıklarla aydınlatılmış karanlık odaya bakındı. "Siz daha önce buraya gelmiş miydiniz?"

Levi başını salladı. "Burası Hayden'ın yeri."

Dax'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Burası Chaos'un yeri mi? Kahretsin, rezervasyon yaparken fark etmemişim bile. Kendi mekanı olduğunu kulaktan kulağa duymuştum. Vaktini bekliyordu. Saint View'da çalıştığı boktan deliklerde yeteneği boşa gidiyordu."

Levi ona sırtıttı. "Arkadaki seks labirentini biliyor muydun?"

Dax ve Nyah'ın yüzlerindeki ifadelere gülmemeye çalıştım.

"Ne?" diye ciyakladı.

Levi ona cevap vermek için ağzını açtı, ama bakışları odanın diğer ucundaki bir şeye takıldı ve sözleri aniden dilinde dondu. O kadar ani ayağa kalktı ki masa sallandı ve sonra, etrafımızdaki şık atmosfere rağmen, Levi kendini tamamen kaybetti.

"Lynx?"

Odanın diğer ucundaki bir adam bizim yönümüze döndü. Kalbim durdu.

Ne Levi ne de adam, kalp krizi geçirip masanın altında çantamı sıkıca tuttuğumu fark etmedi.

Levi beni geçmek için hareket etti, ama diğer adam daha hızlıydı ve Levi çok uzaklaşmadan masamıza geldi. İkisinin de yüzünde geniş ve samimi bir gülümseme vardı ve birbirlerine sıkıca sarıldılar, iki dağ gibi çarpıştılar ve uzun zamandır görüşmemiş ve yeniden bir araya gelmiş arkadaşlar gibi birbirlerinin sırtına vurarak selamlaştılar. İkisi de birbirinin sözünü keserek gülüyor, kahkaha atıyor ve kelimeleri birbirine karıştırıyordu.

Tek yapabildiğim, çantamın askılarına tırnaklarımı geçirmektir.

Levi sonunda bana döndü, kolunu adamın omzuna doladı. "Violet, Lynx ile tanışmanı istiyorum." Sesini alçaltarak tüm salonun duymamasını sağladı. "Hapisteyken hücre arkadaşımdı."

Lynx güzel mavi gözlerini bana çevirdi.

Anında kendimi değerlendiriliyormuş gibi hissettim. Bakışları vücudumun her yerini taradı, ama Levi'nin yaptığı gibi içimde sıcak bir heyecan uyandırmadı.

Lynx bunu yaptığında, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup masanın altına girmek istedim. Bana bakışında cinsel bir şey olduğu için değil. Daha çok, bakışları beni mikroskop altında incelenen canlı bir numune gibi hissettirdi.

Bakışları hesaplayıcı ve bilimseldi. Sanki seni bir insan olarak değil, kendi silah deposundaki bir silah olarak görüyor ve onu kendi çıkarları için en iyi şekilde nasıl kullanacağına karar veriyormuş gibi.

Bana elini uzattı ve uzun bir saniye boyunca onu tutmamayı düşündüm.

Ama Levi'nin yüzüne ve umut dolu ifadesine bir bakış attım ve bunu yapamayacağımı anladım.

Bu adam onun için önemliydi ve bu tek başına beni korkuyla doldurdu. korkuyla doldurdu.

Ama kartlarımı çok erken oynamak akıllıca değildi, bu yüzden ayağa kalktım ve

Lynx'in elini tuttum ve titrememi fark etmemesi için elimden geldiğince sıkı tuttum.

"Sonunda ismine bir yüz koymak güzel." Lynx'in parmakları benimkileri sardı ve istediğimden daha uzun süre tuttu. "Sanırım geçen yıl oğlumun ayakta kalmasını sağlayan tek şey senin mektupların oldu."

Tek yapabildiğim sert bir gülümsemeydi. Elimi çekmeye çalıştım, kalbim bir an için hızla çarptı, çünkü Lynx elimi bırakmak yerine bir an için daha sıkı tuttu.

Elimin terlediğini hissettiğinden emindim.

Levi, dikkatini çekmek için omzunu sıktı. "Sen dışarıdasın! Ne zaman? Neden bana söylemedin?"

Lynx bana son bir kez uzun uzun baktıktan sonra elimi bırakıp Levi'ye döndü. "Aslında senden kısa bir süre sonra. Bir otobüs dolusu yeni mahkum gelmişti ve onları koyacak yer yoktu. Yer açmak için birkaçımız erken şartlı tahliye edildik."

Levi, daha önce hiç bu kadar mucizevi bir şey duymamış gibi başını salladı. "İnanılmaz. Bu çok iyi. Beni aramalıydın!"

Lynx güldü. "Neden? Bana numaranı bırakmadın ki."

"Kulüpte beni bulabilirdin."

Lynx kaşlarını çattı. "Onlara geri dönmeyeceğini söylemiştin." Bakışları Levi'nin ceketine düştü, sonra tekrar yüzüne yükseldi. "Planlar değişir, değil mi?"

Levi omuz silkti. "İşler değişti."

Bir an sessizlik oldu, sonra Lynx ona dirsek attı. "Dinle, grubuma dönmeliyim, ama uzaklaşma, tamam mı? Görüşürüz."

Levi başını salladı. "Dövme dükkanında çalışıyorum."

Lynx sırtıttı. "Tabii ki öyle. Yeni bir dövme yaptırmaya gelirim."

"Görüşürüz o zaman."

Lynx bana baktı, başını salladı ve odanın diğer tarafındaki masasına geri döndü.

Gözlerinin bana ve Levi'ye dönmesini kaçırmadım. Levi mutlu bir şekilde yerine oturdu ve şansına inanamıyormuş gibi başını salladı.

Onun hayallerini yıkacağım için midem bulanıyordu.

Muhtemelen baş başa kalana kadar beklemeliydim, ama sırlar bana hiç yarar sağlamamıştı ve ondan bir dakika bile saklayamazdım. Koltuğumu Lynx'e sırtım dönük olacak şekilde çevirdim ve çantamdan Toby'nin fotoğraflarının bulunduğu klasörü çıkardım. "Levi. Bunları görmem gerek."

Hâlâ gülümsüyor ve şaşkınlıkla başını sallıyordu, eski hücre arkadaşının serbest kalıp Saint View sokaklarında dolaşıyor olması onu açıkça şaşırtmış ama heyecanlandırmıştı.

Ben ise bu durumdan pek de heyecanlanmamıştım.

Çünkü Lynx'in yüzünü gördüğüm anda onu tanımıştım.

O, Toby'nin neredeyse tüm fotoğraflarında görünen adamdı. Gölgede gizlenen, yabancılarla anlaşmalar yapan, Saint View'un en sefil yerlerinin karanlık köşelerinde para alışverişi yapan adam.

Levi, Toby'nin odasında bulduğum fotoğrafları dikkatle inceledi. Dax ve Nyah, bir şeylerin ters gittiğini fark etmişlerdi ama araya girmek istemiyorlardı ve sessizce izliyorlardı.

Levi'nin yakışıklı yüzündeki gülümseme kayboldu ve ben, bu küçük mutluluğu ondan bu kadar çabuk çaldığım için kendimden nefret ettim.

Fotoğrafları karıştırdı. "Bunlar ne?"

"Açıkçası tam olarak bilmiyorum. Ama Toby'nin odasında saklı buldum."

Levi'nin bakışları benimkilere çevrildi.

"Ne zaman?" "Bugün erken saatlerde."

Kısıp sesle küfretti ve odanın diğer ucundaki Lynx'e bir bakış attı.

"Naif görünmek istemem ama Toby'nin karanlık bir sokakta bir adamın fotoğraflarını bulundurmasının ne önemi var?" Nyah fotoğraflardan birine bakıp yüzünü buruşturdu ve güzel pembe tırnağını o fotoğrafa doğru uzattı. "Geçen hafta o binada temizlik yaptım. Burası tam bir çöplük. Francine'in minibüsünden paspasımı taşıırken muhtemelen üç uyuşturucu satıcısının yanından geçtim. Saint View'da bu pek de nadir görülen bir durum değil, fark ettiğim kadarıyla."

Levi derin bir nefes aldı. "Belki de bir bağlantısı yoktur. Ama Toby, işlenen suçların fotoğraf kanıtlarına sahipti. Lynx'in açıkça parçası olduğu suçların." Ona tekrar baktı. "Ve şimdi Toby öldü."

Sözleri aramızdaki sessizliği doldurdu.

Diğerlerini bilmiyorum ama birden Lynx'in bakışları sırtımda bir delik açıyormuş gibi hissettim. Dönmeye cesaret edemedim.

"Ne yapacağız?" Nyah, kafamda yankılanan soruları tekrarladı.

Levi kağıtları tekrar klasöre koydu ve bana geri verdi. "Şu anda bir şey yok. İnsanlarla dolu bir restorandayız ve düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Fotoğrafları çantama geri koydum ve sakin olmaya çalıştım. Bunun ona zarar vermesinden nefret ediyordum. "Lynx'in Toby'nin ölümüyle bir ilgisi olup olmadığını kesin olarak bilmiyoruz. Bu fotoğraflarda şüpheli bir şey yapıyor olsa bile, onu izleyen biri olduğunu bilmiyordu." Dudaklarımı ısırdım, böyle bir durumda tesadüflerin nadir olduğunu biliyordum. Ve dumanın olduğu yerde muhtemelen ateş de vardı. "Sana göstermemeli miydim?"

Levi başını salladı ve tekrar gözlerime baktı. "Tabii ki söylemeliydin. Aramızda sır kalmasını istemiyorum."

Sesi o kadar güçlü ve kararlıydı ki, doğru şeyi yaptığımı anında anladım. Ama yine de kalbim onun için acıyordu. Arkadaşını geri kazanma fikri onu çok heyecanlandırmıştı ve ben, Toby'nin ölümünde parmağı olduğunu söyleyerek bu heyecanını bir anda söndürmüştüm.

Yemeğimizi sipariş ederken ve yemeklerimiz geldiğinde Levi'nin kafasında aynı düşüncenin dolaştığını görebiliyordum. Sessizdi, boşluğa bakıyordu, Dax, Nyah ve benim sürdürmeye çalıştığımız yapmacık sohbe katılmıyordu. Her şey garip ve tuhaftı, ama yemekten ortasında kalkamayacağımız için kendimi boş sohbetler yapmaya zorladım.

Dax ve Nyah sohbeti sürdürüyorlardı, ama gerginlik beni etkiliyordu. Lynx'in bana doğru baktığından bile emin değildim, ama onun varlığını üzerimde hissedebiliyordum. Beynim tek düşünebildiği şey, Toby'nin cinayetiyle bir ilgisi varsa, o zaman onun kalbini durdurmam gereken adam olduğuydu. O, en iyi arkadaşımı benden alan ve toprağa gömülmesi gereken adamdı.

Elimde kesin bir kanıt yoktu, mahkemede gülünç bulunacak dolaylı kanıtlardan başka bir şey yoktu, ama beynim bu adamda bir terslik olduğunu haykırıyordu. Ben onu tanımıyor olmama rağmen o beni tanıyordu. Kibar sözlerinin ardında bir yılan gizliydi.

Garson az önce önüme buharlı, sulu bir biftek tabağı koymuş olmasına rağmen masadan kalktım. "Affedersiniz, lütfen. Tuvalet."

Odayı geçtim, adımlarım gittikçe hızlandı, Lynx'in keskin bakışları beni takip ediyordu, ta ki tek hissedebildiğim şey bu olana kadar. Endişe göğsümü sardı, nefes almamı zorlaştırdı, beynim Toby'nin ölümünden sorumlu olabilecek adamlar aynı odada oturup biftek yiyemeyeceğimi haykırıyordu.

Bütün bu olayın benimle ilgili olduğunu sanmıştım. Gördüğüm şeyler. Yaptığım şeyler. Tanıdığım adamlar.

Ya ben haklıysam, ama sorun Levi, Whip ve X değilse? Ya tüm bu olayları, kamerasını ait olmadığı bir yere sokarak başlatan Toby ise? Ya beni bu işe sürükleyen oysa, ben de diğerlerini sürükleyen ben ise? Beynim düşünceler ve teorilerle doluydu, hiçbirisi tam olarak uymuyordu, ama hiçbirini de reddedebilecek kadar net düşünemiyordum

Banyoya daldım ve zihinsel bir çöküntü yaşamak için mükemmel bir boş alan buldum.

Banyo lavabosuna tutundum, omuzlarımı kamburlaştırdım, titreyerek nefes alıp verdim, panik bedenimi ele geçirdi.

Kapı açıldı.

Başımı kaldırdım, aniden yalnız olduğumu ve Lynx'in beni buraya kadar takip ederse kapana kısılacağımı fark ettim.

Ama gözlerimle karşılaşan Levi'nin yeşil gözleriydi.

Kapıyı kilitleyip arkamda durarak kollarıyla beni sardığında içimi rahatlık kapladı.

Beynimin kapının hemen dışında gizlenen tehlikeleri haykırmasını engelleyemedim. "Ya eğer..."

Elini göğsümden ve omuzlarımdan kaldırıp parmağını dudaklarıma bastırdı. "Biliyorum. Bütün 'ya eğer'leri biliyorum. Onlar da kafamın içinde çığlık çığlığa dönüp duruyorlar."

Ama kalp atışlarım yavaşlamıyordu. Nefesim sakinleşmiyordu. Onun parmaklarını zorla uzaklaştırdım. "Bütün bu boktan şeyler sen hapisten çıktıktan sonra oldu. Lynx de kısa süre sonra çıkmışsa... Sanki bütün parçalar yerinde gibi ama nasıl bir araya geldiklerini bir türlü çözemiyorum. Dickson o gece oradaydı. O da seninle birlikte hapisteydi." Kafamı salladım. "Anlamıyorum. Bunun benimle ilgili olduğunu sanıyordum, ama ya değilse? Ya Toby ise? Ya sen ise?"

"Ya hepimizse?"

"Buna devam edemem," dedim üzüntüyle. "Stres çok fazla. Sürekli bir belirsizlik. Hiç geçmeyen sürekli bir korku. Bu gece tek istediğim normal bir çift gibi randevuya çıkmak ve bu saçmalıkları dert etmemekti, ama bunlar bizi her yerde takip ediyor. Ne zaman bitecek?"

Göğsüm, tutamadığı nefesleri çekmeye çalışarak inip kalkıyordu.

Panik atak nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve bu seferki beni tamamen ele geçirmişti.

"Nefes al, Vi. Kimse sana zarar vermeyecek. Burada değil."

Beynim buna takıldı. Sözlerindeki güven. Sesindeki, sorgusuz sualsiz inandığım vaat.

Bu halde oraya geri dönemezdim. Avuçlarım terliyor, gözlerim çılgınca bakıyordu. Levi boynumu öptü.

Onu dirseğimle dürttüm. "Kes şunu."

"Düzgün bir randevu istiyordun, değil mi? Bu gece tek istediğin buydu. Sadece normal olmak mı?"

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Evet."

Yine boynuma öptü. "Randevunun ortasında tuvalette sevişmek normal, değil mi?"

Gülmekten kendimi alamadım. "Sanmıyorum."

Dili boynumdan yukarı kaydı, dudakları kulağıma değene kadar. "Katılmıyorum. Bence bu gece o elbiseyi, onu senden çıkarmaya dayanamayacağımı bilerek giydin."

"Beni güzel hissettirdiği için giydin."

"Onu beline kadar sıyırarak seni güzel hissettireyim."

İzin istemişti, ama benim cevap vermemi beklemedi. Parmaklarıyla elbisenin kumaşını hızlıca kaldırdı. Ellerini, beni bu şekilde göreceğini bilerek seçtiğim külotun içindeki kalçalarımın üzerinde gezdirdi. Külot seksi bir modeldi, kalçalarımın yarısı görünüyordu.

Onaylayarak mırıldandı, avuç içleri tenimde kayarken, külotu kalçalarımın kıvrımına doğru çekerek her iki yanağımı da daha fazla ortaya çıkardı.

Kumaşın sıkı çekişi, klitorisime ve kıcıma baskı uygulamanın ek bir avantajıydı, ipeksi kumaş parmaklarının etrafına sıkıca sarılmıştı.

"Yapmamalıyız," diye fısıldadım, sadece söylemem beklenen sözler olduğunu bildiğim için.

Ama içimden hiç bir parçam o yemek odasına geri dönmek istemiyordu. İçimden hiç bir parçam, yemek yemeye çalışırken Lynx'in yüzünü görmek istemiyordu, tüm bu süre boyunca yaşadıklarımızın onun yüzünden olup olmadığını merak ediyordum.

Sadece Levi ile burada kalmak istiyordum. Burada, tek düşünmem gereken şeyin vücudumdaki elleri ve bunun bana hissettirdikleri olduğu yerde. Lavaboya daha sıkı tutundum.

Eli, popomu okşamaktan kalçamı okşamaya, oradan da önüme kaymaya başladı ve elbisenin ve külotumun altına kayarak kasıklarımı avuçladı. Diğer eli, üstümün dışarı çıkmış kenarını buldu ve altına elini sokarak göğsümü avuçladı, sütyenimin yumuşak kumaşı üzerinden meme ucumu çimdikledi.

Ondan daha küçük bir erkek benim boyumdaki bir kadını kucaklayamazdı, ama Levi beni her zaman küçük hissettirirdi. Geniş omuzları ve uzun uzuvları, beni tamamen kucaklaması için gereken erişimi sağlıyordu. Yavaşça zevk noktalarımı okşadı, sonra bir parmağı içime girdi, ardından bir tane daha.

Bu müdahaleye nefesim kesildi, gözlerim kapandı.

Omzumu ısırdı. "Gözlerini aç, bana bak Violet. Seni orgazma ulaştırdığımda ne kadar güzel olduğunu görmeni istiyorum."

Yansıma, ellerinin göğüslerimi şekillendirdiğini ve okşadığını gösteriyordu, büyük, avuç dolusu dokunuşlar zevki içime yayıyordu.

sistem. Lavabo, bacaklarımın arasında yaptıklarını görmemi engelliyordu, ama görmeme gerek yoktu. Her hareketini, parmaklarının içimdeki her itişini hissediyordum, her biri beni daha da tahrik ediyordu, ta ki daha hızlı olmasını, bana daha fazlasını vermesini yalvarana kadar.

Kıçımı ona doğru ittim, topuklarımın üzerinde sallandım, onun sikini içimde hissetmeye, birleşmeye ihtiyacım vardı. Haftalardır taşıdığım stres son yirmi dört saatte doruğa ulaşmıştı ve vücudum bir rahatlama istiyordu.

Onun beni unutulmaz bir şekilde sikmesine izin vermek, bir restoran tuvaletinde tam bir sinir krizi geçirmekten daha iyiydi.

Elini göğüslerimden çekip fermuarını açtı, dudakları tüm bu süre boyunca kulağımda kaldı. "Bu kulübün arka kapısının ardında ne var biliyor musun? Steroid almış psikopatlar. Seni oraya götürüp bağlamak, diğer erkeklerin sana olan arzularını boğazlarında düğümlenirken, senin vücuduna yaptıklarını izlemek için ne kadar can attığımı biliyor musun? Duvarlara ve banklara yerleştirilmiş dildolardan birine binmeni izlemeyi ne kadar istediğimi biliyor musun? Seni o glory hole'lardan birinin önüne diz çöktürmek ve o güzel ağzını sikmek istiyorum. Göremeyeceksin, ama yine de benim olduğumu anlayacaksın."

Sesindeki daha karanlık, daha baskın tona şaşırdım, daha önce ondan hiç duymadığım bir tonda, ama içimde derin bir etki yarattı, bu yüzden onun bunu daha fazla söylemesini istedim. "Evet," diye inledim, onun kafamdaki diğer tüm karanlık düşüncelerden dikkatimi dağıttığını bilerek, bunun tam da ihtiyacım olan şey olduğunu fark ederek.

"Böyle sikhemi mi istiyorsun Violet? X'in o kamera odasında yaptığı gibi, herkesin önünde seni benim yapmamı mı istiyorsun?"

Ona geri döndüm, uyarılmam parmaklarını ıslatıyordu. "Evet," diye inledim, o anda eminim ki, beni orgazma doğru sürüklerken ve hayatımda duyduğum en müstehcen şeyleri fısıldarken, bana yapmak istediği her şeye razı olurdum.

Bu adama sahip olduğum her şeyle güveniyordum.

Olduğum her şeyle. Onu seviyordum.

Herkesin ne kadar çok sevdiğimi bilmesini istedim. Kimin gördüğü umurumda değildi. Bu beni daha da tahrik ediyordu.

Bakışlarım aynada onun bakışlarıyla buluştu.

Orada bir meydan okuma vardı. Sanki beni zorladığını, ne kadar ileri gidebileceğimi test ettiğini biliyor gibiydi.

"Şu anda uzanıp bu kapıyı açabilirim."

Onun meydan okumasını kabul ettim. "Ya da zaman kaybetmeyi bırakıp beni sertçe sikip kilidi açmama izin verebilirsin."

Görünüşe göre tam da doğru şeyi söylemiştim. Cevabı vahşi bir homurtuydu. Beni lavabodan çekip banyo kapısına doğru itti.

Ellerimle kendimi destekledim, parmaklarım kilide doğru yavaşça ilerledi, sözlerimin boş bir tehdit değil, daha çok bir söz olduğunu tam olarak kastetmiştim.

Eğer biri şu anda içeri girip bizi sevişirken yakalarsa, olsun. Buna ihtiyacım vardı.

Ona ihtiyacım vardı.

Eğer vahşi tarafta yürümek istiyorsa, ben de onunla birlikte yürüyecektim.

Bu adamla her yere yürüyerek gideceğime emindim.

Elleri kilidin üzerindeki ellerimi kapattı ve itiraz etmeden önce arkamdan bana çarptı.

Kirli konuşmalarımız ve halka açık yerlerde birbirimizi sahiplenme sözlerimizle oynadığımız dikkat dağıtma oyununu tamamen unuttum.

Onun vücudunun benimkine çarptığı, içimdeki penisinin uzadığı, beni o kadar mükemmel bir şekilde doldurduğu hissine kapıldım ki ağlayabilirdim. Ona doğru geriye doğru eğildim, onu olabildiğince içime aldım, açığı derinleştirerek onun en derin noktaya ulaşmasını sağladım.

Beni dolduran dönen arzuda tüm oyunlar unutuldu.

Elimi kapının kilidinden çekti ve bacaklarımın arasına yönlendirdi, ikimiz birlikte klitorisimi okşadık, ben nefes nefese inleyip, bana doruğa ulaşmam için yalvarana kadar.

Tam istediğim gibi yaptı. Saçmalamadan, çekinmeden. Beni sınırın eşiğine kadar itti ve sonra o sınırı aştı, beni zevk sarmalına sürükledi.

Benimle birlikte gitti, dudaklarında benim adımla inleyerek, penisi içimde titreyerek, vücudunu son bir kez benimkine çarparak orgazmını sonlandırdı, oysa o derinlerde gömülüydü.

Bana yaslandı, ikimiz de kapıya yaslandık, nefeslerimiz ağırlaşmıştı, hissettiğim tüm stres şimdi tamamen buharlaşmıştı.

"Yemeğimiz soğuyacak," diye mırıldandı sonunda, hala içimdeyken, ikimiz de hareket etmek istemiyorduk.

"Ve muhtemelen çok sayıda kadın işemek üzere bekliyor." Kıkırdadım.

Dudakları enseme değdiğinde gülümsediğini hissedebiliyordum.

Onun vücudunun her yerinde olduğu için hafifçe terlediğinden emindim. "Geri dönebilir misin?" diye sordu.

"Senin menin içimden akıyor."

O inledi ve külotumu yerine koydu. "Tam da sevdiğim gibi."

Ben de hoşlandığımı inkar edemedim. Biraz temizlenmezsem idrar yolu enfeksiyonu kapacaktım, ama birkaç dakika daha bekleyebilirdi.

O içimde olmasa bile, onun bir parçası içimde olmasını seviyordum.

O çekildi ve biz ellerimizi yıkadık, aynada birbirimize sırtarak, kesinlikle yanlış bir şey yapmış ama umursamayan yaramaz çocuklar gibi.

Ve banyodan çıktığımızda, Lynx ve arkadaşları gitmişti.

Ama bu karşılaşmanın hatırası kalmıştı.

Ne kadar hızlı, sert, hızlı ve kirli seks yaparsak yapalım, bu kasabada çok yanlış bir şeylerin olduğunu ve bunun ne olduğunu çözene kadar hiçbirimizin güvende olmadığını söylemiyorduk.

WHIP

Bir haftadan fazladır kişisel telefonumu görmezden geliyordum. Ekranı bilinmeyen bir numara geldiğinde, hemen sesli mesaja yönlendiriyordum ve mesajı dinlememeyi tercih ediyordum.

Ama bu durum giderek saçma bir hal almaya başlamıştı. Telefonuma cevap vermezsem işim olmazdı. Çalışmadan devam edemezdim. Birikimim vardı ama para babası değildim.

Ayrıca, zamanımı başka ne yapacaktım ki? Violet'in peşinden koşup, X ve Levi'yi beladan uzak tutmak tam zamanlı işim olamazdı. Bu, faturaları ödememe yetmezdi.

Onlardan başka biriyle seks yapma fikri, dışçıye gitmek kadar çekici geliyordu.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Bu bir işti. Daha fazlası değil. Her zaman kendimi işten uzak tutabilmişim, neden şimdi yapamıyordum?

Birden fazla kez normal bir iş bulmayı düşündüm. Bir zamanlar sahip olduğum gibi, dokuzdan beşe kadar bir iş, ama bu düşünce hemen içimi korkuyla doldurdu.

Bir zamanlar normal bir hayatım vardı. Düzenli bir işim. Yanımda uyuyan bir kadın. Şehirdeki ofis işimden eve döndüğümde her gece dışarı koşan güzel çocuklarım.

Ve tüm bunlar bir anda yok olmuştu. Aptalca bir anda, üçü artık yok olduğu için tüm hayatım silinip gitmişti.

Şimdi onlardan geriye kalan tek şey, zar zor uyuyabildiğim bu ev ve bir zamanlar olduğum adam olmadığımı hatırlatan çerçeveli bir fotoğraftı. Ne kadar istesem de geri dönemezdim.

Çünkü bunu kaybetmek bir kez beni neredeyse öldürüyordu. Bunu bir kez daha göze alamazdım.

Normal bir işe geri dönmek mümkün değildi. Seks işçiliği faturaları ödüyordu ve bana hiçbirine fazla yakın olmamam gerektiğini hatırlatıyordu, çünkü her şey ticari bir ilişkiden ibaretti.

İşe geri dönmem gerekiyordu.

Kanepede yan dönüp kendimi zorlayarak telefonumu aldım ve sesli mesajları dinledim.

"Merhaba! Wyatt De Leon mu? Bir arkadaşım numaranı verdi..."

Sil tuşuna bastım.

Sesi çok tizdi. Bir saat boyunca bunu dinlemem mümkün değildi.

"Selam dostum. Karımı izlerken onu becerecek birini arıyorum. Tanıdığım bir adam senin bu tür işler yaptığını söyledi. İlgileniyorsan bana ulaş."

Parmağım sil düğmesinin üzerinde durdu, zihnimde onu basmak için bir neden arıyordu.

Ama gerçek şu ki, bir nedenim yoktu.

Başka bir erkeğin izlediği sırada seks yapmak istediğim tek kişinin Violet olması dışında.

Kalbim sil düğmesine basmam için çılgılık atarken parmaklarım titriyordu.

Ama beynim bana, başımın üzerindeki bu çatı ve krediyle aldığım, gerçekten karşılayamadığım ama tüm bu şova uygun olduğu için ihtiyacım olan çok lüks arabam için para ödemem gerektiğini hatırlattı. Şoförüm olarak işe aldığım adam bütün hafta boyunca bana mesaj atıp, ona işim olup olmadığını soruyordu. Onun geçimini sağlamak için benim işlerime ihtiyacı olduğunu bildiğim halde mesajlarını görmezden gelmek kendimi pislik gibi hissettiriyordu.

İç geçirdim ve başka bir düğmeye basarak, izlemek isteyen adamın aramasına cevap verdim ve ertesi gece için bir buluşma ayarladım.

Telefonu kapatmadan önce bile suçluluk duygusu beni sardı.

Telefonumu odanın diğer ucuna fırlattım. "Kendine gel, aptal. Bu sadece bir iş. Ve sen bir ilişkide değilsin. Anlayacaklardır."

Ama içimdeki korkmuş bir ses, anlamayacaklarından emindi.

Kapının alınması hoş bir rahatlama oldu. Kafamı kıcımdan çıkardım ve kanepeden kalktım.

Kapı alınmaya devam etti, biraz tanıdık gelen farklı ritimlerde.

Kapıyı açtığım da, merdivenlerde X'in durduğuna hiç şaşırmadım.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Kapımda aldığın şarkı 'Greensleeves' miydi?"

X sırtıttı ve sanki orası ona aitmiş gibi beni itip geçti. "Bazen minibüsümde alarım. Kafamdan ıkmıyor."

"Sen çok tuhafısın."

"Biliyorum. Hokey sopan nerede?"

Gözlerimi kırpıştırarak, dolapları açıp içlerini karıştırırken onu evimde takip ettim.

"Hokey sopam mı?" diye sordum.

"Evet, buz üzerinde küçük siyah diskleri vurmak için kullandığın şey. Violet geldiğinde beni onunla eve kilitlediğin için bir tane olduğunu biliyorum."

Kollarından yeni katlanmış havlu yığının ı aldım. "amaşırdolabımda değıl, onu söyleyebilirim. Sanırım arkada. Her şeye dokunmayı bırak." Havluları rafa geri koydum.

X, ben arka kapıya doğıru yürürken mutlu bir şekilde peşımden koştu. "Hokey sopasını ne yapacaksın ki?" diye sordum. "Takıma girmek için deneme yapacağım."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Hangi takım?" "CHL takımı."

Elimi kilidin üzerinde durdurdum. "Coastal Hockey League takımına seçmelere mi katılıyorsun?" Gülererek burnumu çektim. "X, onların profesyonel ligden bir adım uzakta olduklarını biliyorsun, değıl mi?"

O da başını salladı. "Evet."

Ona şüpheyile baktım. "Paten kayıyor musun?"

Şüpheciliğime alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Birkaç artistik patinaj yarışması kazandığımı bilmeni isterim. Dokuz yaş altı eyalet şampiyonuyla aynı havayı soluyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu doğıru mu?"

"Hayır, tabii ki hayır. On iki yaşımıdayken bir ay ders aldım, sonra sıkıldım ve karateye başladım."

"O ne kadar sürdü?"

"Sanırım altı hafta."

"Hızlı sıkılıyorsun."

"Bu konuşmadan şimdiden sıkıldım. Sopyayı getir, ihtiyar. Yoksa buraya gelme sebebimi unuttun mu?"

Bakımsız arka bahçemdeki küçük kulübeye doğru yol aldım ve asma kilidin kadrarını çevirerek kilidi açtım.

Nadiren kullandığım çim biçme makinesi, gerektiği kadar sık kullanmadığım çeşitli bahçe aletleriyle birlikte içeride duruyordu. Teneke yapının köşelerine örümcek ağları yapışmıştı ve tek pencere kirliydi, ancak içeriye yeterince ışık giriyordu, bu sayede iki çocuk bisikletini ve atmaya kıyamadığım hayatımın tüm eşyalarını içeren kapalı plastik kapları görmezden gelemedim. Hiçbirini açmadan içinde ne olduğunu tam olarak biliyordum. Giysileri. Peluş oyuncakları. Fotoğraflar. Anılar.

Boğazıma bir yumru oturdu. "Sopyayı al da gidelim." X'in gözleri parladı. "Benimle geliyor musun?"

Sopyayı yakaladım ve ona doğru uzattım. "Nereye geliyorum?"

"Seçmelere." Sopyayı ponpon gibi sallayarak bana doğru uzattı. "Bana tezahürat yapacak birine ihtiyacım var. Giyecek küçük eteklerin var mı?"

Onu kulübenin kapısından dışarı ittim ve arkamdan kapıyı kilitledim, birlikte uyandırdığı anıları da. "Seçmelerin bugün mü? Ciddi misin? Daha antrenman bile yapmadın!"

Omuz silktili. "Günü yakalamak lazım, Whip. Neredeyse ölüyordum. Ya okyanus hayatımı alsaydı? Profesyonel olmaya kaderimde olup olmadığını asla öğrenemezdim. Bu fırsatı kaçıramam!"

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Buzların erimesinden ve boğulmaktan korkmuyor musun?"

Aniden durdu ve bana dönerek baktı. Ağzı açık kaldı. "Sence bu gerçekten mümkün mü? Boğulma konusunda bir takıntım var, Whip!"

"Avustralya'da bir adama böyle bir şey olduğunu duydum. Orası çok sıcak, biliyorsun. Buzlar eridi ve adam boğuldu."

"Hayır!"

Ona baktım. "Kendi iyiliğin için fazla safsın, biliyor musun?"

Bana parmağını doğrulttu. "Arkasında benim adım yazılı bir forma satın aldığında, sana imza vermeyeceğim. Umarım bunu biliyorsundur."

Ben gülerek burnumu çektim. "Hadi ama, Wayne Gretzky. Gel de ne kadar yetenekli olduğunu görelim."

Saint View Buz Pisti'nin tribününde, buzun yaydığı soğuğu uzaklaştırmak için kollarımı hızlıca ovuşturdum. Etrafımdaki tribünler, sevdiklerini buzda izlemek için bekleyen bir düzine kadar küçük aile ve arkadaş grubu dışında çoğunlukla boştu.

Levi ve Violet cam kapılardan içeri girerken elimi kaldırdım ve ikisi de bana el sallayarak karşılık verdiler, kauçuk kaplı zeminde ilerleyip merdivenleri çıkarak oturduğum yere geldiler. Violet yanıma oturdu, hemen elini bacağıma koydu ve bana yaklaştı, Levi ise onun diğer tarafına oturup ellerini ovuşturdu.

"Mesajını doğru okuduğumdan emin değildim. X'in takım seçmelerine katıldığını söyledin, değil mi? Bu mümkün mü? Zaten oynayan insanlardan yetenekli olanları seçmiyorlar mı?"

Omuz silktilim. "Muhtemelen. Ama X'e hayır demeyi hiç denedin mi? Eğer gerçekten isterse, başkan olmayı başarabileceğine tamamen inanıyorum. Onlara gülümsediğine, bir tür kelime kusmuğu hikayesiyle onları kandırdığına ve onlar da onu susturmak için evet dediklerine hiç şüphem yok."

Buz üzerinde oyuncular ısınmaya başlamıştı. Kalın koruyucu giysilerine rağmen hareketleri çok akıcıydı.

Küçük siyah diskler, gözlerimin zar zor takip edebileceği bir hızla buzun üzerinde vızıldayarak geçiyordu.

Violet'in bacağı gergin bir şekilde titriyordu. "Onun zarar görmesini istemiyorum. Geçen gece olanlardan sonra onu hastaneye götürmemiz gerektiğini düşünüyorum. Normalden daha da çılgın davranıyor. Ya tüm bunlar beyin kanaması yüzündense?"

Kafamı salladım. "O sadece ölümle burun buruna geldi ve hayatta olduğu için mutlu olduğu bir dönemden geçiyor."

Violet bana baktı. "Sen de kazadan sonra böyle hissettin mi?"

Buzlara baktım, ama tek gördüğüm, kurtulduğum araba kazasının parçalanmış enkazıydı. Tüm ailemin hayatını alan kaza.

O günlerden, haftalardan ve aylardan sonra hatırladığım tek şey karanlıktı. Derin, acı veren bir yalnızlık ve depresyon, her dakika kendi canımı almamak için bir savaştı, böylece onlara katılabilirdim.

Beni durduran tek şey, katillerinin hala sokaklarda dolaştığını bilmemdi. O adamın bize çarptığında sarhoş olduğunu doğrulayacak testleri geciktiren, pahalı avukatı sayesinde kefaletle serbest bırakılmıştı.

İkimiz de enkazdan çıkarken nefesinden alkol kokusu almıştım. Odaklanamayan gözlerini görmüştüm. Ailemin tamamı, o lanet olası bencil adamın, kederini boğmak için gittiği bardan eve taksiyle dönmek için çok bencil davrandığı için yok olmuştu.

Onunki, aldığım ilk can olmuştu. Onu bulup, kurşunu yutturdum, çünkü kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Sonra da bunu yapmaya devam ettim, gölgelerde gizlenerek, ailelerine layık olmayan adamları ortadan kaldırdım. Topluma tehlike arz eden adamları ortadan kaldırdım. Eşlerine veya çocuklarına zarar veren istismarcıları. Eylemlerim, kendimi durduramayana kadar tırmandı, her cinayet, istemediğim kendi hayatıma açık bir "siktir git" idi.

Sadece yakalanmayı bekliyordum. Yanlış hedefi, gerçekten karşılık verecek olanı seçmeyi bekliyordum. Polisler sonunda beni yakaladığında, polis ateşinde ölmeyi bekliyordum.

Grayson'ın beni bulması beni yavaşlattı, odaklanmamı sağladı, bana bir tür yön verdi, ama ölmek istemeyi hiç bırakmadım.

Şimdiye kadar.

Çünkü birdenbire yeniden yaşamak için bir nedenim olmuştu. Ve o neden tam yanımda oturuyordu.

"Bir nevi," dedim Violet'e, sonunda kazadan sonra hayatta olduğum için mutlu olup olmadığım sorusuna cevap vererek. "Onun gibi değil, ama ölümle burun buruna gelmek her şeyi değiştirir ve o da bununla nasıl başa çıkacağını bulmaya çalışıyor. CHL takımına seçilmeye çalışmak, yaşadıklarını sindirmek için muhtemelen en az yıkıcı yol."

"Burun halkası da taktırmış," dedi gülümseyerek.

Levi öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Hadi canım?

Yakışmış mı?"

Ben de Violet'e baktım çünkü o benim evime geldiğinde fark etmemiştim.

Yanakları hafifçe kızardı. "Aslında oldukça seksi. Ona yakışıyor."

Levi, pistin sonunda hala kayıt yaptıran oyuncuların kalabalığına gözlerini kısarak baktı ve sonra ödünç aldığı ekipmanla X'in buz pistine açılan kapıya doğru yürürken alkışladı. Ellerini ağzına götürerek, "Hadi, X!" diye bağırdı.

Violet ondan ilham alarak ayaklarını yere vurdu ve ona el salladı. "Başarabilirsin!"

Üçü de bana döndü. Ben de minyatür bir bayrağı yarım yürekle sallıyormuş gibi yaptım. En iyi "sıkıldım" sesimle, "Hadi, X" dedim.

Violet bana dirsek attı, ama şakacı bir şekilde.

Sanırım artık hepimiz X'e olan nefretim çöğünlukla göstermelik olduğunu biliyorduk. Aslında o aptalı umursuyordum. Umursamıyor olsaydım, soğuk buz pistinde oturup onun saçma macerasını sessizce desteklemeye devam etmezdim. Diğer ikisini çağırmazdım ve içten içe onun başarılı olmasını dilemezdim.

Elbette onun takıma gireceğine dair hiçbir umudum yoktu, ama hiçbir şeyi denemekten çekinmemesine içten içe saygı duyuyordum.

X buzun üzerine adım attığında Violet hem benim hem de Levi'nin ellerini tuttu.

Üçümüz de donakaldık, patenlerinin altından kayıp düşmesini bekledik.

O, diğer patenciler arasında hiç de sırtmadan, düzgün ve akıcı bir şekilde buz üzerinde kayarken, hepimiz aynı anda nefesimizi bıraktık. O kadar çok ekipmanla mümkün olduğunca zarif bir şekilde ringin etrafında kayarken, eski sopamı parmaklarında tutuyordu.

"Bekle." Violet parmaklarımı sıktı. "Gerçekten kayabilir mi?"

X bize en yakın köşeyi döndü ve elini kaldırıp selam verdi. "Merhaba, Omelet!"

Bu, dengesini kaybetmesi için yeterliydi. Ayakları kaydı, buzlar etrafa sıçradı, kolları çılgınca savruldu. Tribünde bizi gördüğünde yüzündeki saf sevinç, buza çarpmamak için kendini kurtarmaya çalışırken yerini tam bir dehşete bıraktı.

Kıçının üstüne sertçe düştü. Üçümüz de irkildik.

"Kahretsin, çok acımış olmalı," diye mırıldandı Levi, X'in onu kaldırması gerekebilir diye koltuğundan yarı kalkmış halde. Ama daha yüksek sesle, "Sorun yok! Kimse görmedi!" diye bağırdı.

X, iyi olduğunu işaret ederek el salladı, sonra ayağa kalkmaya çalıştı. Tüm koruyucuları giymiş olduğu için bu zor oldu. Sırt üstü yatarken öne döndü, sonra dört ayak üzerinde kalkmaya çalıştı, ama her seferinde ayakları kayıyordu.

Violet eliyle ağzını kapattı.

"Gülme!" dedim ona, kendi kahkahamı saklayamadan.

X, karnı üzerinde buz üzerinde kayarak diğer patencilerin bıçaklarını kıl payı kaçırdı. Hepsi ona bakarak başlarını sallıyorlardı.

"Öyle değilim!" diye itiraz etti, ama eğlenceli bir şekilde kıkırdamayı engelleyemedi. "O, karnı üzerinde kayan penguenler gibi."

X sonunda ayağa kalktı, ama sadece adamlardan biri durup ona korkuluğa kadar yardım ettiği için.

"Teşekkürler, MacIntosh!" diye bağırdı X, uzaklaşan adama el sallayarak. Adamın soyadı, yerel lig forması sırtında yazılıydı. X bize ters ters baktı. "Bu benim yeni arkadaşım. Şu anda gülmeyen tek kişi olduğu için

şu anda gülmeyen tek kişi olduğu için hepinizin yerini alacak."

Hepimiz ciddileştik.

"Üzgünüm," diye seslendim, sesimden kahkahanın tamamen kaybolduğundan emin olarak. "Harika gidiyorsun. Başarabilirsin."

X bize başparmağını kaldırdı, sonra bir elini kalçasına koyup hokey sopasını kılıç gibi omuzlarına asarak, sanırım kendinden emin, atletik bir poz vermeye çalıştı.

Hemen tekrar dengesini kaybetti ve pistte yankılanan bir gürültüyle bariyere çarptı.

Violet yüzünü buruşturdu. "Bundan sonra bir kiropraktöre ihtiyacı olacak."

"Ya da bir rahibe," diye ekledi Levi. "Bu sefer gerçekten ölebilir. Hızlıca son ayini yapabilecek birini tanıyor musun?"

Bir düdüğü çaldı ve koçlardan biri bankın üzerine eğilerek, bir klips tahtasındaki evrakları karıştırdı. "Otuz dört numara! Sen listemde yoksun."

X sonunda ayağa kalktı ve neşeyle bağırdı. "Biliyorum! Sonradan eklendim! Menajerin stajyerinin ikinci kuzeninin oda arkadaşına e-posta attım!"

Yardımcı koç ona gözlerini kısarak baktı. "Bu açık bir seçme değil. Davet edilmediysen buraya gelemezsin."

X ona doğru kayarak yaklaştı, bu sefer düşmemeyi başardı. "Ama buz benim ruhum. Puck ise kaotik neşem. Ben büyüklüğe doğru kayıyorum."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Bu bir haiku muydu? Güvenlik çağırmadan gitme zamanı geldi galiba."

Levi çoktan ayağa kalkmıştı, açıkça aynı fikirdeydi. Merdivenlerden aşağı koşarak koçların oturduğu bankın arkasında durduk.

Adamın omzuna dokundum. "Onun için üzgünüz. Kafasına birkaç kez fazla puck çarptı. Gidiyoruz."

Ama X adama en çekici gülümsemesini gösterdi. "Gerçekten takımında olmak istiyorum. Yardımcı koç olabilirim."

Yardımcı koç kaşlarını kaldırdı. "Zaten bir tane var."

"O zaman suçu olacağım!"

Koç boğazını temizledi. Yaşlı bir adamdı, seyrekleşmiş beyaz saçları ve kalın, sıcak bir ceketin altına sıkışmış göbeği vardı. Ceketin arkasında Saint View Vipers Hockey yazıyordu ve logosu, hokey sopasına sarılmış ölümcül bir siyah yılan idi. "Evlat, burası CHL. Biz profesyonel değiliz, sucu yok."

X'in yüzü düştü. "Oh. Tamam. Anlıyorum. Yine de teşekkürler."

O kadar yenilmiş görünüyordu ki içimde bir şeyler kıpırdadı. Her zaman çok çaba sarf ediyordu. Onun geri çevrilmesini görmek, birinin bir köpeği tekmelemesini izlemek gibiydi. Aşırı büyümüş, havlayan, tamamen çalgın bir köpek, ama yine de bir köpek.

"Maskot ne olacak?" diye sordum koça. "Maskotunuz var mı?"

Koç iç geçirdi. "Tekrar söylüyorum, bu bir sahil ligi. Bunlar için bütçe yok."

"O bunu bedavaya yapar," diye araya girdi Levi.

Koç kaşlarını kaldırdı ve X'e döndü. "Oğlum..."

X elini tuttu. "Kostümümü kendim temin edeceğim." Bana baktı. "Dikiş dikebiliyorsun, değil mi? Siyah bir yılan düşünüyorum. Dev dişleri olan. Ve payetli!"

Gözlerimi devirdim ama X fark etmedi. Dikkatini tekrar koça vermişti. "Bu takımın gördüğü en iyi maskot olacağım."

"Bu takımın gördüğü tek maskot olacaksın," diye koç kuru bir şekilde karşılık verdi.

"Kaybedecek neyin var?" diye sordum. "Ona para ödemiyorsun. Her şeyi kendisi sağlayacak. Ve sanırım gördün, oldukça eğlenceli biri olabilir."

"Kayamayan bir hokey maskotundan daha komik ne olabilir?" Levi benim argümanımı destekledi.

Koç hızla gözlerini kırıştırdı, bana, Levi'ye ve X'e bakarak başını salladı ve ellerini havaya kaldırdı, açıkça şaşkın bir haldeydi. "Tamam, tamam. Evet dersem, buz pistinden çıkacak mısınız, böylece seçmeleri başlatabileyim?"

Koçun sırtına vurdum. "Anlaştık. Bizim burada olmadığımızı varsayalım."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum." Alnındaki teri sildi.

X titreyerek uzaklaşıyordu. "MacIntosh! Bil bakalım ne oldu! Takıma girdim! Ama en iyi arkadaşlarımdan hepsi doldu." Bana ve Levi'ye baktı. "Onlardan zaten birkaç tane var."

MENEKŞE

Parlak pullar oturma odamın zemini kaplamıştı. Kanepelerin aralıklarına girmişlerdi, tezgahın üzerine serpilmişlerdi, hatta banyomda yüzen birkaç tane bile buldum. Kabarcıkların arasında yüzen parlak siyah lekeyi izledim ve onu dışarı attım, hayatımda bir daha pul görmemek umuduyla.

X'e mümkün olan en büyük ve en iyi kostümü yapmak için çabaladığımızı duyan Queenie'nin yardımıyla, dikiş konusunda hızlandırılmış bir kurs almıştık. Ve Tanrıya şükür, çünkü o olmasaydı, kostüm hala parçalar halinde duruyor olacaktı. Dördümüzü bir üretim hattına soktu ve bir şekilde büyük köpük, kumaş ve ağ parçalarını, X'in son iki gündür gururla giydiği dev bir yılan kafasına dönüştürdü. X, her zaman karakterinde kalması gereken bir yöntem aktörü olduğunu iddia ediyordu.

Onun yatakta sadece onu giymesini kabul ettim. Eğer bir tür yılan fetişim olduğunu düşünmüş olsaydım, bu tamamen tatmin olmuştu.

Ama tüm bunlar, karanlıkta bizi izleyen, görünmeyen psikopatlardan dikkatimi iyi bir şekilde uzaklaştırdı ve Toby'nin cenazesine kalan günleri ve saatleri saymamı engelledi. Onun kuzeninden, daha önce hiç bahsettiğini duymadığım bir kadından, tarih, saat ve yeri bildiren yapmacık bir telefon aldım.

Ailesi beni kendileri aramamış olması canımı yaktı, ama yas tutuyorlardı ve ben bunu anlıyordum.

Uzun siyah elbisemi düzelttim, yine takılmaya niyetli görünen lanet olası bir payet daha attım. X beni almaya geldiğinde, hala maskot başlığını takmış olacağını düşünmüştüm, ama takmamıştı. Sadece orada duruyordu, 1,80'lik boyuyla, biraz kısa gelen takım elbisesiyle.

"Yine kardeşinin takım elbisesini mi giydin?"

Bileklerini örtmeyen kolları çekiştirirdi. "Gerçekten büyümesi lazım."

"Ya da kendine bir tane alman lazım."

Bana sıırıttı. "Var. Yılan şeklinde."

Kafamı salladım ve kolumu onun koluna taktım. Levi ve Whip, Whip'in arabasının yanına yaslanarak aşağıda bekliyorlardı. Onları görünce nefesimi tuttum. Whip'in takım elbise giydiğini daha önce de görmüştüm, ama Levi'yi paçavra kot pantolon ve kulüp ceketı dışında başka bir şey giyerken neredeyse hiç görmemiştım.

"Salyanı sil, Omelet."

X'e dirsek attım ama onu bırakıp Whip ve Levi'yi selamlayabildim. Whip elini belime koydu ve beni kendine çekerek dudaklarıma tıy kadar hafif bir öpücük kondurdu, bu öpücük beni daha fazlasını istemeye itti.

Levi daha fazlasını getirdi. Whip'in sırası gelene kadar bekledi ve sonra yüzümün yanını kavradı. Dudaklarını benim dudaklarıma üzerine indirebilmek için yüzümü yukarı doğru eğdi. "Çok güzelsin, Vi."

Ben cevap veremedem beni öptü, dilimde kalmış olabilecek tüm kelimeleri çaldı ve sonra benim için arka kapıyı açtı. Bana binmeme yardım etti ve ben de onun arkama binebilmesi için kayarak yer değiştirdim.

Whip ve X ön koltuklara oturdular. Saint View'daki tek kiliseye sessizce sürdük. Oraya daha önce gittiğimi hatırlamıyordum, ama işim için Providence'a giderken otobüsün arka koltuğundan geçerken görmüştüm. Kilise, özenle bakılmış yeşil çimlerle çevriliydi, küçük kilise, çevresindeki binalar ve otoparkın arkasında uzanan mezarlar uzanıyordu.

Whip arabayı park edecek bir yer buldu ve dördümüz arabadan indik, erkekler kapıya doğru yürürken yanımda durdular.

Nyah ve Dax, bizimkilerle aynı koyu renkli giysiler içinde, onların solunda bekliyorlardı. Nyah öne çıktı ve elimi sıktı.

Ona minnetle gülümsedim. "Gelmen gerekmiyordu. Onu tanı mıyordun."

Kafasını salladı. "Cenazeler ölenler için değildir. Geride kalanlar içindir. Ve bugün arkadaşlarının yanında olmalarına ihtiyacın var."

Boğazımda oluşan yumruyu yuttum ve yarı gülerek cevap verdim. "Böyle şeyler söylemeye devam edersen, daha başlamadan ağlayarak mahvolacağım. Ama teşekkür ederim. Burada olman benim için çok önemli."

Kolunu koluma taktı ve kiliseye doğru yürüdük, erkekler de arkamızdan geliyordu. Bir sıra bulduk ve Dax ile Nyah'ın önce oturmasını bekledim, böylece sağımda üç erkek arkadaşımın yanına oturabilirdim.

Toby'nin ailesi ön sırada oturmuş, rahiple sessizce konuşuyorlardı. Etrafa bakındım, Devin'i aradım ama onu hiçbir yerde göremedim. Toby'nin kuzeni beni aradığında ona mesaj atmıştım ama cevap vermemişti. Gelmesini gerçekten çok istiyordum. Toby ile çok uzun süredir birlikte olmasalar da, Toby'yi mutlu ettiğini biliyordum. Burada olması gerekirdi.

Liseden birlikte okuduğumuz ve arkada oturan birkaç kişinin selamlarını görmezden geldim. Neden geldiklerini hiç anlamadım. O zamanlar Toby ve bana hiç zaman ayırmamışlardı, neden şimdi arkadaşmışız gibi davranıyorlardı? Sadece çay içmek için gelmişlerdi. Tüm kasaba Toby'nin nasıl öldüğüyle ilgili spekülasyonlarla çalkalanıyordu ve ben, hala kendi işine bakmayı öğrenmemiş insanlarla bunu tartışarak spekülasyonları körüklemek niyetinde değildim.

Telefonum çantamda titredi ve ayin başlamasına hala biraz zaman olduğu için onu çıkarıp mesajlarımı kontrol ettim. Rebel'den bir mesaj ve Bliss'ten bir mesaj vardı, ikisi de bugün gelemedikleri için özür diliyorlardı ama çocuklarına bakmaları gerekiyordu. Fang, War ve Hawk ile kulüp gezisine çıkmıştı ama ben giyinirken aramıştı ve huysuz tavrıyla, neredeyse hiç konuşmadan, iyi olup olmadığımı kontrol etmiş ve beni düşündüğünü bildiğimi söyledi.

Toby'yi hiç tanımayan bu insanların beni bu kadar önemsediklerini bilmek içimi ısıttı.

En son gelen mesaja gülümsedim.

Nyah omzumun üzerinden mesajı gördü. "Çok nazikmiş."

Başımı salladım. Francine'in mesajı şöyleydi:

FRANCİNE:

Arkadaşın için üzüldüm. Nyah, ikinizin cenazeye gideceğinizi söyledi.

Bir saniye sonra başka bir mesaj geldiğinde yine güldüm:

FRANCİNE:

Dün depodan fazladan bir şişe çamaşır suyu aldın mı?

Nyah, Francine'in cimriliğine gözlerini devirdi ve ben de telefonu kaldırdım.

Rahip, Toby'nin ailesinin yanından ayrılıp, cüppesinin yakasına tutturulmuş küçük bir mikrofonla sunak önüne geçti. "Dostlar ve aile üyeleri. Bugün burada, Tobias Warren Horton'un çok kısa süren hayatını anmak için bir araya geldik."

Sözleri beni sardı. Bir uyuşukluk hissettim, ama keder duygusuyla mücadele etmedim. Onu bırakabilmek için bu duyguyu hissetmem gerektiğini bilerek, kendimi bu duyguya bıraktım. Dakikalar saatler gibi geçti. Soğuk hava tenimi okşadı, eski kilise çok soğuktu. Nyah parmaklarını benim parmaklarıma etrafına doladı ve Whip birkaç dakikada bir bacağımı sıktı, beni sıcak tutmaya çalıştı.

Rahip kollarını genişçe açtı. "Buradaki kimse öne gelip merhum hakkında birkaç söz söylemek ister mi?"

Ailesinin ayağa kalkmasını bekledim, ama kalkmadılar. Annesi ön sırada kontrolsüz bir şekilde ağlıyordu, babası ise ona sarılmıştı. İkinci sırayı dolduran insanlar birbirlerine bakıyorlardı, sanki birinin ayağa kalkıp bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyorlardı ama kimse bunu yapmak istemiyordu.

Lisedeki pisliklerin arkamda tek kelime bile etmeyeceklerini biliyordum.

Konuşma hazırlamamıştım. Kimse benden konuşma yapmamı istememişti, ama bu cenazenin, kimse ayağa kalkıp en iyi arkadaşımın ne kadar harika bir insan olduğunu dünyaya anlatmadan bitmesine izin vermeyecektim.

Ayağa kalktım ve üç arkadaşım da benimle birlikte ayağa kalktı. Geçmem için koridora çekildiler, geçerken her biri bana hafifçe dokundu, benim için orada olduklarını hissettirdiler.

Ama bu, tek başıma yapmam gereken bir şeydi. Yavaşça odanın önüne doğru ilerledim, parmaklarım titriyordu çünkü topluluk önünde konuşmak hiç bana göre bir şey olmamıştı. Dikkatlerin üzerimde olması hoşuma gitmiyordu.

Sunakta rahip bana mikrofon uzattı ama ben başımı salladım.

Odaya döndüm.

"Beni tanımayanlar için, ben Violet Garrisen. Toby benim oda arkadaşım ve en iyi arkadaşımdı. Ve size onun ne kadar harika bir insan olduğunu anlatma fırsatını çok isterim."

Ondan sonra kelimeler şaşırtıcı derecede kolay bir şekilde döküldü. Her anı, sanki o benim kafama koymuş gibi içimden akıp gitti. Onu iyi göstermek ve aşk hayatımızın eksikliğinden yakınıp ucuz şarapla sarhoş olup bayıldığımız zamanları anlatmamam gerektiğini hatırlatan sesini neredeyse duyabiliyordum.

Gözüm, boşalttığım sıranın birkaç sıra arkasında oturan Devin'e takıldı. "Toby kısa süre önce aşkı buldu ve onun için daha mutlu olamazdım. O ve Devin yeterince uzun süre birlikte olamadılar ve bu her zaman kalbimi kıracak." Gözlerimi onun gözlerine diktim. "Ama teşekkür ederim. Ona bunu verdiğiniz için teşekkür ederim, kısa süreli de olsa."

Devin gözleri parlayarak bana başını salladı.

Benimkilerin de parladığını biliyordum. Söylemem gereken her şeyi söyleyene kadar göz yaşlarımı tutmak için gözlerimi kuvvetlice kırptım.

Devin'in yıkılmış yüzüne bakmaya devam edersem kendimi tutamayacağımı anladım, bu yüzden bakışlarımı ondan uzaklaştırıp bir sonraki sıraya çevirdim.

Parmaklarım elbisenin kumaşını sıktı.

Travis, varlığının ne kadar rahatsız edici olacağını tam olarak biliyormuş gibi, kendini beğenmiş bir şekilde bana bakıyordu. Dudaklarım aralandı, dilimin ucunda neden burada olduğunu sormak için kelimeler vardı.

O Toby'yi tanıyordu. Travis ve ben aynı koruyucu ailede yaşamıştık, bu yüzden Toby ve ben okulda birlikte zor günler geçirdiğimiz yılların çoğunda o da yanımızdaydı.

Teorik olarak, burada olmaya her hakkı vardı. Arkada, timsah gözyaşları döküp, hiç tanımadıkları bir adamın sahte anılarını anlatan diğer pislikler kadar hakkı vardı. Ama diğerlerinden farklı olarak, Travis rol yapmıyordu. Yüzünde, Toby için burada olduğunu gösteren hiçbir ifade yoktu.

Her şey benimle ilgiliydi.

Yavaşça, "Bana. Borçlusun." diye mırıldandı.

Sözlerim takıldı ve başımı çevirip Whip, Levi ve X'e odaklandım.

Yüzlerine bir bakış attığımda, bir şeylerin ters gittiğini anladıkları belliydi. Levi omzunun üzerinden bakarak benim bakışımı takip etti, ama benim gibi yüksekteki sunak basamaklarından arkalarında oturan Travis'i görüp görmediğinden emin değildim.

Parmaklarım titriyordu, ama sesimin titremesini engelleyebildim. Gerçeği söylemek istedim. Beni korumak için öldüğünü. Ama o gece orada olduğumu kimse bilmiyordu. O boş depoda yaşanan korkunç olayları kimse bilmiyordu.

Onunla tekrar karşılaşana kadar saklamam gereken sırlardı

Tek yapabildiğim, onu sevdiğimi ve özlediğimi

Sonra onu serbest bıraktım.

Yerime geri döndüm ve Nyah bir kez daha elimi sıktı.

"Harikaydı. Aferin."

Övgü hak ettiğimi düşünmüyordum. Törenin geri kalanında boş boş duvara baktım, Travis'in bakışları sırtımda bir delik açıyordu. Eğilip Whip'e onun orada olduğunu fısıldadım.

O da başını salladı ve tören bittikten sonra bununla ilgileneceklerini fısıldayarak cevap verdi.

Ama rahip herkesi bir kutlama törenine davet ettiğinde ve insanlar dışarı çıkmaya başladığında, Travis ortalarda yoktu.

Bunun için rahatlamaya bile fırsatım olmadı. Devin otoparka doğru yürüdü ve ben de onunla konuşma fırsatı bulana kadar gitmesini istemediğim için peşinden koştum.

Park yerinin kenarında ona yetiştim. "Devin."

Arkasını döndü ve bana hüzünlü bir gülümsemeyle omuz silkti. "Violet. Hey. Üzgünüm, burada kalıp bunu yapamam. Sözlerin çok güzeldi, ama onu bu şekilde anmak istemiyorum. Bu o değildi."

Ne demek istediğini anladım. Toby sıkıcı, resmi etkinliklerden hoşlanmazdı. Parıltı, müzik ve kahkahalar olmasını isterdi.

Ama Nyah'ın dediği gibi, cenazeler ölenler için değildi. Geride kalanlar içindi. Ve Toby'nin ailesi buna ihtiyaç duyuyorsa, o zaman sorun yoktu.

Devin'in elini tuttum, böylece gidemedi. "Biliyorum. Bu o değildi. Onlar onu bizim tanıdığımız gibi tanımıyorlardı." Titrek bir nefes verdim. "Ama sanırım ben bile onun gerçek yüzünü tanımıyordum." Onun ifadesini dikkatle izledim. "Sen tanıyor muydun?"

Devin'in gözlerinde bir parıltı gördüm. Suçluluk gibi görünen bir şey.

Nefesim kesildi. "Ne biliyorsun?"

Devin omzumun üzerinden bakarak kimsenin dinlemediğinden emin oldu. "Onun fotoğraflarını buldun, değil mi?"

Başımı salladım.

O da aynı şekilde başını salladı. "Bulacağını tahmin etmiştim. Hepsini almalıydım. O gece beni dairenize aldığınızda bunu yapacaktım. Ama sonunda orada oturup, fotoğraflarla çevrili kaldım ve yapamadım. Onun odası, dokunmaya hakkım olmayan bir yer gibi geliyordu. Ve artık bunun önemi olmadığını kendime ikna ettim."

"Neden o fotoğrafları saklıyordu? Onları ondan alman gerektiğini biliyordun, ama almadın."

Elini kısa kesilmiş saçlarının arasında gezdirdi. "Ben bir polisim."

Kalbim durduğundan emindim. En azından birkaç kez atlamış, sonunda yarış pistinde koşan atların nalları gibi yankılanan hızlı bir ritimle tekrar atmaya başlamıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadım, her ne kadar onun sözlerini gayet net duymuş olsam ve yanlış anlaşılmaya yer olmasa da.

"Toby ile tanışmamız böyle oldu. Fotoğraflarını departmana getirdi ve onları incelemekle görevlendirilen kişi bendim. Ben düşük

. Tüm angarya işleri ben yaparım ve çavuşlar Toby'nin fotoğraflarının önemli olmadığını düşündüler."

"Ama önemliydiler, değil mi?"

O başını salladı. "İlk seferinde bir kazaydı. Gece çekim yapmaya çıktığını, ışıklarla ilgili bir şey denediğini söyledi. Ama fotoğrafları bize getirdi çünkü yanlışlıkla bir uyuşturucu satışını kameraya yakaladığını düşündü.

"Öyle miydi?" diye fısıldadım.

Devin başını salladı. "Öyle olduğunu tahmin etmiştim, ama üstlerim umursamadı. Küçük çaplı uyuşturucu satışlarının kendilerini ilgilendirmedığını söyleyerek konuyu kapattılar. Çetelerin fotoğraflandıklarını öğrenmemeleri için Toby'ye bunu gizli tutmasını söyledim. Yanlış zamanda yanlış yerde fotoğraf çeken masum bir adamla bu olayın bağlantısını kuran kimse olmasını istemedim. Ama kız kardeşim aşırı dozda uyuşturucudan öldü ve ben bu olayı öylece bırakamazdım. Bu, yaraya tuz basmak gibi bir şey, anlıyor musun? Başkalarını korumak için polislik mesleğine girmiştim ve onların umursamaması beni çok kızdırdı."

Derin bir nefes aldı. "Ben de kendi kameramı alıp sokağa çıktım, daha fazla kanıt bulmaya çalıştım." Acı bir gülümsemeyle ekledi. "Ve Toby'yi saklanırken buldum, o da aynı şeyi yapıyordu."

Kafamı salladım. "İnatçı en iyi arkadaşşıma benziyor. Ona bir şeyi yapmamasını söylersen, sırf sana inat etmek için yapar."

Devin sevgiyle gülümsedi. "Evet, bu dersi zor yoldan öğrendim. Onu gereğinden fazla uzak tutmaya çalıştım." Burnunu çekti. "Onu gereğinden fazla yatağımdan uzak tutmaya çalıştım." Gözlerini bana çevirerek sulu gözlerle baktı. "Şimdi çok pişmanım. Onunla bu kadar kısa bir süre geçireceğimi bilseydim, onu gölgelerde bulduğum ilk gece onu öperdim. Aramızda ilk andan itibaren bir kimya vardı. Bilseydim..."

Ona doğru adım attım ve onu kucakladım. "Kimse bilemezdi."

O da beni sıktı ama geri çekildi, konuşmayı bitirmesi gerektiği belliydi. "O sadece yardım etmeye çalışıyordu. Çetelerin nerede takıldığını biliyordu. Onları uzaktan izlemek için gerekli ekipmana sahipti. Ama sana bir özür borçluyum. Onun tüm ailesine ve arkadaşlarına bir özür borçluyum. Size mesleğim hakkında yalan söyledim ve onun bu kadar yakınlaşmasına izin vermemeliydim. Onu kilitlemeliydim ya da başka bir şey yapmalıydim.

ama ben bencil davrandım. Sokakta ona rastlamaktan hoşlanıyordum. Buraya yeni taşınmıştım ve yalnızdım. Karanlıkta, buharlı kahve fincanlarıyla oturup, bir şeylerin olmasını beklerken fısıldayarak sohbet etmek günlerimin en önemli anlarıydı. Onu uzaklaştırmam gerekirdi, ama bunun yerine onu kendime çektim. Onu bunun bir parçası yaptım. Ona, benim kim olduğum hakkında size yalan söylemesini sağladım. Sesi çatladı. Ve onun ölümüne neden oldum.

Adamın kollarıma sarıldım ve o da bana yaslandı, beni sıkıca tutarken, benim çok iyi bildiğim suçluluk duygusuyla dolu dalgalar halinde kederini dışa vurdu.

Ağzımı açmaya çalıştım. Onun suçu olmadığını söylemeye çalıştım. Her şeyin Toby yüzünden değil, benim yüzümden olduğunu.

Ama bunu da bilmiyordum.

Lynx'in siyah-beyaz fotoğraftan bana bakan yılan gibi gözlerini unutamıyordum. Fotoğraflarda sadece o yoktu. Fotoğraflar onun serbest bırakılmasından öncesine aitti, ama onun bu işe derinden karıştığı belliydi. Serbest bırakılır bırakılmaz, bıraktığı pozisyona geri dönmüştü.

Ve kameraya doğru bakıyordu.

Bütün bunların benimle ilgili olduğuna o kadar emindim ki, ama artık emin değildim.

Kafamdaki her düşünceyi, her teoriyi, her endişeyi dökmek istedim.

Ama gözüm, solumda duran ve uzaktan izleyen sevdiğim üç adama takıldı.

Ve dudaklarımı sıkıca kapattım, şu anda tek görevimin onları korumak olduğunu bilerek, Toby'yi koruyamadığım gibi.

Violet'in üzgün halini görmekten nefret ediyordum. Bu beni, klamidy hastası dişlek bir tavşan gibi içimi kemiriyordu.

Ya da belki de cinsel yolla bulaşan hastalıkları olan koalalardı. Bilmiyordum. Ama bundan hoşlanmıyordum.

Ona ve Devin'e konuşmaları için alan verdik, ama oraya gitmemek beni öldürüyordu. Parmaklarım onu kollarıma çekip, güldürene kadar aptal şakalar yapmak için kıpır kıpırdı.

Devin sonunda ona sarılıp uzaklaştığında rahatladım.

Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bize geri döndü. Onu çevreledik, üçümüz onu sanki dünyanın geri kalanı ona zarar verecekmiş gibi koruduk ve buna izin vermedik.

"O bir polis," diye fısıldadı.

Ağzımın daha fazla açılmayacağından emindim. "Ciddi misin? Sıska Devin mi?"

O başını salladı ve bize konuşmalarını anlattı.

Whip uzun bir nefes verdi. "O başka bir şey biliyor mu? Bizim hakkımızda bir şey söyledin mi?"

Kız hızla başını salladı. "Hayır. Ama başka bir şey daha var. Travis buradaydı. Hâlâ ona borçlu olduğumu söylüyor."

Gözlerimi devirdim. "O küçük pislik mi? Onu hallederim."

Violet'in yine bana yapma demesini bekledim. Ama demedi.

O pisliği ortadan kaldırma düşüncesi içimi heyecanla doldurdu. Zaten eninde sonunda bu olacaktı. Adam listedeydi. Ama Violet'in o adam etrafta olduğunda her seferinde içine kapanmasından nefret ediyordum.

Onu ortadan kaldırmaktan büyük zevk duyacaktım.

Belki bir yerden koala klamidiyası bulur ve ona bolca verirdim, böylece önce o acı çekerdi.

Bu fikir bana garip bir şekilde hoş geldi.

Ancak o bu fikirden pek memnun görünmüyordu ve bu da beni tekrar üzüntüye boğdu. Ellerimi çırpıttım ve üçünü de irkittim.

"Tamam, bu akşam yemeği ben pişirsem nasıl olur? Bence tüm bunlardan sonra güzel bir yemeği hak ettik."

"Sen yemek mi yapıyorsun?" diye sordu Levi, sesinde şüphe dolu bir tonla.

Hiç tereddüt etmedim. "Ayrıca topuklu ayakkabılarla süpürge yapıyorum ve hayali arkadaşlarım için akşam yemeği partileri veriyorum. Yetişmeye çalış."

Violet gülümsemesini saklamak için ağzını kapattı.

Ve işim bitmişti. Daha sonra kendimi tebrik edecektim.

"Ee, var mısın?" diye Levi'ye sordum.

Omuz silkti. "Beni beslemek isteyen birine asla hayır demem."

"Violet? Yemek yapma becerilerime güveniyor musun?" "Tabii ki. Sabırsızlanıyorum."

Whip'in arabasına vardık ve buraya gelirken oturduğumuz yerlere oturduk, ben Whip'in yanında ön koltukta. Emniyet kemerimi taktım ve onun bir şey söylemesini bekledim, ama söylemedi.

Onun yüzünün önünde parmaklarımı şıklattım. "X'ten Whip'e. X'ten Whip'e. Beni duyuyor musun? Akşam yemeğine geliyor musun?"

Gözleri direksiyondaki ellerine düştü. "Bu gece gelemem."

Levi, dizini Whip'in koltuğunun arkasına dayadı. "Hadi ama.

Başka ne yapman var ki?"

Ben burnumu çektim. "Belki de ateşli bir randevusu vardır." Whip hiçbir şey söylemedi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Dur, senin ateşli bir randevun mu var?"

Bana bakmadan arabayı çalıştırdı. "Bu bir randevu değil. Ama bir müşterim var, evet."

"Bizden başka biriyle çıplak mı olacaksın?" Ağzımı hareket ettirerek, sessizce kelimeleri tekrarlardım. "Bu, hiç söyleyeceğimi düşünmediğim bir cümleydi." Çenemi sıkıştırıp birkaç kez açıp kapattım, Whip'in rastgele bir kadınla yatakta yuvarlanması düşüncesinin neden birdenbire bana tuhaf geldiğini düşünmekten kendimi alıkoydum.

Muhtemelen Whip'in çıplak halini çoktan görmüş olan Levi'nin aksine, ben aynı şeyi yapmak istemiyordum. Ben tek eşli bir adamdım ve Violet, çıplak kalmak istediğim tek kişiydi.

Ama genel kanının aksine, ben aptal değildim. Onun Levi'ye aşık olduğunu biliyordum. Ve Whip'in onun güvenli limanı olduğunu da biliyordum. Kendimi bu üçlüye nasıl uyduracağımı tam olarak bilmiyordum, ama belki de ikisinin arasında bir yerdeydim. O bana yer açmıştı ve o bana bu yeri verdiği sürece ben hiçbir yere gitmeyecektim. Bu, onu ikisiyle paylaşmak anlamına geliyorsa, ben de paylaşırdım.

O ne isterse ona verirdim. On kişiye yetecek kadar büyük bir yatak yapmamı isteseydi, yapardım.

O malzeme çok pahalı olduğu için nasıl karşılayacağımı bilmiyordum, ama umarım diğer adamlardan biri inşaatçıdır ve toptan indirim alır.

Whip otoparktan geri çıktı. "Çalışmam lazım. Durum bu."

Bunu çok doğal bir şekilde söylemişti, ama gözleri sürekli dikiz aynasına kayıyordu ve Violet'in nasıl tepki verdiğini görmek istediğini biliyordum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu hoşuma gitmedi. Bu arabada senin sikini yalayanlar adına, istifa etmeni oyluyorum."

Levi koluma, şakacı bir yumruktan çok daha sert bir yumruk attı. "Sen onun sikini yaladın mı? Ne zaman oldu bu?"

Ben irkildim, o yeri ovuşturdum ve onu görebilmek için döndüm. "Öyle demedim! Yapanlar adına dedim. Yani siz ikiniz!"

Levi kollarını göğsünde kavuşturdu ve pencereden dışarı baktı.

Gülmemi sakladım. "Oh, kıskanç küçük Levi'ye bakın. Bir anlığına Whip'in anacondasını benim nemli harikalar mağaramda düşündüğü için çok kızgın."

Whip homurdandı ve gözlerini yoldan ayırmadan tek koluyla beni itti. "Lütfen bir ağaca çarpmadan önce sus. Ve bir daha asla 'nemli' kelimesini kullanma. Özellikle de 'harikalar mağarası' ile birlikte."

Boğazım düğümlendi. "Tamam, özür dilerim. Duydum. Kötüydü." Levi'ye baktım. "Onun çelik çubuğu bademciklerine mors alfabesi ile mesaj gönderirken de böyle boğazın düğümleniyor mu?"

Levi gözlerini devirdi. "Annenin seni doğduğunda boğmamış olması ne yazık."

Şakalar, benim daireme kadar olan yol boyunca devam etti, çoğunlukla çok ağır geçen bir öğleden sonra sonrasında ortamı hafifletmek için benim çabam sayesinde. Violet'e bakıp, bizim şakalarımıza tepki gösterip göstermediğini görmek için bekledim, ama hepimiz benim binamın önünde arabadan indiğimizde, onun çok sessiz olduğu belliydi.

O, bizden daha hızlı arabadan indi ve önden yürümeye başladı. Levi ve Whip'i arabayı kilitlemek için bırakarak, ona yetişmek için koştum.

"Hey," dedim sessizce. "İyi misin?"

Başını kaldırdı, ama gülümsemesi zoraki bir gülümsemeydi.

"Ben iyiyim." "Onun gitmesini istememe hakkın var."

Derin bir nefes aldı. "Bu onun işi. Ve birbirimize hiçbir söz vermedik. Onun başka bir kadınla birlikte olması fikri beni deli ettiği için gitmemesini isteyemem."

Lobi kapısını açtım ve onun geçmesini bekledim.

Sonra kapıyı Levi ve Whip'in yüzlerine çarparak kapattım.

Kolumu Violet'in boynuna doladım ve onu kendime yaklaştırdım, böylece dudaklarım kulağına değdi. "Ona gitmemesini söyle."

Kafasını salladı. "Yapamam. Sen de bir şey söyleme.

Onun için böyle kararlar vermek bize düşmez."

Onun koyduğu sınırı saygı göstererek, hoşuma gitmese de bunu kabul ettim. "Bana söz ver, X."

"Hiçbir şey söylemeyeceğime söz veriyorum." Dudaklarımı fermuarla kapattığımı taklit ettim.

Diğer ikisi asansörde bize yetişti ve hep birlikte asansöre bindik, benim katımda durana kadar. Onları daireme aldım ve üçü de oturacak yer buldu, Violet kahvaltı barındaki döner tabureye oturdu, Levi ve Whip ise kanepede yerlerini aldı. Levi eğilip

TV kumandasını buldu, açtı ve bir maçın tekrarını bulana kadar kanalları gezdi.

Buzdolabını karıştırarak akşam yemeği için ne yapabileceğimi aradım. Şaka yapmama rağmen, aslında yemek yapmaktan hoşlandığım için buzdolabını oldukça iyi stokluyordum. Çoğunlukla kendime yemek yaptığım için çok sık yapmıyordum, çünkü tüm o çabayı sadece masada tek başıma oturmak için harcamak oldukça acınası bir durumdu.

Ama geçen hafta Violet'in daha sık gelmesini umarak alışverişe çıkmıştım ve her ihtimale karşı onun hoşuna gidebilecek her türlü şeyi satın almıştım. Meyve ve etten Doritos ve havyara kadar her şey. Banyoyu da her türlü kız şeyleriyle doldurmuştum. Duşunda kullandığı markanın aynı marka vücut şampuanını bulmuş ve bir çekmeceyi boşaltıp tamponlar ve yedek diş fırçalarıyla doldurmuştum...

Kanepede oturan iki erkeğe baktım ve belki de birkaç tane daha almalıydım diye düşündüm.

Omuz silktim ve bunun yerine buzdolabından birkaç bira çıkardım. Belki Whip'i yeterince sarhoş edersem kalırdı.

Ama bunun imkansız olduğunu zaten biliyordum. O çok kontrollüydü. Ve daha sonra araba kullanması gerektiğini bildiği için asla birden fazla içmezdi.

Parmaklarım, Violet'i tahrik etmek için satın aldığım, paketlenmiş bir paket istiridyeye dokundu. "İstiridyeye sever misiniz?" Herkese birer şişe verdim ve sonra buzdolabına geri dönüp Violet ve kendim için iki tane daha aldım.

"Ben sevmem," diye cevapladı Violet. "Toby'nin doğum günü için lüks bir restorana gittiğimizde bir kez yemiştim. Berbattı."

Levi birasının kapağını açtı. "Hiç yemedim ama denemek de istemiyorum. İğrenç görünüyorlar."

Whip bir yudum bira içip başını salladı. "İkiniz ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz. En iyisidir." Kanepeye yaslanıp bana doğru döndü. "Sen varsan ben de varım."

Onu işaret ettim. "İşte bu ruh!"

İstiridyeleri topladım ve tezgahın üzerine koydum.

Violet, arkasındaki televizyonda oynanan maçı izlemek için taburesinde döndükten sonra, istiridyeye

fark ettim.

Tiksindim ve onları çöp kutusuna atmaya gittim, ama sonra Whip Violet'i tabureden kaldırıp kucağına oturtunca, onun kahkahaları odada yankılandı.

Kollarında mutlu bir şekilde gülümsüyordu, ikisi de biralarını yudumlarırken maçı izliyorlardı, birbirlerine aşık gibiydiler.

O böyle görünürken onu terk etmeyi nasıl düşünebilirdi ki? Bütün gün çok üzgündü, ama şimdi gülümsüyor ve onun kollarında rahatlamıştı, ikisi mükemmel bir çiftti.

Oradan ayrılamazdı. Öylece kapıdan çıkıp başka biriyle seks yapmaya gidemezdi.

Son kullanma tarihi geçmiş istiridyeleri tekrar gözden geçirdim. Sonra omuz silktim.

Onu sarhoş etmek onu burada bizimle tutmayacaksa, belki hafif bir gıda zehirlenmesi işe yarayabilirdi.

VIOLET

Whip'in vücudunun sıcaklığına kendimi bıraktım, onun güçlü kasları ve biradan gelen hafif sarhoşluk hissi, en iyi arkadaşşıma veda etmek istemeyen içimdeki tüm üzüntüyü dindirdi. Futbol maçı arka planda bir uğultu yaratıyordu, ama ben pek dikkat etmedim. Daha çok etrafımdaki üç insana ilgi duyuyordum, bugün benim için geldiklerini ve hala burada olup bana eşlik ettiklerini, bana yemek yaptıklarını, ara sıra gelen ve bazen beni boğacak kadar ağır, bazen ise neredeyse hiç hissetmediğim kederden dikkatimi dağıttıklarını bilmek kalbimi sıkıştırıyordu.

Olmak istediğim tek yer burasıydı. Onlarla birlikte.

Ama bunun sınırlı olduğunu biliyordum, çünkü önümüzdeki birkaç saat içinde Whip kapıdan çıkıp benimle olmayan biriyle seks yapacaktı.

Bu düşünce beni o kadar hasta hissettirdi ki, bunu düşünmeye bile tahammül edemedim.

Bunun onun işi olduğunu biliyordum. Onunla birlikte olmak istiyorsam, bunu aşmam gerektiğini biliyordum.

Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Onun başka bir kadına dokunduğunu her düşündüğümde, umutsuzluk ve kıskançlığın uçurumuna çekiliyormuşum gibi hissediyordum. Onu Levi ile paylaşmak iyi geliyordu. Doğru.

Onu sokaktaki rastgele biriyle paylaşmak, diğerleri gibi ben de cinayeti hobi olarak benimsemeye başlayacakmışım gibi hissettiriyordu.

X'in ona söylemem için beni cesaretlendirmesi kulaklarımda çınlıyordu, ama yapamadım. Erkek arkadaşşıma kurallar koyan o mızımız kız arkadaş olmaktan korkuyordum. Kontrolcü bir kaltak olmak istemiyordum. yaptığı şey aldatma değildi. Kahretsin, biz hatta bir resmi

ilişkimiz yoktu, istediği kişiyle görüşme hakkı vardı. Bu kadınla bile görüşmüyordu. Bu işti. Bir anlaşımaydı.

Bu yüzden dilimi tuttum ve sadece anın tadını çıkarmaya çalıştım, birkaç saat sonra kapıdan çıkıp gideceği gerçeğini düşünmedim, onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Eğer durursa, bu onun kararı olmalıydı. Benim dırdırcı bir kaltak olarak onu zorladığım için değil.

X, kabuklarında taze ıstiridye dolu bir tepsi getirdi. Burnumu kıvırdım. "Kokuları iğrenç."

X elini küçümseyerek salladı. "Senin damak tadın gelişmemiş." İstiridyeleri Whip'e doğru itti. "Ye şunu."

Whip yanımdan eğilip, ortasında sümüksü bir ıstiridye bulunan bir kabuğu aldı ve barda shot içiyormuş gibi geri attı.

X kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Güzeli mi?"

O başını salladı. "Üzerlerine ne koydun? Bir çeşit sos mu?" "Soya sosu ve Worcestershire sosu ile birkaç diğer şeyler. Annemin bana öğrettiği bir tarif."

Whip bir tane daha aldı. "Çok lezzetli." Bana doğru bir tane itti. "Dene. Beğeneceksin. İstiridye tadı neredeyse hiç yok."

Ama X hemen başını salladı. "Onların zavallı damak zevkleri için iyi ıstiridyeleri boşa harcayamayız. Afiyet olsun dostum." Whip'in omzuna elini koydu ve mutfağa geri döndü. Tencere ve tavalar gürültüyle çınıladı ve buzdolabının derinliklerinden daha fazla malzeme çıktı.

X onlara kaşlarını çattı. "Kahretsin, sarımsağa ihtiyacım var." Levi ona baktı. "Koyma gitsin."

"Ağzını yıka. Öyle bir şey yapmayacağım. Sarımsak hayattır." Mutfak tezgahından anahtarlarını aldı. "Mağazaya gidip biraz alacağım. Otur. Keyfine bak. Buzdolabında daha fazla bira var." Whip'e baktı. "Bütün ıstiridyeleri ye."

Whip bir tane daha aldı ve yuttu. "Sorun olmaz. Sana da biraz ayırmamı ister misin?"

"Hayır, hepsi senin!"

X çıkarken el salladı ve ben biramla rahatça oturdum.

Mutluluk beni sardı ve Whip'i öptüm, çünkü bana en yakın olan oydu ve Levi'nin bunu umursamayacağını biliyordum.

O da beni öptü. Ağzında X'in mutfakta hazırladığı sos karışımının tadı vardı ve çok lezzetliydi. "Mmm," diye mırıldandım dudaklarına. "Tadın çok güzel."

Bir öpücük daha çaldı ama kısa tuttu ve bana istiridye tepsisini uzattı. "İki tane kaldı. Hadi, bir tane dene. Restoranın hazırladığı şekilde sevmemiş olman, onları gerçekten sevmediğin anlamına gelmez. Bunlar gerçekten çok lezzetli. Sosları çok güzel."

Sadece dilinde kalan tadı bile, birkaç dakika öncesine göre çok daha fazla ilgimi çekmişti.

Bir tane aldım ve Whip'in yaptığı gibi yuttum.

Dilimin üzerinde kaygan bir şekilde kaydı, ama sos, olabilecek diğer tatları maskeliyordu. Yapılması gerektiği gibi bütün olarak yuttum ve omuz silktim. "Fena değil."

Whip sonuncuyu Levi'ye uzattı. "Herkes hayatında bir kez denemeli."

Levi burnunu kırıştırdı ama yine de sonuncuyu aldı. "Yani çiğnememem mi gerekiyor?"

Whip başını salladı. "Hayır. Sadece kabuğunu kaldır ve boğazından aşağı kaymasına izin ver." Odaya göz gezdirdi. "Huh. X uygunsuz bir oral seks şakası yapmak için burada değil. Ne yazık."

Ben ve Whip, Levi'yi izlerken gülmemizi zor tuttuk. Levi pes etti ve sonuncuyu alıp yuttu. İkimiz de onun tepkisini bekledik.

"Ee?" diye sordu

Whip. "Sanırım beğendim."

Whip'in kucağına daha da sokuldum, artık bacaklarının kan dolaşımını engellediğimden endişelenmediğim için çok mutluydum. Haftalardır benim kilomun onun için sorun olmadığını açıkça belirtmişti ve bana defalarca bu kadar ikna edici bir şekilde güvence verdiği için sonunda ona inanmaya başlamıştım. Onlarla rahat olmak çok güzel bir duyguydu. Rahat ve doğal davranmak, oturuşumun bana yağ katmanları yaratıp yaratmadığını veya yemek yediğim için beni yargılayıp yargılamadıklarını düşünmemek.

Whip'in parmakları kolumun üzerinde boş boş dolaşarak desenler oluşturuyordu.

Bu hissi çok sevdim. Bilinçli olarak beni tahrik etmeye çalışmıyordu, ama sadece bana yakın olmak, bana dokunmak istemesi

sadece izlememiz gereken futbol maçından daha fazlasını düşünmeme yetmişti.

Boynunu öptüm, burnum oradayken onun lezzetli kokusunu içime çektim.

Yaptığım şeye onaylayan bir mırıldanma çıkardı ve birasını bana sarılan eline aktardı, böylece bir elini üst düğmesini açmak için serbest bıraktı.

Yaka gevşedi, ben de daha rahat erişebilmek için ikinci düğmeyi de açınca biraz daha gevşedi. Boynunun yan tarafını öperek dolaştım, küçük öpücükler hızla ağzımı açarak emmeye dönüştü, dilim onun cildinde gezindi.

Beni daha sıkı kavradı. "Durma, Violet."

"Çok fazla istiridye yedin," diye Levi diğer koltuktan alaycı bir şekilde şikayet etti.

Ama onun dikkatinin artık maça değil, sadece bana ve Whip'e odaklandığını fark etmedim.

Birkaç düğmeyi daha açtım ve göğsünden boynunun diğer tarafına doğru ilerleyerek aynı hareketi orada da tekrarladım. Dudaklarımı kulağına değdirdim ve üzerine ağır ağır nefes verdim.

O inledi. "Buna devam edersen Violet, kendini bu sehpanın üzerinde yayılmış bulursun."

Bunu tekrar yaptım, bu tehdidin aslında çok hoşuma gittiğini ona belli ettim.

Kulağıma homurdandı, kontrolü ele aldı ve elbisenin arkasındaki fermuarı indirdi. Altımda penisi sertleşti ve ben onun üzerinde kıvrıldım. Ona ne yaptığımı biliyordum.

Parmakları sütyenimin arka kopçasını buldu ve onu açtı.

Kollarımdan askıları aşağı çekip yere bıraktım, geriye yaslanıp başımı yukarı kaldırarak tavana baktım, böylece o boynumdan göğsüme ve göğüslerime doğru öpüşecek yer buldu.

Birini eline aldı, başparmağıyla ucunu okşadı, meme ucu gerginleşene ve ağzına girmesini isteyene kadar sıkıştırdı. Dudaklarını indirdi ve emdi.

Bu his karşısında nefesim kesildi, sessizce daha fazlasını istedim. Parmaklarım ensesini buldu ve okşadı. Kısa

Çenesini çevreleyen sakal cildimi çizdi, ama bu sadece zevki artırdı, sertin yumuşakla temasının verdiği his o kadar baş döndürücüydü ki, onu her yerimde hissetmek istedim.

Levi birasını masaya koydu, bakışları bana, Whip'e ve vücuduma yaptıklarına sabitlenmişti.

Gözlerim onun
gözlerine kilitlendi.
Nefesim kesildi.

Levi dizlerinin üzerine çöktü ve halı üzerinde sürünerek ayaklarımızın dibine geldi. Ayakkabılarımı çözdü ve ayağımdan çıkardı. Parmakları bacağımı çok değerli bir şey gibi tuttu ve ağzını indirerek ayak bileğimin içini öptü.

O küçük dokunuş, dudaklarının o tek dokunuşu, bir şekilde o kadar erotikti ki, içimde bir heyecan dalgası yükseldi.

Bakışları benimkinden hiç ayrılmadı. Bacağımın iç kısmına doğru ilerledi, öpüp okşayıp dilini gezdirirken Whip göğüslerimi kendi kişisel lolipopları haline getirdi, sırayla her birini yalayıp yutarak beni titretmeye başladı.

Levi omuzlarını kullanarak uyluklarımı ayırdı. Parmakları külotumun lastiğine takıldı ve sonra odayı yırtılma sesi doldurdu.

Dikişler yırtıldı, Levi iç çamaşırımı parçaladı.

Whip ve ben, bacaklarımın arasından ona baktık. Whip kaşlarını kaldırdı. "Çok mağara adamı gibi."

Levi sırıttı. "Hep bunu yapmak istemişimdir." Sonra bana doğru çekindi. "Umarım onlara bağlanmamışıdır."

"Onlar benim en sevdiklerimdi," diye fısıldadım.

Levi'nin ağzı açık kaldı. "Kahretsin." Yırtık külotu benden aldı ve incelemeye başladı. "Belki dikebilirim? Queenie'nin dikiş derslerinde dikkatli dinlemiştim."

Ağzımın kenarlarının hafifçe yukarı kalkmasına engel olamadım. "Şaka yapıyorum, Levi."

Whip altımda kıkırdadı, eğlencesinin titreşimleri sırtımda hoş bir uğultu yarattı.

Levi'nin yüzünde bir anlık farkındalık belirdi, ardından da kötücül bir ışıltı. Parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirdi. "Cezalandırılmak istiyorsun, değil mi Violet?"

Neden bu söz onun dilinde bir vaat gibi geliyordu?

Ama bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Whip tekrar meme uçlarımla oynamaya başlayana kadar bekledim ve Levi elbisemi çıkardı, beni onların arasında çıplak bıraktı. O, iç uyluklarımı öpmeye geri dönene ve en mahrem bölgelerimin etrafını öperek beni çıldırtana kadar bekledim, ama hepimizin en çok istediğim yere dilini sokmadı.

Ben onu kızdırdığım için o da beni kızdırıyordu.

"Levi," diye inledim. "Kızlık deliğime dövme yapmanı istiyorum." Levi ve Whip aynı anda inlediler.

Ama bu, istenen etkiyi yarattı. Levi, bir saniye daha dayanamayacakmış gibi ağzını klitorisime dayadı.

Ben de Whip'e yaslanarak, ikisinin beni orgazma ulaştırmasına izin verdim.

Orgazm hızlı ve şiddetliydi, çok hızlıydı çünkü artık ikisi de tam olarak neyi sevdiğimi ve bana maksimum etkiyi nasıl yaşatacaklarını biliyorlardı. İkisi arasında kıvranıyordum, orgazm omurgamdan aşağıya doğru akıyor, cildime ve kanıma yayılıyordu. Whip boynumu öptü ve kulağıma en müstehcen sözleri fısıldadı, beni nasıl sikeceğini, onun sikini nasıl alacağımı, onlar için ne kadar iyi bir kız olduğumu söyledi.

Levi'nin ağzı ve parmakları yasadışı olmalıydı. En mükemmel uyum içinde birlikte çalışıyorlardı, dili klitorisimin her yerindeydi, parmakları içime giriyor, beni mükemmel bir şekilde gererek orgazm gelene kadar G noktamı vuruyordu.

İkisi de durmadı. Beni sınırın ötesine ittiler, nefesim sıcak nefesler halinde geliyordu, vücudum Levi'nin parmaklarının etrafında kasılırken, sırtım Whip'in dokunuşuna doğru kavisleniyordu.

Orgazm çığlığımın ortasında kapı açıldı.

X alışveriş poşetlerini yere attı. "On dakika yoktum. ON DAKİKA! Ve sizler evimi Pornhub Premium'a mı çevirdiniz?" Sırıttı. "Salatalık aldım ama sanırım penis şeklindeki nesnelerden yeterince var, değil mi Violet?"

Levi ve Whip güldü ama ben gülemedim. Tek istediğim oydu.

Ona uzandım, onun için inleyerek. "Knox."

Diğer ikisinin, onun yasal adını kullandığım için kaşlarını kaldırdıklarını fark ettim, ama nedense bu doğru gelmişti. En azından o anda.

Dudaklarımdan çıkan o isim, onun ifadesini tamamen değiştirdi. Aklında olan tüm şakalar buharlaştı ve kapıyı tekmeleyerek kapattı.

"Yol açın çocuklar. Babam eve geldi ve kaos kinkini de beraberinde getirdi."

Tamam, belki de tüm şakalar değil.

Whip, X'in sözleri onu ölümcül bir şekilde yaralamış gibi irkildi. "Az önce kendine baba mı dedin?"

"Evet, ikiniz de cezalandırıldınız. Soyunun ve yaptıklarınızı düşünün."

Levi kasıklarına baktı. "Sanırım ereksiyonum hiç bu kadar çabuk sönmemişti. Sanırım aslında vücudumun içine geri çekildi."

Gülmekten kendimi alamadım. X'te en çok sevdiğim şeylerden biri buydu. Uygunsuz mizahıyla beni güldürme yeteneği. Ona uzandım, pantolonunu çözdüm ve bacaklarından aşağı indirdim. Levi bacaklarımin arasında, Whip'in kucağında çıplak bedenimi gördüğü için sikini sertleştirmişti. Yüzümü ona çevirmek için yeterince döndüm ve ağzımı açarak onu da bu işe dahil ettim.

Penisi dudaklarımdan geçip dilim boyunca kayarken, boğazından düşük, gırtlaktan gelen bir ses çıkardı.

Onun etrafında inledim, ereksiyonunun kalınlığı dudaklarımı genişçe gerdi, her itişinde ucu boğazımın arkasına çarpıyordu.

Bu beni daha da tahrik etmekten başka bir işe yaramadı. Saçımı tuttu, parmaklarıyla kavradı ve Whip ve Levi'nin bana yaşattığı orgazmın ardından gelen hoş bir karıncalanma hissi uyandırana kadar sıkıca tuttu.

X'in penisini, bir elimle tabanını kavrayarak, ağzıma alabildiğim kadarını emdim.

Levi beni Whip'in bacaklarından biraz aşağı çekti, beni sikinden çok uyluklarında dengeledi. Arkamda, Whip aşağı çekti.

Fermuarını açtı ve gözümün ucuyla, X'i almak için başımı çevirdiğimde, Whip'in kendini okşadığını gördüm.

Zaten sertleşmişti, ama parmaklarının sikini sarmasını ve uzunluğunu çalıştırmasını izlemek beni X'in etrafında inlemeye başladı.

Levi bacaklarımın arasında, açılışla kığım arasındaki bölgeyi kayganlaştırarak, daha da gevşeyene kadar sıkıca masaj yaptı ve parmakları kık deliğime kayd.

"Seni burada sikecek." Levi sıkı açıklığı dürttü, beni yaladı, tüm uyarılmamı çalıştırdı. "Siktir, Violet, sırılsıklamsın."

Bunu kötü bir şey gibi söylemedi. Sanki bacaklarımın arasındaki kaygan sıvı, gördüğü en seksi şey gibi söyledi. Beni onunla kapladı, kığımın yağladı, parmaklarıyla sikti, ta ki ben daha fazlasını isteyene kadar.

Whip'in parmakları kalçalarımı buldu ve beni geriye doğru yönlendirdi, kığımın girişine sikini bastırmak için beni yeterince kaldırmaya yardım etti. "Yavaş, tatlım. Yavaşça al.

Onu dinledim, çünkü benden daha deneyimliydi. Ya da belki de bana "iyi kız" dediğini duyunca tamamen bir sürtüğe dönüştüğüm ve onun bunu biraz daha söylemesini istediğim içindi.

Her halükarda, kendimi ona doğru indirdim, santim santim, vücudum ilk başta onun penisini reddetmeye çalıştı, ama sonra zevk her şeyi bastırınca gevşedi. O tamamen içime girdiğinde ikimiz de inledik, ikimiz de zor nefes alıyorduk.

Beni yönlendirdi, sırtım onun göğsüne yaslandı, ikimiz o kadar samimi bir şekilde birleştik ki, bu adama vücudum üzerinde bu kadar kontrol verdiğim için hala şoktaydım.

Yine de Levi penisini amıma yaklaştırıp kendini benim uyarılmamla kapladığında, ben de kendimi ona teslim etmeye fazlasıyla istekliydim.

"Siktir," diye dişlerini sıktı Levi. "Amını çok istiyorum, Vi.

İkimizin de içinde

olmasını

istiyorum." "Evet,"

diye inledim.

Bu, onun içime girmesine izin vermesi için yeterliydi. İçime girmesiyle bağırdım, ikisi de içimde o kadar doluydu ki, anında boşalmak istedim.

X, sikiyle çığlıklarımı kesti.

O bunu dudaklarımın arasından zorla geçirdi ve ben bunun için minnettardım. Bu beni odakladı, Whip ve Levi'nin içimde olması gibi ezici bir his dışında konsantre olabileceğim başka bir şey verdi.

Üçünün sunduklarını kabul etmekten başka pek bir şey yapamazdım. Whip altımda fazla hareket etmiyordu, ama kalçalarını hafifçe kaldırması, Levi'nin amıma yaptığı tam darbelerle birleşince yeterli oluyordu. X'e odaklandım, onu emip yaladım, Levi bacaklarımın arasında gerçekten çalışmaya başladığında, onun kalın genişliği etrafında giderek daha yüksek sesle inlemeye başladım.

Whip'in parmakları meme uçlarımı buldu ve zevk beni sardı. Her damarımda, her hücreimde dolaştı. Derinlerden gelen orgazm, nefes nefese kalana, inleyene ve benimle birlikte olmaları için yalvarana kadar vücudumu sardı.

X saçımı daha sıkı tuttu. Ağzımı daha hızlı sikti, beni susturdu, ben de ağzımı hevesle çekerek onu daha da teşvik ettim. Onun etrafında inledim, üçü beni bulduğunda olduğum uysal, çekingen kadından çok porno yıldızı gibiydim ve her dakikasından zevk alıyordum.

Bunu istedim.

Onları istedim.

Levi'nin arzuyla inlemesi odada yankılandı. "Amına boşalmak istiyorum, Vi. Benimle birlikte boşalmanı istiyorum."

"Evet." Ben de aynı derecede ihtiyacım vardı. X ve Whip'in de gelmesi gerekiyordu.

Whip içime girdi, alçak sesle mırıldanarak benim mükemmel, seksi ve tam da istediği gibi olduğumu söyledi.

Levi'nin itişleri kasıtlıydı, her biri kasık kemiğini klitorisime sürtüyordu.

X'in ön sıvısı damak tadımı canlandırdı ve ben daha fazlasını istedim. Onun parçalanışını izlemek istedim.

Diğer ikisi gibi onun da beni sahiplendiğini hissetmek istedim.

aynı şekilde

benim sahibi "Ağzıma boşal," diye yalvardım.

olduğunu "Siktir," diye inledi. "Violet... Siktir. Al şunu."

hissetmek Ben de onun içimde hissettiğim şeyi

istedim. severek kabul ettim.

Hepsinin beni beklediğini biliyordum.

Parmaklarımla klitorisime dokundum, küçük yumruğu ovuşturarak içimdeki basıncı patlatmak için düğmeye bastım.

Zevk sarmalına sertçe düştüm. Tüm vücudum gerildi, sonra gevşedi, içimdeki kaslar kontrolsüz bir şekilde kasılmaya başladı ve her santimetreye keskin zevk okları gönderdi.

Levi beni daha hızlı, daha sert sikti ve sonuç olarak hem ben hem de Whip inlemeye başladık, o bana sarıldı, Levi kadar sert sikene kadar beni sikmeye devam etti.

Vücudum, içimde yarattıkları zevkle o kadar kapılmıştı ki, her bir itiş memnuniyetle karşıladı.

X bana baktı, bakışlarımız buluştu, yarı kapalı gözlerle beni izlerken güzel dudakları aralandı.

Orgazmının onu vurduğu anı gördüm. Yüzündeki ifadeden, vücudunun sarsılmasından, beni tutuşundan, sanki kendini sabit tutacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi, anladım.

Spermeleri dilimin üzerine yayıldı, boğazımın derinliklerine fışkırdı.

Onu yuttum, her santimini yaladım, tadı umurumda değildi, tadı güzel olduğu için değil, o olduğu için. Tek istediğim, üçünün bana verdiği zevki ona da vermektir.

Diğer ikisi vücuduma girerken, o da ağızma girdi.

Ben her şeyin merkezindeydim. Onların dikkatinin tek odak noktasıydim.

Köşelerde saklanarak, görünmemek için çabalayan bir kız için bu yeni bir duyguydu.

Güzeldi.

Seilmek gibi.

Kalbim sıkıştı. Onları seviyordum. Üçünü de. Aramızdaki şey seksten çok daha fazlasıydı. Dışarıda pusuda bekleyen tehlikeden çok daha fazlası.

Aramızda inkar edilemez bir bağ vardı ve bu bağ, ciğerlerimdeki nefes gibiydi.

X'i yaladım, vücudundaki son titreme geçene kadar onu ağızımda tuttum.

İşini bitirdiğinde, Levi'nin boşalttığı kanepeye uzandı, kıyafetlerimiz odaya dağılmıştı, X'in pişirmeyi planladığı akşam yemeği düşüncesi tamamen unutulmuştu.

Levi benim amımdan çıktı ve onun spermi içimden damlayarak uyluklarımın içini kapladığını biliyordum, ama o kadar iyi sikilmiştim ki henüz temizlenmeyi düşünemiyordum. O, benim ve Whip'in ayaklarının dibindeki halının üzerine uzandı, kolunu gözlerinin üzerine attı ve zor nefes alıyordu.

"Bu... siktir. İyiydi. Gerçekten çok iyiydi. Hareket edebileceğimi sanmıyorum."

"Ben de," diye itiraf ettim, Whip'in hala içimde olduğunu çok iyi biliyordum. Ama onu kaldırmak için çok güçsüzdüm ve o da beni orada tutmaya niyetli gibiydi, parmakları yine göğüslerimin üzerinde tüy kadar hafif desenler çiziyordu, sanki benden üçüncü bir orgazm bekliyor gibiydi.

Bu imkansızdı. O kadar bitkin ve hassastım ki, en ufak dokunuşları bile havai fişek gibi hissettiriyordu. Benden bir orgazm daha koparmaya çalışırsa alev alacaktım.

Ama o, beni kucağında, koltukta yatmaya niyetli görünüyordu.

Nefesi derinleşti, benimki de onun göğsünün inip kalkışına uyum sağlayarak derinleşti, göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı.

Levi de yerde sessizdi, belli ki Whip ve benim kadar uykuluydu.

X ise elbette yorgun olmaktan çok uzaktı, sürekli bir şeyler yapma ihtiyacı onu harekete geçiriyordu. Ayağa kalktı ve boş ıstiridye kabuklarının olduğu tabağı aldı. "Yine akşam yemeği yapmaya!" Tabağı biraz benim ve Whip'in yönüne doğru eğdi. "İstiridyeler iyiydi, değil mi Whip?"

Whip, altımda uykulu bir şekilde mırıldandı. "Mükemmel. O kadar iyiydi ki Violet ve Levi bile beğendiler."

X donakaldı. "Ne?" Bakışları benimkilerle buluştu. "Onları yedin mi? Sevmediğini söylemiştin!"

Ona kaşlarımı çattım. "Ben öyle düşünmemiştim, ama Whip çok lezzetli olduklarını söyledi, bu yüzden Levi ve ben ikna olduk ve tekrar denedik. Seninkiler o restoranda yediklerimden çok daha lezzetliydi."

"Hayır!" diye haykırdı X. "Hayır! Onları yememeliydin!"

Üçümüz de başımızı kaldırıp ona baktık, ama konuşan bendim. Bir şeyler tutarsızdı.

"Bize istiridye yaptın ama yememizi istemedin mi?" "Onu boş ver," dedi Levi tembelce. "Violet'in oral seks yapması benim de beynimi patlatırdı."

Ama X başını salladı. "O değil." Sonra bana baktı ve ekledi. "Gerçi çok iyiydi. Birinci sınıf. Kendi adımları bile hatırlayamadığım türden bir oral seks. Cinsel eylemler için *Guinness Rekorlar Kitabı* var mı? Varsa, bunu göndereceğim."

Ona gözlerimi kısarak baktım, sözlü ishalinin bitmesini bekledim.

Sonunda içini çekti. "Küçük bir itirafta bulunmam gerek." Üçümüzün yüzüne suçlulukla baktı. "Ve sanırım hiçbiriniz bunu beğenmeyeceksiniz."

WHIP

Banyo zemini ve ben hızla arkadaş olmaya başlamıştık. Şiddetli bir mide ağrısı beni tuvalete sürünerek götürdüğünde inledim. Bir kez daha acı ve pişmanlık içinde kusup, sonra banyo lavabosuna yaslandım, Levi'nin drenajın diğer tarafında uzanmış olan kollarını ve bacaklarını önlemek için.

Violet, küvette cenin pozisyonunda kıvrılmış haldeyken, bana doğru gevşek ve sempatik bir el hareketi yaptı.

X banyoya kafasını uzattı. "Herkes nasıl?" Başımın üstündeki lavaboyu el yordamıyla aradım ve bir kalıp sabun buldum. Onu kafasına fırlattım. "Beni evde tutmak için bize son kullanma tarihi geçmiş istiridye yedirdiğine inanamıyorum!"

"Bunu sadece seni sevdiğim için yaptım!"

Kafasına atmak için başka bir füze aradım ama bulamadım ve bu çabadan yoruldum. "Bu aşk değil. Bu önceden planlanmış bağırsak cinayeti."

"Sadece küçük bir gıda zehirlenmesi, çocuklar. Hadi ama. Bebek gibi davranmayın."

Levi zayıf bir şekilde başını yerden kaldırdı ve ona öfkeyle baktı. "Bu gıda zehirlenmesi değil. Kimyasal savaş bu. Lanet olası bir gözetim listesinde olmalısın!"

X omuz silkti. "Muhtemelen öyleyim. Ama yemin ederim, senin ya da Violet'in hastalanmasını hiç istemedim."

Ona orta parmağını gösterdim. "Sadece beni öldürmek istemiş olmana çok sevindim."

"Öldürmek değil! Sadece... sakatlamak mı? Violet'in senin başka insanlarla seks yapmaya gitmene üzülmesini istemedim!"

Violet, küvetteki geçici yatağından ona öfkeyle baktı. "Hayır, beni bu işe karıştıрма." Alnında ter damlaları belirdi. "Tanrım, yine kusacağım. X, bana o kovayı getir."

X öğürdü ama kovayı ona uzattı.

Kovayı elinden kaparak yüzünü içine gömdü ve midesinin içeriğini tekrar kustu.

X saçlarını geri tuttu, ama alnında ter damlaları belirdi. "Kusma, Knox. Kusma," diye kendi kendine mırıldandı.

Ona sert bir bakış attım. "Şu anda kusmaya karşı olan nefretin sana ne kadar yardımcı oluyor, X?"

Bana zayıf bir gülümsemeyle baktı, yüzü yeşil renkteydi. "Pek iyi değil, sorduğun için teşekkürler."

Violet'in başının üzerinde yine kusmaya başladı, ama ona attığım ölümcül bakış karşısında öksürükle kusmasını gizlemeye çalıştı.

Bu sefer onu gerçekten öldürecektim.

Tabii önce bir kez daha kusmam gerekiyordu.

Zaman, mide-bağırsak sistemleri tarafından ihanete uğramış üçümüzün inlemeleri ve homurtularıyla geçti ve sonunda X'e telefonumu getirmesini söyledim. Yere çömelmiş halde mesajımı yazarken ona öfkeyle baktım ve müşteriye, benimle ve kadınıyla yapmak istediği üçlü seksin bu gece gerçekleşmeyeceğini söyledim.

Nedenini söylemedim.

Whip diğerk ikisinden daha kötü durumdaydı. Hepsini yatağıma yatırmıştım, Levi Violet'i sanki doldurulmuş bir oyuncakmış gibi sahiplenircesine kollarıyla sarmıştı. Violet, dünyadan kopmuş, dudakları uykuda aralanmış, saç çizgisinde hala kurumuş kusmuk lekesi vardı. Onu uyandırıp temizlemeye gönlüm el vermedi.

Ama Whip...

Whip, yatağın kenarında sallanarak oturuyordu. Cildi grimsi, gözleri donuk ve cam gibiydi.

"İyi misin?" Onlara her yirmi dakikada bir zorla içirerek vebayı temizlemeye çalıştığım su şişesini ona uzattım.

Bir yudum aldı, yuttu ve yüzünü buruşturdu. "Seni öldürecek kadar güçsüz olduğum için şanslısın."

Onun yanına uzandım, sırtım başlığa çarptı ve Violet'in sarı saçlarından bir tutamı nazikçe kulağının arkasına yerleştirdim. "Ben daha birçok yönden şanslıyım." Battaniyenin altındaki Levi'ye çenemi doğru salladım. "O benim için bir uçurumdan atladı. Violet hala beni yatağına alıyor. Sen henüz ayakkabılarıma işemedin. Kusmuklara rağmen iyi bir gün oldu."

Whip gülmedi. Nadiren gülerdi. Ama hafifçe gülümsedi. "Sen bir aptalsın."

"Ben 'kaos gremlin'i tercih ederim, teşekkürler."

Uzun bir süre sessizce oturduğumuzda, oda hafif nefes sesleri ve ara sıra birinin midesinden gelen gurultu sesleriyle doluydu. Sonra ona döndüm, ciddi ve dürüst bir şekilde. "Bunu yapmaya devam etmek zorunda olmadığınızı biliyorsunuz."

Gözlerini kırptı. "Neyi yapmam gerekmiyor?"

"Kaçmak." Battaniyemin kenarını çekiştirerek durakladım. "Bizden. Ondan. Bundan..." Yatağı belirsiz bir şekilde işaret ettim.

Ama aynı zamanda, ben kazara, kasıtlı olarak onları zehirlemiş olsam da, yataktaki insanlar arasında var olan duygulara da işaret ettim. "Benim gerçekten harika bir ailem var, biliyor musun? Onlarla henüz tanışmadın, ama onlar en iyiler. Harika ebeveynler. Harika kardeşler. Sevimli yeğenler."

"Neden bir 'ama' geleceğini hissediyorum?"

Omuzlarımı kaldırıp omuz silktim. "Onlar gerçek beni tanımıyorlar. Onlara bunu gösteremem. Ama sen..." Ona yarım bir gülümseme attım. "Sen beni tanıyorsun. Her zaman beni öldürmek isteyebilirsin ve ben bunu hak ettiğimi biliyorum. Ama sen benim adamımsın, Whip."

Kaşları çatıldı. "Scythe senin en iyi arkadaşın sanıyordum?"

"Oh, öyle," diye onu temin ettim. "Biz böyleyiz." Elimi kaldırdım, ilk iki parmağımı birbirine doladım. "Ama Violet'e güvendiğim kişi sensin. Benim için uçurumdan atlayan sensin. Pasta yeme yarışmasına katılıp eve götürülmem gerekirse arayacağım kişi sensin."

Whip karnını tuttu. "Lütfen pasta ya da yuvarlanmaktan bahsetme."

O hiçbir şey söylememiş gibi devam ettim, çünkü onu zehirlediğim nedeni anlamasını istiyordum. "Scythe'ın kendi ailesi var. Ama sen benim ailemsin. Bu yüzden bu gece bizi terk edeceğini söylediğinde..."

Whip'in ifadesi sonunda anlayışlı bir ifadeye dönüştü. "Aklını kaçırdın ve beni zehirlemenin doğru yol olduğunu mu düşündün?"

Yüzümü buruşturdum. "Geriye dönüp bakınca, saatlerce kusmuştu temizledikten sonra, bu benim en iyi fikrim olmayabilirmiş."

"Öyle mi?" Whip'in sesi Sahra Çölü kadar kuruydu.

"Üzgünüm." Gerçekten içtenlikle söylüyordum. Hepsi bu kadar hasta olduğu için kendimi berbat hissediyordum.

Whip iç geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse, bir parçam bu gece gidemediğim için mutluydu." Gözleri kısıldı. "Bu parça kesinlikle midem değildi, bilgin olsun. Ama kalbim de orada değildi. Üçünüzle birlikte burada olmak istedim."

İçimde bir rahatlama hissettim. "O zaman kal. Ait olduğun yatak tam burada dururken, yabancıların yataklarında saklanmayı bırak." Birine karşı bu kadar savunmasız davranmaktan rahatsızlık duyarak hafifçe güldüm ve yatak döşemesini olabildiğince çekici bir şekilde okşadım.

Whip cevap verirken sesi sakindi. "O kadar kolay değil."

Şaka yapma dürtüsünü bir kenara bırakıp, onun duyması gereken sözlere odaklandım. Sadece onun için değil, benim için de söylemem gereken sözlere. "Şu anda kolay olmadığını biliyorum. Ama olabilir mi? Sen buraya aitsin. Bize. Bu çılgınlığa. Travma bağı ve uygunsuz şehvetle dolu, yeni kurulan bir ailenin sabun operasına..."

Eh, denedim. Doğal olarak komik olmaya programlanmış birinin ciddi bir an yaşamasının gerçekten zor olması benim suçum değildi.

O, kahkaha gibi bir şey çıkardı.

"Ciddiyim, Whip." Tekrar denedim. "Sen bizim için önemlisin. Benim için."

Ağzı hareket etti, sanki binlerce cevap vardı ve hangisini söylemesinin güvenli olacağını bilmiyordu.

Ben de onu kurtardım.

"Ayrıca, seni acil durumlarda aranacak kişi olarak kaydettim. Artık kaçamazsın."

Bu, küçük ve boğuk ama gerçek bir kahkaha kopardı.

Whip başını salladı, dudaklarında hâlâ hafif bir gülümseme vardı. "Sen delisin."

Gülümsedim, elimi uzattım ve onu nazikçe yana ittim. "Yere yığılmadan ve ölmeden önce battaniyenin altına gir. Levi'ye, onlar uyurken seni Bayan Sinterro'nun şalgam tarlasına gömmek zorunda kaldığımı açıklamak istemiyorum. Senin sağlığın konusunda çok huysuz ve tuhaf davranıyor. Açıkçası çok sevimli."

"İyi geceler, X."

Üzerine battaniyeyi çektim. "İyi geceler, müstakbel kocam."

Gözleri birden açıldı. "Yemin ederim ki..."

Onun yüzündeki saf paniği izleyerek kıkırdadım. Whip veya Levi'ye cinsel olarak ilgi duymuyordum. Ben tek bir Violet'e aşık bir adamdım ve hep öyle kalacaktım.

Ama onlarla dalga geçmek eğlenceliydi.

"Şşş." Elimi yanağına götürdüm. "Güzel yüzünü dinlendir. Burada güvendesin." Başucu lambasını kapattım ve karanlığın huzurunu üzerimize çökmesine izin verdim.

Uyumadım, yatakta benim için yer yoktu, istesem bile, ama kanepeye de gitmedim. Dinledim. Nefeslerini saydım.

Ve hepsinin dışarı çıktığından emin olduğumda, sessizliğe fısıldadım: "Sizi seviyorum çocuklar. Ama yatağıma sığarsanız, sizi öldürürüm."

VIOLET

Kusma kaynaklı bir kabusun ortasında, korku dolu depoyu düşünmeye başladım. Sabah güneş ışığı pencerelerden içeri süzülürken uyandığımda, Levi ve Whip X'in yatak odasında etrafımda dolanıyorlardı, ama depo hala aklımdaydı.

Uzun bir süre kıpırdamadım. Sadece tavana bakarak Toby'nin öldüğü gecenin her ayrıntısını tekrar tekrar düşündüm.

Ama çoğu bulanıktı. Çoğu karanlık gölgeler ve bulanık köşelerden ibaretti. Beynimin beni tüm olayı canlı renklerle yeniden yaşamaktan korumaya çalıştığını biliyordum. Dickson'ın o pencereden tırmanışını görmek istemiyordum, sadece cansız bedeninin ayaklarıma düşmesini görmek istemiyordum. O mide bulandırıcı, robotik ölüm sayımını ya da Toby'nin beni kurtarmak için kendi boynuna bıçağı saplamasını yeniden yaşamak istemiyordum.

Belki de beynimin haftalardır beni güvende tutan duvarların bir kısmını yıkmasına neden olan cenaze töreniydi.

Belki de gıda zehirlenmesiydi.

Ama tek bildiğim, geri dönmek istediğimdi.

Geri dönmek zorundaydım.

"Omelet? Uyanık mısın? Beni öldürmenin tüm yollarını mı düşünüyorsun?"

X'in sesiyle irkildim ve dönerek Whip'in üzerinden, onun yanında yerde, boş su şişeleri, kusmuk kovası ve havlularla çevrili X'i gördüm.

O da benim hissettiğim kadar bitkin görünüyordu, yastıksız ve havluyla örtünmüş olarak yerde kıvrılmıştı.

"Yerde mi uyudun?"

Oturup gerindi, sırtında bir şeyin çatırdadığı duyuldu. "Buna uyku diyebilir miyim bilmiyorum. Burada kalmayı alışkanlık haline getirecekseniz, yeni bir halıya ihtiyacım var. Daha yumuşak ve tercihen daha yüksek iplik sayısına sahip bir halı." Bakışları yüzümde dolaştı. "Daha iyi görünüyorsun. Daha az... Casper the Friendly Ghost gibi."

Ona gözlerimi devirdim. "Teşekkürler. Sanırım. Kusmuk renginin bana yakışmadığını bilmek güzel."

"Ama kendini daha iyi hissediyor musun?"

Vücudumu zihinsel olarak taradım ve daha iyi olduğumu fark ettim. "Yorgunum ama aslında kendimi oldukça iyi hissediyorum. Sanki tüm o kusmalar vücudumu detoks etmiş gibi."

X bu sözlerime neşelendi. "Yani sana yardım ettim!" "Kesinlikle yardım etmedin."

Omuzları yine çöktü, ama ona kızgın kalmak imkansızdı. Niyeti iyiydi ve saatlerce bizim arkamızı temizleyerek hak ettiği cezayı aldı, ki onun gibi mide bulandırıcı şeylerden tiksinen biri için bu iş işkence olmalıydı.

"Bugün beni depoya geri götürebilir misin?" diye sordum.

Levi kolunu bana daha sıkı doladı ve beni göğsünün sıcaklığına çekti. "Hayatta olmaz," diye omzumun arkasına mırıldandı.

Uyandığını fark etmemiştim bile. Parmaklarımı onun parmaklarına doladım ve elini ağzıma götürdüm, parmak eklemlerini öptüm. "Buna ihtiyacım var, Levi. Lütfen. Sizler olmadan gitmek istemiyorum, ama mecbur kalırsam giderim."

Benim anlamadığım başka bir şey mırıldandı, ama kolunu yine bana doladı, bu yüzden bu fikirden pek hoşnut olmadığını anladım. Onu suçlayamazdım. Daha önce kendimi tehlikeye atmıştım ve sonuç pek iyi olmamıştı. Ama bu seferki risk nispeten düşük görünüyordu. Polis muhtemelen orayı aramış ve bizi öldürebilecek her şeyi temizlemişti. Tuzağı kuran kişinin aynı yeri iki kez kullanacağını sanmıyordum.

Bu onların tarzı gibi görünmüyordu. Çok barizdi ve onlar çok akıllıydı.

Onları bir kez hafife almıştım. Aynı hatayı bir daha yapmayacaktım.

"Seni götüreceğim," dedi Whip hareket etmeden sessizce. "Oda dönmeden ayakta durabildiğim sürece."

X ayağa kalktı ve Whip'in her an yakalanması gerekebilirmiş gibi etrafında dolaşmaya başladı. Whip'in şikayet etmemesi, dün gece benim uyuduğumu sandıkları sırada yaptıkları küçük sohbetin onlara iyi geldiğini gösteriyordu.

Ya da Whip'in hala ciddi bir şekilde hasta olduğunu, ancak X'in yardımı olmadan ayağa kalktığını ve bana döndüğünü. "Ben de burayı bir kez daha incelemek istiyorum. Sonra çöp sahasında bulduğumuz ceset yığını hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Grayson'la konuşmalıyız," dedi Levi arkamdan.

X kaşlarını çatı. "Ya o cesetlerden Trigger, Ace ve Torch sorumluysa?"

Whip neredeyse hırladı, "Değiller. Olamazlar."

X onu işaret etti. "Bu tepkiyi yüz katına çıkar, Gray'in tepkisi de öyle olacak. Trigger onun kardeşi. Onu otomatik olarak korumak istemeyeceğini mi düşünüyorsun? O taraflı bir tanık. Ya da kaynak. Aradaki fark ne? Bilmiyorum. O taraflı bir adam! Ama Gray'e gidemeyeceğimizi biliyorum. Üçünden herhangi birinin bu işe karışıp karışmadığını araştırmalı ve onları herhangi bir şeyle suçlamadan önce sağlam kanıtlar bulmalıyız."

Levi inledi. "X'in haklı olduğu zamanlardan nefret ediyorum."

X ellerini çırpı. "Tamam o zaman. Karar verildi. Suç mahalline geri dönüp, polisler orayı didik didik aramayı bıraktıktan sonra depoyu kontrol edeceğiz ve sonra Cinayet Masası üyelerini avlayacağız."

"Avlanmak değil," dedi Whip kuru bir şekilde. "Araştırmak. Belki gözetlemek. Avlanmak değil. Kimseyi öldürmek istemiyoruz."

X elini küçümseyerek salladı. "Patates, patates. Aynı şey. Her halükarda, önümüzde büyük bir gün var. Kahvaltıya ihtiyacımız olacak." Gülümsedi. "Sanırım buzdolabında biraz istiridye kalmış..."

Levi, Whip ve benim ona attığımız bakışlar, derisini kemiklerinden soyup çıkarabilirdi.

"Ya da yumurta yapabilirim!" Kafasına bir şey atılmadan önce yatak odasından kaçtı.

Whip, Levi ve ben, X'in önümüze koyduğu omletleri yedik, hiçbirimiz hassas midelerimize pek güvenmiyorduk. Sonunda, hepimiz tabaklarımızı X'in tabağına boşalttık ve o da kalanları mutlu bir şekilde yedi.

Hiçbirimizin X'in evinde temiz kıyafeti yoktu, bu yüzden herkesin temiz kıyafet alabilmesi için durup dolaştık, ama kimse ayrılmanın daha hızlı olacağını önermedi.

Ne değiştiğini bilmiyordum, belki seks yüzündendi, belki Whip ve X'in dün geceki konuşması yüzündendi, belki de yapacağımız şeyin, canavar bize birkaç kez saldırmış olsa da, aslanın inine geri dönmek gibi hissettirmesi yüzündendi. Ama ben onlarla birlikte olmak istiyordum ve onlar da aynı şekilde hissediyor gibiydiler, bu yüzden kimse şikayet etmedi veya ayrılmayı önermedi.

Depoya vardığımızda öğlen geçmişti. Whip arabasını, beni Toby'nin kanıyla kaplı halde buldukları gece park ettiği yere, deponun önüne park etti.

Bunu hatırladığım için kendimden nefret ediyordum. Ama bazı parçalar hafızama geri dönmeye başladığı için de minnettardım.

Bir şeyi gözden kaçırmış olmalıyım. Beynimin bir araya getiremediği ipuçları olmalıydı.

Ya da belki de bu sadece bir hayalden ibaretti.

Her halükarda, arabada oturarak bir yere varamayacaktım ve açıkça hepsi beni bekliyordu.

Kapıyı iterek açtım ve üçü de tek kelime etmeden peşimden geldi. Günlük işlerini yaparken, diğer dolu fabrikalarda çalışırken, endüstriyel işletmelerin önünden geçerken yanımda yürüdüler. Ancak kompleksdeki birçok bina boştu, pencerelerde veya kapılara yapıştırılmış "Kiralık" tabelaları vardı.

Bu yerin bir cinayet mahalli olduğunu öğrendikten sonra bu bölgeye taşınmak isteyen işletmelerin akın edeceğini hayal edemiyordum.

Kendimi kendinden emin bir şekilde yürümek, adımlarımı uzun tutmak için zorladım. Kendime geri çekilme şansı vermek istemedim.

Ama her şeyin yaşandığı binayı gördüğümde hala tüylerim diken diken oluyordu.

Kapıda durduk ve Whip, sıra sonuna nöbetçi pozisyonu aldı ve gözcülük yapmaya başladı, ama bu anlamsız görünüyordu. Kimse bizim burada olduğumuzu umursamıyordu. Kompleksin ön tarafındaki, caddeden görünen diğer işletmeler kendi işleriyle meşguldü ve Levi cebinden aletlerini çıkarıp kilidi açtığında, etrafta kimse yoktu. Kilit, sanki yeni değiştirilmiş gibi parlak ve pırıl pırıldı.

Kapıyı itti ve hepimiz bir tür alarm sistemi bekledik, ama hiçbir şey olmadı.

Levi, tel kesmek için getirdiği penseyi kaldırdı ve hepimiz içeri girdik. Whip, kapının kilitlenmesini engellemek için bir tuğla koydu, sanki benim burada tekrar tamamen kapalı kalma düşüncesine dayanamayacağımı biliyormuş gibi.

Yine de içimi korku kapladı. Yüksek pencereden güneş ışığı süzülüyordu, bu geceye göre daha aydınlıktı.

Ama ölüm ve umutsuzluk hissini uzaklaştırmaya yetmiyordu.

Bu yerde bir terslik vardı. Hava bayat gibiydi.

Karanlık her yeri kaplamıştı.

İçimdeki her şey bana kaçmamı haykırıyordu.

Ben yerimde durdum, reddettim.

Gözüm, yerde Toby'nin kanının soluk izini yakaladığında bile. Çoğu temizlenmişti ama leke yine de kalmıştı.

X elimi sıktı ve hayatında ilk kez sessizce yanımdan geçip, bakışlarını odanın içinde dolaştırdı.

Diğer ikisi de aynısını yaptı, dördümüz farklı yönlere doğru ilerleyerek yüksek tavanların altında dolaştık.

Ama burada pek bir şey yoktu. O geceden hatırladığım gibi, binanın sahibi ya da işgalcisi olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. X'in kardeşi Hendrix'e mülkiyet kayıtlarını araştırttığını ve binanın büyük bir yabancı yatırım şirketine ait olduğunu öğrendim. Bu şirketin benimle ya da Cinayet Masası ile herhangi bir bağlantısı yoktu, bu yüzden sahibinin olaya karıştığı fikri hızla reddedildi.

Ama Saint View'da kilit açmayı bilen tek kişi Levi değildi. Herhangi biri buraya girip sessizce

Bugün buraya girdiğimiz kadar kolay bir şekilde tuzak kurmuşlar.

"Bence burası bir zamanlar bir işletme tarafından kullanılmış olmalı," dedi Whip önden. "Burada eski bir buzdolabı ve birkaç kırık sandalye var. Bir zamanlar dinlenme odası olarak kullanılmış olabilir."

Buraya geldiğimiz gece bunları gördüğümü hatırlamıyordum. Sadece karanlık gölgeler ve rüyalarımı rahatsız eden kötü ses vardı.

"Katılıyorum," diye cevapladı Levi, yankı yapan mekanın diğer ucundan. Sesi, oluklu metal duvarlardan yankılanıyordu. "Burada hurda metal ve başka çöpler var. Bunlar bir işletmeden kalma değilse, biri burayı çöp sahası olarak kullanmış demektir."

Levi'nin durduğu yere yavaşça yaklaştım, aynı alanı hatırladım ama karanlık ve gölgelerle kaplıydı. O gece oraya bakıp her şeyi çöp olarak görmüş ve bize yardımcı olabilecek hiçbir şey olmadığını düşünmüştüm.

Kalp atışlarım hızlandı ve şimdi ışıktaki onu tekrar inceledim. Yanılmış mıydım? Daha fazla dikkat etmeli miydim? Ya bizi kurtarabilecek bir şey olsaydı?

Neredeyse bakmak istemiyordum. Ama hiçbir şey yoktu.

Levi'nin dediği gibi sadece çöp vardı. Metal yığınları. Atılmış, yırtık gömlekler. Çöp.

İçim rahatladı.

X yanıma geldi ve yığını tekmeledi. "Polisler burayı aramış ama hiçbir şeyi almaya tenezzül etmemiş gibi görünüyor. Onları suçlayamam. Şu pisliğe bak." Kırık bir sandığı tekmeledi ve sonra çömelip kirli bir oyuncak ayı aldı. "Merhaba Violet!" dedi, ayının sesini taklit ederek. "Ben Whip'in duygusal destek ayısıyım. Geceleri benim keçeleşmiş tüylerime ağlar."

Levi güldü ve onu elinden itti. "Ona dokunma. Muhtemelen bitlidir."

Ayıcık ayaklarımın dibine düştü ve ben, onun muhtemelen haklı olduğuna emin olarak, hemen kenara atladım. O şey çok çirkindi.

Aniden bir tanıdık hissi içimi kapladı.

O kadar çirkin bir ayıyı başka bir yerde görmüştüm.

Midem burkuldu. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Beynim, birçok nedenden dolayı unutmak istediğim anıları canlandırıyor, ama bunu yapamıyordum, çünkü o gün X ile tanıştığım gündü.

"Vi?" diye sordu Levi. "İyi misin?"

X irkildi. "Yine kusacak mısın? Tanrım, yine kusmak yok! Cezamı çektim, Tanrım! Beni yeterince cezalandırmadın mı?"

Geri kalanımız onun tiyatrosunu görmezden geldik.

Yavaşça başımı kaldırdım. "O ayıyı daha önce görmüştüm." "Korku filminde mi?" diye sordu X.

Kafamı salladım. "Paul Jeddersen'in bana saldırdığı gün, onun kitaplığında. Senin..." X'e baktım. "Sen biliyorsun." Parmağımı boynuma götürdüm.

X'in yakışıklı yüzünde rüya gibi bir ifade belirdi. "Ah, evet. Olympic Drive'daki Paul Jeddersen. Laktoz intoleransı vardı ve bana peynir ikram etmedi. Çorba haline gelene kadar defalarca bıçaklandı." Tekrar bana odaklanarak sıırttı. "Ve sen sadece iç çamaşırınla duruyordun. Ne gün ama."

Gözleri aniden karardı, sanki o öğleden sonranın geri kalanını hatırlamış gibi, Paul Jeddersen'in bana ilaç verip kıyafetlerimi kesip beni tecavüz edip öldürmek üzereyken X ve Scythe'ın tesadüfen kapısını çaldığı için iç çamaşırlarımla kaldığımı hatırlamış gibi.

"Eğer yapabilseydim, onu tekrar öldürürdüm."

Öldüreceğini biliyordum ve ona izin verirdim. Ama şu anda önemli olan bu değildi. Yıpranmış oyuncak ayıyı aldım ve X'e uzattım. "Bunu hatırlıyor musun? Aynı şey, değil mi? Arkasında saklandığın kitaplığın üzerindeydi."

X onu parmaklarımdan aldı ama omuz silkti. "Açıkçası hatırlamıyorum. O gün tek gördüğüm sendin."

O kadar ciddi ve samimi bir şekilde söyledi ki, o ayıyı hatırlamaya odaklanmamış olsaydım, bayılabilirdim.

Onu Levi ve Whip'e doğru uzattım. "Bu ayının Paul Jeddersen'in kitaplığında olduğundan yüzde yüz eminim."

Levi tekrar gözlerini kısarak baktı, ama ona dokunmakla hiç ilgilenmiyordu. "Bu oyuncaklar seri üretim. Muhtemelen milyonlarca tane vardır."

Haklıydı. "Sanırım öyle. Ama ya bu bir tesadüf değilse? Ya bu onun oyuncağıysa? Bu ne anlama gelir?"

"Kesinlikle o yaşlı, tecavüzcü Pauly-boy burada değildi," diye araya girdi X. "Onu iyice öldürdüm. Zombi tarzı bir diriliş yaşamadı, sana söz veriyorum."

Whip ayıya uzandı. "Hayır, Paul Jeddersen kesinlikle küçük parçalara bölünmüş ve ortadan kaldırılmıştır. X onu parçaladıktan sonra bunu yapmak oldukça kolaydı." Elinde doldurulmuş oyuncağı çevirdi ve burnunu kırıştırdı. "Ama bu bir şey." Ayıyı sıktı, sonra durakladı. "Siktir lan. Kimsenin bıçağı yok mu?"

Hepimiz X'e baktık.

Gözlerini devirdi. "Neden bir tane olduğunu varsayıyorsun ki! Hayret!" Kendini yokladı. "Çakı bıçağı? Av bıçağı? Tırtıklı mı yoksa düz çelik mi? Oooh, cep bıçağı mı?" Vücudunun çeşitli yerlerinden silahlar çıkarmaya başladı.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Bir seferde tam olarak kaç tane bıçak taşıyorsun?"

"Hafta içi mi? Çok değil. Yedi tane mi?"

"Yedi bıçağın çok olmadığını düşünecek tek kişi sensin," diye mırıldandı Levi, ama bakışları Whip'e sabitlenmişti. X'ten bir bıçak aldı ve ayının dikişlerini kesti.

Whip, kabarık dolgu parçalarını, ardından küçük bir tel demetini çıkardı.

"O ne?" diye fısıldadım.

Whip, kordonları takip ederek ayının karnını biraz daha karıştırdı ve içinde başka ne olduğunu görmek için baktı. Sonunda, bakışları benimkilerle buluştu. "Bu bir bebek kamerası. Anlamalıydım. Bizde de vardı, o zaman..." Boğazını temizledi, ama sonra kendini zorlayarak devam etti. "Kızım küçükken ve karım işe geri döndüğünde bizde de vardı."

Yeni ebeveynlerdik, aşırı koruyucuyduk ve kimseye tam olarak güvenmiyorduk."

X ona gözlerini kısarak baktı. "Ne olmuş yani? Evinize kamera takılı bir ayı koyup bakıcınızı mı gözetlediniz?"

Whip omzunu kaldırdı. "Evet, öyle sayılır." "Paranoid misin sen?"

Whip ona sert bir bakış attı. "Güvenliğini sağlamak için tamamen sana bağımlı olan, daha önce hiç hissetmediğin kadar derinden sevdiğin minik bir bebeğin olduğunda gel de benimle konuş."

"Ben de Reginald'ı öyle seviyorum."

Levi iç geçirdi. "Sen vahşi park ördeğini Whip'in bebeğini sevdiği gibi sevmiyorsun, X."

"Bir babanın sevgisinin derinliğini bilmiyorsun, Levi!"

Whip gözlerini devirdi ve ikisinin arasında parmaklarını şıklattı. "Önemli noktayı kaçırıyorsun."

X ona yan gözle baktı. "Demek ki Paul Jedderson'in iğrenç dadı kamerası ayısı bir şekilde kitaplığından bu ürkütücü depoya taşınmış mı?"

Whip'in dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Mesele şu ki, Toby'nin öldüğü gece burada olanları biri kaydetmiş." Beni gözetleyerek, boğazını temizledi. "Ve bu ayı da Paul Jedderson'in kitaplığında duruyorsa, biri muhtemelen o gün Olympic Drive'da olan her şeyi de kaydetmiştir."

Kanım dondu. Bana ilaç verip, ben baygınken iç çamaşırlarıma kadar soyduğu. X'in beni kurtardığı. Whip'in ortalığı temizlediği.

Biri, yıpranmış bir ayının cam gibi gözlerinden her şeyi görmüştü.

LEVI

Dürbünümü indirdim. "Ace'in oturma odasında line dansı çalışmasını izlemenin bize bir şey kanıtlamada yardımcı olacağını sanmıyorum."

Whip, direksiyonun arkasındaki koltuğuna yaslanarak irkildi. "Hâlâ mı yapıyor bunu? İki saattir yapıyor."

"Ve hiç de iyiye gitmiyor. O, hayatımda gördüğüm en koordinasyonsuz herif olmalı."

Violet arka koltuktan uzanıp dürbünü parmaklarımdan aldı ve tekrar gözlerine götürdü. Ace'in dansını bir süre izledi, güzel dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bilmiyorum. Öğrenmek istemesi çok sevimli bence."

Başımı geriye eğip arabanın tavanına baktım. İçeride, Trigger'ın AA toplantısına katılması ve Torch'un bahçesinde metal bir varilin içinde ateş yakarken oturmasını izledikten sonra uğradığımız McDonald's'ın etkisiyle, hafif bir yağ ve tuz kokusu vardı. Trigger ciddi ve ağırbaşlıydı, diğer üyelerin ellerini sıkıp onlarla sessizce konuşuyordu. Torch ise çöp kutusuna attığı şeylerin alevler içinde yanmasını izleyerek hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibi görünüyordu.

İkisi de, bir grup masum kadını kaçırıp, işkence ederek öldürdükten sonra, cesetlerini örtmeye bile tenezzül etmeden bir kenara attıklarını düşündürecek hiçbir şey yapmıyorlardı.

Ace'in beceriksiz, yanlış adımlarla yaptığı line dansları kesinlikle "kadınlara işkence etmekten zevk alıyorum" havası vermiyordu.

Dürbünü Violet ile aramızdaki koltuğa attım. "Bu zaman kaybı. Çöp sahasına geri dönüp cesetleri kendimiz kontrol etmeliyiz."

"Ne anlamı var?" diye sordu Whip. "Bir tür kartvizit mi arıyorsun?"

Yutkundum. Tam olarak bunu yapmak istediğimi itiraf etmek istemiyordum.

Lynx'in hapisten çıktığını ve Toby'nin fotoğraflarının onun olmaması gereken insanlarla takıldığını kanıtladığını fark ettiğimden beri, içimde kötü bir his dolaşıyordu.

Neredeyse Trigger, Ace ve Torch'un o ölü kadınlardan ve Violet'in başına gelen diğer tüm kötü şeylerden sorumlu olduğuna inanmak istedim. Yani, bu çok kötü olurdu. Whip ve X kadar iyi tanımıyor olsam da, gruba katıldığımdan beri hepsini sevmeye başlamıştım.

Ama Lynx ile birkaç aydan çok daha uzun bir süre aynı hücreyi paylaştım. O, Trig, Ace ve Torch gibi sadece bir tanıdık değil, gerçek anlamda benim arkadaşım.

Çıktığımdan beri başıma gelen tüm kötü şeylerin sorumlusu olabileceğini düşünmek istemiyordum.

İkimiz de dışarı çıkmıştık ve o tek kelime bile etmemiştir.

Lynx hakkında kimsenin bilmediği şeyler biliyordum. Polislerin bile bilmediği şeyler, yoksa sokakta dolaşmıyor olmazdı. Grayson ve Cinayet Masası'nın geri kalanının bile bilmediği şeyler, yoksa Lynx de listede olurdu.

Onun dışarı çıktığını bilseydim, ekibe katılmasını önerirdim. Yeni bir sayfa açtığından ve becerilerini bize zarar vermek yerine çevremizdeki topluma hizmet etmek için kullandığından emin olurdum.

Ama Toby'nin fotoğraflarında onun yüzünü gördükten sonra ne düşüneceğimi bilemedim. Arkadaş olduğum kişinin gerçek Lynx olup olmadığını ya da hepsinin bir gösteri olup olmadığını bilmiyordum.

Eğer Trig, Ace ve Torch tüm bunlardan sorumlu değillerse, Lynx'in de suçlu olmadığına karar verilmeliydi.

Kanıtım olmadan arkadaşımı katillerin hedefine koyacak cesaretim yoktu. Onunla yıllarca aynı hücrede kaldığım için en azından bu kadarını ona borçluydum.

Eğer o kadınları o öldürmüş olsaydı, izleri olurdu. Dört pençe izi, derilerini parçalamış olurdu.

Onun bu izi defalarca çizdiğini, hücremizin duvarlarına kazıdığını, kendisine ait her şeye çizdiğini görmüştüm. Hapishanedeki herkes, bir şeyin üzerinde dört pençe izi varsa, o şeyin Lynx'e ait olduğunu bilirdi.

Eğer o kadınları öldürmüş olsaydı, hayatım üzerine bahse girerim ki kendini tutamayacak ve onların üzerinde de izleri olacaktı.

X inledi. "Toparla kendini, Ace! Sol, sol, top değiştir, kıcını tokatla! O kadar da zor değil!" Ace'in beceriksizliğini bir dakika daha izlemeye dayanamayacakmış gibi gözlerini ön koluyla kapattı. "Bana onunla asla bir honky-tonk'a gitmememi hatırlat. Ne kadar utanç verici."

Whip, Saint View'da honky-tonk barları olup olmadığını sordu, ama Violet'in telefonunun çalması seslerini bastırdı.

Ekranı bir yüz ifadesi yaptıktan sonra hoş bir sesle cevap verdi: "Merhaba Francine. Ne haber?"

Violet'in patronuyla yaptığı konuşmaya ilgi duymadığım için arka dönmeye başladım, ama gözlerinin arasında beliren kaşlarını çatması beni durdurdu. Telefonda yaşlı kadını dinlerken onu izledim, her geçen saniye kaşlarını çatması daha da derinleşiyordu.

"Hayır, ondan haber almadım."

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

Violet parmağını kaldırarak bana beklememi işaret etti, sonra Francine'e cevap verdi. "Eminim hastadır ve aramak için kendini çok kötü hissediyordur. Onu kontrol edebilirim."

Ağzını tekrar açtı ama hemen kapattı ve dudaklarını sıkıca kapattı. Telefonu kafasından biraz uzaklaştırdı, böylece ben de Francine'in telefonda bağırışlarını duyabildim.

Violet telefonu tekrar kulağına götürdü. "Dediğim gibi, onu kontrol edeceğim. Lütfen onu kovmadan önce bunu yapabilir miyim? Gerçekten hasta olabilir. Onun yerine vardiyasını ben alabilirim, böylece kimse zarar görmez."

Violet'in yüzünde rahatlama belirdi. "Teşekkürler. Evet. Onun çalışma programını kontrol edip, kaçırdığı evlerin halledildiğinden emin olacağım."

Whip ve X de sessizleşmiş, onun konuşmasını dinliyorlardı.

Telefon görüşmesini bitirdi ve yüzünü buruşturdu. "Nyah bugün vardiyasına gelmedi ve aramadı da. Onları telafi edeceğim."

Yarın, cesetleri bulduğunuz yere gitmek istediğimizi biliyorum, ama önce Nyah'ı kontrol edebilir miyiz?

Whip arabayı sürmeye başladı. "Tabii ki. Nereye?"

"Önce onu ara," dedim.

Violet başını salladı ve telefonuna dokundu. "Muhtemelen Francine'in aramalarını engelliyordur. Onu suçlayamam, ben hasta olsam konuşmak isteyeceğim son kişi odur."

"Ya da Dax'la yatakta aşk dolu anlar yaşıyorsan?" diye önerdi X.

Violet yüzünü buruşturdu. "Bu da olası bir ihtimal. Telefonuna cevap vermiyor."

Ben de telefonumu alıp Dax'ı aradım. O da cevap vermedi.

Violet dişlerini alt dudağına geçirdi. "Onun evine gidebilir miyiz? Umarım ikisini yatakta buluruz..."

"Seni yaramaz kız! Gizli izleme şovu mu umuyorsun?" diye sordu X.

Violet ona bir bakış attı. "Sadece ikisinin de orada olmasını ve her şeyin yolunda olmasını umuyorum."

Bacağını sıktım. "Onlar iyi olacaklar, ama gidip kontrol edebiliriz." Birdenbire o ceset yığınının geri dönmek için hiç acelem kalmadı. Karanlık basmadan gitmemiz gerektiğini biliyordum, aksi takdirde cesetleri bulduğumuzda yaşadığım aynı sorunu yaşayacaktım, onları düzgün bir şekilde incelemek için yeterli ışık olmayacaktı. Ama Lynx'in iziyle korkularımın doğrulanmasını istemiyordum, zaten bulacağıma yarı yarıya emindim.

Eğer yanılıyorsam, bu da neredeyse aynı derecede kötüydü. Bu, ne kadar berbat bir arkadaş olduğumu kanıtlayacaktı, çünkü adamın bir geçmişi olduğu için yeni bir sayfa açamayacağını varsayıyordum. İlk çıktığımda yaşadığım sorun da tam olarak bu değil miydi? Kim olduğum için kimse bana bir şans vermiyordu. Ve şimdi burada, Lynx için de aynı şeyi varsayıyordum.

Şehirde Nyah'ı aramak çok daha cazip geliyordu.

Whip arabayı yola çıkardı ve X, Ace'in evinin önünden geçerken ona el salladı, ama Ace bunu görmedi. Ayak hareketlerini doğru yapmaya odaklanmakla meşguldü, Whip'in arabasının dışarıda beklediğini fark etmedi.

Saint View'un boktan arka sokaklarında bulunan Nyah'ın küçük evi çok uzak değildi. Whip arabayı evin önünde durdurdu ve hepimiz arabadan indik, muhtemelen gereksiz bir şekilde, ama Violet'in endişesi arabaya yayılmıştı ve şimdi ben de endişeleniyordum.

Onu patikada takip ettim, X solumda, Whip sağımda.

X kıkırdadı. "İkisinin de telefonlarına cevap vermemelerinin sebebi çıplak olup seks salıncağına dolanmış olmaları ve bizim de tam o anı yakalamamız komik olmaz mı?"

"Kimin için komik?" diye sordum. "Yeni patronumun hayalarını görmek istemiyorum."

X elini bana doğru salladı. "Evet, evet. Hepimiz senin sadece Whip'inkini görmek istediğini biliyoruz. Sen tek testisli bir adamsın."

"Sanki *benim* tek testisim varmış gibi konuşuyorsun." Neden bu konuya giriyorum bilmiyordum.

"Whip'in kontrol etmesini ister misin?"

"Vi," diye sordum. "Francine, yirmi şişe çamaşır suyu ödünç alsan fark eder mi?" Sonra Whip'e döndüm. "Onu boğmak için yeterli olur mu sence?"

Whip'in dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, ama Nyah'ın ön kapısına varmıştık ve Violet hiç vakit kaybetmeden çiziklerle dolu ahşap kapıyı yumruklamaya başladığında üçümüz de sessizliğe büründük.

İçeriden hiçbir ses gelmiyordu.

X pencerelere yaklaştı. "İlk bakış hakkı benim. İçeride seks şovu varsa, hepiniz arkamda sıraya girin." Ellerini gözlerine siper ederek öğleden sonra güneşinin parlamasından korunmaya çalıştı ve camdan içeriye baktı. "Kahretsin! Boş bir evden başka bir şey yok. Ne sıkıcı. Paramı geri istiyorum."

Violet tekrar kapıyı çaldı, bu sefer daha sertçe, telefonunu yine kulağına dayadı, ama yine ne kapıdan ne de telefonundan cevap geldi. Bana baktı. "Kilitleri açabilir misin?"

Kilidi inceledim ve başımı salladım. "Kolayca. Ama gerçekten bunu yapmamı istiyor musun? Biraz mahremiyet ihlali olmaz mı?"

Geri adım attı. "Haklısın. Aşırı tepki veriyorum. Ama onun böyle ortadan kaybolacağını sanmıyorum. İçeride ciddi bir rahatsızlığı olabileceğinden çok endişeleniyorum. Ya bayılmışsa ya da başka bir şey olmuşsa?"

Ben hep biraz karamsar bir insan oldum. Hiçbir zaman iyi bir şeyin olmadığı bir kasabada büyüdüğünüzde karamsar olmamak zordu. Endişe de zihnimin bir köşesinde duruyordu. O, güvenlik açısından berbat bir mahallede yaşayan bekar bir kadındı. Kilit en iyi ihtimalle zayıftı. Kilidi açamasam bile, hızlı bir tekmeye kilit açılabilirdi.

Ama cebimde hala depodan aldığım aletler vardı ve gerek yokken kapısını kırmanın bir anlamı yoktu. Bir dakikadan az bir sürede kilidi açtım ve dördümüz içeri girdik.

"Nyah?" Violet, muhtemelen yatak odasının olduğu yere doğru koridorda sessizce ilerledi.

X, ikinci derisi gibi hemen arkasında takip etti.

İkisi de çabucak geri döndü.

"Burada kimse yok," dedi Violet bana ve Whip'e.

Elimi uzattım ve kolunu okşadım. "Dediğimiz gibi, muhtemelen Dax'la birlikte, seks maratonu yapıyorlar."

"Ah, hayır," dedi bir ses kapıdan.

Hepimiz o yöne döndük ve orada duran, hepimizi izleyen Dax'ı gördük. "Burada değil mi? İşten sonra benimle buluşacaktı, ama gelmeyince Francine'i aradım, o da hiç gelmediğini söyledi."

Endişe ensemde karıncalandı. "Bu şehirde başka kimleri tanıyor? Arkadaşları? Ailesi?"

Dax ve Violet ikisi de başlarını salladılar.

Violet cevap verirken sesi titriyordu. "Ailesinden uzaklaşmak için buraya taşındı. Bulunmak istemiyordu. Ya eğer...?"

Kolumu omzuna doladım. "Bunu düşünmene gerek yok. Çantası, telefonu veya anahtarları yok. Belki alışverişe çıkmıştır ya da yürüyüşe gitmiştir ve yakında döner."

Dax başını salladı. "Doğru."

Violet'in paniği biraz azaldı. "Eğer ailesi gece yarısı buraya baskın yapsaydı, kapı kırılırdı, değil mi? Ve onun telefonunu, anahtarlarını ve çantasını almasına izin vermezlerdi. Değil mi?"

Ama iim başka bir olasılık dşüncesıyla kıpır kıpırdı. Yüksek sesle söylemek istemediğim bir olasılık, çünkü doğruysa ikisini de mahvedecekti. "Doğru," diye onayladım. "Sadece biraz zaman tanımalıyız. Polislerin kayıp ihbarını yapmak için yirmi dört saat beklemelerinin bir nedeni var. Çünkü insanlar, en azından yetişkinler, neredeyse her zaman bu süre içinde geri dönerler."

Ama bu sözler kulağıma zayıf geldi. "Whip, X ve ben arabayla dolaşıp onu bulmaya çalışalım. Siz ikiniz burada bekleyin, belki geri döner."

Violet'i yalnız bırakmak istemedim, ama onu da yanımızda götüremezdik.

Çünkü kafamın içindeki bir ses, Nyah'ı aramamız gereken ilk yerin o ölü kadınların yığıldığı yer olduğunu söylüyordu.

WHIP

Çöp sahasına ulaşmak iyi koşullarda bile yeterince zordu, ama önceki gece yağan yağmurdan sonra, oraya giden yol neredeyse tamamen yıkanmıştı. Arabam yere çok yakındı ve yaklaşık bir mil ötede onu terk etmek ve yürüyerek gitmek zorunda kaldık.

Ceset atmaya çalışmadığımız için mutluydum. Çünkü ölümler ağırdı ve X'in bizi istiridyeyle öldürmeye çalışmasından henüz kurtulmuştum.

Sırtı aşmadan önce koku burnumuza çarptı. Sadece çürüme kokusu değildi. Sadece eski kanın tatlı, bakır kokusu da değildi. Bu daha derindi. Vahşi. Kötü.

Levi yanımda sessizce ilerliyordu, gözleri her zamankinden daha keskin, sanki bir suç mahalline geri dönmüş gibi odaklanmıştı.

X... pek değil.

Sadece son iki dakika içinde, düşmüş bir dala takılıp, bunun bir nefret suçu olduğunu ilan etti ve sonra yürüyüşün geri kalanını görünmez sinekleri kovarak geçirdi.

"Neden başka bir yere değil de ceset çukuruna gittiğimizi bana tekrar hatırlatır mısın?" diye sordu X, omzundaki yaprakları silkelirken.

"Onun burada olup olmadığını görmemiz gerekiyor," diye mırıldandı Levi.

Başımı onun yönüne doğru çevirdim. "Anlamadım?"

Bana baktı. "Ne? Sen de benimle aynı şeyi düşünmüyor musun? En az sekiz saattir kayıp, Whip. Son birkaç haftadır başımıza gelen lanet olası olaylarla hiçbir ilgisi olmadığını mı düşünüyorsun? Geçen gece bulduğumuz ceset yığınının onun cesedinin de eklenmiş olabileceğinden en ufak bir şüphe bile duymadan buraya geldin mi?"

Bunu düşünmek istemiyordum. Nyah'ı pek tanııyordum.

Ama Levi haklıydı. Kasabada onun izini aramamız gerekiyordu ve ana caddeyi bir kez taradıktan sonra, arabayla buraya geldim.

Levi derin bir nefes aldı. "Dinleyin. İkinize de eski hücre arkadaşım Lynx'in hapisten çıktığını söylemişim."

X kendi koluna vurdu, sonra yüzünü buruşturdu, ama bunun tokatın acısından mı yoksa onu ısırılmış böcekten mi olduğunu anlayamadım. "Sana iyi oral seks yapmayı öğreten adam mı? Öyleyse, Whip teşekkür ediyor."

Levi ona bir bakış attı. "Lynx beni korudu. Orada geçirdiğim ilk gecelerden birinde kötü bir durumdaydım. Lynx beni kurtardı. Ona borçluyum."

Levi'ye baktım. "Yine de, bir yığın cesede doğru yürürken ondan bahsediyorsun. Geçen gece gördüğümüz ön izleme doğruysa, hepsi oldukça korkunç koşullarda ölen kadınlar."

Levi iç geçirdi. "Evet."

Gözlerimi kısarak baktım. "Onun yaptığını düşünüyorsun."

Levi başını salladı. "Hayır. Buna inanmak istemiyorum. Bir kadına zarar verdiğini hiç itiraf etmedi. Bana karşı değil. Ama bedeli uygunsa bunu yapabilir mi?" Omzunu kaldırdı. "Lynx şehirdeyse, tekrar çalışıyorsa, bir mesaj bırakırdı. Her zaman öyle yapardı. Dört pençe izi."

"Belki de cesetlerin üzerine bir kartvizit bırakmaya başlamalıyım," diye düşündü X yüksek sesle. "Ne olacağını bilmiyorum ama. Belki gözlerinin arasına bir yıldız kazımalıyım. Ooh! Belki de kıçlarına polka noktaları çizmeliyim."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Adın için bir X bırakmak çok mu orijinal?"

X'in ağzı açık kaldı ve beni işaret etti. "Şimdi düşünüyorsun! Basın beni sadece X olarak tanıyacak!"

"Herkes seni sadece X olarak tanıyor," dedim kuru bir şekilde. "Haklısın. Belki ben X-Man olabilirim!"

"Marvel'in bunun telif hakkı olduğundan eminim."

"Lanet olsun!"

"X-Ray olabilirsin?" diye önerdi Levi, botlu ayağını çamurdan kurtararak.

X etkilenmemişti. "Bence bunu daha fazla tartışmamız gerekiyor."

Sahanın kenarına vardık ve ben yüzümü buruşturdum.

Gündüz vakti, buraya geldiğimiz gece olduğundan daha da kötüydü. Ve birkaç gün boyunca güneşte pişmiş birçok ceset, kokuyu iki kat daha kötü hale getirmişti. Artık vızıldayan sinekler hayal ürünü değildi ve ben, katliamı izlerken kolumla ağzımı ve burnumu kapattım.

Yedi ceset. Belki sekiz. Geçen gece buraya attıklarımız hariç, hepsi kadındı.

Bükülmüş. Soyulmuş. Kırılmış

Levi zorlukla yutkundu. "Tanrım. Ne kadar kötü olduğunu unutmuşum. Karanlık bunların çoğunu gizlemişti."

X en yakın cesedin yanında çömeldi, sesi alışılmadık bir şekilde ciddiydi. "Onları sadece öldürmediler. Bundan zevk *aldılar*." Bana baktı. "Bazı sorunlarımız olduğunu biliyorum, ama bu..." Başını salladı. "Bu çok berbat."

Ama benim dikkatim Levi'ye odaklanmıştı, içim parçalanıyordu. Nyah'ın cesedini burada bulmak istemiyordum.

Ve onun derisine kazınmış pençe şeklinde bir kartvizit bulmak da istemiyordum.

Levi'nin bakışları cesetlerin üzerinde dolaştı. Kokudan öksürerek etraflarında dolaştı, ama yapabildiği her yere yaklaşarak arkadaşının bunu yaptığını gösteren bir işaret aradı.

Ama hiçbir şey yoktu. Bu kadınların vücutları iplerin izleriyle, bıçakların kesikleriyle, kurşunların delikleriyle, kim bilir neyin neden olduğu morluklarla kaplıydı.

Ama Lynx'in izine benzeyen hiçbir şey yoktu.

"Onlar onun öldürdükleri değil," dedim Levi'ye sessizce. "Ve hiçbiri Nyah değil."

Kendi gözleriyle görebilmesine rağmen, bunu doğrulayacak birine ihtiyaç duyuyormuş gibi, omuzları çöktü.

Onu sakinleştirmek için omzuna ağır bir elimi koydum ve orada bıraktım, sadece burada olduğumu söylemek için.

"Onun yapmış olabileceğini düşündüğüm için kendimi lanet olası bir pislik gibi hissediyorum, biliyor musun? O benim arkadaşım olmalıydı." Başını salladı. "Siktir, bu benim hakkımda ne diyor?"

"Bu, insanlara körü körüne güvenmemeyi öğrenmiş olduğunu gösteriyor. Bunu daha önce de yapmıştın, hatırlıyor musun? Eski başkanına güvenmiştin, ona aşırı sadık kalmıştın ve senden istediği her şeyi sorgusuz sualsiz yapmıştın. Ve bunun sonucunda ne oldu? Altı yıl hapis yattın." Omzunu daha sıkı sıktım. "Gerçek dünya sana bu kadar güvenmemeyi öğretti diye kendini suçlama."

Yavaşça başını salladı. "Burası berbat bir yer."

Haksız değildi. "O cesetlerin kimliklerini tespit etmeliyiz. Kim olduklarını bulmalıyız. Neden hedef alındıklarını. Bizimle ne alakaları olduğunu çözmeliyiz." Telefonumu çıkardım ve fotoğraf çekmeye başladım. Polisi arayamadığımız için neredeyse nefret ediyordum, ama bu cesetleri buraya atan kişi kadar biz de burada gömülü cesetlerimiz vardı.

Bu kadınlar gömülemeyecekti.

En azından aileleri olup olmadığını öğrenebilirdik. Belki onlara bir mesaj gönderip, bu konuyu kapatmalarını sağlayabilirdik. Elimi yüzüme sürdüm. Kahretsin, bu çok berbat bir durumdu.

Levi yüzünü buruşturdu ve arkasını döndü, belli ki o da aynı şekilde hissediyordu.

Onlar dünyanın pislikleri oldukları için hayatlarını almak bir şeydi.

Ama bu kadınlar öyle değildi. Muhtemelen birinin karısıydılar. Birinin kızıydılar. Birinin annesiydi.

"Vay vay. Görünüşe göre bu sabah başka biri de cehennemi gezmeye karar vermiş." Trigger'ın sesi sineklerin vızıltısını bastırdı.

Arkasında, Ace ve Torch göründü.

Trigger gülümsemedi. Kalçasında bir tabanca kılıfı vardı ve eli üzerinde duruyordu. "Burada ne halt ediyorsunuz? Burası bizim bölgemiz."

Ona şüpheyle yaklaşarak öne çıktım. "Görünüşe göre senin yaptığın şeyi yapıyoruz. Bizim yapmadığımız bir pisliği temizliyoruz."

Torch'un bakışları cesetleri taradı. Yüzündeki ifade değişmedi, ama duruşunda bir değişiklik oldu. "Bu kadınlar listede yoktu."

"Hadi canım," diye mırıldandı Levi.

Trigger, onun ses tonuna tepki olarak gözlerini kısarak, "Bizi mi suçluyorsun?" dedi.

"Duruma bağlı," dedim, hemen Levi'nin arkasını kollayarak. "Bir şeyi itiraf mı ediyorsun?"

Havadaki gerginlik, çürüyen cesetlerin kokusu kadar yoğundu. X, Levi ve ben bir tarafta, Trigger, Ace ve Torch diğer tarafta. Silahlar henüz çekilmemişti, ama aramızdaki gerginlik, kan lekelerinin hemen öncesinde hissedilen türden bir gerginlikti.

Trig'in bakışları, fotoğrafını çektiğim son kadına kaydı. Kısa sarı saçlı. Solgun mavi gözlü. Uzun boylu ve sağlam yapılı. "Bu biz değiliz."

"Ve bizim sana inanmamızı mı bekliyorsun?" diye sordu Levi.

"Hayır," dedi, kadınlara bakarken sesinde hüznün gibi bir şey vardı. "Hepimizin birinin oyununa geldiğini anlayacak kadar akıllı olmanızı bekliyoruz."

Haklıydı.

Birbirimize güvenmeyerek dikkatimizin dağılmasına izin vermiştik. Bu duygu Trig ile benim aramda sessizce geçti.

O hafifçe başını salladı.

Ben de ona karşılık verdim, gerginlik bozuldu, ikimizin de bu tür bir katliama muktedir olmadığına inanmak için sessiz bir anlaşma yaptık.

Biz iyi insanlar değildik. Aksi yönde inanacak kadar kendimi kandırmadım.

Ama biz böyle değildik.

"Hikayede bir dönüm noktası!" diye bağırdı X. "*Biz* iyi adamlarız."

Trig arka cebinden bir paket çıkardı, sigara yakıp derin bir nefes çekti. "Tanrı yardımcımız olsun."

Ama bakışlarım cesetlerin üzerinde kaldı. Pençe izi yoktu.

Mesaj yoktu.

Ve hayır,

Nyah.

Bu rahatlatıcı olmalıydı. Ama öyle hissettirmedi.

VIOLET

Polis karakolunun dışında benimle buluştu, yorgun, kızarmış gözlerime bir şeker gibi geldi.

Hemen kolunu omzuma attı ve beni göğsünün sıcaklığına çekti. "Ne dediler?"

Kafamı salladım, burnum onun gömleğinin yumuşak kumaşına değiyordu. "Fazla bir şey söylemediler. Kayıp ihbarında bulundular."

"Onlara babasının mafya bağlantıları olduğunu söyledin mi?"

Geri çekildim, ağzım düz, mutsuz bir çizgiye dönüştü. "Bunun doğru olduğuna inanmıyorlar."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

Omuz silktim. "Ailesini araştırdılar. Şehirde iş adamlarıymış. Sabıka kayıtları yok."

"Ne olmuş yani? Bu, onların şüpheli olmadıkları anlamına gelmez."

"Bunu Providence Polis Departmanına anlatmaya çalışın. Bana doğrudan yüzüme gülerek televizyon izlediğimi söylemediler, ama bundan çok da uzak değillerdi. Dax'a, alıntı yapıyorum, "sevgililer kavgası" yaşayıp yaşamadıklarını sorup durdular.

"Bu, birkaç dakika önce kulaklarından buhar çıkarak öfkeyle dışarı fırlamasını açıklıyor. Adını seslendiğimde bile durmadı. Onu Noel kartı listemizden çıkarmaya hazırdım - Reginald ördeği ve çirkin kedi Harold ile birlikte ailece gönderdiğimiz kartı biliyorsun - ama şu anda biraz stresli olduğu için ona bir tane gönderebiliriz sanırım." Elini yüzüne sürdü. "Onun bunu kaçırmasını gerçekten istemem."

Kollarımı onun ince beline doladım ve onu daha sıkı kucakladım, kolonyasının kokusunu içime çektim. "Sen çok komiksin."

"Biliyorum," diye fısıldadı, dudaklarını başımın üstüne bastırarak. "Ama senin üzgün olmandan nefret ediyorum. Seni güldürmekten başka nasıl

"

Ona sarıldım. "Sorun değil. Tam da ihtiyacım olan şey bu."

"Evet, bu," diye onayladı. Sonra geri çekildi ve bana şeytani bir gülümsemeyle baktı. "Bu ve kedi kucaklamaları!"

Gözlerimi genişlettim. "Harold'ı aldın mı?"

"Sen olmadan mı? Asla. Ama barınak aradı. Aşıları tam, veteriner onu muayene etti ve onu almamıza izin verdiler. Gelmek ister misin?"

O anda, Nyah kayıp, polisler hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde hiçbir şey yapmıyordu ve diğer her şey yüzünden sinirlerim tamamen bozulmuştu, onunla birlikte çirkin bir kediye almaya gitmek, evet demek için en kolay şey gibi geliyordu.

Başımı salladım.

X gülümsedi. "Hadi oğlumuzu alalım. Ona Harold Nigel Meowington III adını verdim bile. O bir düğ. Şu anda kafamda onun kraliyet portresi çiziliyor."

"Lütfen onu pudralı bir perukla hayal ettiğini söyle."

"Tabii ki. Küçük bir yelekle. Ve tek gözlükle. Belki küçük bir kılıçla."

Ben kıkırdadım, ama o minibüsün kapısını benim için açık tuttu ve ben kendimi içeriye attım. On dakika sonra Providence-Saint View sınırını geçip geri döndük ve barınağın önüne geldik. Barınak, indirimli yatak mağazasının arkasındaki çatlak asfalt park yerinin sonunda, eğri büğrü bir tel örgü çitin yanında duruyordu. Soluk, dökülmüş kırmızı harflerle "Hayvan Barınağı" yazan el boyaması bir tabela, doğru yere geldiğimizi gösteriyordu.

Biri, kapıya giden yol boyunca eski çorba tenekelerine sıkıştırılmış plastik çiçeklerle ortamı neşelendirmeye çalışmıştı. Ama işe yaramamıştı. Bina, 80'lerde bir dışçı muayenehanesiymiş gibi görünüyordu ve o zamandan beri yavaş yavaş küflenmeye ve umutsuzluğa teslim olmuştu.

Kapıyı iterek içeri girdim ve resepsiyondaki kadın başını kaldırdı.

"Bir kedi için geldik," dedim. "Adlarınız?"

Kendimizi tanıttım ve pembe, çentikli tırnakları klavyede uçarken bekledim.

Ekrana baktı ve sonunda güzel yüz hatlarında bir anlayış belirdi. "Oh. Buraya..." Dudaklarını ısırды, bakışları X'e kaydıldıktan sonra bana geri döndü. "*Harold*."

Onun adını, sanki birisi "*kaynatmak*" der gibi söyledi. Ya da sanki çok yüksek sesle söylerse bir iblis çağırırmış gibi.

X öne çıktı. "Evet. Ben onun yeni babasıyım. Bu da annesi. Biz çok istikrarlı, çok sorumlu bir aileyiz. Ona kartondan bir kale yaptım ve hendeğe sardalya koydum."

Kadın, onun şaka yapıp yapmadığından emin olamıyormuş gibi ona baktı. Açıkçası, muhtemelen şaka yapmıyordu.

Bize evlat edinme ücretlerini ve sözleşmeyi içeren bir fatura uzattı ve X hiç tereddüt etmeden kredi kartını uzattı.

Hayal gücüm müydü, yoksa kadın her şey imzalandıktan ve ödeme yapıldıktan sonra rahat bir nefes mi aldı?

"Bir dakika lütfen," dedi dikkatli bir şekilde, sonra arka kapıdan kayboldu.

X'e döndüm. "Sence fotoğrafta görüldüğü kadar çirkin mi olacak?"

X komplo kurarcasına eğildi. "Bir video gördüm. Bir çocuğa tısladı ve sonra raftan düştü."

"Aman Tanrım."

X'in yüzünde, sanki zihninde videoyu tekrar izliyormuş gibi hayran bir ifade belirdi. "İlk görüşte aşık oldum."

Kadın geri geldiğinde, havluya sarılmış küçük, bej rengi bir öfke yumağı tutuyordu. Kollarında tıslayıp kıvranıyordu ve kadın onu tutmak için mücadele ediyordu. Dişlerini kadının eline doğru uzattı ve kadın çığlık attı. "Onu buraya bırakacağım, böylece biraz yer kazanır..." Onu bıraktı ve sonra masasının arkasına saklanarak, Harold'un intikam için peşine düşeceğinden korkmuş gibi yarı çömeldi.

Harold peşinden gelmedi. Orada donakaldı ve kadına, onun ölümünü planlıyormuş gibi bakarak dik dik baktı.

Harold... çok farklıydı. Bir gözü hafifçe eğiydi, sanki bir ara zarar görmüş ve artık düzgün çalışmıyordu. Kulağı yırtılmıştı, kuyruğunun yarısı eksikti ve tüyleri sanki çim biçme makinesiyle kavga etmiş gibi görünüyordu.

Kadına olan tiksintisi azalınca, dikkatini bizim yönümüze çevirdi. Bana göz kırptı. Yavaşça. Şaşık gözünün izin verdiği şekilde.

Sonra mırıldandı.

Kaşımı kaldırdım.

Bir pençesini, nazikçe, hatta neredeyse kibarca bana doğru uzattı.

Hiç evcil hayvanım olmamıştı. Kendimi bildim bileli bir tane istemiştim ama üvey ailem insanları hayatta tutmakla zorlanıyordu. Bir hayvanı eve getirmeye cesaret etseydim, dayak yerdim. Toby de alerjikti, bu yüzden birlikte yaşamaya başladığımızda, bir hayvan besleme fikri yavaş yavaş ortadan kayboldu.

Ama şimdi bir hayvanı kucaklamak ve sevmek arzusu yeniden içimi kapladı. Mahvolmuş çocukluğumun küçük bir parçası içimde onarılıyordu.

Hayatımın açıkça tehdit altında olmasına rağmen, içgüdüsel olarak Harold'a uzandım. Onu kucağıma aldığım anda, başını çeneme dayadı ve traktör motoru gibi gürültü yapmaya başladı.

X'in ağzı açık kaldı. "Seni küçük yalancı," dedi Harold'a. "YouTube'daki videolarını izledim. Kan akıtmışsın."

Barınaktaki kadın gülümsedi. "Vay canına. Seni seviyor. Bu... alışılmadık bir durum."

X parmağını uzattı. "Hey, dostum," diye mırıldandı. "Beni hatırlıyorsun, değil mi? Sana atıştırmalıklar gönderdim. Ve geceleri uykuya dalmadan önce izlemen için bir video gönderdim, böylece sesimi tanıyabilirsin." Kadına bir bakış attı. "Ona bunu izlettin, değil mi?"

Kadın irkildi ve omuz silkti.

X, kadının cevabına çoktan ilgisini kaybetmişti ve parmağıyla benim kucağımdaki kediyle arasındaki mesafeyi kapatıyordu.

Harold, X'in parmağına gözlerini kısarak baktı. Şiddetle tısladı. X geri çekildi. "Hain!"

Harold bana daha da yaklaşıp, sanki artık benim sahibiymiş gibi pençelerini süveterime geçirince, kahkahayı bastım.

"O seçimini yaptı," dedim, yüzümü kafasına sürterek, sonra da bunu hemen pişman oldum çünkü yakından kokusu çok kötüydü.

"Senin evlat edinme ücretini ben ödedim!" diye bağırdı X kediye.

Harold dişlerini gösterdi.

X'in ağızı açık kaldı. "Nankör yaşlı gremlin!" Harold dişlerini uyarı olarak şaklattı.

X ılık attı ve o kadar geri çekildi ki kadına çarptı, ikisi de masanın arkasına saklandılar.

"Sözünü geri al!" diye bağırdı, sonra parmağını Harold'ın yönüne doğrulttu. "Reginald beni asla böyle ihanet etmezdi!"

Harold kollarımdan tekrar tısladı ama atlamaya çalışmadı. Sadece derinlemesine baktı, kendinden çok memnun bir şekilde.

Onun tek sağlam kulağının arkasını kaşıdım. "Sen dramayı seviyorsun, değil mi?" X'e baktım. "Tıpkı tanıdığım başka biri gibi."

Harold bana baktı, sonra gözlerini kapattı, sanki kafasını kaşımak hayatında hissettiği en güzel şeydi.

Kalbim parçalandı. O kadar çirkindi ki. Ve o kadar kötüydü ki. Ve ben ona çoktan aşık olmuştum. "Benimle eve geleceksin. Senin kara kalbinin arzuladığı tüm oyuncakları alacağız. Ve tüm kedi nanelerini. Ve yatağımın ucunda kıvrılıp uyuyabilirsin.

X, saçları dağınık bir şekilde masanın arkasından çıktı ve bana incinmiş bir bakış attı. "Peki ya ben? Senin evinde kaldığımda nerede uyuyacağım? Otuz saniye nefes almazsam gözlerimi yiyecek bir şeyle yastığı paylaşmayı reddediyorum."

"Onun otuz saniye bekleyeceğini varsayıyorsun." Harold tatlı bir şekilde miyavladı.

"Harika," diye mırıldandı X. "Şimdiden planlar yapıyor."

Ama barınaktan çıkarken — ben Harold'ı bir bebek gibi kucağımda tutarken, X aralarında iki adımlık mesafeyi dikkatlice korurken — bir şey fark ettim:

Birkaç dakika boyunca Nyah'ı düşünmemiştim. Ya da cesetleri. Ya da katili.

Sadece ben, X ve dünyanın en çirkin kedisi, çok garip bir aile kuruyorduk.

Ve nedense, ihtiyacım olan tek şey buydu.

LEVI

Çalışmak zorunda olmamdan hem nefret ediyordum hem de seviyordum. Bütün günü dükkanda, diğer sanatçılarla birlikte geçirebilmekten çok hoşlanıyordum.

Violet üzgün olduğunda ve bana ihtiyacı olduğunda onun yanında olamamayı nefret ediyordum.

Telefonumda gördüğüm en çirkin kedinin fotoğraflarıyla, heyecanlı görünen Violet ve korkmuş görünen X'in fotoğraflarıyla doluydu, bu yüzden Violet'in zamanını doldurup Nyah'ın ani ortadan kayboluşunu aklından çıkarmak için bir yol bulduğunu tahmin ettim.

Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim. Belki de ailesinin yanına dönmüştü. Belki de onu zorla geri götürmüşlerdi. Bilmiyordum.

Ama tek düşünebildiğim Dax ve onun nasıl hissediyor olabileceğiydi. Onun nerede olduğunu merak ederek ne kadar çıldırmış olmalıydı.

Bu, Violet'e bir takip cihazı takmak istememe neden oldu, böylece günün her dakikasında nerede olduğunu bilebilecektim.

Eğer biri onu benden alırsa, tıpkı Nyah'ı Dax'tan aldıkları gibi... Bu düşünce midemi burktu. Parmaklarımı salladım, yumruk yaptığımı fark ettim. Violet için lanet olası dünyayı yakardım. Ve bunu şiirsel anlamda söylemedim.

Kelimenin tam anlamıyla söylüyorum.

Ona o kadar aşkıttım ki, onu kaybetmek beni mahvederdi.

King omzumun üzerinden eğilip, üzerinde çalıştığım alıştırma parçasını inceledi.

"Çizgilere dikkat et. Titriyorlar." Onunla aynı fikirde olduğumu belirtmek için başımı salladım.

"Tamam. Özür dilerim."

"Sen iyisin Levi. Ama konsantre olmalısın. Kimse dengesiz bir çizgi istemez."

"Çalışıyorum."

"Güzel."

Mağaza kapısının üzerindeki zil çaldığında ikimiz de oraya baktık.

Lynx içeri girdi, uzun kollu beyaz gömleğinin altında geniş omuzları görünüyordu.

Şaşırmamalıyım. Derisinin dövmelerle kaplı olduğunu biliyordum. Bazıları hapse girmeden önce yaptırdığı sanat eserleriydi, diğerleri ise çöp gibi görünen hapisane dövmeleriydi. Hapisteyken kimsenin derime yaklaşmasına izin vermemiştim, ama sanırım Lynx acıyı arzuluyordu.

King ona başını salladı. "Sana yardım edebilir miyiz, kardeşim?"

Lynx'in bakışları bana kaydı. "Vaktin varsa yeni bir dövme yaptırmak isterim?"

King, önündeki masadaki bilgisayara gözlerini kısarak baktı. Bilgisayarda, her sanatçının zamanı farklı renklerle işaretlenmiş stüdyo takvimi vardı. Kafasını salladı. "Randevularım var..."

Lynx bana başını salladı. "Ya sen, Reaper? Takviminde eski bir dost için yer var mı?"

King, ben cevap veremedim bu fikri suya düşürdü. "Çıracılık eğitimi için önünde uzun bir yol var. Henüz kimsenin derisine iğne batırmaya uygun niteliklere sahip değil."

Haklı olduğunu biliyordum, ama yine de biraz canım yandı. Ben yeni yordum. Ama tamamen bilgisiz değildim. Bugün çizgilerim bu kadar titrek olmasının tek nedeni, kafamın Violet ve Nyah ile dolu olması ve o bedenlerin anıları kafamda tekrar tekrar oynuyor olmasıydı.

Lynx bana baktı. "Ya denek olmaya razıysam?"

King'e baktım. Adam benden on yaş daha gençti, ama Dax burada olmadığı için sorumluluk onda idi. Sırf yaşça büyük olduğum için kendimi en üstün gibi gösterip şansımı mahvetmek kadar aptal değildim.

King, Lynx'e baktı. "Seni uyarmalıyım dostum, yeni bir çırağın sana dövme yapmasına izin veriyorsan, cesursun demektir. Ne olursa olsun kabul etmelisin. O yetenekli, ama henüz ham ve eğitimsiz."

Lynx gömleğini kaldırdı ve karın kaslarını, ama aynı zamanda çeşitli hapisane dövmelerini de gösterdi.

King onları görünce irkildi.

Lynx güldü. "Onun bu boktan şeylerden daha iyi olduğunu zaten biliyorum."

King omzuma vurdu. "İstersen hepsi senin olabilir."

"

Hediye atın dişine bakmayacaktım. Bu sahte derilerden başka bir şey dövme yaptırmak

bu sahte derilerden başka bir şey yapmak haftamın en önemli olayı olacaktı. Lynx'e başımı salladım. "Hadi o zaman. Ne istediğini göster bana."

King uzaklaşırken Lynx benim yanımdaki koltuğa oturdu. Kolunu sıvadı. "Beni şaşırt."

Kaşlarımı kaldırdım, ama Lynx sadece sırttığında, ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Onu tanıyordum. Bu adamla altı yıl hücrede kalmıştım.

Onu şüphelendiğim için birden kendimi berbat hissettim. Evet, berbat şeyler yapabilecek biriydi, ama o kadınlara yapılanlar gibi şeyler değil. Onları izlediklerini bize hissettiren, her zaman bir adım önde olan, hasta bir orospu çocuğuydu.

Benim iyi huylu hücre arkadaşım değildi.

Mürekkeplerimi çıkardım ve bana sunduğu boş deri parçasına ne yapacağımı zihnimde düşünmeye başladım. "Hala ikimizin de dışarıda olduğuna inanmıyorum."

"Ben de. Ve sen zaten bir kadınla birlikte yaşıyorsun." Bana koluyla hafifçe dürttü. "O çok güzel, dostum."

"Biliyorum." Violet'in yaptığı her şeyde ve olduğu her şeyde güzelliğini görüyordum. Yanağında çukur oluşturan her gülümsemede. Başkaları için yaptığı her tatlı şeyde, kendi duygularını her zaman en sona koymasında. Uzaklaşırken sırtının her sallanışında, beni her zaman daha fazlasını istemeye iten.

Lynx'in bunu fark etmesine şaşırdım. Hücre duvarımıza yapıştırdığı tüm posterler, büyük silikon göğüslü minyon, zayıf kadınların posterleriydi. Kendi başlarına güzel oldukları kesin, ama benim istediğim gibi değillerdi.

Dövme tabancasını kaldırdım. "Hazır mısın?" O başını salladı.

Koluna çalışmaya başladım, küçük bir tasarım yaparken, cildinin ve kaslarının şimdiye kadar çalıştığım pratik derilerinden farklı şekilde hareket ettiğini fark ettim.

Kalp atışlarım hızlandı ve iğneyi daha önce yaşadığım titremeyi hiç hissetmeden, emin ve kendinden emin hareketlerle derisi üzerinde gezdirdim. Bunu yaparken içimde çok doğru bir his vardı. Violet'in yanındayken hissettiğimle aynı duyguydu. Burasının benim olmam gereken yer olduğunu biliyordum.

Lynx çalışmamı izliyordu; bakışları koluna odaklanmıştı. "İçerideki ilk geceni hatırlıyor musun?"

Onun bakışlarına karşılık vermek için durakladım, ama aslında bir şey görmedim. Tek gördüğüm, köpekbalıkları gibi etrafımda dolaşan adamlardı.

Başıma geçirilen bir torba. Beni tutan eller.

Hava eksikliği.

KontROLSÜZLÜK. Korku.

Cevap vermek uzun zamanımı aldı. "Neden şimdi bu konuyu açıyorsun?"

Lynx bana baktı. "Çünkü bana bir iyilik borcun var."

Gözlerimin arkasında parıldayan anılar değişti. Lynx'in sesi kulaklarımda, adamlara geri çekilmelerini, benim orada alınacak taze et olmadığımı söylüyordu.

Ben onun olduğumu.

Çanta kayboldu, klostrofobi ve nefes alamama hissi de onunla birlikte.

Tekrar nefes alabiliyordum.

Ama bunun bir bedeli olduğu açıktı.

Kendimi zorlayarak başımı salladım. Lynx ile o hücreyi paylaştığımız altı yıl boyunca, o geceyi hiç gündeme getirmedi. Beni kurtardığını, hayatımı kurtarmamış olsa da, en azından beni mutlu bir şekilde yere yatırıp kendi zevkleri için bedenimi kullanacak adamlardan kurtardığını hiç gündeme getirmedi.

"Sana borçluyum," diye kabul ettim.

"Güzel." Lynx, üzerinde çalıştığım alanın hemen altına parmaklarıyla hafifçe vurdu ve dikkatimi tekrar oraya çekerek tasarımı bitirmemi sağladı.

Dudaklarımı ısırdım ve konsantrasyonumu kolumdan parmaklarıma yönlendirdim. Neden bu konuyu tekrar gündeme getirdiğini düşünmek istemiyordum.

Çalışmayı çabucak bitirip silindikten sonra, onun çalışmamı incelemesine izin verdim.

Derisine çizdiğim dört pençe izine alaycı bir gülümsemeyle baktı. İçerideyken her şeye çizdiği dört pençe izi, herkesin onun sahip olduğunu bildiğinden emin olmak için.

Sandalyesini geriye itti, yeni tasarımı tamamlamama izin vermedi. Aynanın önüne geçti, kollarını sağa sola çevirerek çalışmamı her açıdan inceledi.

King odanın diğer ucundan izliyordu ve Lynx kolunu kaldırarak ona küçük tasarımı gösterdi.

"İyi iş çıkarmış!"

King'in yüzünde rahatlama belirdi. Başını salladı ve başını eğdi, günün büyük bir kısmını üzerinde çalıştığı devasa göğüs dövmesine geri döndü.

Bu yüzden Lynx omzuma vurup eğildiğinde fark etmedi, böylece ikimiz de onun sahiplik sembolü olan pençe izlerini görebildik. "Çok beğendim, Levi." Yavaşça nefes verdi, dudakları boynumun arkasına sadece birkaç santim uzaklıktaydı ve ağzı kulağıma o kadar yakındı ki sadece ben duyabilirdim. "Belki de bunu kendine dövme yaptırmalıydın."

Vardiyamın geri kalanı çok daha sakin geçti. Dax geri dönmedi. Ona mesaj attım ve Nyah'ın hiçbir izini bulamadığını ve polislerin hiçbir işe yaramadığını söyledi. Ona başka ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden sadece iyi geceler dedim, eşyalarımı topladım, bir sonraki vardiyamdan önce evde biraz pratik yapma fırsatı bulmayı umarak Violet'in evine geri döndüm.

Kapıyı çalacak kadar yaklaşmadan önce bile, kapalı kapının arkasından X'in tiyatrosu koridora sızıyordu.

Violet kapıyı açtı, saçları sevimli bir şekilde dağınıktı ve süveterinin her tarafında kedi tüyleri vardı. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ama gülümsedi. "Selam. Seni görmek ne güzel."

O da öyleydi. Elimi yüzünün yanına koydum, kedi tüyleri ve her şeyiyle, parmak uçlarımı ensesine koyup onu kendime doğru çektim. "Hey, güzelim."

Dudaklarımı onun dudaklarına indirdim ve güzel ağzını öptüm. Lynx ortaya çıktıktan sonra, hiç vermemiş olduğum ama yine de tutmam gereken sözleri hatırlatarak, öğleden sonrayı atlatmamı sağlayan tek şey, bunu yapmam gerektiği bilinci idi.

Sadece vahşi bir tıslama dikkatimi çektiğinde geri çekildim.

"Omelet! Yine yapıyor! Harold! Kes şunu! Beni sev, lanet olsun ! Herkes seviyor!"

Violet odayı geçerek, gördüğüm en korkunç ve talihsiz görünümlü kediyi kucağına aldı. "Ne bekliyordun ki, X? Ona tüylü hemoroid dedin."

"Çünkü öyle!"

Violet gözlerini devirdi ve kediyi bana getirdi. "Harold, bu Levi. Levi, Harold."

Onu görünce geri çekildim. Yakından bakınca daha da korkunçtu. "Çirkin olduğunu söylerken şaka yapmıyordun, değil mi?"

Violet ve X, sanki yeni doğan bebeklerini aşağılamışım gibi bana öfkeyle baktılar.

"Hey!" dedim X'e. "Ona hemoroid diyen sensin!"

Kolları kedi oyuncaklarıyla dolu olan X, umursamıyor gibiydi. "Ona çirkin diyemezsin, Levi. Travma yaşamış. Şu yüzüne bak. Birçok şey görmüş. Muhtemelen senin çıplak fotoğraflarını."

Ona surat yaptım ama kediyi kucağıma alıp tüylü çenesinin altını okşadım. "Nasılsın Harold? Sana kısaca Harry diyebilir miyim?"

X odanın diğer ucundan boğuk bir ses çıkardı. "Onun adını bu şekilde katletemezsin. O saygın bir beyefendi! Barda tanıştığın futbolcu arkadaşlarından biri değil." Kedi, X'in haklı sözlerini görmezden geldi ve

gözlerini kapattı, benim dokunuşuma yaslanarak onu kaşımamı sağladı. Derin, memnun bir mırıldanma

göğsünden yükseldi. X'e sııttım. "Sanırım yaşlı Harry konuştu."

"Hain tüylü top." X kediye kötü bir bakışla süzdü ve Violet'in kanepesine, kedi eşyaları arasına çöktü.

Ben de yanına oturdum ve Violet kediye kucağıma koydu. X'e yarı yürekli bir tıslama attıktan sonra top gibi kıvrılıp uykuya daldı. Parmaklarımı onun biraz uyuz tüylerinin arasında gezdirdim, sonra vazgeçtim. İğrenç. Harry'nin yıkanması gerekiyordu.

Onu küvete sokmaya çalışan kişi olarak onu kızdırmak istemedim. Onun seçtiği insanlardan biri olmaktan oldukça hoşlanıyordum, özellikle de bu X'i çıldırttığı ve X'i eziyet etmek her zaman eğlenceli olduğu için.

Violet mutfak tezgahına bir kalçasını dayadı. "Dax'tan haber aldın mı?"

Keşke ona daha iyi haberler verebilseydim. "Evet, ama onu hiçbir yerde bulamadı. Sanırım sen de ondan haber almadın, değil mi?"

Violet başını salladı. "Hayır. Francine'i aradım, onunla iletişime geçip geçmediğini ya da bugün vardiyasına gelip gelmediğini sordum, ama bir şey yok. Gerçekten endişeleniyorum."

Ben de öyleydim, ama yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. Gidebileceğini düşündüğümüz tüm yerleri kontrol etmiştik. Ama Vi'nin tırnaklarını kemirmesinden nefret ediyordum. Kaşlarının arasındaki kırıksıklıklardan ve endişeden çatlamış alnından nefret ediyordum. Nyah'ın yetişkin olduğu ve çoğu kayıp kişinin birkaç gün içinde kendi başına geri döndüğü için polisin biraz zaman tanımayı önermesi bana doğru gelmiyordu. Uyuyan kediye kanepeye taşıdım ve Violet'i kollarımın arasına alabilmek için ayağa kalktım.

"Bu, Toby'yi yeniden kaybetmek gibi bir his," diye gömleğime fısıldadı. "Bir terslik var, Levi. Kendi isteğiyle kapıdan çıkıp geri dönmemiş olamaz. Dax'a bunu yapmazdı." Bana baktı. "Bence ona aşık."

Başımı eğdim. "Birbirlerini birkaç haftadır tanıyorlar."

"Bu önemli mi?"

"Sen kafama yumurta attığın ilk andan itibaren seni sevdim," dedi X. Sözleri her zamanki gibi saçma sapan bir tondaydı, ama sesi ciddiye.

Violet ona gülümsedi. "Biliyorum. Bana söyledin. Birçok kez."

Gururla başını salladı ve uyurken kediye okşamaya çalıştı. Harold gözlerini açmadan pençesini çıkardı ve X'in eline bir darbe indirdi.

X, cadı laneti gibi bir şey mırıldandı ve Harold'un oturmasına izin verdiği kanepenin yanına geri çekildi.

Ama Violet hala dişlerini alt dudağına batırmış, balkona açılan cam sürgülü kapılara bakıyordu, sanki karanlık gece Nyah'ın nerede olduğunu ve onu kimin kaçırdığını açıklayabilecekmiş gibi.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bütün bu yük onun omuzlarında kalamazdı. "Onun ailesini bulabiliriz."

Bana baktı. "Kendi isteğimizle şehre gidip, suç örgütüyle bağlantılı olduğunu bildiğimiz insanların kapısını çalacak mıyız?"

"Bu, cinayet kulübünün toplantısına baskın yapıp üye olmak istediğin günden daha mı kötü?"

Utangaç bir gülümsemeye, "Ama ben seni tanıyordum. Bu insanları tanımıyoruz. Nyah'ın dediğine göre, onlar tehlikeli insanlar." dedi.

"Başka ne yapabiliriz ki?" diye sordum. "Burada oturup beklemek mi?" Omuzları düştü. "Bunu yapamam. O benim arkadaşım."

Kafasının üstüne bir öpücük kondurdum, zaten kabul edeceğini biliyordum. "O zaman şehre gidip bu insanları bulalım ve çok kibarca kızlarını kaçırp kaçırmadıklarını soralım."

X burnunu çekti. "Eminim bu çok iyi sonuç verecektir."

"Yarın mı?" diye sordum Violet'e. "Bu gece çok geç oldu. Ama sabah benim motosikletimle gidebiliriz. Hatta güzel bir yolculuk bile olabilir." Violet'in birkaç saat boyunca bana sarılması ve yüzüme esen rüzgar, şu anda tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Dax da gelmek isteyecek," dedi Violet.

"Whip ve ben onunla birlikte gideriz." X, hala uyuyormuş gibi yapan Harold'a dikkatlice bir tüp kedi maması uzattı. Harold, X'in tüpü burnuna kadar getirmesine izin verdi

tüpü burnuna kadar yaklaştırmasına izin verdi, sonra ayağa kalktı ve kuyruğunu X'in yönüne doğru kaldırdı.

Bir saniye sonra, X'in ağzı açık kaldı. "Az önce bana kasten osurdun mu?" Burnunu kırıştırdı ve elini salladı. "Aman Tanrım, kedi! Bağırsaklarının nesi var?"

Koku bana da ulaştı. Kusacak gibi oldum.

X bana bir bakış attı. "Kusmayı aklından bile geçirme!"

Ama benim öğürmem onun öğürmesini tetikledi ve Violet'in yüzü soldu, ya X ve benim çıkardığımız seslerden ya da Harold'un koku bombasından daha hızlı bir şekilde daireyi kokutmasından dolayı.

Bisikletimin anahtarları hala cebimdeydi. "Buradan gitmem lazım. Benimle bisiklete binmek ister misin?" diye Violet'e sordum. "Yarın uzun bir yolculuğa çıkacaksak, bisikletin arkasında iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Son zamanlarda pek binmedin."

Hızla beni kapıya doğru takip etti. "Tabii ki. Beni temiz hava olan herhangi bir yere götür." X'e dönüp baktı. "Sen de bizimle gelmek ister misin? Kamyonetin burada, değil mi?"

Ama X başını salladı. "Siz ikiniz gidin. Harold'un, çürük yumurta gibi koksa da onu terk etmeyeceğimi bilmesini istiyorum."

Harold bir kez daha osurdu ve X'in bakımına bırakılmakla ilgili ne düşündüğünü herkese açıkça belli etti.

"Ya geri döndüğümüzde seni gaz zehirlenmesinden yerde ölü bulursak?" diye sordum.

X'in yüzü asıldı. "Sadece Harold'a iyi bakın."

Bunu gerçekten kastettiğini anlayabiliyordum. Kapıya doğru giderken omzuna bir el attım. "Sen garip bir şekilde iyi bir adamsın, biliyor musun?"

Hâlâ Harold'a ihtiyatla bakıyordu, muhtemelen onun bir kez daha osurmasını bekliyordu. "O beni sevecek. Ben öyle ilan ettim, öyle olacak." Bana endişe dolu bir ifadeyle baktı. "Ama geri döndüğünde beni yüzüstü, yarısı yenmiş halde bulursan, ölüm ilanında şöyle yazılmasını istiyorum: 'Sevilen yerel baş belası otuz yaşında öldü. Ölüm nedeni? Kin dolu bir kıl yumağı ve duvar kağıdının protesto etmek için kıvrılacağı kadar iğrenç bir osuruk.'"

Violet ciddiyle başını salladı, ama gülmemeye çalışıyor olduğunu anlayabiliyordum. "Bu olay sonsuza kadar Harold Olayı olarak anılacak."

X neşelendi. "Bu hoşuma gitti."

Kafamı salladım. "Pencereyi biraz aç. Kokusu geçince görüşürüz."

VIOLET

Apartmanımın dışında beni temiz hava karşıladı, gece ılık geçiyordu, Levi'nin motosikleti ön kapının önünde bekliyordu. Sele çantasından yedek bir kask çıkardı ve kafama taktı.

Vizörü indirip kendi kaskını takmadan önce burnumun ucunu öptü. Uzun bacaklarını motosikletin üzerinden attı, ben de onu takip ederek arkasına oturdum. Onun motosikletine ilk bindiğim zamanki gibi, ondan uzak durmaya çalışmadım. Kollarımı beline dolayarak sırtına sıkıca sarıldım.

Bir kez uyluğumu sıktı ve sonra Saint View sokaklarında gezintiye çıktık. Hızlı gitmedi, sadece dolaştı ve benim tekrar viraj almaya alışmamı sağladı. Bu sefer, ona bu kadar yakın olduğum için hiperventilasyona girmeye çalışmadığım için daha kolaydı.

Bu sefer, istediğim kadar ona dokunabilirdim.

Ben de öyle yaptım. Ellerimi açık ceketinin altına soktum ve karın kaslarının çıkıntılarına bastırdım. Ne yaptığımı göremiyor olsam da, dokunarak tişörtünün kenarını bulmak ve parmaklarımı altına kaydırmak oldukça kolaydı, böylece tenine dokundum.

Vücudu titredi. Bu, altımızdaki motosikletin titreşimlerinden kaynaklanıyor olabilirdi.

Ya da ona dokunma şeklimden dolayı olabilir.

Saint View ve Providence'ın tanıdık simgeleri etrafımda hızla geçiyordu, ama ben pek dikkat etmedim. Tek düşünebildiğim Nyah'ın nerede olduğu ve Dax'ın şu anda ne kadar stresli olduğu idi. Eve gelmeyen Levi, X veya Whip olsaydı, sanmıyorum ki...

İşlevsel olurdu.

Onları Dax ve Nyah'ın birbirlerini tanıdıklarından sadece birkaç gün daha uzun süredir tanıyordum, ama onlara karşı hissettiklerim beni o kadar tüketmişti ki

o kadar tamamen tüketmişti ki, artık onlar olmadan ne yapacağımı hayal bile edemiyordum.

Eğer giderlerse... eğer incinirlerse... eğer biri onları benden alırsa...

Midem kasıldı.

Levi'nin omzuna dokundum ve yolun kenarını işaret ettim.

O da başını salladı ve iki kasabanın tamamını kaplayan plajın Saint View tarafındaki otoparka girdi. Bu, Saint View ve Providence'in ortak tek noktasıydı. Dalgalar kumların ötesinde kırılıyordu ve ben kaskımı çıkardım.

Levi de aynısını yaptı, ikimiz de bir süre orada oturup okyanusu izledik.

"Sen kaybolsaydın dayanamazdım." Levi'nin sesi titredi.

"Ben de senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum." Dudaklarımı omuzlarının arasındaki boşluğa bastırdım.

O da yine uyluğumu sıktı. "Seninle evlenmek istiyorum Violet. Seninle birlikte yaşlanmak istiyorum. Senin minik kopyalarının pigtail saçlarıyla etrafta koşuşturmasını, benim minik kopyalarımın da..."

"Deri ceketler giyip mi koşsunlar?"

O gülerek burnunu çektirdi. "Çimlerde çıplak ayakla, ellerinde oltalarla koşan ve bizim de peşlerinden koşan, ayaklarımızda havlayan bir köpekle" diyecektim.

"Sana kokuşmuş bir kedi sunabilirim."

Omuzları kahkahadan titredi. "X kadar kötüsün, şakalarınla ortamı mahvediyorsun."

Bisikletten indim ve yüzünü görebilmek için yanına durdum. "X ve Whip de bu hayalde var mı?"

O başını salladı. "Whip, çocukların oltaya düğüm atmasına yardım ediyor. X muhtemelen hala Harold'un onu sevmesini sağlamaya çalışıyor."

Ona yaslandım, görüntüyü çok net bir şekilde gördüm.

Mektuplarımızda konuştuğumuz görüntüyle hemen hemen aynıydı.

Sadece şimdi iki adam daha vardı. Ve

nedense, bu doğru geliyordu.

Parmaklarını sıktım. "Hadi yürüyüşe çıkalım. Hava çok güzel." "Eyer çantalarından birinde havlu var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Çıplak yüzmek istersen diye mi?"

Bana sırttı. "Normalde bisikletime bakmam gerektiğinde dizlerimin üzerine koyarım ya da bir yerde yemek için durduğumda oturmak için kullanırım... Ama hey, eğer çıplak kalmayı teklif ediyorsan..."

Ona imalı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

Ses tonu birden değişti. "Bunu yapma Violet. Eğer istediğin buysa, seni kumların üzerinde sert ve hızlı bir şekilde alacağım."

Niyetim bu değildi, ama Nyah'ın ortadan kaybolması, Toby'nin ölümü, bizi çevreleyen sürekli tehlike, hepsi çok karanlık ve ağırdı. Bunu unutmak ve anı yaşamak için her fırsatı iki eliyle yakalamak ve mümkün olduğunca uzun süre yakınında tutmak gerekiyordu.

Onun heybesinde havluyu buldum, parmaklarım onun dövme setine dokundu. "İşini eve getirmişsin."

Bakışları beni yoğun bir şekilde yutuyordu ama sonra elimdeki çantaya kayd. "Yarın izinliyim, biraz daha pratik yapmak istedim."

Yüzümü buruşturdum. "Ama beni Nyah'ı aramak için şehre götürürsen, zamanın olmaz."

"Önemli değil. Daha sonra pratik yapabilirim."

Kiti ona doğru ittim. "Ya da haftalardır senden istediğim şeyi yapabilirsin. O şey pille çalışıyor, değil mi?"

Bana bakarak, parmaklarını dövme makinesine doladı. "Plajda amını dövme yapmayacağım, Violet."

Omuzlarımı silktim. "Peki, senin kaybın." Havluyu aldım ve aydınlatılmış otoparkın ötesindeki gölgeli karanlığa doğru yürüdüm. Çok uzağa gitmeden beni yakaladı.

Dövme tabancasını da yanında getirdiğini fark etmedim değil.

Ağzımın köşesi hafifçe yukarı kalktı ama hiçbir şey söylemedim.

Ama o bunu kaçırmadı. Kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekti, sanki plaj insanlarla doluydu ve kimsenin duymasını istemiyordu, oysa etrafta kimse yoktu. "Park yerini artık göremez hale geldiğimizde, tüm kıyafetlerini çıkaracaksın, Violet."

Sıcaklık içimi kapladı ve buraya gelirkenki yolculuktan dolayı zaten biraz heyecanlı olan vücuduma hoş şeyler yaptı. "Öyle mi?"

Kıçımı avuçladı ve sıktı. "Yaramazlık yapıyorsun. Evet de, baba."

Tanrım. Hiçbir zaman böyle bir şey karşısında dizlerimin titremeyeceğini düşünen bir kız olmamıştım, ama Levi bunu söylediğinde, dizlerimin titrediğinden emindim.

Yürümeyi bıraktım. Çok ciddiymdim, nefessiz kalmıştım ve tahrik olmuşum. "Evet, babacığım" diye fısıldadım.

O inleyerek, sert kapaklı çantayı kuma düşürdü. "Bu kadar yeter."

İçimde heyecan uyandı, hayatımızdaki tüm korkunç düşünceleri uzaklaştırdı ve sadece iyi olanlara yer bıraktı. Buna. Erkeğimin tadını çıkarmaya, onun bakışlarının beni yutmasına, yeşil gözlerinin derinliklerinde saklı vaatlere yaşamaya.

Yavaşça kıyafetlerimi çıkardım. Ayakkabılarımı. Üstümü. Taytımı.

Yardım etmeyi teklif etmedi. Sadece giysilerimi tek tek kuma bırakmamı izledi, bakışlarımız kilitlendi, ikimiz de yanıyorduk.

Karanlıkta havluyu serdi, ama yaptığımız şeyi görebilecek kadar ay ışığı vardı. Ay ışığı suda parıldayarak onu ıslıl ıslıl yapıyordu. Cildime hafif bir esinti esti, ama sıcaklığı uzaklaştırmaya yetmedi.

Arkamdan uzanıp sütyenimin kopçalarını açtım ve göğüslerimi serbest bıraktım.

"Birinin seni görmesinden mi korkuyorsun?" Sesi çakıl taşları gibiydi.

Kafamı salladım. "Hayır."

"İyi. Çünkü senin her santimini görmek istiyorum Violet.

Külotunu çıkar."

Islaklık, ipeksi ve kaygan bir şekilde içimde birikti. Parmaklarımı kalçalarımın iki yanındaki lastiğe soktum ve selülitlerle dolu olduğunu umursamadan, kalçalarımın üzerinden aşağı doğru çektim.

Bir erkek Levi'nin şu anda bana baktığı gibi baktığında, kendini dünyanın en güzel kadını dışında başka bir şey gibi hissetmek imkansızdı.

Onun istediği hiçbir şeyi reddetmek de imkansızdı.

"Dizlerinin üzerine ök."

Dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı. Havluya diz çöktüm, dizlerim hala sıcak günün belirsiz izlerini taşıyan yumuşak kuma gömüldü.

Gözleri benimkilere kilitlendi; düğmesini ve fermuarını açtı. Kot pantolonunu, penisini serbest bırakacak kadar aşağı çekti.

"O küstah ağzınla beni sik."

Bana hiç böyle konuşmamıştı, ama içimdeki bir şey, Whip ve X ile olan ilişkilerimden bildiğim bir şey, bunun itaatkarlığını sevdiğimi biliyordu.

Bir elimle penisinin tabanını kavradım, diğer elimle bacaklarının arasına girip testislerini kavradım. Ağzım penisinin başını buldu ve ucunu yaladım, tadına baktım.

"Ağzında olmak istiyorum, Violet." Parmakları başımın arkasına battı ve beni kendine çekti, penisini dudaklarımdan ötesine daha derine soktu.

Dilimin üzerinde kaydı, sonra tekrar geri geldi, içeri girip çıktı. Kafamı sıkıca tuttu, bana yol gösterdi, ama asla, en ufak bir rahatsızlık belirtisi gösterdiğim anda beni bırakmayacakmış gibi hissettirecek şekilde değil.

Nefes almama izin verdi. İhtiyacım olursa çekilmeme izin verdi. Her seferinde isteyerek ona geri dönmeme izin verdi.

Parmakları saçlarımı kavradığında ve kafa derim zevkten karıncalandığında, çıkardığım inilti korkudan değil, zevkten geliyordu.

Kontrolü ona bıraktım çünkü bu ikimizi de tahrik ediyordu.

Çünkü ona bedenimi emanet ettim. Hayatımı emanet ettim.

Kalbime.

Onu çok seviyordum. Tatlı ve şefkatli yanından, şu anki dominant ve güçlü yanına kadar her yönünü seviyordum.

Onu içimde istiyordum.

Onu daha sert emdim, onu memnun etmek istedim, benim onu istediğim kadar onun da beni istemesini istedim.

İhtiyacını ifade eden homurtusu, istediğini gösterdi. "Sırt üstü yat, Violet."

Ben uzandım, o da peşimden uzandı ve bacaklarımı ayırarak topuklarımın kuma gömülmesini sağladı. Ceketini tuttum, derisinin pürüzsüz soğukluğunu değil, teninin sıcaklığını hissetmek istiyordum.

O ceketini çıkardı ve ben de tişörtünü başından çekip çıkardım, o da tişörtünü kuma attı ve üstüme uzandı.

Tanrım, ağırlığı çok iyi geliyordu. Ağırlığının çoğunu dizlerinde ve her iki yanımdaki güçlü kollarında tutuyordu, ama o kadar ağırdı ki beynim baştan çıkarıcı sözler fısıldıyordu, burada onunla güvende olduğumu, kollarında sarılıp dünyadan korunduğumu söylüyordu.

İçimdeki penisi çok ihtiyacım vardı. Bir görevi olan bir adam gibi içeri girdi, beni gerdi, doldurdu, içimde yeni bir zevk uyandırdı.

İnledi, ağzı boynumdan kulağıma doğru kaydı. "Bebeğimi senin içinde istiyorum, Violet."

Onun gözlerindeki dürüstlüğü ve saf yoğunluğu izledim.

O hiç gerçek bir aileye sahip olmamıştı. Ben de öyle.

"Ben de istiyorum" diye fısıldadığımda, neredeyse onun kadar şaşırdım.

Onun homurtusu sahipleniciydi. Derin bir ihtiyaçtan kaynaklanıyordu. Pozisyonlarımızı değiştirdi, o sırt üstü yattı, ben onun karşısına oturdum, penisi içime derinlemesine girmişti.

Karanlıkta el yordamıyla bir şeyler aradı. Dövme setinin kapağının açılma sesi duyuldu. Sonra onu elime tutuşturdu.

Ona baktım. "Ne..."

Onu çalıştırdı, elektronik vızıltı arkamdaki suyun sesiyle karışıyordu. Onu aşağı çekerek cildine değdirdi.

İçgüdüsel olarak elimi geri çektim, ama o tekrar yaptı, makinenin ucunu göğsüne doğru yönlendirdi. "Ben sana bir bebek yaparken, sen de bana izini bırak, Violet."

Sıcaklık beni sarstı. İçgüdüsel olarak kalçalarımı salladım, ikimiz için de sürtünmeyi kovaladım.

O inledi. "Duymak istediğim şeyi söyle."

"Evet, baba."

Kalçalarını yukarı doğru sertçe itti ve ben de silahın üzerine bastırdım. Ne çizdiğimi bilmiyordum. Zaten kalbinin üzerinde benim adım ve çiçekler

kalbinin üzerindeydi, benim üzerine karalamalar yapıp ortalığı kirletmeme gerek yoktu.

Elimin titremesini engellemeye çalıştım, ama o bana bu kadar sert girerken bu imkansızdı. Zevke kapıldım, o yukarı doğru ittiğinde ona bastırıyordum, ikimiz ortada buluşup birbirimize çarpıyorduk.

Derisinde sadece birkaç çizgi varken, dövme tabancası parmaklarımdan düştü. Başımı eğip sırtımı kavisleyerek, onun penisinin içimdeki o noktaya tam olarak değeceği pozisyona gelebilmek için iki elimle göğsüne tutunmam gerekiyordu.

İnledim, meme uçlarım gerginleşmiş ve dokunulmak için can atıyordu. O, ellerimden birini meme uçlarıma götürdü ve birlikte bir avuç dolusu aldık. Diğer eli klitorisimi buldu ve ben, onun elini durdurmamak için kendi elimi onun elinin üzerine koydum.

Ay ışığında üzerime çöken orgazm nefesimi kesti. Ciğerlerim sıkıştı ve nefes nefese kaldım. Zevk içimde patladı, önce hafif ve derin bir şekilde başladı ama sonra kanımda ve cildimde havai fişekler gibi yayıldı. Onun etrafında titredim, bana verdiği orgazmın tamamen kontrolündeki iç kaslarımla onu sıkıca sıktım.

İnlemelerimiz gece esintisinde karışarak dalgaların çarpışmasıyla uzaklara taşındı. Kendimi onun üzerine bıraktım, onu sertçe öptüm, dudaklarına nefesimi üfledim, onun vücuduyla kendimi kontrol etmeye çalıştım.

O homurdandı ve pozisyonlarımızı tekrar değiştirdi, beni havluya, kumda yatarken yaptığından çok daha dikkatli bir şekilde yatırdı. Dizlerinin üzerine çökerek, kalçalarımı onun uyluklarına yaslayana kadar kaldırdı, bacaklarım onun etrafında genişçe açılmış, kalçalarım gökyüzüne doğru eğilmişti.

Hâlâ içimde çok sertti. Ben boşalmıştım ama o boşalmamıştı.

Dövme tabancasına uzandı ve onu birleştığımız yere götürdüğünde nefesim kesildi. Sol eli yine klitorisimi buldu ve yavaşça ovuşturdu, yarısı en hassas bölgelerime vibratör gibi titreşim uyguluyordu.

"Hala amına dövme yaptırmak istiyor musun, Violet?"

Tanrım. Çok istiyordum. Bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama haftalardır tek düşündüğüm şey buydu. Bu konuda bir şeyler çok

O kadar samimi ve ateşliydi ki, her düşündüğümde, eğer biri el altında olmasaydı, vibratörümü çıkarmak zorunda kalırdım. Başımı salladım.

"Ne duymak istiyorum?"

"Evet, baba."

Parmakları hızını biraz artırdı, zaten hassas olan klitorisimi yuvarlayarak, zaten iyi sikilmiş sistemime yeni zevk dalgaları gönderdi.

"Kıpırdama."

Çıkarmaya çalışmadı.

Aman Tanrım. Hala içimdeyken bana dövme yapacaktı.

Soğuk bir şeyin dokunuşu hissettim. Tahminimce dezenfektan mendil. Zıpladım ama o üzerime sertçe eğildi ve ön koluyla uyluğumu sıkıştırdı.

"Kıpırdama dedim." "Evet, baba."

O, bu kendiliğinden gelen cevabı onaylar gibi homurdandı.

İğnenin ilk dokunuşu beni şok etti, küçük bir acı hissettim. Ama aynı anda klitorisimi okşadı ve bu acı tamamen geçti. İğneyi vücudumda gezdirdi, konsantrasyonu bir an olsun birleştığımız yerin yanından kaymadı.

Gözlerimi kapattım, acı ve zevkin karışımıyla nefes nefese kaldım. Onun hareket etmesini istedim. O sürtünmeyi istedim. İçimde olmasını istedim, ama hareketsiz kalması beni çıldırtıyordu.

Sert ve hızlı olmasını istiyordum, ama daha çok onun adının üzerimde olmasını istiyordum.

Bu çılgınca ve pervasızcaydı. Kafamın arkasında bir ses, bir erkeğin adını vücudunun herhangi bir yerine dövme yaptırmanın aptalca bir fikir olduğunu söylüyordu.

Ama bu adam farklıydı. Bu adam, kalbime çoktan damgasını vurmuş biriydi. Vücudumda onun adının olması, doğal bir sonraki adım gibi geliyordu.

Onu sıkıca kavradım, amım kendi kendine titriyordu, başka bir orgazmdan değil, belki de ilk orgazmın artçı sarsıntılarından.

Levi'nin bakışları benimkilere kaydı. "Lanet olsun, beni öldüreceksin." "Bunu kasten yapmıyorum!"

Başını geriye attı ve inledi, pes etti ve bana biraz daha girdi, gerginliği biraz olsun hafifletti, ama bu sadece bir saniye sürdü, sonra yaptığı işe bakıp ismini bitirdi.

Ceketine uzandı, telefonunu çıkardı ve onu içimdeki penisine, onun etrafında gerilen amıma ve bir tarafına yaptığı yepyeni dövmeyle odaklandı.

Flaş ikimizi de kör etti. Hızla gözlerimi kırptım, ama kirpiklerimin arasından ve gözlerimin önünde dans eden parlak beyaz noktaların arasından onu gördüm.

Bana sertçe çarptı, kasık kemiği yeni dövmeyle çarptı, acı zevkle karışıyordu. Başparmağı klitorisimden hiç ayrılmadı ve sert ve hızlı bir şekilde içime girdi, beni tekrar doruğa ulaştırdı.

"Sana istediğini verdim." Sesi alçak, derin ve hırıltılıydı.

O kadar seksiydiki, o anda ölebilir ve cennete gidebilirdim.

"Şimdi bana istediğimi ver. Benim için boşal, Violet."

Ne yapmam gerektiğini söylemesini seviyordum, içimde uyandırdığı tepkiyi seviyordum. Hayatım pahasına zar zor dayanıyordum, bu yüzden kuma uzanıp kendimi bırakmak, şimdiye kadar söylediğim en kolay "Evet!" oldu.

O da aynı şekilde sertçe boşaldı, penisi içimde titriyordu, yeni dövme yaptırmış amım onu sıkıca kavradı, gevşedi, sonra tekrar aynı şeyi yaptı. İkimiz de kumla kaplı, zevkten güçsüz ve tamamen bitkin düşene kadar onun altında kıvrandım.

Çekildi ve yanıma uzandı, ikimiz de terli ve sıcaktık, esinti yapışkan cildimize hoş bir rahatlama sağladı.

Bir koluyla kendini destekledi. "Nasıl hissediyorsun?" "Biraz ağrıyor," diye itiraf ettim. "Ama hiç pişman değilim."

"Henüz görmedin bile."

"Görmeme gerek yok. Sen yaptın. Mükemmel olduğunu biliyorum."

"Ay ışığında dövme yapan bir çırağa çok güveniyorsun."

Onun dudaklarını öptüm. "*Sana* çok güveniyorum."

Dudaklarını benim dudaklarımın üzerinde gezdirdi, sonra ceketinin üstünde duran telefonunu aradı. Çektiği fotoğrafı açtı.

"İşte. Bak."

Yakın çekim fotoğraf, vücuduma yeni bir sıcaklık dalgası gönderdi. Kızlığım onun etrafında gerildi.

Mektuplarında aşık olduğum, mükemmel olmayan el yazısıyla yazılmış adı.

Gözlerimin arkasında yaşlar birikti. El yazısı benim için bir anlam ifade ediyordu. Beni sahiplenme şekli de öyle.

Telefonu geri aldı ve parmakları ekranın üzerinde uçtu. Omzunun üzerinden, Whip ve X ile yaptığı mesajlaşmayı açtığını gördüm.

LEVİ:

Yarın için planlarda değişiklik var. Violet gelemeyecek. Minibüsle ya da Whip'in arabasıyla gitmek zorundayız.

Whip'in cevabı neredeyse anında geldi.

WHİP:

Ne? Neden binemiyor? Yaralandı mı?

Levi kötücül bir şekilde sırtıttı ve fotoğrafa mesaj ekledi. Nefesim kesildi.

Bana bir bakış attı. "Gönderme demen gerek, göndermeyeceğim."

Hayır demeliydim. Ona silmesini söylemeliydim. Ya da en azından bunun sadece ikimizin arasında kalması gereken özel bir şey olduğunu söylemeliydim.

Ama hiçbir şey söylemedim.

Çünkü X ve Whip'in o fotoğrafı göreceği düşüncesi beni daha da tahrik ediyordu.

Gönder düğmesine bastı ve tek bir resimle önümüzdeki birkaç hafta boyunca neden bisiklete binmekten rahatsız olacağımı açıkladı.

Sonra beni tekrar becerdi, bu sırada telefonu, eve döndüğümüzde Levi'nin eklemesini istediğim iki adamdan gelen mesajlarla dolup taşıyordu.

Harold, koltukların arasına sıkışmış taşıma çantasından, sanki onu oraya zorla sokarak atalarını kişisel olarak aşağılamışım gibi bağıırıyordu. Kollarım yeni çiziklerle kaplıydı ve kapüşonlu sweatshirtimin iplerinden biri bu mücadelede kopmuştu.

Taşıma çantasına işemişti.

Sonuç olarak, oldukça iyi gidiyor gibiydik. Belki de arkadaş olmaya doğru yol alıyorduk.

Harold'ın kedicik hapishanesinden, sanki aklımı okuyormuş gibi çıkardığı tıslama, aksini söylüyor gibiydi.

Ağdan onun yeşil gözlerine baktım. "Ben de seni seviyorum ve her zaman seveceğim."

"O kedi, gözlerini yemek için ölmeni istiyor," dedi Whip ön koltuktan.

Yumuşak kedi taşıma çantasının kenarlarını sıkıştırarak Harold'un kulaklarını tıkadım. "Ona fikir vermeyi keser misin? Bu sabah bana 'öl' diye tısladığından eminim."

Whip kıkırdadı; bakışları önümüzdeki uzun ve sıkıcı otoyola odaklanmıştı. Harold'ın taşıma çantasını yere indirdim, belki uykuya dalar ve beni öldürme planlarını yapmayı bırakır diye umuyordum, ve dikkatimi yanımda getirdiğim diğer çantaya çevirdim. "Gözlerden bahsetmişken, yol yolculuğu oyunu I Spy oynama zamanı geldi mi? Atıştırmalıklarım da var. Levi için Pringles, Whip için Twizzlers ve Violet için Cheetos."

Violet paketini parmaklarımdan aldı. "Teşekkürler."

"Onlar senin dövmeli vajinanı daha iyi hissettirmeyecekler." Çantayı karıştırdım. "Ama bunun için sana bir buz torbası da aldım."

O güldü. "Şey, teşekkürler? Ama açıkçası, çok küçük. O kadar da acıtmıyor."

"Dövmeden mi bahsediyorsun, yoksa Levi'nin penisini mi?"

Arka koltuktan bana arkasını dönmeden orta parmağını gösterdi.

Onlara getirdiğim tüm atıştırmalıkları dağıttıktan sonra, ellerimi çırpıtm. "Tamam, ben görüyorum..."

Whip inledi. "Bunu yapmak zorunda mıyız?"

"Yoksa 99 şişe şarkısını söylememi mi tercih edersin?"

O ve ben daha önce bir kez yol gezisi yapmıştık, Fang ve diğer Slayer'lara yardım ederek Rebel'in küçük kız kardeşini, ebeveynlerinin onu yetiştirdiği tarikattan kurtarmıştık. Hâlâ bu şarkıyı en iyi seslendirdiğim performanslardan biri olduğunu düşünüyordum. Whip ise buna şiddetle karşı çıkmıştı.

"Hayır! O şarkı dışında her şey olur." Whip direksiyonu daha sıkı kavradı.

"O zaman çalacak mısınız?"

Derin bir nefes aldı. "Mecbur kalırsam." "Harika! Violet ilk başlayabilir."

Cheeto'yu çiğneyip yuttuktan sonra cevap verdi. "Küçük gözümle görüyorum... S ile başlayan bir şey."

"Sadness," dedim hemen, Levi'yi işaret ederek.

"Kapa çenenin," diye mırıldandı Levi. "Ben üzgün değilim."

"Üzgünüm, ama huysuz S ile başlamıyor." Whip bir teklifte bulundu.

"Güneş?"

"Hayır." Violet ağzına bir Cheeto daha attı.

"Sperm," dedim. "Çünkü Levi's muhtemelen hala içinde."

Violet arkasını döndü ve bana top haline getirilmiş bir peçete fırlattı. "O bir sokak tabelasıydı, ama herkese bu görüntüyü verdiği için teşekkürler."

Koltuğun üzerinde zıpladım. "Ooh! Çift S! Bunun için iki puan alıyorsun, biliyorsun. Sırada kim var?"

"Sen," dediler üçü bir ağızdan.

"Harika! Küçük gözümle görüyorum, B ile başlayan bir şey." Whip pencereden dışarı baktı. "Köprü?"

"Toplar. Özellikle seninkiler, Levi Violet'in amını işlevsiz hale getirdiğinden beri trajik bir şekilde dolu olanlar."

Whip arka aynadan bana baktı. "Bu arabada bana bu konuda yardımcı olabilecek başkaları da var."

Ağzım açık kaldı ve Harold'ın taşıma çantasını kaptım. "Kedimi kirletmeyeceksin, Whip! Fıstık ezmesini çıkarıp testislerini kaplayarak kedimin yalamasını sağlamayı aklından bile geçirme."

Herkes bana bakakaldı.

Violet boğuk bir sesle cevap verdi. "Levi'yi kastetti."

"Ohhhh." Gülümsedim ve Harold'ın taşıma çantasını geri koydum. "Bu daha mantıklı. İkinizin popo arkadaşı olduğunuzu unutmuşum." Levi'ye bir bakış attım. "Whip'i böyle mi yakaladın? Testislerine fıstık ezmesi sürdün mü?"

"X, gerçekten beyin hasarın olup olmadığını bilmem gerek. Çünkü bu gerçekten çok şeyi açıklıyor."

Levi'ye gülümsedim. "Küçük gözümle görüyorum, D ile başlayan bir şey."

Levi içini çekip "Dashboard" dedi, aynı anda Violet de "Baba" dedi.

Şimdi de onun bakışlara maruz kalma sırası gelmişti. Yanakları pembeleşti.

"Kime baba diyorsun?" diye sordum, bakışlarım Whip ve Levi arasında gidip geliyordu. "Whip, değil mi? Gri saçlı olan?"

Levi rahatsız bir şekilde boğazını temizledi.

Bakışlarım ona çevrildi. "Aman Tanrım, sensin! Onu spermle doldurdun, vajinasına adını dövme yaptırdın ve sonra sana baba demesini sağladın!"

Levi inledi ve bu ana kadar yaptığı tüm hayat seçimlerinden pişmanlık duyuyormuş gibi yüzünü elleriyle ovuşturdu.

Violet ciyakladı, "Öyle değildi!"

Öne doğru eğildim, gözlerimi kocaman açtım. "*Aynen* öyleydi! Gözümün önüne *geliyor*, Vi. Kıçının arasına kum girmiş, Levi homurdanıyor, ay ışığı yeni dövme yaptırmış kızlık organına yansıyor, o da fısıldıyor..."

"X!" diye bağırdı Levi.

Ama ben, kendim söylemiş olsam da, taklidim tam isabetli olduğu için şimdi kahkahalar atıyordum. "Söyle, Violet. Dövme sanatçın ve baban kim?"

Whip, ön koltukta ikiye katlanarak, düpedüz hırıltılı nefes alıyordu.

"Daha var mı?" diye şikayet etti Levi.

Kendi kendime kıkırdadım. "Bunun için bolca vaktimiz var,
babacığım. Pringles'ını ye."

WHIP

Yolda ne kadar süredir olduğumuzu unutmuştum, ama beş tur daha I Spy oynamaya, acı verici bir araba karaoke seansına ve X'in Violet'in saçını örmesine yetecek kadar uzun bir süreydi.

Violet, başını omzuna yaslayarak uykuya daldıktan sonra X ancak susmuştu. Görünüşe göre, onu uyandırmaktan korktuğu için konuşmayı bırakmıştı.

Arka aynadan onları izledim, Violet, başımıza gelebilecek felakete rağmen dudaklarında hafif bir gülümsemeyle uyuyordu, ama uçümüzün arasında güvende olduğunu biliyordu.

X, hayatında ilk kez, onun varlığıyla aynı derecede sakinleşmiş görünüyordu. Parmakları kızın uyluğuna yayılmış, sessizce oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu.

Bir kolumu orta konsola koymuş, diğerimle direksiyonu kullanıyordum.

Levi de kolunu ortada dinlendiriyordu, yolun her tümseğinde küçük parmaklarımız birbirine değiyordu.

Parmağımı onun parmağına dolamak istedim. Elini tutmak istedim. Ama kendimi hareket ettiremedim.

Onu öpmüştüm. Penisini emmiştim. Onu içime almıştım. Peki neden parmağımı onun parmağına dolayamadım? Neden bu, diğer her şeyden çok daha zordu?

"İyi misin?" diye Levi sessizce sordu.

Ona baktım. "Evet, iyiyim." "Biraz ben sürsem mi?"

Kafamı salladım. "İyiyim." Yutkundum. "Az önce söylediklerim için özür dilerim."

Kaşlarını çattı. "Ne dedin?"

Omuz silktim. "Bilirsin, benim... ihtiyaçlarımı karşılayacak başka birini bulmakla ilgili."

Levi'nin yüzünde anlayış belirdi. "Oh. O mu? Sorun değil."

"Küstahça bir davranıştı. Biz bir ilişki içinde değiliz..."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz küfür etmek istedim. Ne halt ediyordum ben? Onu sanki sınıyormuşum gibi hissettim, benimle aynı fikirde olmaması için.

Bu da kendi duygularımı incitmenin en garantili yoluydu.

Levi'nin boynunda kızarıklık belirdi. "Evet, haklısın. Tabii ki. Bunu büyütüp herkese bizim işimizi anlatmaya gerek yok."

Elini çekti ve pencereden dışarı bakmaya başladı, açıkça bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyordu.

Elimi tekrar direksiyona koydum, on parmağımla sıkıca kavradım ve bir şey söylediğim için kendime lanet ettim. Levi'nin, Violet'in varlığında ya da yokluğunda, kapalı kapılar ardında yaptığımız şeyi herkesin önünde itiraf etmesine gerek yoktu. O haklıydı, bu kimseyi ilgilendirmezdi.

Seksin sadece seks olduğunu herkesten daha iyi biliyordum. Arkasında bir anlam olması gerekmiyordu. Orta konsolda el ele tutuşulan türden bir ilişki olması gerekmiyordu.

Levi seksiydi. Sikim onu seviyordu. Bundan daha karmaşık olması gerekmiyordu.

O zaman neden bu kadar incinmiş ve hayal kırıklığına uğramış hissediyordum?

GPS bize söylemeden önce doğru yeri bulduğumuzu biliyordum.

Ev çok büyüktü; geniş, beyaz ve simetrik, siyah pencere çerçeveleri ve muhtemelen Levi'nin bisikletinden daha ağır bir n kapısı vardı. Bej renkli tulum giymiş bir bahçıvan, muhtemelen benim evimin tamamından daha pahalı olan ve davetsiz misafirleri dışarıda tutan heybetli kapının dışında gl çalılarını buduyordu.

Tıpkı arabadan pencereden dışarı bakan dördümüz gibi.

"Vay canına," diye mırıldandı X. "Nyah'ı bulmaya mı geldik, yoksa evlatlık olmak için mi başvurmaya? Burası çok büyük."

Dax kendisi sürmeye karar vermişti, diğer tek seçenek X ve Violet'in arasındaki arka koltukta oturmaktı. O bizim yanımızda durduğunda camımı indirdim.

Konuşabilmemiz için yolcu tarafındaki camını indirdi. "Burası mı?"

Başımı salladım. "X'in kardeşi bulunduğu kayıtlara göre, bu onların bilinen son adresi."

Dax başını salladı, koyu kahverengi gözlerinde kararlılık vardı. "Hadi gidelim o zaman."

Elimi kaldırdım. "Önce biz gidelim, tamam mı? Sen arkamızdan gel."

Tartışmak istiyor gibi görünüyordu ama sonunda, pencerenin kenarından görebileceği kadar silahımı kaldırdığımda kısa bir baş sallama ile kabul etti.

Biz silahlıydık. O değildi. Bir mafya ailesinin evine girip, tek kızlarını kaçırdıkları için onları suçlamak muhtemelen iyi sonuçlanmayacaktı.

Arabayı garaj yoluna çektim ve taş sütundaki interkom zili çaldım.

Levi, tepesine bakabilmek için başını eğdi. "Video gözetleme. En az iki kamera var. Muhtemelen daha fazlası olduğunu varsaymalıyız."

Başımı salladım ama hiçbir şey söylemedim, çünkü hoparlörlerden kesik kesik, sert bir ses geldi. "Evet?"

"Wyatt DeLeon, Jeremiah veya Constance Matish ile görüşmek istiyorum."

"Lütfen!" X arka koltuktan seslendi. "Gerçekten, Whip, hiç terbiye bilmiyorsun."

Ona bir bakış attım.

"O arabada birden fazla kişi var," diye cevap geldi.

Dudaklarımı sıkıca kapattım, ama bu oldukça makul bir açıklamaydı. "Levi Griffin, Violet Garrison ve..." X'e doğru döndüm. "Gerçek adın ne ki?"

X gözlerini devirdi ve benim için konuşan kişiye cevap verdi. "Knox Hawthorne."

Levi kaşlarını kaldırdı. "Knox'a benzemiyorsun." "Neye benziyorum o zaman?"

Omuz silkti. "Peter?"

X'in ağzı açık kaldı. "Peter? Pan gibi mi? Bu çok aşağılayıcı." Levi onun egosunu ölümcül bir şekilde yaralamış gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ben olsam Greg derdim," diye araya girdim, sadece yaraya tuz basmak için.

X bana kötü bir bakış attı. "Neden ikiniz de bana yaşlı adam isimleri veriyorsunuz? Knox ismini gayet iyi taşıyabilirim! Değil mi, Omelet?"

O, bizim yaptığımızdan çok daha nazik davrandı. "Ben Omelet ismini taşıyabiliyorsam, sen de Knox ismini taşıyabilirsin."

En azından Violet'in isminin ona yakıştığını düşünmesinden memnun görünüyordu.

Levi'nin sırtışından onun da öyle olduğunu anlayabiliyordum. Levi'nin sırtışından onun da dalga geçtiğini anlayabiliyordum.

Güvenlik görevlisi sonunda bize geri döndü. "Randevunuz yok."

"Hayır, yok."

"Şu anda ziyaretçi kabul etmiyorlar."

Mmm. Elbette kabul etmiyorlardı. "Önemli bir konu. Kızları hakkında. Kayıp."

"Bay ve Bayan Matish bunun farkındalar. Bayan Matish bir süre önce şehirden ayrıldı."

Violet camını indirdi. "Şehri terk etmesinden bahsetmiyoruz. Biz onun arkadaşlarıyız. İki gün önce kayboldu. İşe gelmedi. O zamandan beri kimse onu görmedi."

Uzun bir sessizlik oldu. "Randevu almanız gerekecek." Violet koltuğuna geri yaslandı. "Boş ver. Bizi içeri almıyorlar. Hadi gidelim. Buraya gelmek zaten aptalca bir fikirdi. Nyah bu insanlardan nefret ediyor."

Ama hepimiz bunun o kadar basit olmadığını biliyorduk. Nyah'ın ailesiyle konuşmamız gerekiyordu. Ya onu onlar kaçırmıştı ya da kimin kaçırdığını biliyorlardı.

Nyah'ın bu insanlardan kaçtığını biliyordum, ama içgüdülerim, onu kaçıranlar onlarsa şu anda çok daha iyi durumda olduğunu söylüyordu.

Çünkü diğer seçenek, haftalardır bizimle uğraşan o sapık herifti. Ve eğer onu o kaçırdıysa...

Violet'in başka bir arkadaşının da kendi kanında ölü bulunmasını düşünmek istemiyordum.

Violet'in parmakları titriyordu ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Bu yüzden buradaydık, bu yüzden Nyah'ın nefret ettiği insanlara gitmeye razıydık.

Onun hala hayatta olduğuna dair tek umudumuz buydu.

Kırk sekiz saattir kayıptı. Eğer o onu ele geçirmişse, muhtemelen çoktan ölmüştü.

Ama garaj yolunda oturarak hiçbir yere varamazdık. "Başka bir yol bulacağız," diye Violet'e güvence verdim.

O başını salladı ama bana gerçekten inandığını sanmıyordum. Onun umutlu olması gerekiyordu.

Sadece nereden bulacağımı bilmiyordum. Arabayı yavaşça geri çektim ve caddenin karşısına park etmiş olan Dax'a bunun işe yaramayacağını işaret ettim. Onu duyamıyordum ama elinin topuğuyla direksiyona vurması ve ağzından çıkan küfürlü sözlerden hayal kırıklığı açıkça belliydi.

Bir saniye sonra Levi'nin telefonu çaldı ve o da mırıldanarak konuşup telefonu kapattı. "Dax yeni dövme yaptırabileceği bir yer bulacak. Aptalca bir şey yapmadan önce rahatlaması lazım."

Onun ters yönde uzaklaşmasını izledim. "Sarhoş olmaktan daha sağlıklı, sanırım."

Levi başını salladı. "Ne yapacağımıza karar verdikten sonra, birkaç saat sonra onu kontrol edeceğim."

X ön koltukların arasına eğildi. "Bu arada, biz ne ne yapıyoruz?"

"Düşünüyoruz," diye karşılık verdim.

Bir an parmaklarıyla masayı tıklattı. "Tamam, bu sıkıcı. Sırada ne var?"

"X," diye uyardı Levi.

X gözlerini devirdi ve arkasına yaslandı. "Peki. Tanrım, umarım sizin yaşıncıza geldiğimde ikiniz kadar sıkıcı olmam. Yoksa bunun sebebi artık yaşlı bir evli çift olmanız mı?"

"Biz evli değiliz," dedi Levi dişlerini sıkarak.

"Ve biz bir çift değiliz, değil mi Levi?" Pasif-agresif bu cümle, ne dediğimi gerçekten düşünmeden ağızımdan çıkmıştı. Violet'in endişeli bakışlarının sırtımda olduğunu hissedebiliyordum ve başka bir şey söylemeden önce dudağımı ısırdım.

Arkamda bir korna çaldı ve ben de dikiz aynasına baktım. "Siktiğimin sabırsız şehir pislikleri." Camı indirdim ve elimi dışarı çıkardım, adama yol vermesini işaret ettim. "O kadar acelen varsa geç lan."

Sıradan beyaz minibüs bizi geçmek için hiçbir hareket yapmadı. Sadece tekrar korna çaldı, bu sefer yanıp sönen ışıklar da eşlik etti.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Levi silahını çıkarıp kontrol etti, sonra yolcu tarafındaki aynadan minibüse baktı. İlişkimizin ne olduğu ya da ne olmadığı konusundaki tüm konuşmalar anında unutuldu.

"Uh, ne oluyor?" Violet'in sesinde endişe belirmeye başladı.

X, bacağına hafifçe vurdu ve ayak bileğine bağladığı bıçağı çıkarmak için eğildi. "Hiçbir şey, benim harika bayanım."

Violet onun elini itti. "O zaman neden birdenbire hepinizin silahı var?"

Onu korkutmak istemedim, ama artık onu karanlıkta bırakmayacaktım. "Bize korna çalan o minibüs, o gece uçurumun üzerinde gördüğün minibüse çok benziyor."

"Ve o gece, sen ve Nyah bizi takip ettikten sonra birisi arabanın camına tuğla attığında da aynı şey oldu," diye ekledi Levi.

Arka koltuğa dönüp arka camdan dışarı baktıktan sonra tekrar yerine oturdu. "Bana bir silah verin."

"Hayır," diye üçümüz birden söyledik.

Kulaklarından çıkan buharın ısınısını neredeyse hissedebiliyordum.

"Eğer arkadaki o pislik Toby'yi öldüren ve muhtemelen Nyah'ı da kaçıran adamsa, burada oturup saçımı taramayacağım. Biri bana bir silah versin!"

Sesinde o kadar büyük bir öfke vardı ki, ben de anında ona öfkemi aktardım.

Arka aynada, küçük patlamasının işe yarayacağını beklemiyormuş gibi bana göz kırptı. Ama sonra "Teşekkürler" dedi.

Ben başımı salladım. "Torpido gözünde yedek var, Levi."

O, torpido gözüne uzandı ve yedek silahı buldu, benim için kontrol etti ve sonra bana uzattı.

Bir elimle silahı kavradım, diğer elimle direksiyonu çevirerek trafiğin daha az olduğu bir yan sokağa saptım. Arkamızdaki adamın gerçekten bizi takip edip etmediğini, yoksa sadece beceriksiz bir sürücü olup olmadığını iki kez kontrol etmem gerekiyordu.

Omzumun üzerinden arkaya doğru baktım. Minibüs de döndü.

Frene bastım. "Vi, kapını aç ama dışarı çıkma."

Onun cevap vermesini beklemedim, sadece beni dinleyeceğine güvendim.

Levi ve ben aynı anda kapılarımızı açtık, dışarı kayarak çıktık, silahlarımızı arkamıza doğrulttuk ve Violet ile X'in açtığı kapıları kalkan olarak kullandık.

Minibüs lastiklerin çığlığıyla kayarak durdu.

Direksiyonun başında oturan adam, kendisine doğrultulmuş silahları fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. Çok yavaşça ellerini kaldırdı.

"Bu, Nyah'ın ailesinin evindeki bahçıvan," diye bağırdı Violet arabanın içinden.

Arabanın üstünden Levi'ye baktım.

Omuz silkti, sonra dikkatini minibüsteki adama çevirdi. "Çık dışarı."

Adam gergin bir şekilde başını salladı ve çok yavaşça kapısını açtı. Ani silah seslerine ya da arka kapının açılıp küçük bir haydut ordusunun dışarı akmasına hazırlandım.

Ama bunların hiçbiri olmadı. Bahçıvan, bej renkli tulumuna ve şapkasına işlenmiş logoya dikkat ettiğim için artık kolayca tanınabilirdi, sadece dışarı çıktı ve kapıyı kapattı, ama beni ve Levi'yi ihtiyatla süzdü. "Nyah hakkında soru soruyordunuz. Matish'lerin güvenlik ekibiyle konuştuğunuzu duydum. Sizinle görüşmeyecekler."

"Hadi oradan Sherlock," diye mırıldandım. Ama daha yüksek sesle, "Güvenlik bunu zaten açıkça belirtti. Açık olmayan şey, neden bizi bu kadar

."

"Nyah'ın ailesini nerede bulabileceğini söyleyebilirim."

Kaşlarımı kaldırdım ama silahı indirdim. Bu adam kimseye zarar vermeyecekti. "Neden söyleyeceksin ki?"

Ellerini ceplerine soktu. "Çünkü o benim arkadaşımdı. O en iyisiydi, biliyor musun? Onlar korkunç insanlar."

"O zaman neden onlar için çalışıyorsun?" diye sordu Levi.

Adam omzunu kaldırdı. "Çünkü buradaki diğer işlerden üç kat daha fazla para ödüyorlar. Normalde kafamı eğip çalıların arasına karışmaya çalışırım."

"O zaman neden şimdi kendini tehlikeye atıyorsun?"

"Nyah'a bir şey yapmışlarsa, yardım etmek istiyorum. Kaçtığını söylediğinde sevindim. Ama bir noktada onu geri getireceklerini biliyordum. O da bunu biliyordu."

Violet arabadan indi, bu beni pek memnun etmedi, ama ben bile bu durumun ilk başta düşündüğüm kadar tehlikeli olmadığını kabul edebiliyordum. "Onu kaçırdıklarına dair herhangi bir işaret gördün mü?"

Kafasını salladı. "Ama başka mülkleri de var. İşletmeleri. Onu saklayabilecekleri şehirde yüzlerce yer var." Boğazını temizledi. "En iyisi kardeşiyle konuşmayı denemek. Ailesi gibi değil, o gerçekten onu önemsiyor."

Denemeye değdi. "Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

Adam beni baştan aşağı süzdü. "Eşcinsel barına uygun kıyafetlerin var mı?"

Soyunma odasındaki aynada kendime baktım ve bana bakan kişiyi tanıyamadım. "Hayır. Kesinlikle hayır. Yüzde sıfır."

X perdeyi açtı ve bağırdı. "Kesik kot şortlar bana çok yakışmış. Hey!" Karnımı dürttü. "Bu tişörtle karın kasların görünüyor."

Gömlek demek bile fazla. O kadar kısaydı ki meme uçlarımı zar zor örtüyordu.

X, mağazada mutlu bir şekilde dolaştığı pileli ekose etek bulmuştu. "Omelet! Bu hoşuna gitti mi?" Kıçını salladı. "Oooh, esintiyi hisset! Her gün etek giymeliyim, bu çok hoş!"

Daha önce gördüğüm en kalın topuklu siyah diz üstü çizmeler gördü ve onları almak için eğildi.

Eteğin altından görünen kıçına bakınca yüzümü buruşturdum. "İç çamaşırı, X. Hazır buradayız, lanet iç çamaşırlarından da al."

"Denemeden yargılama. Testislerin de esintiyi sevebilir."

"Testislerim kot pantolonla gayet iyi, teşekkürler." Saçma sapan şortun yıpranmış kenarını çektim. "Ve kesik olanlardan değil."

Whip başka bir soyunma odasından çıktı, deri pantolon kalçalarına ve uyluklarına yapışmış, göğsünü kapatan siyah bir file üst giymişti. X'in o gömleği bana vermemiş olmasına şükretmem gerektiğini düşündüm, yoksa meme uçlarım herkesin gözü önünde kalacaktı.

Kıkırdayarak güldüm. "Gülünç görünüyorsun."

"Sen mi konuşuyorsun? Göbek deliğin güzelmiş."

Adi herif.

Violet, zorlukla gizlediği kahkahasıyla üçümüzü de süzdü. "Hepiniz harika görünüyorsunuz, ama bence güzel bir pantolon ve düğmeli bir gömlek de kabul edilebilir. Bu kadar stereotipe bağlı kalmamız gerektiğinden emin değilim."

X dudaklarını büzdü. "Ama kışım esintiyi seviyor, Violet! Eteği giymeme izin ver."

"Seni mutlu eden her şeyi giyebilirsin." "Ve bana onun altında beni hissedeceğini söyle."

Satış elemanına bir bakış attı, o da kızardı ve gülmesini saklamak için başını çevirdi. Violet araya girdi, parmak uçlarına basarak X'in dudaklarına dudaklarını değdirdi. "Eğer onu giyersen, karanlık bir köşede kesinlikle bundan yararlanacağım."

X onun etrafından eğildi ve kredi kartını satış elemanının masasına vurdu. "Satıldı!"

"Düğmeli bir gömlek alabileceğim bir yer arıyorum," dedi Whip. "Göğüs uçlarımı göstermeyen bir tane."

"Lanet olsun, Nyah'ın kardeşi neden bir restoran ya da çamaşırhane falan işletmiyor? Neden bir gey bar?" Neredeyse sürekli giydiğim yağ lekeli kot pantolon ve kulüp ceketinin dışında başka bir şey giyme fikrinden nefret ediyordum.

Whip bana yorgun bir bakış attı. "Neden bu kadar direniyorsun? Kot pantolonunu giy. Kimse umursamayacak. Yoksa asıl sorunun, eşcinsel barına gitmemiz mi?"

"Bununla bir sorunum yok."

Whip, bunun doğru olmadığına eminmiş gibi bana baktı. Siktir et onu.

Hayatımın yarısından fazlasını Saint View'da bir motosiklet çetesinde geçirdim. İş çıkışı bir şeyler içmek için gidebileceğim çok fazla eşcinsel bar yoktu. War'dan önceki eski başkanımız Army, bu gece gideceğimiz gibi bir yere girmeyi aklımdan bile geçirirsem beni fena halde döverdi.

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda çok gergindim. Sadece Nyah'ın kardeşiyle konuşabilmeyi ve onun kız kardeşinin nerede olduğu hakkında bilgi sahibi olmasını umduğum için değil. Violet'in gerginliğini, bilememenin stresini, Nyah'ın ailesinin bununla hiçbir ilgisi olmadığını

ve Nyah'ın bizi alay eden katilin bir başka kurbanı olduğunu düşünmenin verdiği sürekli korkuyu görebiliyordum.

Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Nyah anne babasından nefret ediyor olabilir ve onlar da suç dünyasının derinliklerinde olabilirlerdi, ama son birkaç haftadır uğraştığımız kadar sapkın değillerdi.

Ama aklımdaki tek şey bu da değildi.

Bir gey kulübüne gidiyordum ve Whip konusunda ne yapmam gerektiğini hiç bilmiyordum.

Saçma sapan kıyafeti çıkardım ve mağazanın diğer ucuna koşarak kapıda ona yetiştim. "Seninle geliyorum, deliksiz gömlek arayacağız."

Violet bize kapıdan çıkmamızı işaret etti. "Sonra yetişiriz. X kahve istiyor."

Whip ona gözlerini kısarak baktı. "Gerçekten kafeine ihtiyacın var mı? Bütün öğleden sonra duvarlardan zıplıyordun."

Gözlerini devirdi. "Hay aksi, kafeinsiz alırım, tamam mı?" Sonra sıırttı. "Bir shot Red Bull ile!"

"Lütfen ona izin verme," dedim Violet'e, X'in mağazanın aynasında twerk yapmasını izlerken, eteği arkada yukarı aşağı sallanıyor, her kalça hareketinde tüm odayı aydınlatıyordu.

Violet gülümsemesini saklayarak kolunu X'in koluna taktı. "Hadi, sana güzel bir bitki çayı ve iç çamaşırı bulalım."

"Tamam, ama sadece G-string giymeyi kabul ediyorum. Kıçım bu kıyafetle çok güzel görünüyor, onu örtmek istemiyorum."

"Korkarım bir canavarı serbest bıraktık," diye mırıldandım Whip'e, butik dükkanların sıralandığı caddeye çıkarken.

"Umalım da dans edebileceği sahne ya da platform olmasın

."

X'in sahnede dans ederken giydiği

"Bu kulüp böyle mi olacak? Erkekler için psikopatlar kulübü mü?"

Whip omuz silkti. "Kadınlar da gidebilir. Ve Psychos'ta olduğu gibi altın kafeslerde tam anlamıyla seks yapacak kimse olacağını sanmıyorum, ama sanırım normalde benzer bir atmosfer var."

Ona yan gözle baktım. "Bu tür kulüplere gittin mi?"

Omuz silkti. "Tabii. Müşterilerle. Hafta sonlarımı geçirmek isteyeceğim yerler değil, ama birkaç kez gittim."

Sormamış olmayı dileyerek başımı çevirdim. Çünkü artık tek düşünebildiğim, bir kulüpte seksi erkeklerle çevrili Whip'ti.

Belki de Psychos'taki gibi hemen orada seks yapmıyorlardı.

Ama yalnız kalabilecekleri karanlık bir sokağa geçmeleri ne kadar sürmüştü? Otele dönmek için taksi çağırmaları ne kadar sürmüştü?

İçimde dolaşan kıskançlık yoğun, sert ve her şeyi tüketen bir duyguydu. Onu başka bir mağazaya kadar takip ettim ve huysuzca rafta duran gömlekleri çekip durdum, renklerini veya bedenlerini neredeyse hiç fark etmeden, çünkü kafamda tek görebildiğim Whip'in diğer erkeklerle dans ettiği, dudaklarının ve ellerinin her tarafında olduğu görüntüsüydü.

Whip'in bakışları mağazada beni takip ederken, ben onu görmezden gelmeye çalışıyordum.

Sonunda içini çekip elime dokundu. "Aklındakileri konuşmak mı istiyorsun, yoksa şu anda o gömleklerden birini yırtıp agresifliğini dışa vurmak mı istiyorsun?"

Parmağımı çekerek, zihnimdeki görüntüler yüzünden ona mantıksız bir şekilde kızdım.

Whip bunu fark etti. Onun dokunuşundan geri çekildiğimi fark etti.

Dudaklarını sıkıştırdı ve başını salladı, sanki sorunumun ne olduğunu tam olarak anlamış gibi. Gözlerinde öfke parladı. "Tamam. Şimdi anladım." En yakınındaki gömleği yakaladı ve raftan çekti. "Merak etme, mesajını açık ve net bir şekilde aldım."

Whip'in diğer erkeklerle birlikte olduğu uydurma görüntülerin geçit törenini zihnimde göremezse, bu beni delirtiyordu, onun neler olup bittiğinden haberi olmadığına emindim. Ve bunu itiraf etmek çok utanç vericiydi.

Bu da beni daha da sinirlendiriyordu. Daha tanışmadan önce yaptığı şeyler için ona kızgındım.

Deliriyordum.

Gömleği tezgahtara uzattı, ama bakışları benim üzerimdeydi, gözleri yanıyordu. "Endişelenmene gerek yok.

elimi tutmanı istemeyeceğim, böylece tüm kulüp bizim birlikte olduğumuzu bilmeyecek."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Tabii ki hayır. Çünkü bu senin için başka bir fırsat, değil mi? Belki yeni müşteriler bulma şansı? Biraz daha para kazanma şansı? Karanlık bir köşede seksi bir adamla sevişip, bu ayrıcalık için cebine yüzlük bir banknot sokma şansı?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz gözlerimi kapattım. Gözlerim kıskançlığımı ele veriyordu.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, köşede sevişmesini istediğim kişi bendim. Seçmesini istediğim kişi bendim.

Diğer insanların benim ve Violet'in olması gereken şeyi aldığı bir işi değil, beni seçmesini istiyordum.

Ama hayatım boyunca maruz kaldığım homofobi kulaklarımda çınılıyordu. Ordudaki ve diğer adamların ibneler ve sik yalayıcılar hakkında yaptıkları alaycı sözler. Bunu bir kez aştığımı kendime hatırlatmaya çalıştım. Kulübün artık eskisi gibi olmadığını, War'ın Scythe ile birlikte olmasının yeni bir dönemin başlangıcı olduğunu ve Whip ile benim orada güvende olduğumuzu.

Ama burada güvende miydik? Tanımadığımız bir şehrin sokaklarında? Erkeklerin başka bir erkeğin elini tuttuğu için güpegündüz saldırıya uğradığını bildiğim bir yerde? Eşcinsel kulüplerin nefret ve şiddetin hedefi olduğu bir yerde?

Beynim karışmıştı ve ben kelimelerle hep berbat olmuşum. Ve duygularım devreye girdiğinde bu dilim tutulması daha da kötüleşiyor gibiydi.

Violet'i ilk gördüğüm gece olduğu gibi, her şeyi mahvediyordum.

Yine de dilim, durumu düzeltecek sözleri söylemek için hareket etmiyordu.

Whip, kadından içinde yeni gömleğinin bulunduğu çantayı kaptı ve sonra bana dönüp öfkeyle baktı. "Merak etme, Levi. Erkek eskortların sana dokunmasından hoşlandığın kirli sırrın benimle güvende. Bu gece elini tutmaya çalışmayacağım. Ya da seni öpmeye. Ya da her gece benim adımla inleyerek daha fazlasını istemenize neden olan diğer şeyleri yapmaya."

Öfkesi alevli bir ok gibi içimi deldi.

Bana daha da yaklaştı. "Bu gece o kulüpteyken, birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyoruz. Bir ilişkimiz yok. Sevişmiyoruz. Birbirimizi tanımıyoruz bile. Nasıl? Bu seni rahatlattı mı?"

İyi hissettirmedi. Ağzımı açtım, ona bunu söylemek istedim. Bunların hiçbirinin istediğim şey olmadığını, tüm bunların lanet olası kıskançlığımdan kaynaklandığını ve onun sadece bizimle olmasını isteyen aptalca duygularım olduğunu açıklamak istedim.

Ama o, bunların hiçbirini söylemeye izin vermedi.

O, çelik mavisi gözleriyle ruhumu delip geçen bakışlarıyla burnumu burnuma dayadı ve fısıldadı: "Bu gece ben, senin düşündüğün gibi bir fahişeyim."

WHIP

X, Violet ve Harold'ı bir kafede buldum ve araba anahtarlarını aralarındaki masaya bıraktım. "Bu gece kulüpte buluşuruz. Arabayı alın. Ben yürümem lazım."

İkisi de bana baktı, kesik sözlerim karşısında gülümsemeleri kaybıldı.

Violet elimi tuttu. "Ne oldu? Levi nerede?"

Ona, onun homofobik bir pislik olduğunu, lanet olası bir eşcinsel olduğunu söylemek dilimin ucundaydı, ama o hala onun aşık olduğu adamdı. Onu kötüleyerek onun için bunu mahvetmek istemedim.

Her ne kadar pislüğün teki olsa ve bunu hak etse de.

"Bilmiyorum. Ama yapmam gereken birkaç iş var. Sadece birkaç saat lazım. Sonra görüşürüz."

Dudaklarımı başının üstüne bastırdım ve saçlarının hanımeli kokusunu içime çektim, Levi'nin içimde kopardığı fırtınayı yatıştırmak için onun tanıdık kokusunu kullandım.

Onu sevdiğimi söylemek dilimin ucundaydı.

Koyu kirpiklerle çevrili o büyük gözleriyle bana baktığında, tek istediğim onu kollarımın arasına alıp her şeyin yoluna gireceğini söylemekti.

Ama öyle değildi. Hiçbir şey yolunda değildi. Nyah kayıptı. Biri bizi avlıyordu. Ve Levi kalbimi parçalıyordu.

Sonuncusu benim hatamdı. Duygusal olarak ulaşılmaz, başka bir erkekle karanlık köşelerde birkaç dakika eğlenen heteroseksüel bir adama aşık olan aptal bendim. Ona aşık olmanın sadece acıyla sonuçlanacağını bilmeliydim.

Violet ve X ben ayrılırken arkamdan seslendiler, ama içimde bir fırtına koparken onlarla birlikte oturup kalamazdım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum

ihtiyacım olduğunu bilmiyordum, ama içimde bir patlama olacağını hissediyordum ve bu olduğunda onun yanında olmak istemiyordum.

O, Levi ile aramızda kurmaya çalıştığımız ilişkiyi mahvedecek kadar dağınık halimi hak etmiyordu.

Bu şehre gelmeyeli uzun zaman olmuştu, ama bu benim ilk deneyimim değildi. Anılar beni rahatsız ediyordu.

Eşim ve ben çocuklarımızı tatile buraya getirmiştik. Dört kişilik bir aile olarak bu sokaklarda birden fazla kez yürüdük. Okyanusu ve içindeki her şeyi çok seviyordu, bu yüzden akvaryumda saatlerce vakit geçirip, rengarenk balıkları seyredip, kaplumbağaları kurtarmakla ilgili izlediği belgesellerden ve bu konuda neler yapabileceğimizden bahsettiği konuşmalarını dinledik.

Çocuklar onun her sözünü dinlemişlerdi, ben de öyle, deniz yaşamını çok önemsemişimden değil, bir şeye tutkuyla bağlandığında yüzünün ışıldamasını sevdiğim için.

Onu izlediğimi fark ettiğinde dudaklarında beliren küçük gülümsemeyi çok seviyordum.

Anılar kafamda canlanıyordu. Ama geçmişte hissettiğimden farklıydılar.

Birden fark ettim ki, evlendiğim kadını her zaman seveceğim, ama artık ona aşık değildim.

Aşık olamazdım.

Çünkü Violet'e aptalca aşıktım.

Ve dürüst olmak gerekirse, Levi'ye de.

Julia benim geçmişimdi ve onunla, Tyler ve Kennedy ile, birlikte sahip olduğumuz iki güzel çocuğumuzla ilgili anılarım her zaman orada olacaktı.

Ama yıllarca öfkeyle yaşamıştım. Yıllarca silahlar, bıçaklar ve seksle o öfkeyi dışa vurmuştum.

Hiçbiri yeterli olmamıştı.

Ta ki Violet ve Levi gelene kadar.

Aniden, her şey farklı hissettirmeye başladı. Daha iyi. Öfkemin bir kısmı kaybolmuştu ve tüm zamanımı öldürmek ya da sevişmekle geçirmek istemiyordum. Onların kolları gibi boşluğu asla dolduramamıştı.

"Siktir git Levi," diye mırıldandım. "Kaybetmeye değer bir şey verdiğin için siktir git."

Nereye gittiğimi bilmiyordum, sokaklarda yürüyor, yeni kıyafetlerimi bir çantada parmaklarım hissizleşene kadar sıkıca tutuyordum. Kendimi bir kilisenin önünde buldum, önündeki küçük A şeklinde bir tabela, Alkolikler Anonim'in içeride toplantı yaptığını duyuruyordu.

Nedenini düşünmeden, dar patikadan yürüyerek kilisenin eski taş merdivenlerini çıktım. Sessizce içeri girdim ve arkada bir koltuğa oturdum. Birkaç kişi bana doğru baktı ama kimse bir şey söylemedi, toplantı tüm hızıyla devam ediyordu ve önde bir adam gruba konuşuyordu.

Bu, katıldığım ilk toplantı değildi. Alkolle hiç sorunum olmamıştı, ama ailem sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldükten sonra, bu tür bir terapinin, içimde biriktirdiğim nefret ve umutsuzluğu gidermeye yardımcı olabileceğini umarak bu toplantılara katılmaya başlamıştım.

Bunun, silah veya bıçakla öfkemi dışa vurmamı engelleyeceğini umuyordum.

Soğukkanlılıkla öldürdüğüm ilk kişi, o grupta tanıştığım bir adamdı. Her toplantıda, temiz ve ayık olduğunu iddia eden, parmağında 90 günlük çip olan bir adamdı. Ama her gece onu bir bara kadar takip ediyordum, orada o kadar sarhoş oluyordu ki ayakta zor duruyordu, sonra arabasına binip eve gidiyordu.

Bunu sadece üç kez izleyebilmişim, bir gece bara gelmemişti. Ya da arabasına, bir daha asla.

Ama şimdi toplantının arkasında otururken, bunun geri dönmek istediğim bir hayat olmadığını fark ettim. Yalnız olmak. Geceleri kurbanları takip etmek, kendi acımı başkasının acısıyla doldurmaya çalışmak.

Toplantı bitmeden ayrıldım, böylece kimseyle konuşmak zorunda kalmadım.

Artık burada benim için hiçbir şey kalmamıştı.

İstediğim her şey dışarıda olduğu sürece olmazdı.

Nyah'ın kardeşi Cedric'in sahibi olduğu kulübe açılışından otuz dakika geçmeden vardım, ama yine de ön tarafta kısa bir kuyruk vardı

Telefonuma Violet'ten bir mesaj geldi, Dax'ı almaya gittikleri için biraz geç kalacaklarını, ancak Dax'ın yeni dövmesini yaptırıp geri döndüğü için giyinmeye vakti olmadığını söylüyordu.

Ben de sadece "Tamam" diye cevap yazdım. Zaten onlar gelmeden önce mekanı kontrol etmek istiyordum, bu yüzden onları otuz dakika daha beklemeyecektim. Muhtemelen şimdi kırk beş dakika daha bekleyecektim.

Sıra yavaşça ilerliyordu, ama ben en öne kadar geldim ve sonunda içeri girmeye izin verildi.

İçinde neredeyse hiç kimse olmayan loş mekanda gözlerimi devirdim. Sıra, mekanı popüler göstermek için kullanılan bir taktik olduğu belliydi. Ama o öğleden sonra gelişigüzel aldığım kıyafetle ortada göze batmadığımı görünce sevindim. Kesinlikle kulübe gitmek için valizimi hazırlamamıştım, ama Levi ile olan tartışmamdan o kadar etkilenmişim ki, oradan ve Levi'den uzaklaşmak için aceleyle tezgahlara verdiğim şeylere pek dikkat etmemiştim.

En azından gömlek bana uyuyordu.

Ve kimse meme uçlarımı göremezdi.

Barda boş bir tabure buldum ve üzerine oturdum.

Barmen hemen yanıma geldi ve bana gülümsedi. "Nasılsın?"

Başımı salladım. "İyiyim. Sek viski."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Güçlü bir seçim. Seni daha çok votka ve limonata seven bir adam olarak görürdüm."

Buna güldüm. "Öyle mi? Neden?"

Omuz silkti. "Senin gibi görünen erkekler genellikle heteroseksüel barlarda viski ve burbon içmeye zorlarlar, sonra buraya gelirler ve pembe veya meyveli bir şey sipariş etmelerinin tamamen kabul edilebilir olduğunu fark ederler." Bana baktı. "Kokteyl istemediğinden emin misin..." Bana göz kırptı. "Eğer ilgilenirsen, mesaim bittikten sonra cock bedava."

Gülerek başımı salladım. "Teşekkürler, ama açıkçası viskiyi gerçekten seviyorum."

Reddedilme onu hiç rahatsız etmedi. Kolayca üstesinden geldi ve bir dakika sonra önümde sek viski duruyordu. Barmen

ben bir yudum alana kadar bekledi.

Yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Ucuz ve kötüydü ve açıkça onların spesiyalitesi değildi.

Kıkırdadı. "Cosmopolitan ya da başka bir şey istemediğinden emin misin? Onlar benim uzmanlık alanım."

Viskiyi ona geri ittim. "Sanırım beni denemeye ikna ettin."

Sanki bir zafer kazanmış gibi havaya yumruk attı ve işe koyuldu, buzla dolu bir çalkalayıcıya çeşitli sıvılar döktü. Ben, o çalışırken kalabalığı izledim, içeri giren insanları gözlemledim.

Levi, Violet, Dax ve X ile birlikte içeri girdiğinde üçüncü kozmopolitanımı içiyordum. X hemen Violet'i dans pistine çekip onu döndürmeye başladı, pistte sadece onlar olduğu umurunda bile değildi. Ancak bir şey başlattılar, çünkü bir dakika sonra dans pisti çoğunlukla erkeklerle doldu ve hepsi hızlı ritimle dans etmeye başladı.

Odanın diğer ucunda Levi'nin bakışlarını yakaladım, ama bu gece onunla uğraşacak havamda değildim. Acı verici derecede gergin, rahatsız ve yerinde durmuyordu. Sanki her an kapıdan kaçmak istiyordu ve bunu yapmamasının tek nedeni Violet'in burada olmasıydı. Bakışları benimkinden kaçtı ve ona odaklandı.

"Ne kadar da dürüstsün, Levi," diye mırıldandım, barmen Kade'in bütün akşam bana ikram ettiği meyveli kokulu pembe içkiye.

"O neydi, baba?" diye sordu göz kırparak.

İkinci içkimi doldurduğumdan beri bana öyle sesleniyordu, ama şakacı bir tonda ve barın diğer ucundaki yaşlı adama da aynı şekilde seslendiğini duymuştum, bu yüzden bunun kişisel bir şey olmadığını ve flört bile sayılmayacağını biliyordum. O noktayı çoktan geçmiştik ve benim ilgilenmediğimi anlaştığımız.

Eğer ilgileniyor olsaydım, her şey çok daha kolay olurdu. Ama görünüşe göre ilgilendiğim tek erkek Levi'ydi.

Ve şeker gibi içtiğim kokteyller.

Şaşırtıcı derecede iyilerdi ve içmeleri çok kolaydı.

Kade'in bakışları benimkinden kaydı ve dirseklerini tezgahın üzerine dayadı. "Seni kesiyorlar, biliyor musun?"

"Yanak kemiğinde dövmesi olan, aptalca çekici bir hapisane havası mı?"

"Aynen öyle." "Eh."

Kade kıkırdadı. "Sen ilgilenmiyorsan, ben ilgileniyorum."

Kaşlarını kaldırdım. "Vardiyadan sonra hiç yalnız eve gider misin?"

"Elimden gelirse hayır. Karanlık ve tehlikeli atmosfer de buna katkıda bulunuyor."

Ben."

"O adam asla seninle eve gitmeyecek."

Kade dudaklarını bükerek ama o o görmüş bir bir bir bir ifademde bir şey gördü çünkü gözleri büyüdü ve daha da yaklaştı. "Anlat bakalım. İkinizin arasında bir geçmiş var, değil mi?"

Omuz silktim. "Ona sorarsan, hayır."

Alt dudağını dışarı çıkardı. "Oh, seni reddetti mi? Bu yüzden mi bu gece buradasın, kederini unutmak için?"

Kafamı salladım ve şimdi tam da şansımı denemek için uygun bir zaman olduğunu düşündüm. "Aslında sahibi Cedric Matish'i arıyorum?"

Kade birkaç adım geri çekildi, bütün gece bana gösterdiği rahat gülümseme birdenbire kayboldu. "Ah, baba, o güzel mavi gözlerin ve yaşlı, tecrübeli havanla beni ele geçirmek üzereydin. Şimdi ise, başından beri beni kuzenime ulaşmak için kullandığını mı öğreniyorum? Tanrım, bir erkeği ölümcül bir şekilde yaralamak için ne yol ama. Onun eşcinsel olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Sorun değil. Onu becermek için burada değilim."

Görünüşe göre bu gece kimseyle yatmayacaktım, Levi ve ben birbirimizi kararlı bir şekilde görmezden geliyorduk ve X, Violet'in tüm zamanını alıyordu. Onların eğlenmesine kızmadım. Uzun zamandır boktan şeyler yaşıyorduk. Onlar da eğlenmeliydi. Violet'in Nyah'ın ailesinin yanına yaklaşmasını istemiyordum. Eğer Nyah'ın Violet'e anlattığı kadar kötülerdiyse, onlardan ne kadar uzak durursa o kadar iyi olurdu.

"Onu öldürmeye mi geldin?" diye sordu Kade, bir bardağı silerek, sanki birine saati sorar gibi gayet doğal bir şekilde.

"Hayır. Ben kız kardeşinin arkadaşayım."

Kade anında tavrını değiştirdi. "Nyah'ı tanıyor musun?"

Başımı salladım.

"Haftalardır ortada yok. Ric çok endişeleniyor."

Ağzım sert bir çizgiye dönüştü ve adamı inceleyerek, sözlerini olduğu gibi kabul edip edemeyeceğime karar vermeye çalıştım. "Eğer onu gerçekten önemsiyorsa, endişelenmesi normal. O güvende değil."

Kade kaşlarını çattı. "Bu bir tehdit mi?"

Kafamı salladım. "Hayır, hiç de değil." Dans pistindeki Violet'i işaret ettim. Orada birkaç kadın daha vardı, ama erkekler on kat daha fazlaydı. "Şuradaki kızımı görüyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Senin kız mı? Oradaki hapisane dövmelerinden hoşlandığını sanıyordum?"

"Bir erkek ikisini de sevebilir, değil mi?"

Kade kıkırdadı. "Oh, senin gibi görünmek. Çok güzel olmalı."

Konudan sapıyorduk. "Son birkaç haftadır kuzenine çok bağlandı. Birkaç saat uzaklıktaki küçük bir kasabada birlikte çalışıyorlar. Ama Nyah iki gün önce işe gelmedi. Kayıp."

Kade bardağı lavaboya koydu. "Kahretsin. O zaman Cedric'le konuşsan iyi olur. Hadi. Seni götürüyüm." Diğer barmenlere bir dakika izin istediğini söyledi ve barın arkasından dolaştı.

Hâlâ taburede oturmuş, onunla gitmenin iyi bir fikir olup olmadığını tartışıyordum. Silahımı kot pantolonumun arkasına sokmuş ve gömleğimle örtmüştüm, ama Kade beni mafya adamlarıyla çevrili bir odaya götürürse bunun pek bir faydası olmayacaktı.

Kade elini bana uzattı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?" "Bu adam habercisi vurur mu?"

Kade güldü. "Denemeden bilemezsin, değil mi?" Parmaklarını salladı. "Hadi ama. Ric kötü bir adam değil ve kız kardeşini çok seviyor. Söyleyeceklerini dinlemek isteyecektir."

Durumu değerlendirmemi beklemekten açıkça bıkmış olan Kade, elimi tutup beni tabureden kaldırdı. Konuşurken oldukça kalabalıklaşan kulüpte dolaşırken elimi bırakmadı. Alkol midemde çalkalanarak kafamda hoş bir uğultu yaratıyordu.

Kulübün diğer ucunda Levi'yi gördüğümde bu hoş sersemlik tamamen yok oldu.

Kade yapmadı kaçır yol yol Levi Levi'nin
bakışları bakışları Kade'i yakıyordu, sanki yanlış bir şey
yapıyormuşuz gibi.

Kade tısladı. "Uh-oh. Cennette sorun mu var? Beni o kocaman
yumruklarıyla kafamı parçalayacak mı?"

"Hayır."

"Emin misin? Çünkü bu biraz şüpheli görünebilir, seni karanlık
koridorlardan özel odalara sürüklemem..."

Levi'ye son bir kez baktım. Yüzündeki ifade okunamazdı. Taş
gibiydi.

Bu beni çok sinirlendirdi. Onun duygularını derinlemesine
anlamasına gerek yoktu, ama lanet olsun. Aramızda hiçbir şey
olmadığı konusunda bu kadar ısrarcı olmasından bıkmıştım. Yalnız
kaldığımızda çok sıcak davranıyordu, ama toplum içindeyken buz gibi
soğuktu. Belki daha cömert davranmalıydım, ama o ilk kez bir erkekle
öpüşen, korkmuş on beş yaşındaki bir çocuk değildi. Bir erkeğe ilgi
duymak onun için yeni bir şey olabilir, ama o lanet olasıca otuz beş
yaşındaydı ve biz bir gey kulübünün ortasındaydık. Ve hala gelip beni
öpemiyor muydu?

Burada yapamıyorsa, başka hiçbir yerde yapamazdı. Kirli bir sır
olmak artık canımı çok sıkıyordu. Uyanık olduğum her an, hayatımda
bundan sonra ne yapacağımı düşünerek geçiriyordum çünkü ondan
ve Violet'ten başka kimseyle bir daha sevişemeyeceğimi düşünmek
bile bana dayanılmaz geliyordu. Gazeteleri didik didik ediyordum, seks
işçisi Wyatt DeLeon'a geri dönmek zorunda kalmayacağım kadar para
kazanabileceğim bir iş arıyordum.

Wyatt, karısı ve çocukları hayattayken olduğu adamın bir kabuğuydu.
Wyatt içten içe ölmüştü, para için seks yapıyordu çünkü bu, kendini
birazcık da olsa canlı hissedebildiği tek zamandı.

Whip olmak istiyordum. X beni deli ediyordu. Violet ise kollarımda
tatlı ve yumuşaktı.

Levi çarşafların altında, vücudu benimkine sertçe yapışmış,
parmakları, dili ve penisi talepkar.

Levi'yi sikeyim. Beni bunu istemeye zorladığı için sikeyim. Bunu
bana sadece kapalı kapılar ardında verdiği, ama dışarıda asla vermediği
için sikeyim.

"Ne isterse düşünebilir," dedim Kade'e.

Kade içinden kıkırdadı ve beni ipe çevrilmiş bir alanın önünden geçirdi, orayı izleyen kapı görevlisine başını salladı.

"Cedric güvenliğinin biraz eksik olduğunu biliyor mu?" diye sordum. "O adam bana iki kez bile bakmadı."

"Buraya sevişmeye geldiğimizi sanıyor. Muhtemelen tüm kulüp öyle düşünüyor. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi? Ve bunu Jail Bird'ü kışkandırmak için kullanıyorsun."

İçgüdüsel olarak başımı salladım.

Kade gülerek geçiştirdi. "Hadi, geldik." İşaretsiz siyah bir kapıya parmak eklemleriyle vurdu. Kapıyı açarken, "Ric! Nyah hakkında haberleri olan biri geldi." diye seslendi.

Godfather filminden bir sahne hayal ettiğimi itiraf etmeye hazırdım. Pahalı koyu renkli takım elbiseli adamların, parmakları altınla süslenmiş bir mafya patronunun etrafında oturduklarını ve güzel, az giyinmiş kadınların ona sarılmalarını bekliyordum.

Gerçek ise oldukça farklıydı. Siyah çerçeveli gözlüklü zayıf bir adam masanın arkasında oturmuş, bilgisayar ekranına bakıyordu. Masaüstü kağıtlar, kalemler ve kahve bardaklarıyla dağınıktı. Koyu renkli, şık takım elbise giyen kimse yoktu. Sadece üzerinde Teenage Mutant Ninja Turtles'ın resminin olduğu doksanların retro tişörtü vardı.

Kade boğazını temizledi. "Ric. Bu Whip. Seninle konuşması gerekiyor."

Cedric bakışlarını ekrandan ayırdı ve bana doğru gözlerini kırptı. "O öldü mü?"

Dudaklarımı ısırdım. Açık sözlüydü ama duygusuz değildi. Saklamaya çalışıyordu ama parmakları masanın altına inerken titriyordu.

Bu adam hiç de beklediğim gibi değildi. "Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Umarım değildir. İki gün önce kayboldu ve o zamandan beri kimse onu görmedi ya da haber almadı. Umuyorduk ki..."

Keskin bir kahkaha attı. "Babamın onu kaçırdığını mı umuyordunuz?" Başını salladı. "Ölmüş olmasını dilemeniz daha iyi olur. Çünkü babam onu kaçırdıysa, o da bunu tercih ederdi."

"Onun elinde olmadığına emin misin?"

Cedric başını salladı. "Babam beni neredeyse hiç fark etmiyor. Ben onun muhasebesini yapıyorum. Mali durumunu takip ediyorum. Diğer kardeşlerimiz onun kas gücü ve

işinin dışı dönük kısmı, ama..." Kendini işaret etti. "Ben hiç bir zaman kalıba uymadım. Bu yüzden başka şekillerde, perde arkasında çalıştırıldım." Gözlerini bana dikti. "Ama bu, babamın evinde neler olup bittiğini bilmediğim anlamına gelmez. Nyah'ı alttan almış olsaydı, bunu bilirdim." Bilgisayarına geri döndü. "Eminim o iyidir. Muhtemelen babamızın nerede olduğunu bildiğini öğrenince korkmuş ve taşınmak zorunda kalmıştır."

Kafamı salladım. "Sanmıyorum. Kızımın çok yakınlaştığı ve benim bir arkadaşımın ilişkisine başlamıştı. İkisini de tek kelime etmeden terk edeceğini sanmıyorum."

"Bana veda bile etmeden gitti, üstelik ben onun kardeşiydim. O böyle biridir. Ona kızamıyorum bile. Babam beni yaşlı, narsist ve şiddet eğilimli arkadaşlarından biriyle evlendirecek olsaydı, ben de arkama bakmadan kaçardım."

Hâlâ ikna olmamıştım.

Cedric içini çekip sandalyesine yaslandı. "Onu gerçekten önemseydiğini görebiliyorum ve bunu takdir ediyorum. Ama daha önce de kaçtı ve yine kaçacak. Bu onun hayatı. Babam onu yakalarsa, geri kalan ömrünü hapiste geçirebilir. Sadece kasabadan kaçtığı için onu suçlayamazsın. Tanıdığımız birini görseydi, bu onun kaçıp yeniden başlamak için yeterli bir sebep olurdu. Birinin bizim ailemize onun nerede olduğunu söyleme riskini göze almazdı." Ayağa kalktı, elini uzattı ve bu küçük toplantıyı açıkça sonlandırdı. "Buraya geldiğin için teşekkür ederim. Kız kardeşimin gerçek dostlar edindiği açık ve bunun için gerçekten minnettarım. O biraz mutluluğu hak ediyor. Sadece bunun uzun sürmemesine üzülüyorum."

Elini tuttum. "Ben de. Kızım ve o, çok yakındılar." Cedric başını salladı ve yüzünde gerçek bir pişmanlık vardı.

"Bu gece eğlenin. Kade, onlara istedikleri her şeyi ver, buradan olsun." Bana baktı. "Ama sabah akıllı olun ve gidin. Babamız sizin burada olduğunuzu öğrenmeden eve dönün. O dokunduğu her şeyi mahveder. Bunun size de olmasına izin vermeyin."

Bakışları tekrar bilgisayarına kaydı ve ben de kovulduğumu anladım.

Onun uyarısı beni korkutmadı. Ama Nyah'ın burada olmadığını söylediğinde ona inandım. Başından beri şüphelendiğim şeydi, ama inanmak istememiştim.

Belki de Nyah'ın kaçtığına dair onun önerisi doğrudu. Bildiğim kadarıyla, o sabah bir trene binmiş ve şimdi kimsenin onu tanımadığı, sahilden birkaç saat uzaklıkta bir plajda güneşleniyordu.

Bunun doğru olmasını yürekten
diledim. Ama içgüdülerim öyle
olmadığını söylüyordu.

İçgüdülerim, Nyah'ın Toby kadar ölü olduğunu, her zaman bir adım
önde olan bir deli tarafından öldürüldüğünü söylüyordu.

NYAH*İki gün önce*

Güneş parlıyordu, kuşlar cıvıldıyordu ve ben o kadar aşıktım ki, yerden havaya uçacak gibiydim. O kadar çok gülümsediğim için yanaklarım ağrıyordu. Bu nasıl gerçek olabilirdi ki? Birinin bu kadar mutlu olması yasadışı olmalıydı.

Ama ben öyleydim.

Tanrım, mutluluktan gerçekten çıldırmıştım.

Nefret ettiğim kadınlardan birine dönüşmüştüm. Hayatının tamamı bir erkeğe odaklanmış olan türden. Tek mutluluğu tatlı sözlerden, onun elini toplum içinde tutmasından ve geceleri seni yatağına bağlayıp hayalini kurduğun her türlü kötü şeyi yapmasından gelen türden.

Dax hepsini yapmıştı.

Üstelik benim hayal bile edemeyeceğim birçok şeyi de. Bunu her düşündüğümde yüzüm kızarıyordu.

İlk tanıştığımızdan beri iş dışında neredeyse her dakikamızı birlikte geçirdiğimiz umurumda bile değildi. Akli başında herhangi bir insanın bizi birbirine bağımlı olarak nitelendireceği umurumda değildi.

O adamla evlenecektim. Hem de çok yakında, çünkü onun da aynı şekilde hissettiğinden emindim. Gecenin yarısını kaç çocuk sahibi olacağımızı konuşarak geçirmiştik — en az dört — ve şaka yarısı, sadece ikimizin katılacağı, tropikal ve sıcak bir yerde, ailemden ve dünyanın geri kalanından saklanabileceğimiz, sadece ikimizden oluşan bir kozada yaşayabileceğimiz bir ada düğünü hakkında konuşmuştuk.

Konuştuğumuz şekle bakılırsa, en azından birimiz kaçıp gitmeliydi, ama öyle olmadı. Heyecanımı onun gözlerinde gördüm ve bu *doğru* hissi, ne kadar birbirimizin cebinde yaşırsak yaşayalım, hiç kaybolmadı.

İşime koşarak gittiğim için beni dava edin. O bana böyle hissettiriyordu.

İlk işime yaklaşırken, bir elimde temizlik malzemelerimi tutarken, adresi gerçekten fark ettim.

Binaya bakınca içim cız etti, ama gün ışığında çok farklı görünüyordu. Toby'nin fotoğrafında ev karanlık ve uğursuz görünüyordu, bahçeye uzun gölgeler düşüyor, köşelerde sırlar saklanıyordu.

Gün ışığında, herhangi bir ev gibi görünüyordu. Sıradan bir banliyö evi. Şehrin en kötü bölgesinde bile değildi.

Tuhaf bir his omurgamdan aşağı kaydı, ama kendimi kaptırdığım için utanarak bunu görmezden geldim.

Babam, kızının bir evi gördüğü için çekindiğini bilseydi çok utanırdı, sırf o ev, eski mahkum olan birkaç haydutun uyuşturucu sattığı ya da Lynx ve arkadaşlarının Toby'nin fotoğraflarında yaptıkları her ne haltsa onun arka planında olduğu için.

Babamın bana yönelteceği hakaretleri neredeyse duyabiliyordum.

Yumuşak. Zavallı. Kendi gölgenden korkuyor musun, Nyah? Seni daha iyi biri olarak yetiştirmedim mi?

Azı dişlerimi gıcırdattım.

O kilometrelerce uzakta olmasına ve aylardır onu görmemiş ya da konuşmamış olmama rağmen, her zaman kafamda olması nefret ediyordum.

Ama babam kolayca unutulacak türden bir insan değildi. Ne yazık ki.

Ama bu durumda, onun alayları haklı olurdu. Bu evi zaten bir kez temizlemiştim. Ev sahipleri o sırada evde değillerdi ve bana paspasın altına anahtar bırakmışlardı. Basit ve kolay bir temizlikti; banyolar, mutfak, süpürge, paspas, kapıdan çıkıp bir sonraki eve doğru yola koyulmak.

Babamın beni suçladığı gibi zayıf, küçük bir prenses değildim. Beni ondan daha güçlü olmak için yetiştirmişti.

Birkaç hafta boyunca tatlı, nazik ve kibar bir adamın kollarında olmak beni yumuşak başlı yapmamıştı.

Omuzlarımı geriye çekip kapıya doğru büyük adımlarla yürüdüm ve kapıyı yumrukladım. Cevap gelmedi, ben de paspasın altına bakıp anahtarı aradım ve geçen seferki gibi anahtar beni bekliyordu. Anahtarı kilide sokup kapıyı açtım ve caddy'imle birlikte içeri girmeye çalıştım.

Kapı arkamda, beni irkiltacak kadar yüksek bir sesle kapandı. Dönüp kapıya baktım ama kimse yoktu.

Rüzgar şiddetleniyordu. Kapıların çarpması silah sesine benzediği için gergin olmama gerek yoktu.

Artık şehirde değildim. İnsanların bana ateş etmesinden endişelenmeme gerek yoktu. Burada kimse kim olduğumu bilmiyordu. Kimse sırf babam kim olduğu için sırtıma hedef tahtası çizmemişti.

Caddy'yi yere bıraktım ve ellerimi belime koydum. "Tamam. Nereden başlasam..."

Tuvaletler her zaman ilk uğradığım yerdi, bu yüzden her zamanki rutinime geri döndüm, temizlik sıvılarını etrafa sıçratarak, sahte limon kokularına burnumu buruşturdum. Mutfığa geçerken, tekrarlayan işlerle stresim eriyip giderken, içimden mırıldandım.

Babam, başkalarının bok lekelerini ve kirli mutfaklarını temizlemenin bana yakışmadığını söylerdi. Ama benim için sorun değildi. İyi, dürüst bir iş gibi geliyordu ve hayatın boyunca başka şeyler yaparak, hayatında bir gün bile dürüstçe çalışmamış insanlarla çevrili olarak geçirdiğinde, bu hoş bir şeydi.

Banyo dolabında bir paspas buldum ve işe koyuldum. Ayaklarımın altında döşeme tahtaları gıcırdıyordu, ama onları parlatmaktan, son geldiğimden beri biriken ince toz ve kir tabakasını yıkamaktan büyük zevk alıyordum.

*"Sıradan bir gün, sıradan bir iş, sıradan
bir kız yerleri ovuyor."*

Sesin geldiği yöne doğru bir metre kadar sıçradım ve arkama döndüm. Orada kimse yoktu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Merhaba?"

Kimse cevap vermedi. Gözlerimi kısarak merdivenlere doğru yavaşça ilerledim ve "Yukarıda kimse var mı?" diye seslendim.

Kimse cevap vermediğinde, yavaşça odanın etrafına baktım. Bakışlarım mutfak tezgahındaki Bluetooth hoparlöre takıldı. Yeşil ışık, hoparlörün açık olduğunu gösteriyordu.

*"Bir arkadaşım bir keresinde gelip
sorunsuz bir şekilde ayrıldı. Ama ikinci
misafirler zamanı doluyor."*

Bu ses kesinlikle hoparlörden geliyordu.

Uzun bir süre ona bakarak, ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Anlamadım. Ama her şey çok ürkütücüydü. Örümcek hislerim titriyordu ve ben bunları iki kez görmezden gelecek türden bir kadın değildim.

"Evet, siktir et." Babamın, eşyalarımı aceleyle toplarken, bana zarar verebilecekmiş gibi ucuz plastik hoparlöre bakmamı nasıl değerlendireceğini umursamadım.

Gülüp, kötü okunan şiirden korktuğumu söylerdi.

Ama onu dinleyen, ürkütücü bir evde tek başına oturan kişi o değildi.

Çantam omzumdan düştü, temizlik malzemelerim düzgünce istiflemediğim için sepetin içinde devrildi, ben de kapıya koştum.

Görünürde kimse olmamasına rağmen, izlendiğimi hissediyordum. Bu his o kadar güçlüydü ki, çıkmadan önce durup boş odaya bir hareket yaptım. "Görüşürüz, tuhaf adam."

Kapı koluna uzandım.

Çevirdim.

Açılmadı.

"Yeri süpür ve kire dikkat et. Mükemmel bir suça karışmışsın."

Çevirebileceğim bir kilit aradım ama hiçbir şey bulamadım.

"Yeri süpür ve kire dikkat et. Mükemmel bir suça karışmışsın."

Panik hissi içimi kapladı. İçindekileri her yere dökülmesine aldırmadan caddy'yi yere attım. İki elimle kapıya tutundum, korku beynimi felç etmişti, tek yapabildiğim şey saf içgüdülerimle hareket etmektir.

"Yeri süpür ve kire dikkat et. Mükemmel bir suça karışmışsın."

Bir vızıltı sesi duyulmaya başladı.
Nereden geldiğini anlamaya çalışarak döndüm.

"Ellerin hızlı, adımların hafif. Ama tüm lekeler gece yıkanmaz."

Korku içinde konuşmacıya baktım.
Mekanik ses tekrar duyuldu.
Ayaklarımın altındaki zemin kaydı.
Çığlık atacak fırsatım bile olmadı.

Sert bir şeye çarptım, ayak bileklerim acı verici bir şekilde büküldü. Ağladım, bacaklarımdan acı yayıldı ve top gibi yere yığıldım, az önce temizlediğim zemin şimdi bir şekilde başımın üstündeydi.

Tuzak kapısı tekrar kapandı ve beni evin zemininin altındaki bir kutuya hapsetti.

"Mükemmel suç,"

diye alay etti hoparlör, karanlık beni içine kapattı.

LEVI

Kulübün bas sesi kafatasımı deliyordu. Nyah ve kardeşini aramak için bir süre etrafta sorular sormuştuk ama sadece dudaklarını sıkıp somurtan ve inkar eden insanlarla karşılaşmıştık. Buradaki güvenlik görevlileri bir şey biliyorlarsa da, en azından bize söylemiyorlardı. Dax ve Violet'in her reddedilmeyle birlikte çaresizliklerinin arttığını izledim, ta ki X onu dans pistine çekip tekrar gülümsemeye başlayana kadar onu döndürene kadar. Sonunda Dax'ı da onlara katılmaya ikna ettiler ve ben de buna sevindim çünkü onunla masada oturup, kederini unutmaya çalışmasını, Nyah'ın nerede olduğunu bilememenin verdiği acıyı izlemek beni öldürüyordu.

Onu bu halde görmekten nefret ediyordum.

Violet kaybolsaydı ne hissederdim, sadece hayal edebiliyordum.

Bu düşünce çok acı verici olduğu için, geldiği kadar çabuk kafamdan attım. Onu kaybetmek, bir hapisneden başka bir hapishaneye geçmek gibi olurdu. Onu kaybetmek, kalbimin, ruhumun ve tüm varlığımın kilit altına alınması, anahtarının da atılması anlamına gelirdi.

O benim için her şeydi.

Onu görmeden çok önce bunu biliyordum.

Ama o Whip'i hayatıma sokmuştu ve şimdi o kadar kafam karışmıştı ki, sanki o okyanusa geri dönmüşüm gibi hissediyordum, dalgalar yüzüme çarpıyor, görünmez güçler beni dibe çekmeye çalışıyordu.

Whip'i istiyordum. Onunla başka bir erkekle yapmayı hiç düşünmediğim şeyler yaptım, ama onunla yaparken çok kolay geldi. Kulübün ortasında durup, erkeklerin diğer erkekleri öpüşmesini, dans etmesini ve birbirlerinin üzerinde dönmesini izledim. Kimsenin halka açık bir yerde yapmaması gereken şeyleri yapmak için karanlık köşeler bulmalarını izledim, ama birbirlerini o kadar çok istedikleri için kendilerini durduramıyorlardı.

Whip'in kendisinden yirmi yaş küçük bir barmenle uzaklaşmasını izlerken tam olarak böyle hissettim.

Onlar kapı görevlisinin yanından geçerken, parmakları birbirine dolanmış haldeyken midem düğüm düğüm oldu.

Barmenin elini koparıp kokteyl karıştırıcısına atmak istedim. Maraschino kirazlarını ikilerine koymak için kullandığı kaşıkla gözlerini oyup çıkarmak istedim.

Hepsi Whip'in ona bakması yüzündendi.

Gözlerimi kırpmadan o koridora bakakaldım, saniyeler kafamın içinde patlamaya hazır bir bomba gibi geçiyordu.

Kulübün arka tarafındaki özel bir odada ne yaptıklarını hayal edebiliyordum.

Dudakları birleşiyor, açılıyor, dilleri sıcak, kirli öpücüklerle birbirini okşuyordu. Elleri Whip'in gömleğinin altına giriyor, parmakları kot pantolonunun fermuarını buluyordu.

Fermuarı açıyordu. Penisini ıkartıyordu.

Barmen dizlerinin üzerine çöküp onu ağızına alıyordu. Whip onu ayağı kaldırdı, döndürdü ve duvara sert ve hızlı bir şekilde sikti.

Masayı o kadar sıkı kavradım ki parmak eklemlerim beyazladı. "Kıçını bu lanet koltuğı oturt, Levi. Sakın kıpırdama," dişlerimi sıkarak kendime hatırlattım, kimsenin beni duyamayacağını çok iyi bilerek, çünkü ben bile kendimi zar zor duyabiliyordum. Bunu defalarca tekrarladım, kendime bu koltuktan kalkamayacağımı hatırlatarak. Oraya koşup o lanet kapıyı tekmelemek ve ona dokunduğı için o barmeni dövmek için kendimi tutamadım.

Ama kapı açıldığı anda ayağı kalktım. Kulübe daldım. Bana bir bakış attı ama beni durdurmaya çalışmadı.

Barmen şaşkınlıkla bana göz kırptı ve ellerini kaldırdı. "Hiçbir şey..."

Onun ne syleyeceğı umurumda bile değıldi. Onu geçip Whip'e doğıru koştum ve onu koridorda daha da ileriye ittim.

Kapı görevlisi barmene bir şey söyledi ama ben duymadım. Dikkatim tamamen Whip'teydi. Onu duvara çarptım

duvara arpıtm, kafası alçıpan duvara çok sert arpıtığında bile umursamadım.

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sonra öfkeyle kısıldı. Beni kendinden itti. "Ne oluyor, Levi? Bu acıttı." Başıının arkasını ovuşturdu.

Umurumda değildi. Hemen geri çekildim, onu duvara sıkıştırdım, tekrar benden kaçamayacağı şekilde yer kapladım, ki kaçmaya çalışmıyordu. "Onunla yattın mı?"

Whip gözlerini devirdi. "Sikişmişsem ne olmuş? Biz birlikte değiliz, değil mi? Bunu gayet açık bir şekilde belirttin."

Onu tekrar duvara ittim. "Onunla yattın mı?" "Hayır, pislik. Onunla yatmadım. Beni Nyah'ın..."

Umurumda değildi. Ağzımı onun ağzına yapıştırdım, kıskançlık ve kafa karışıklığının yanı sıra çok daha fazlasını besleyen öfkeyle onu sert ve hızlı bir şekilde öptüm.

"Seni seviyorum lan." Dudaklarına fısıldadım.

Bu sözler beni de onu kadar şaşırttı. "Ne?" diye sordu.

"Bunu tekrar ettirme." Boynumun arkasında bir sıcaklık hissettim, ama bunu görmezden geldim. Bu utanç duygusunun, hayatım boyunca sevdiğim ve saygı duyduğum erkeklerin homofobik sözlerinden kaynaklandığını biliyordum. Ama bu konuda ve bunun nasıl bir his olduğu konusunda çok yanılmışlardı.

Ona karşı hissettiklerim beni tamamen tüketiyordu. Beni her paramla çiğniyor, sonra tükürüyor ve daha fazlasını istiyordu.

Whip'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Hayır, bunu tekrar söylemeni istiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Seni seviyorum, tamam mı? Kulüplerde rastgele yabancılarla sohbet etmeni istemiyorum. Onların ellerini tutmanı istemiyorum. Onlarla sevişmek için arka odalara gizlice gitmeni istemiyorum."

"Ben de bunu istemiyorum. Ama senin utanacağıın bir sır da olmayacağım. Yıllarca kim olduğumu sakladım. Her dürtümü bastırdım. Gece yarısı çalışıyorum. Hiç kimsenin ilk tercihi olmadım."

Dudaklarına fısıldadım. "Vazgeçmeyeceğim Violet..." "Ben de vazgeçmeyeceğim."

Nefesimi tuttum ve bunu düzeltmek zorunda olanın ben olduğumu biliyordum. Bu ilişkide başından beri direnen bendim. Ama onun başka bir erkekle uzaklaşmasını izlerken hissettiğim duyguyu bir daha asla yaşamak istemedim. Midemi bulandırıyor. "Sen, ben ve o varız."

Gözümün ucuyla X'i gördüm, kolları havada YMCA dansı yapıyordu.

Biraz ritmi kaçırmıştı, saçları terden yapış yapıştı, yüzünde neredeyse sığmayacak kadar geniş bir gülümseme vardı.

Ama Violet, sanki o lanet olası ayı asmış gibi ona gülüyordu.

"Sen, ben, o ve X," diye kabul ettim, onun onu sevdiğini fark ederek. Zaten çok şey kaybetmiş bir kadından hiçbir şey almayacaktım.

Whip parmaklarını enseme koydu ve başımı birkaç santim aşağı çekerek dudaklarına yaklaştırdı. Alını alnıma değecek şekilde, "Sen, ben, o ve X. Başka kimse yok," diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Aile."

Gözlerinde bir şey parladı ve kaybettiği kişiyi düşündüğünü anladım. Yıllarca yalnız kaldığını düşündüğünü. Parmaklarım da onun boynunun arkasına uzandı ve onu kendime yaklaştırdım.

"Artık kaçmak yok. Artık saklanmak yok." Onu öpmek için içimde bir dalga gibi kabaran bir istek vardı, onu kendime çekmek istiyordum. Ama buna karşı koydum, elini tutup onu kulübün ortasına, dans pistine çektim.

"Saklanmak yok," diye fısıldadım, sonra tüm kulüp görse de umurumda olmadan onu sertçe öptüm. Vücudumu ona yapıştırdım, aramızda bir santim boşluk bile kalmadı ve öpücüğü derinleştirdim, dillerimiz buluştu. Ona ihtiyacım vardı. Onu istiyordum. Sadece seksten daha fazlasını.

Fang bir zamanlar en iyi arkadaşımdı, ama işler değişmişti. Bir ailesi vardı.

Artık benim de vardı.

Kollar beni sardı, ama onlar Whip'in kolları değildi. Violet ve X de kucaklaşmamıza katıldı. Whip ve ben içgüdüsel olarak kollarımızı Violet'e açtık.

X, zıplayan fasulye gibi davranmakla meşguldü, bu yüzden onu düzgün bir şekilde kucaklayamadık. "Ah, anne ve baba öpüştüler ve

barıştılar!" Diye sıırttı. "Şimdi mutfak tezgahında ateşli seks mi yapacaksınız?"

Bunu istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurdum. Öpüşmekten bile sikim sertleşmişti. Ya da belki de kıskançlıktan.

Siktir, belki de Violet'e olduğu kadar ona da aşık olduğumu fark etmemdendi.

"Nyah'ın kardeşiyle konuştum," dedi Whip, X ve Violet'e.

Violet umutla ona baktı, ama onun ifadesini görünce umudu bir anda söndü. "O da nerede olduğunu bilmiyor, değil mi?"

Whip başını salladı.

"Babası..."

Whip, Violet'in bu umuda kapılmadan önce onu söndürdü. "Ebeveynlerinin ona sahip olup olmadığını bileceğini oldukça kesin bir şekilde söyledi. Ve ben ona inanıyorum. Onun burada olduğunu sanmıyorum, tatlım."

Violet'in yüzü buruştu. "O zaman..."

Cümleyi bitirmesine gerek yoktu, ne diyeceğini hepimiz biliyorduk.

Hepimiz biliyorduk.

Haftalardır kaçtığımız psikopat, bir kurban daha almıştı.

VIOLET

"Saint View'a geri dönmeliyiz." Sesim, kalbimdeki kırıklık kadar kırık çıkıyordu.

Whip beni kollarına aldı ve sıkıca sarıldı. "Bu gece hiçbir yere gidemeyiz. İçki içtim ve çok geç oldu. Otele geri dönelim. Sabah ilk iş olarak ayrılırız."

Tek düşünebildiğim Nyah'ın nerede olduğuydu.

Yaşıyor mu, ölü mü?

Ben burada eğlenirken, o muhtemelen bir yerde kanlar içinde yatıyordu. Ya da daha kötüsü, hala hayattaydı ve Toby ile Dickson'ı öldüren psikopat tarafından psikolojik ve fiziksel olarak işkence görüyordu. Her şeyi sapıkça bir tatminle izleyebilmek için lanet olası bir bebek kamerası kuran adam. Beni uçurumun kenarından itmeye çalışan, başarısız olan ama bunun yerine X'in hayatını neredeyse kaybetmesine neden olan adam.

Nyah ona rakip olamazdı. Zeki, keskin ve akıllıydı, ama tek başınaydı.

Ve adam onu günlerdir elinde tutuyordu.

İçten içe, hepimiz bunun bir olasılık olduğunu biliyorduk. Ama bu boşuna arayışa girmiştik çünkü bizimle oynayan psikopat her zaman bir adım öndeydi. Onu nasıl bulacağımızı bilmiyorduk. Nereye bakacağımızı bilmiyorduk.

Nyah'ın sadist mafya ailesinin onu ele geçirmesi kolay yoldu.

Ama şimdi, çok önemli bir hata yaptığımızı fark ettim.

Üçünün beni kulüpten çıkarıp Whip'in arabasının arkasına bindirmelerine izin verdim. Kimin sürdüğünü bilmiyordum. Çok sersemlemiştim ve Whip'in içki içmiş olanlardan birinin direksiyona geçmesine asla izin vermeyeceğini bildiğim için kendimi güvende hissediyordum.

Dax'ın nerede olduğunu bilmiyordum ve sormaya cesaret edemedim. Sadece içlerinden birinin onu oteline güvenli bir şekilde geri götürdüğüne güveniyordum.

Kafam tamamen geçmişe dönmüştü, her travmayı yeniden yaşıyordum. Olympic Drive'daki evde, tek istediğim işimi yapmakken uğradığım saldırı.

Bir depoya kilitlendiğimde, aşık olduğumu bildiğim adamlarla tanışacağım için heyecanlıydim, ama en iyi arkadaşımı kaybettim.

O gece uçurumun tepesinde, yağmur altında dururken, kulaklarımda patlamaların sesi yankılanırken, sevdiğim üç adamın uçurumun kenarından aşağıdaki girdaplı boşluğa düşüşünü izlemek.

"Asla durmayacak, değil mi? Ölmemizi bile istemiyor. Sadece bizi korkutmak istiyor. O kedi, biz ise fareleriz."

Kimse bana aksini garanti edemedi ve ben de etmediklerine sevindim.

X otelin önüne geldik ve Levi ile ben, Whip'in yalnız kalması gerektiği için çantalarımızı ve kedimizi bırakmıştık. Resepsiyonda durmadan doğrudan odamıza çıktık.

Harold, odanın köşesindeki taşıma çantasından horluyordu. Onun için çantayı açık bırakmıştık, ama belli ki buradan çıkmayı reddederek burada olmaya bile itiraz ediyordu.

Oda iki büyük yatakla doluydu, dördümüzün uyuması için bolca yer vardı. Ve tam da bunu yapmamız gerekiyordu. Saat gece yarısını geçmişti ve mümkün olduğunca erken ayrılmamız gerekiyordu.

Ne yapacağımızı tam olarak bilmiyordum. Sadece Saint View'a geri dönmem gerekiyordu. Polis karakoluna gidip daha fazla bir şeyler yapmalarını talep etmek için. Her evin kapısını çalmak ve Nyah'ın nerede olduğunu bulmak için.

Onun kaybolması benim hatamdı.

Toby'nin ölmesi benim hatamdı.

Bu adamın peşimizden gelmeye devam etmesi benim hatamdı.

Nedenini tam olarak söyleyemezdim, ama içgüdülerim bana olan her şeyin benim yüzümden ve o gece Olympic Drive'da olanlar yüzünden olduğunu söylüyordu.

"Violet," diye ısrar etti Whip. "Yatağa gir tatlım. Uyuman lazım."

Ama başımı salladım. Yorgundum, ama gözlerimi kapattığım anda kan göreceğimi biliyordum. Gözyaşları. Paul Jeddersen'in üzerime eğildiği, kıyafetlerimi kesip bana dokunduğu yüzü.

O ayının her şeyi izlediğini görecektim, diğer tarafta birinin benim acımdan ve korkumdan hastalıklı bir zevk aldığını görecektim.

"Bana dokun," diye fısıldadım. "Uyumak istemiyorum."

Whip diğer ikisine baktı, sanki benim bu durumda olduğum halde istediğimi yapmalarının uygun olup olmadığını kontrol eder gibi.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Uyumak istemiyorum. Uyuyamıyorum. Onun iyi olduğunu öğrenene kadar uyuyamam."

Whip tereddüt etmeyi bıraktı. Arkama geçti ve o öğleden sonra X ile birlikte ikinci el mağazasından aldığım elbisenin arkasındaki fermuarı indirdi. Elbise parlak maviydi ve yakasından eteğine kadar ışıltılı payetlerle kaplıydı. Biraz küçük olduğu için vücudumun hatlarını ortaya çıkarıyordu, ama o kadar eğleneliydi ki almadan edemedim.

Bir daha asla giymeyeceğimi biliyordum. Bu elbise, hiç tatil yapamadığımı, hiç eğlenemediğimi sürekli hatırlatacaktı.

Bana izin vermedi.

Her zaman bir yolunu bulurdu. Her şeyi mahvetmenin bir yolunu, orada olmasa bile.

Kafamın içinde yaşamak için bir yol bulmuştu ve bu en büyük ihanetti.

Elbise ayaklarımın dibinde yere düştü ve onu bir daha görmek istemediğim için köşeye tekmeledim.

İç çamaşırlarımla döndüm ve Whip'in gömleğinin düğmelerini açtım. Sonra Levi'ninkini. Sonra X'inkini. Hepsi beni dikkatle izliyor, benden işaret bekliyor, yavaşça hareket ediyorlardı. Levi sütyenimi çözdü ve ben onu çıkardım.

Hiçbirimiz ışıkları açma zahmetine girmedik. Yüksek bir yerdeydik ve dışarıdan gelen şehir ışıkları içeriye girerek bize görmek için fazlasıyla yeterli ışık sağlıyordu. Caddenin karşısında bizimki kadar yüksek binalar vardı ve ben boş boş, o binalarda oturanların bizi görebiliyor mu diye merak ettim.

Sonra umurumda olmadığını düşündüm. Bunların ne önemi vardı ki?

Ölümünden ve gömülmemden sonra kimse beni bir daha görmeyecekken, bunların ne önemi vardı ki?

Ya bu adam beni bulup kendi elleriyle öldürecekti. Ya da sevdiğim insanları tek tek öldürerek beni işkenceyle mezara sokacaktı.

Bu üç adam da tehlikedeydi ve birdenbire, kim oldukları ve ne yaptıkları önemli değil, hepsinin benim yüzümden olduğuna emin oldum.

Katilin işkence etmek istediği kişi bendim. Onlar sadece dolaylı zarardı.

Külotumu çıkardım ve en yakın yatağa süründüm. Uzandım, başım yumuşak yastığa gömüldü. Nyah günlerdir soğukta bir yerlerdeyken, benim bunu hak etmediğime emindim.

Gözlerimi sıkıca kapattım, bunu düşünmek istemiyordum ama kafamdan atamıyordum.

Yatak altımda çöktü, ama gözlerimi açmadım. Gerek yoktu. Karşımda X olduğunu zaten biliyordum, sıcak parmakları benimkileri buldu, nazik elleri beni kendimi kıvrılmış savunma pozisyonumdan çıkardı. Kollarımı boynuna doladı ve bacaklarını benim bacaklarımın arasına yerleştirdi. Vücudumuz birbirine bağlandı, çıplak teni benimkine değişiyordu, yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ve bana hiçbir şey için endişelenmemem gerektiğini, çünkü benim yanımda olduğunu fısıldadı.

Ah, keşke buna tamamen inanabilseydim. Keşke kendimi bu kadar kolayca affedip tüm stresi ve endişeyi başkasına yükleyebilseydim.

Ama işler öyle yürümedi.

Levi arkama, Whip de onun arkasına oturdu. Dördümüz yan yatarak yatağa sığabildik. Zar zor, ama kimse yerinden kıpırdamadı ve bunun için minnettardım.

Onlara yakın olmaya ihtiyacım vardı. Etrafımdaki her şey yanıyor ve ben cehennemdeymişim gibi hissettiğimde bile, bedenlerinin benimkine nefes almaya ve işlevini sürdürmeye devam etmesini hatırlatmasına ihtiyacım vardı.

X'in dudakları benimkini buldu, sanki beynimin dakikada bir milyon mil hızla çalıştığını biliyormuş gibi. Beni öptü ve kafamın içindeki suçluluk duygusunu yatıştırdı.

Kollarımı ona daha sıkı sardım, tüm gücümle ona karşılık verdim, onunla ilgili her şeyin bana tanıdık gelmesini sevdim

Bu gerçekten benim o kadar korktuğum adam mıydı? Ondan birden fazla kez kaçmıştım. Onu görünce çığlık atmıştım. Parmaklarını boynuma doladığında beni ldrecekęinden o kadar emindim ki.

O artık güvenliği temsil eden her şeydi. Elini boğazıma götürdüm, orada onun dokunuşuna ihtiyaım vardı, ona tüm varlığımla güveniyordum.

pşrken boğazımı hafifçe sıktı ve hafif oksijen eksikliği başımı hoş bir şekilde döndürdü. Ona daha yakın olmak için kıvrıldım, bacağımı kalçasına kadar yukarı kaldırdım ve kalçasına doladım.

"Beni sik," diye fısıldadım ona, sesimdeki çaresizliği gizlemeden.

O zaten oradaydı, penisi sertleşmiş ve benim girişimi bekliyordu.

n sevişmeye ihtiyaım yoktu. İstemiyordum. Kahretsin, yanmayı istiyordum. Gerilmeyi. Vücuduma hissettirdiği şekilde dikkatimi dağıtmasını.

O bana bunu vermeyecekti. Penisinin ucuyla girişimi tahrik etti, bana sadece çok azını verdi ve aramızdaki mesafeyi açarak klitorisimi okşadı.

Kendimi cezalandırmaya çalışmama rağmen, vücudum onun vücuduna tepki verdi, gevşedi, kaslarım rahatladı. Benim içimde heyecan birikene kadar durmadı ve penisi içime girdiğinde, bu bir ceza değildi.

Tatlı sözler ve nazik hareketlerle, ben istemesem de bana zarar vermeyi reddetti.

Bu adamın neden beni öldürmekten korktuğunu anlayamıyordum. Ben yalvarırken bile bana zarar verememişti.

Levi arkamdan boynumu öperken, X içime giriyordu. Dudakları sıcak ve yumuşaktı, parmak uçları vücudumun her yerini dolaşıyor, dokunduğu her yerde küçük ateş izleri bırakıyordu.

İnledi, ama bunun benim yaptığım bir şey olmadığını biliyordum, bu yüzden Whip'in ona yaptığı bir şey olmalıydı.

X kilene kadar bekledim, sonra dönüp Levi'yi de pebilmek için yuvarlandım.

Whip, elini Levi'nin kalçasına koymuş, onu okşuyor ve sikini sıvazlıyordu.

Levi, o temasa ihtiyaç duyarak çaresizce ağzımı aradı ve ben tereddüt etmeden ona verdim. Yüzümü kavradı, beni sertçe öptü, ağzıma nefes nefese soludu. Bacağımı kaldırıp onun bacağına dayadım ve kendimi ona açtım.

Ama onun sikini benim girişime yönlendiren Whip'ti.

Levi kolayca içeri girdi, X benim amımı çoktan hazırlamıştı.

Elimi geriye uzattım, X'in ıslak penisini buldum ve onu kıkımın arasına çektim, ona tam olarak ne istediğimi belli ettim.

Arka deliğimi açtı, onunla oynadı, Levi'nin derin darbelerine baskı ekledi ve vücudumun orada depoladığı her zevk noktasını vurdu. X, ikisini de alana kadar santim santim içeri girdi.

Beni aralarına aldılar ve vücudum canlandı, nefesim çok hızlıydı, ama sadece zevkten dolayı. Panik azaldı, onlar bana öyle dokunurken burada panik yapmanın yeri yoktu.

Levi'nin kasık kemiği klitorisime o kadar mükemmel bir şekilde çarptı ki, çığlık atmamak imkansızdı. İkisi aynı anda içime girdiğinde, dolgunluk hissi beynimi parçaladı. Boynumdan aşağıya doğru yayıldı, nabzımı, meme uçlarımı, amımı ele geçirdi. İkisi etrafında spazm geçirdim, sessiz odaya çığlık attım, bir an daha boşalmamı engelleyemedim.

Levi'nin omzunu ısırdım, çığlıklarımınla tüm otel katını ya da kediyi uyandırmak istemiyordum, ama vücudum yanıyordu, elektriklenmişti, ikisiyle o kadar mükemmel bir şekilde birleşmişti ki, daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

X benimki kadar yüksek sesle bağırdı. Dudakları boynumun arkasına desenler çizdi ve ne kadar iyi olduğumu, beni ne kadar istediğini, vücudumun her yönüyle onun için ne kadar mükemmel olduğunu ve beni sevdiğini fısıldayarak söyledi.

Ben hiçbirine cevap veremedim. Nefesim kesilmişti. Çok doluydu. Onlar tarafından o kadar tüketilmiştim ki, mantıklı bir şey söyleyemiyordum.

Ama umarım o da bunu anlıyordu, bedenimin onun bedeniyle birlikte hareket edişinden, ona uzanıp onu bana sıkıca sarılmamdan ve başımı geriye doğru çevirip dudaklarını istemekten.

Kalçaları yavaşladı, ama içimden çıkmadı. Penisi içimde sıcak kaldı, vücudumun ara sıra verdiği tekmeler ve titreşimler onun vücuduna zevk dalgaları gönderdi.

Levi beni yavaş ve istikrarlı bir şekilde sikti, kalçalarının her hareketi kasıtlı ve tatlıydı.

Kendini tutuyordu. Her itişinde amım onun etrafında titriyordu, kontrol edemediğim orgazmın artçı sarsıntıları.

"Kırbaçla," diye inledi Levi, diğer adama uzanarak. "İçimde olmana ihtiyacım var."

İnledim, sadece kelimeler, Levi hala içimdeyken onların sevişmesi düşüncesi o kadar ateşliydi ki, bu düşüncüyü kendime saklayamadım.

Whip tereddüt etti. "Emin misin? Yağımız yok."

Levi içimden çıktı ve Whip'in elini kalçasından benim amıma doğru yönlendirdi. "Onu hisset. Sırılıslam olmuş."

Whip iki parmağını içime soktu.

Levi açgözlülük yaptı ve sikini de içeri itti.

"Oh!" diye bağırdım, yeni bir şekilde gerildim, ama bu çok lezzetli ve mükemmeldi.

Whip'in parmakları G noktamın üzerinde, Levi'nin penisiyle tek başına yapamadığı şekilde vuruyordu. Whip'in elini tuttum, birdenbire onu kendine isteyen açgözlü olan ben oldum. Onu orada tuttum, onun eli ve Levi'nin penisinin kombinasyonunu sürerek, kıvranarak, beni tekrar doruğa ulaştıracak o mükemmel yeri arıyordum.

Sert bir şekilde boşaldım, klitorisim inanılmaz derecede hassastı ama orgazm bundan daha derin bir yerde oluşuyordu, ikisinin kombinasyonu tarafından benden çıkarılıyordu.

Sarsıldım, isimlerini haykırdım, daha fazlasını ve daha azını aynı anda istedim çünkü bu çok fazlaydı ama çok doğruydı.

Levi ve X'in arasında sıkışıp kalmış, güçlkle ayakta dururken Whip parmaklarını çekti.

Onu kaybettiğim için üzüldüm, ama vücudum hızla uyum sağladı ve Levi hala içimde derinlere gömülüydü, sadece üzerimde sürtünüyor, zor nefes alıyor ve Whip'i bekliyordu.

"Siktir, Levi," diye inledi Whip. "Çok darsın. Rahatlaman lazım. Onu öp."

İki kez söylemesine gerek yoktu. Levi dudaklarımı çaldı, ağzımın içini yaladı, beni yuttu.

Kalçalarını tutup kendime doğru çektim, Whip'in arkamdan vücudunu çalıştırdığının farkındaydım.

Levi donakaldı, ama sonra yavaşça tekrar hareket etmeye başladı. Nefesi değişti, ta ki inlemelere dönüşene kadar.

"Siktir." Whip'e doğru döndü. "Bana ne yapıyorsun?" Whip güldü.

"Hoşuna gitti mi?"

Levi'nin inlemesi ve Whip'in kaygan parmaklarını daha fazla almak için kalçalarını sallaması, onun ihtiyacı olan tek cevaptı.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı Levi.

İkisini birlikte izlerken kalbim sıkıştı. Birbirlerine açıldıklarını ve savunmasız olduklarını izlemek. Hem tatlı hem de seksi bir andı.

X tamamen bitkin bir halde içimden çıktı ve Levi bu fırsatı değerlendirerek beni sırt üstü çevirdi. Onun için bacaklarımı genişçe açtım ve o da beni tekrar öptü, dudaklarımı, yanaklarımı, boğazımı.

Dizleri yatağa gömüldü ve ağırlığını ön kollarının üzerine verdi.

Whip, Levi'nin arkasına yerleşti, kolunu Levi'nin beline doladı ve dudaklarını Levi'nin omurgasına doğru indirdi.

Levi'nin kolunun altından elimi uzattım ve Whip parmaklarını benimkilerle birleştirdi, bakışları benimkilerle buluştu, Levi aramızdaydı.

Levi'nin içine girdiğinde izlediği bendim. Ama ikimiz de Levi'yi dinliyorduk. Whip hareketsiz kaldı, vücudunun alışmasını bekledi, ama Levi yüzünü boynuma gömdü ve ağır ağır nefes aldı.

"Siktir." Vücudunu sarsan titremelerden zevk aldığı belliydi. "Boşalmam lazım."

Onun itişlerine karşılık verdim. Whip ona uyum sağladı, ikimiz de Levi'ye odaklandık ve bunu onun için olabildiğince iyi hale getirdik.

Ama bu benim için de iyiydi. Çok iyi. Tüm vücudum canlanmış, her sinir ucu kıvranıyor, zevk çılgınlıkları beni daha da ateşliyordu. Whip hızını artırdı, ağırlığı Levi'yi üzerime doğru itti, ama bu fazla değildi. Üçümüzün birleştiğini bilerek, birlikte hareket etmelerinin hissi tam da doğuydu.

Whip parmaklarımı sıktı ve adımı haykırdı. Sert bir şekilde boşaldı ve Levi de hemen ardından boşaldı.

Ben çoktan defalarca boşalmıştım ve o kadar çok duygu doluydu ki, üçüncü orgazmımı yaşayıp yaşamadığımı bile bilmiyordum. Önemli değildi, her saniye zevkti, her an mükemmeldi.

Whip sonunda yatağın diğer tarafına yuvarlandı.

Levi üstüme çöktü ve kulağıma tatlı ama müstehcen sözler fısıldadı, izin verirsem hayatımızın geri kalanında her gece bunu yapacağına söz verdi.

Bir noktada, yaşlandığımızda ve evlendiğimizde, her gece bunu yapmak istemeyebileceğimi düşündüm.

Ama şu anda, üçünün bana hissettirdikleri ile, işimi bırakıp bunu sonsuza kadar bütün gün ve bütün gece yapmak istiyordum. Onlar dışında hiçbir deneyimim yoktu. Ama başka hiçbir erkeğin beni onların sevdiği veya dokunduğu gibi sevebileceğini düşünemiyordum. Bundan daha iyisi yoktu. Onlar ve onları sevdiğimden daha fazlası yoktu.

Onlar, hiç sahip olmadığım ama hep istediğim ailemdi.

Onlar, özlemini çektiğim ama hiç alamadığım sevgi ve ilgiden oluşuyordu.

Onlar beni olduğum gibi gören erkeklerdi, şişmanlıklarım ve kusurlarımla, yine de beni sevip arzuladılar.

Bu farkındalık nefesimi kesti.

"Whip," diye fısıldadım, başımı yana çevirerek onu görebilmek için.

Levi'nin başı boynumun diğer tarafına gömülmüştü ve uyuduğunu mu yoksa sadece o kadar yorgun olduğunu ve vücudunun uykuya dalmış gibi görüldüğünü bilmiyordum. Banyodan su sesi geliyordu ve X'in orada temizlik yaptığını biliyordum.

Whip gözünü açtı. "Evet, tatlım?"

Levi'nin altında, Whip'in dudaklarına öpebilecek kadar yer değiştirdim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." O kadar hızlı ve abartısız bir şekilde cevap verdi ki, sanki bu sözler uzun zamandır dudaklarında bekliyordu ve benim fark etmemi bekliyordu.

Buna hafifçe gülümsedim.

Ve sonunda uyku beni içine çekti, güvenli ve üç erkeğin arasında, onlar olmadan nasıl yaşadığımı bilmediğim üç erkeğin arasında.

"Bunu düşündüm ve sanırım sizin için eşcinsel olabilirim."

Whip, Violet yorgunluktan uykuya daldıktan sonra Levi ile birlikte taşındıkları diğer yataktan başını kaldırdı. Onlar yer değiştirdiklerinde ve ben seks kokulu çarşafı geri döndüğümde Violet hiç kıpırdamamıştı bile.

Umursamamıştım. O vardı ve benim için önemli olan tek şey oydu. Whip kaşlarını çattı. "Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?"

Violet'i daha sıkı sarıldım, başımı iki yastığa dayadım, böylece onun omzunun üzerinden Whip'i görebiliyordum. "Bir süredir bunu düşünüyordum ve sanırım ikiniz için eşcinsel olabilirim."

Levi bir kolunu kaldırarak pozisyonunu değiştirdi. "Bence öyle olmaz..."

Ona kaşlarımı çattım. "Senin için eşcinsel olabileceğimi düşünmüyor musun?"

"Bununla ne demek istediğini hiç anlamadım." Levi kaşlarını çattı.

"Henüz kahve içmedim, o yüzden sanırım açıklamalısın."

Omuz silktim. "Dördümüz bir takımız, değil mi? Hepimiz Violet'le takılıyoruz. Siz ikiniz de birbirinizle takılıyorsunuz. Benim de bunun bir parçası olmamam haksızlık gibi geliyor."

Whip bana baktı. "Yani seni öpmemi mi istiyorsun?"

İçgüdüsel olarak burnumu kırıştırdım, sonra onlar fark etmeden kasıtlı olarak düzeltmeye çalıştım. "Evet. Tabii. Öpüşmeyi severim."

Whip şüpheli görünüyordu.

Levi soruyu devam ettirdi. "Tamam, öpüşmek bir şey, ama bizim sana oral seks yapmamızı mı istiyorsun?"

Whip veya Levi'nin önümde diz çökmesi fikri, sabah ereksiyonumu tamamen yok etti. Ama hey,

birbirlerine yaptıklarında hoşlanıyor gibiydiler ve sikini ıslatmak sikini ıslatmaktı, değil mi?

Başımı salladım. "Oral seks harikadır. Bayılırım."

Whip'in ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. "O zaman buraya gel."

Tereddüt ettim. "Şey, şu anda mı?"

Levi başını salladı. "Tabii. Buraya gel ve aramıza gir." O ve Whip'in arasına uzandı. Onun penisini tuttuğunu göremedim, ama yaptığı şeyin bu olduğu oldukça açıktı. Hiçbirimiz giyinmemiştik, aramızda hiçbir engel yoktu. Levi geri çekildi ve açtığı boşluğu okşadı.

Artık onun penisini çok net görebiliyordum, tıpkı Whip ve benimki gibi sertleşmişti.

En azından, ben öyleydim. Sabah ereksiyonum, Larry'nin Violet'in kıvrımlı kıkına yaslanmasından çok memnundu. Yatakları değiştirme fikriyle, çığlık atarak kaçmak istedi.

Ama hey, belki denedikten sonra beğenirim? Annem sebzeler hakkında bana hep böyle derdi. "Denemeden nasıl sevmediğini bilebilirsin ki?"

Levi'nin yüzündeki meydan okuyan bakıştan hoşlanmadım. Geri adım atacağımı düşünüyordu.

Ben de Violet'in kollarından kurtuldum, ayağa kalktım ve odanın diğer tarafına geçtim.

İki büyük, tamamen çıplak erkeğin arasında sürünmek, diş kökü tedavisi kadar rahatsız ediciydi.

Onların ortasına yerleştim, sırt üstü yatarak kollarımı göğsümün üzerinde çaprazladım, sanki tabutta yatıyormuşum gibi.

Çünkü bu durum bana öyle geliyordu.

Ölüm gibi.

Nasıl olur da Violet'e bu kadar ilgi duyarken, ikisine bu kadar... ilgi duymayabilirdim? Ama o onları seviyordu. Onlar da birbirlerini seviyorlardı. Belki Levi'nin spermi süper lezzetliydi ve bu, sonsuz gençliğin sırrıydı. Bunun iyi bir yanı olmalıydı. Violet ve Whip'in onu yeterince emdiğini izlemiştim ve ikisi de bundan hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Ve Whip fena değildi, sanırım. Eğer gümüş tilki tarzı hoşuna gidiyorsa ve onu bir baba figürü olarak görmüyorsan...

Gözlerimi kapattım. Belki de onların Violet olduğunu hayal edebilirim. Bu işe yarayabilirdi. Onu düşündüğüm anda sikim tekrar sertleşti ve beynim, odanın yanlış tarafında olduğumu ve kıcıımı ve sikimi hemen ona geri götürmem gerektiğini haykırmaya başladı.

Ama buna karar vermiştim ve şimdi bu gerçekleşecekti.

Erkeklerle seks yapacaktım.

Evet.

Bu kesinlikle kesinlikle oluyordu. Ve ben kesinlikle kesinlikle yüzde yüz mutluydum.

Ya da belki yüzde doksan.

Yani, en azından yüzde otuz.

"Oral seks başlasın!" Ellerimi bir senfoni orkestrasının şefi gibi kaldırdım.

Whip parmağını göğsümde aşağı doğru kaydırды. Ona yumruk atma isteğiyle mücadele ettim.

Göbek deliğimin etrafında daireler çizdi. "Neden oral seksle uğraşalım ki? Hemen iyi kısma geçelim. Dön."

Siktir. Yutabileceğimden çok daha fazlasını ısırmıştım. Ama bunu onlara itiraf etmeyecektim.

Döndüm ve kıcıımı o kadar sıkı sıktım ki, açmak için levye gerekirdi.

Levi'nin güldüğünü sandım ama o kadar kasılmıştım ki emin olamadım.

"Rahatla, X," dedi Whip, daha önce hiç duymadığım ama sesini hiç sevmediğim bir sesle. "Seni ısıtacağız. İlk başta sadece parmaklarla."

Oh, bu, ilk önce siklerini sokmalarından çok daha iyiydi. Değil.

"Nefes al," diye öğüt verdi Levi.

Bu iyi bir fikirdi. Doğum dersindeymiş gibi nefes nefese kaldım.

Kısa, keskin nefesler.

Birinin parmağı kıcıma dokundu.

Bir mil zıpladım ve yataktan atladım. "Eşcinsel değilim! Kesinlikle eşcinsel değilim!" Sanki yanıyormuş gibi kıcıımı tuttum.

Whip, Violet ve Levi hep birlikte histerik bir kahkahaya boğuldular.

Whip, "Evet, söylemesen de anlardık" diye alaycı bir şekilde konuştu. Ona öfkeyle baktım. "Senin için eşcinsel olmadığımı biliyordun, değil mi?"

"Sen ok kadar dürüstsün, ama ben kimim ki sana keşfetmemen gerektiğini söyleyebilirim?"

Kalçalarım o kadar sıkıydı ki, bir kalemi ikiye bölebilirdi. "Keşif yaptım. Haritamı kaybettim. Belki bir aslan tarafından yenildim. Bu arada, bu ikinizin bir daha kıcıma dokunmasından daha iyidir."

Levi'nin gözleri gülmekten yaşardı. "Not aldım. Ama lanet olsun, bu çok komikti."

Ona kaşlarımı çattım, ama telefonlarımızda mesaj sesleri çalmaya başlayınca kurtuldum.

Levi, Whip ve ben sessizleştik.

Whip içinden küfretti. "Bunlar grup telefonları, değil mi?"

Çantalarımıza en yakın olan bendim, bu yüzden benimkini çıkardım ve mesajı okudum, kanım dondu. "Geri dönmeliyiz." Onlara baktım, dudaklarım ince bir çizgiye dönüştü, gülümsememin izleri kayboldu. "Başka bir mektup daha geldi."

VIOLET

Saint View'a geri döndüğümüzde, kulüp evi kaos içindeydi. Çocuklar kapıdan içeri girip çıkarak, hep birlikte olmanın heyecanı ile gülerek ve bağırarak koşturuyorlardı.

Ama yetişkinler arasındaki hava çok farklıydı.

Rebel, bir yığın valizin ortasında oturmuş, hiç de mutlu görünmeyen Fang'a somurtarak bakıyordu. Bliss, bebek Ridge'i kucağında tutuyor, dış çıkarma oyuncağıyla dikkatini dağıtmaya çalışıyordu, ama kendisi de dikkati dağılmış görünüyordu. Kara ona doğru yürüdü, bebeği aldı ve onu en küçük kızı Wren ve Rebel'in küçük çocuğuyla birlikte oyun parkına bıraktı.

Oda, motosiklet ceketli iri yarı adamlarla doluydu ve hepsi de arkamda duran üç adam kadar endişeliydi.

Başkan olduğu için War'ın bir şey söylemesini bekledim, ama konuşan Grayson oldu. "Hepinizin bildiği gibi, destek grubumun bazı üyeleri..."

"Yani, Cinayet Ekibi," diye araya girdi X.

Grayson iç geçirdi. "X, ona öyle demememiz gerektiğini konuşmamış mıydık?" X omuz silkti.

Grayson, konuşmamış gibi devam etti. "Hepinizin bildiği gibi, destek grubumun bazı üyeleri bir süredir tehditler alıyor. Bunun grupla sınırlı kalacağını ve geri kalanınıza yayılmayacağını ummuştuk..."

Scythe bir kağıt parçası kaldırdı. "Dün ben de bir tane aldım."

X, yumruğunu ona doğru uzattı. "Bizden biri! Bizden biri!"

Bunu komik bulan tek kişi oydu. Tezahüratı kesildi. "Toplantılara biraz geliyordun. Belki de senin tam üye olduğunu ve geceleri hedefleri avladığını düşündüler."

Bliss ona keskin bir bakış attı. "Yine cinayet mi işledin?"

Kafasını salladı. "Hayır. Sadece... izliyorum." Bliss, War ve Nash hep birlikte ona baktılar.

"Yemin ederim! Kimseyi bıçaklamadım!" Sesi alçaldı. "Bugün." War elini yüzüne sürdü. "Hepsi iyi güzel, ama hala o lanet olası kafiyeli mektuplardan biri var. Bizim evimize. Bu yüzden hepimiz buradayız. Ve bu mesele çözülene kadar buradan ayrılmayacağız."

Yüzümü buruşturdum. Bliss ve Rebel'in bu kadar mutsuz olmasına şaşmamalı. Kara pek rahatsız görünmüyordu, ama o burada, MC arazisinde, kulüp binasından uzakta, çitlerin güvenliği içinde inşa ettikleri bir evde yaşıyordu.

Bliss ve Rebel, çocuklarıyla birlikte bu ortak binada sıkışıp kalmışlardı; yeterli alan yoktu, mahremiyetleri çok azdı ve bir grup motosikletçi her hareketlerini izliyordu. Kızgın oldukları için onları suçlayamazdım. Bu berbat bir durumdu.

Ama onları burada, yirmi dört saat koruma altında tutmak istedikleri için adamları suçlayamazdım.

Alternatifi biliyordum. Neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyordum. Nyah'ın ailesini şüpheli listesinden çıkardığımıza göre, onun da Toby ve benim o gece depoda düştüğümüz gibi bir tuzağa düşürüldüğüne inanmak zorundaydım.

Onun veda bile etmeden öylece gideceğine bir an bile inanmadım. Eğer sadece ben olsaydım, belki.

Ama o Dax'a aşıktı. Birbirlerine söylememiş olabilirlerdi, ama birlikte oldukları halinden bunu anlamıştım. Şu anda içinde bulunduğu tam ve mutlak yıkım halinden bunu anlamıştım.

Bliss ve Rebel tecritten nefret etseler de, bu önlem boşuna alınmamıştı.

Ama bu ne kadar sürebilirdi? Çocukların okula gitmesi gerekiyordu. Herkes, çıkış tarihi belli olmayan bu kapılar içinde kilitli kalmaktan deliye dönecekti.

Tek düşünebildiğim, tüm bunların benim hatam olduğuydu.

"Neden birdenbire mektuplar almaya başladığımızı anlamıyorum," dedi War. "Neden şimdi?"

Yutkundum, buna cevap verebilmekten nefret ediyordum. "Benim yüzümden."

Üç arkadaşım da hemen araya girip itiraz ettiler, ama ben onları "Bırakın konuşayım" diyen bir bakışla susturdum.

"Toby'nin cinayet mahallinde bir bebek bakıcısı kamerası olan oyuncak ayı bulduk. Beni saldıran adamın evinde de aynısını gördüm." Scythe'a döndüm. "O gece seninle tanışmıştım."

Scythe'ın alnı kırış kırış oldu. "Kitaplıkta duran o çirkin ayı mı?"

Rahatladım. "Sen de hatırlıyor musun?" Travma geçirmiş beynimin bunu uydurduğunu düşünmüştüm neredeyse.

"Evet, hatırlıyorum. Adamın açıkça çocuğu olmadığı için bunu garip bulmuştum. Onunla çocukların olduğu hiçbir fotoğraf yoktu, kapıda çocuk ayakkabıları ya da askıda çocuk montları ya da gece yarısı birinin üzerine basmasını bekleyen Lego parçaları yoktu." O acıyı hatırlar gibi yüzünü buruşturdu. "Çocuklu bir evin nasıl olduğunu bilirim ve orası öyle bir ev değildi. O yüzden o ayı dikkatimi çekti." Omuz silkti. "Ama sonra sen ve X birbirinize bıçaklar, yumurtalar ve kim bilir başka neler fırlatıyordunuz, ben de bir daha düşünmedim."

"Ben de öyle düşünüyordum. Ta ki Toby'nin öldüğü depoda aynı ayıyı, ya da en azından ona tıpatıp benzeyen bir ayıyı bulana kadar." Dudaklarımı ısırdım, kimseyi korkutmak istemiyordum, çünkü bu konuyu önce özel olarak konuşmalıydık, ama artık Bliss ve baldızımı bu işe karıştırmamak için biraz geç kalmıştık. "Bence o gece Paul Jeddersen'in bana yaptıklarını biri izlemiş. Ve bence sen ve X'in ona daha sonra yaptıklarını da biri görmüş."

Grayson içinden küfretti. "Ve benim, Whip'in ve diğerlerinin cesedini ortadan kaldırmak için geldiğimizi izlemiş. Kahretsin, bu tüm mektupları açıklıyor. O gece hepimiz oradaydık."

Levi boğazını temizledi. "Bu teoride tek bir sorun var. O gece ben orada değildim. O mektupların bazıları bana yazılmış gibi geliyordu."

"Bunu düşündüm ve içgüdülerim bana ulaşmak için seni kullandıklarını söylüyor. Ve o depoda ölmediğimde, ölemem gerektiği gibi, öfkeleri sana da yöneldi. Ya da belki de hayatımdaki herhangi birine zarar vermek bana zarar vermek anlamına geliyor. Belki de bu yüzden Fang'ın ailesi bu işe karıştı. Belki de bu yüzden Toby öldü ve

Nyah kayıp." Sesim kırıldı. "Onların istediği benim, değil mi? Diğerleri sadece ikincil zararlar."

X beni kollarına çekti. "Onu öldüren benim. Bu senin kadar benim de suçum. Eğer birinin suçu varsa, o da benim. Onu öldürmek için beklemeliydim. Başka bir yerde yapmalıydım. Heyecanlıyım, dikkatim dağınıktı ve dikkatsizdim. Hiç böyle olmamalıydı."

Bliss öfkeyle başını salladı ve elini kaldırarak hepimizi susturdu. "Kesin şunu. Bu ikinizin de suçu değil. O adam sizi evine çekip uyuşturdu, saldırdı, X ve Scythe o gün orada olmasaydı sizi tecavüz edip öldürecekti."

Onun hatırlattığı anılar boğazıma kadar geldi. O geceyi düşünmek istemiyordum; çaresizce bağlı, onurumdan mahrum bırakılmış, birinin bana yardım etmesi için dua ettiğim o geceyi. O gece tüm dünyam değişmişti, birçok yönden daha iyiye doğru, ama bunun bir bedeli vardı.

Yüksek bir bedeldi ve bunu sadece ben ödemedim.

"Öyleyse Paul Jeddersen'in biriyle birlikte çalıştığını varsayalım." Kimseye özel olarak konuşmuyordum, sadece yüksek sesle düşünüyordum.

"Saldırıyı daha sonra tekrar izleyebilmek için çekiyor olabilir," dedi Whip sessizce, benim teorimi akıllıca çürütürken.

Omuzlarım çöktü. "Bu doğru."

"Ve hasta." Rebel kollarını kendine doladı.

Bunun muhtemelen onun için de eski travmaları tetiklediğini düşünmekten nefret ediyordum.

Whip elini kaldırdı. "Ama bu bir olasılık olduğu için, bu en olası senaryo olduğu anlamına gelmez. Sana katılıyorum, Vi. Bence o başka biriyle çalışıyordu ve o başka biri o gece olanları biliyor ve o zamandan beri bizi bunun için cezalandırmaya çalışıyor."

X başını salladı. "Paul Jeddersen'i araştırdık. Hayatında, yaşlı anne babasından başka kimsesi yoktu ve yaşlı Paul, kendisine ait olmayan bir şeye dokunduğu için laktoz intoleransı olan bağırsaklarına bıçak saplandığında, onlar bile ülkede değildi."

Gözleri öfkeyle parladı ve bana doğru yaklaştı, ta ki sıcaklığı gömleğime nüfuz edene kadar. Bana, benim burada olduğumu, iyi olduğumu ve Paul Jeddersen'in öldüğünü, muhtemelen küçük parçalara bölünerek balıklara yem olduğunu hatırlattığını biliyordum.

X kolunu belime doladı ve beni göğsüne doğru çekti. "Onun öldüğünü fark ettiklerini bile sanmıyorum. Dondurma dağıtım rotamda düzenli olarak o evin önünden geçiyorum ve orada hiç kimseyi görmedim. Çimler uzamış, kapının önünde bir yığın posta var. Onun öldüğünü veya kaybolduğunu biliyorlarsa, evine uğrayıp bir şeyler halletme zahmetine bile girmediler."

"Paul Jeddersen benim oğlum olsaydı, ben de onu düzenli olarak ziyaret etmezdim," diye mırıldandım.

Ama içimden bir ses, Paul'un hayatında birinin olduğunu haykırıyordu. O gecedan beri bizi yakalamak için peşimizde olan, bir tür hasta suç ortağı.

"Lynx olabilir," dedi Levi sessizce, sert bir şekilde, sanki kelimeleri zorla çıkarır gibi ama bunların doğru olmasını hiç istemiyormuş gibi. "O da benimle aynı zamanda çıktı."

Whip başını salladı. "Ama senden önce değil, ve Violet sen çıkmadan önce saldırıya uğradı. Bu da Lynx'e oldukça iyi bir mazeret sağlıyor."

Levi'nin kaşları arasındaki çatık ifade biraz gevşedi, rahatladığı belliydi. Elimi uzattım ve parmaklarını sıktım. Toby'nin fotoğraflarına bakılırsa, Lynx serbest bırakıldığından beri şüpheli yerlerde dolaşıyor ve istenmeyen insanlarla takılıyor olabilirdi, ama içgüdülerim, Paul Jeddersen'in birlikte çalıştığı kişinin ben sahneye çıkmadan önce de var olduğunu söylüyordu.

Onların ilk saldırısı ben olamazdım. "O gece bir iş için Paul'un evine gittim. Temizlikçi çağırmıştı."

X başını eğdi. "Seni Paul'un tuttuğundan emin miyiz? Belki de partneri ayarlamıştır? Francine'in bununla ilgili bir kaydı var mı?"

Herkes bana baktı. "Hiçbir fikrim yok, ama ona sorabiliriz."

Sevdiğim erkeklerin ve edindiğim arkadaşlarımın somurtkan yüzlerine baktım. Hepsi de endişeli bakışlarla bana bakıyordu.

Hiç bu kadar çok insanın beni önemseydiğini görmemiştim. Bu neredeyse rahatsız ediciydi. Hayatımın büyük bir bölümünü sadece kendimi düşünerek geçirmiştım. Toby daha sonra hayatıma girdi, önemseydiğim tek kişi oydu. Ama şimdi... Şimdi, incinmesini istemediğim insanlarla dolu bir oda vardı.

Ve bunun olmasını sağlayabileceğim tek yol, o gece Paul Jeddersen ile birlikte çalışan kişinin kim olduğunu bulmaktır.

Ve bundan sonrasını Cinayet Masası'na bırakmaktır.

O öğleden sonra Clean Sweep merkezine gittim, Francine'in orada olup olmayacağından bile emin değildim. Nyah yokken ve ben şehirdeyken, personel sayısı yetersiz olmalıydı. Kendisi de bir işte olabilir, bu tamamen mümkündü.

Tabii Nyah'ın yerine birini işe almamışsa.

Bu düşünce beni o kadar üşüttü ki, titremeyi önlemek için kollarımı hızla ovuşturdum ve merdivenleri çıkmaya başladım. Whip ve Levi sokakta bekliyorlardı, ama X benim tek başıma içeri girmeme izin vermedi.

Görünüşe göre, yine yirmi dört saat beni bebek bakıcılığına dönmüşlerdi. Her zaman en az birinin gözü üzerimde olmalıydı.

Bu sefer ise bu konuda tartışmadım. Artık bunu boğucu bulmuyordum.

Güvende

hissediyordum.

Korunuyordum. Ve

bunun gerekli

olduğunu

hissediyordum.

İçeri girmeden önce elimi X'in eline koydum. "Onunla konuşmama izin ver, tamam mı?"

X dudaklarını büzdü. "Onu sorgulamamı istemiyor musun?"

Kafamı salladım. "Senin sorgulamalarında genellikle silahlar olur."

"Ve kötü şakalar. Kötü şakaları unutma."

"Hangisi daha korkutucu bilemiyorum."

Yüzünü buruşturdu ve kapıyı açık tutmak için yanımdan eğildi. "Git hadi. Ben uslu duracağım."

Francine, içeri girdiğimizde masasının arkasından başını kaldırdı.

X tam üç saniye uslu durduktan sonra avucunu Francine'in masasına vurdu. "Onunla kimin çalıştığını söyle!"

Francine bir metre sıçradı, kağıtlar masanın kenarından yere döküldü. Kafası karışmış bir şekilde benimle X arasında bakışlarını gezdirdi ve sonunda bana karar kıldı. "Violet? Bu da ne?"

Gözlerimi kapattım ve yüzümü buruşturarak kolumu X'in koluna geçirdim ve ön kolunu sertçe çimdikledim.

Yaralı bir köpek yavrusu gibi bağırdı, ama ben dirseğimle ona vurdum ve sustu. "Lütfen arkadaşımı affedin. Kafasından yaralandı ve görünüşe göre kendini bir tür *Dirty Harry* filminde sanıyor."

X, bunun daha çok James Bond'a benzediğini mırıldandı ve ben sessizce ona bakarak, o da utangaç bir şekilde dudaklarını sıkı tutmaya çalıştı.

Keşke X'i susturmak bu kadar kolay olsaydı.

Francine sandalyesini ondan uzaklaştırıp bana yaklaştırdı. Ve kapıya.

Cazibemi sonuna kadar kullandım. "Aslında bilmek istediğimiz şey, kayıtlarına bir göz atabilir misin? Lütfen."

Francine koltuğuna oturdu, X psikotik davranmadığı için yüzündeki korku biraz azalmıştı. Gözlüklerini düzeltti ve bilgisayarına döndü. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"İş alanların kayıtlarını tutuyor musunuz? Mesela, ilk kez aradıklarında arayanın adını kaydediyor musunuz?"

Francine omuz silkti. "Onlara adlarını sorabilirim ya da ilk aradıklarında kendileri söyleyebilirler. Rezervasyonu kaydetmek için kişinin adını almam gerekiyor."

Başımı salladım. "Olympic Drive'daki Paul Jedderson..."

Francine kaşlarını çattı. "Tek bir temizlikten sonra kaybettiğin işi mi kastediyorsun?"

Hâlâ o kinini tuttuğuna gözlerimi devirdim. "Evet. O iş. O işi kimin ayarladığını söyleyebilir misin?"

Bize gözlerini kısarak baktı. "Neden?"

X yine avucunu masaya vurdu. "Sadece bilgiyi ver bize kadın!"

İkimiz de ona baktık.

Yüzünde utanmış bir ifade belirdi. "Yine yaptım, değil mi?"

"Gerçekten köşeye gidip bir süre durman mı gerekiyor?" diye sordum.

"Sanırım öyle yapmalıyım. Fazla heyecanlandım." Pencerenin altındaki sert plastik sandalyelere doğru sürünerek gitti ve birine oturdu.

Francine'e özür dilercesine gülümsedim, o ise sadece başını salladı, gözlüklerini burnuna itti ve bilgisayara bakmaya devam etti.

"O kadar çılgınlığa katlanabilmen için yatakta gerçekten iyi olmalı," diye mırıldandı.

Muhtemelen haklıydı. Ya da belki ben de onun kadar deliydim. Çünkü orada utanç içinde otururken bir şekilde sevimli görünüyordu.

Ona gülümsemeden edemedim.

O, az önce sulu bir kemik atılmış yaralı bir köpek gibiydi. Sanki benim affedici gülümsemem onun hayalini kurduğu tek şeymiş gibi yüzü aydınlandı.

"Biraz daha fazlası var," dedim yumuşak bir sesle. "Ama kayıtlarına bir göz atabilirsen, bize çok yardımcı olursun."

Francine biraz aşağı kaydırды, birkaç kelime yazdı ve ekrana tekrar baktı. "Peki bunu tam olarak neden yapıyorum?"

Yalan söylemek için ağızımı açtım. Ama ağızımdan çıkan sözler gerçektir. "O evdeki bir adam bana zarar verdi. Ve bence başka biriyle birlikte çalışıyordu. Kim olduğunu bilmem gerek."

Francine'in bakışları benimkilere çarptı. "O... iş başında sana zarar mı verdi?"

Başımı salladım.

Francine'in elleri titriyordu. "Violet, çok üzgünüm. Hiç bilmiyordum. Neden bildirmedin?"

Masadan uzanıp parmaklarını sıktım. "Biliyorum. Sorun değil. Ben iyiyim."

"O yeni bir müşteriydi. Bilseydim..."

Başımı salladım. "Bilemezdim. Senin suçun değil."

O sertçe başını salladı, sonra bana bakarak, "Beni dava etmeyeceksin, değil mi?" dedi.

Gözlerimi devirme isteğiyle mücadele ettim. İşte oradaydı. Tanıdığım Francine, her zamanki gibi biraz bencil. "Hayır, dava açmayacağım. Sadece o rezervasyonu kimin yaptığını bilmek istiyorum. Paul Jedderson adına bir şey yoksa, Claire'i dene. Ya da Clara'yı. İş formunda bir irtibat adı olarak hatırlıyorum ve onun karısı olduğunu düşünmüştüm, ama garipti çünkü ikisini birbirinin yerine kullanıp duruyordu. Sanki kendi karısının adını bilmiyormuş gibi."

Geriye dönüp baktığımda, o küçük hataya daha fazla dikkat etseydim keşke diyorum.

Francine, onu mahkemeye çıkarmaya çalışmadığını anlayınca tekrar odaklandı. Aradığını bulana kadar fareyi kaydırıldı. "Tamam, işte burada. Rezervasyon bir hafta önce yapılmış ve Claire o adresin irtibat kişisi olarak kayıtlı. Ama başka ayrıntı yok..."

"Oh," dedim, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "Peki, denediğin için teşekkürler."

Sanki ben konuşmamışım gibi devam etti. "E-posta ile rezervasyon yapılmış. Şunu bulayım da, sisteme eklemeyi unuttuğum bir telefon numarası var mı bakayım."

"Teşekkürler."

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana." Bana gülümsedi. "Dava açmadığınız sürece tabii."

Bu sefer gözlerimi devirmeden duramadım.

Bunu işine geri dönmesi için bir işaret olarak algıladı. Parmakları klavyeyi tıklatmaya başladı ve kaşları daha da çatıldı.

"Ne oldu?" diye sordu X.

"Paul veya Claire Jedderson'den gelen bir e-posta bulamıyorum. Garip, çünkü e-postaları asla silmem." Kaşlarını çatması düzeldi. "Oh, bekle. Arama yaptığımda isimleri çıkıyor, ama gönderen olarak değil. Bir bakayım..."

Ekranında bir şeye tıkladı, sonra geriye yaslandı ve gözlerini bana çevirdi. "Haklısın. Ne Paul ne de Claire Jedderson rezervasyon yapmış. Biri onların adına yapmış."

"Bu normal mi?" diye sordu X.

Francine ona başını salladı. "Yaşlı veya hasta insanlar için bu çok sık olur. Bir akraba veya bakıcı genellikle başka biri adına rezervasyon yapar."

"Paul Jeddersen ikisi de değildi," dedi X sessizce. "Ve hepimiz Claire Jeddersen'in gerçek bir kişi olmadığını biliyoruz."

Ama ikisi de asıl noktayı kaçırıyordu. Benim bilmek istediğim tek bir şey vardı. "O e-postayı kim gönderdi, Francine?"

Ekrana tekrar baktı ve sonra bana. "Travis Brumley."

Onun dudaklarından üvey kardeşimin adını duyunca kanım dondu. Paul'un o gece söylediği bir şey kafamda yankılandı. Toby'yi alay ederek ona "eşcinsel erkek arkadaşım" demişti.

Paul Jeddersen, Toby hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama Travis bilirdi.

Paul'un beni takip ettiğini sanmıştım. Ama belki de bu bilgiyi başkalarından duymıştu.

"Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu Francine. Keşke ifade etmeseydi.

VIOLET

Francine'in ofisinden sersemlemiş gibi çıktım. Yolun karşısındaki Psychos'un arkasında batan öğleden sonra güneşini zar zor gördüm. Sıcaklığını zar zor hissettim.

Tek hissettiğim, içimde dönen soğuk şok ve mide bulantısıydı. Travis'in adı kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu.

Whip beni kaldırımında yakaladı, elleriyle iki kolumu da kavradı. "Violet? Orada ne oldu?"

Kafamı salladım, göğsüne gömdüm ve her zaman sinir sistemimi sakinleştiren sıcak, erkeksi, tanıdık kokusunu içime çektim.

X benim yerime cevap verdi, sesi sert ve ciddiydi. "Onun üvey kardeşi. Haftalardır onu tehdit ediyordu. Zararsız olduğunu düşünmüştüm, ama Francine az önce bize, Paul Jeddersen'in evindeki işi ona ayarlayanın o olduğunu söyledi."

Levi içinden küfretti. "Kendi kardeşi onu o sapığa mı gönderdi? Ne boktan bir durum bu?"

"O benim kardeşim DEĞİL," diye bağırdım. "Fang benim kardeşim. Travis pisliğin teki. Hep öyleydi. Hep öyle kalacak." Kafamı salladım. "Beni tehdit ediyor, Fang'dan para alıp ona vermemi istiyor. Ona borçlu olduğumu söylüyor."

"Neden böyle düşünsün ki?" diye sordu Whip.

Kafamı salladım. "Onu hep nefret ettim. Duşta, kapının aralığından beni izlediğini fark ederdim. Hep benim ve evimizdeki diğer kızlar hakkında cinsel içerikli yorumlar yapardı. Geceleri uyurken içeri girmeye çalışacağından korktuğum için kapımızı barikatlamaya başladım. Ve dedikodular vardı. Toby, okuldan bir kızın ona dokunduğunu iddia ettiğini söyledi, ama Saint View Lisesi'nde bu tür dedikodular pek de nadir değildir ve kimse bu konuda hiçbir şey yapmadı. Her şey hasır altı edildi.

Karavan parkında yaşıyan bir kız, birinin kendisine cinsel istismarda bulunduğunu söylemeye çalıştığında kimse umursamadı." Titrek bir nefes verdim. "Bir gece, o on yedi, ben on altı yaşındaydık, o ve arkadaşları, koruyucu ailemizin evde olmayacağını ve barda içki içeceklerini bildikleri için, onların evinde bir parti verdiler. Parti çılgınca geçti. İki küçük üvey kardeşimizi benimle birlikte bir odaya kilitledim. Travis ve arkadaşları sarhoştı. Çok gürültü vardı. Müzik, kahkahalar, çığlıklar ve bağırışlar. Hepsi birbirine karışmıştı. Onlar kapıyı yumrukluyor, içeri girmeye çalışıyorlardı. Ben kapının önüne bulabildiğim her şeyi iterek çocuklara onların sadece şakalaştıklarını ve bize gerçekten zarar vermeyeceklerini söylüyordum. Sanırım kendimi onlardan daha çok ikna etmeye çalışıyordum."

Her şeyi çok net hatırlıyorum. Sanki o gece yeniden gözümün önünde oynanıyormuş gibi, on beş yıl önce, korkmuş, güçsüz, iradesiz, yardım etmeyi bilmeyen bir genç kız olduğum o gece kadar net ve berrak.

Geceleri çığlıklar benim dünyamda çok sıradan bir şeydi.

"Ertesi gün polis evimize geldi," diye fısıldayarak söyledim. "Birisi Travis ve arkadaşlarının ona cinsel tacizde bulunduğunu ihbar etmişti. Üvey anne ve babamız onlara siktirip gitmelerini, bütün gece burada olduklarını ve hiçbir şeyin olmadığını söylediler. Kızın tanınmış bir sürtük ve yalancı olduğunu söylediler. Travis'e bu konuyu sormadılar bile. Eğer ikisinin de barda içki içtiklerini ve evlerinde reşit olmayanların katıldığı bir parti ve tecavüz olayına izin verdiklerini itiraf ederlerse, koruyucu aile lisanslarını kaybedeceklerini biliyorlardı. Bu, ikisinin de tek gelir kaynağıydı. İkisi de hiçbir işte uzun süre çalışamıyordu. Sadece çocukları evlerine aldıkları için aldıkları parayla geçiniyorlardı."

X'in parmakları yumruk haline geldi. "Onların acınası hayatlarına son vermekten büyük zevk alacağım."

Onu durdurmadım.

"Çok kızgındım. Bütün gece iki ağlayan çocukla geçirdim, Travis veya arkadaşlarının odaya girmelerinden korkuyordum. Kendimi çaresiz ve küçük hissetmekten bıkmıştım. Bu yüzden arka kapıdan gizlice çıktım ve dışarı çıkan polisleri durdurum. Onlara koruyucu ailemizin yalan söylediğini söyledim.

kızın söylediği her şeyin doğru olduğunu söyledim, aslında kendi gözlerimle görmemiş olsam da. Ona inandım."

"Dur tahmin edeyim," dedi Whip dişlerini sıkarak. "Sana inanmadılar."

"Aslında, yaptılar. Kız bir polisin kızıydı, bu yüzden Travis ve arkadaşlarını gerçekten cezalandırmak istediler. On sekiz yaşına çok yakındılar, bu yüzden yetişkin olarak yargılandılar. Her biri on yıl hapis cezası aldı, ama ne kadarını çektiklerini bilmiyorum." Boğazım düğümlendi. "Onun o kıza gerçekten zarar verip vermediğini bile bilmiyorum. Ondan korkuyordum ve sadece evden gitmesini istiyordum. Benim bu olaydaki rolümü bildiğini bile bilmiyordum, ama belli ki biliyordu."

Üçü de bana baktı.

Levi beni daha sıkı tuttu. "Sana yaptıkları, polise gitmek için fazlasıyla yeterliydi. Senin şikayetinle diğer kızın şikayeti birleştirildiyse, hak ettiğini buldu demektir."

"O zaman neden listede olduğu anlaşılıyor," dedi Whip. "Grayson, serbest bırakıldığından beri onun tekrar suç işleyeceğinden şüpheleniyor olmalı."

Travis hakkındaki şüphelerimin başka biri tarafından da desteklenmesi beni mutlu etmeliydi. Ama bunun yerine kendimi aptal ve beyni yıkanmış gibi hissettim. Üvey ailem sonraki iki yılı onun hapse girmesinden şikayet ederek geçirdi. O, bizimle birlikte o evde yaşarken diğerleri gibi onu da dövçükleri halde, birdenbire hiç yanlış yapmamış altın çocuk haline geldi. Ama CPS'ye Travis'in haksız yere suçlandığını yemin ettiler. Onun masum olduğunu ve kimse koruyucu aile sistemindeki zavallı çocukları umursamadığı için bizim de onlarla birlikte orada kaldığımızı söylediler. Bir noktada, ben de Travis'in o kadar kötü biri olmadığına inanmaya başladım. Tehlikeli biri olmadığına.

Ya da belki de birkaç ay önce hayatıma geri döndüğünde beynim beni buna inandırmaya çalışmıştı.

Duygusuzlaşmıştım. Onun bir baş belası olduğuna, ama hayatımdaki en büyük tehlike olmadığına kendimi ikna etmiştim, bu yüzden üzerinde düşünmeye değmezdi.

Ne kadar yanılmışım.

"O benim ne yaptığımı biliyor," diye fısıldadım onlara. "O istediğinde ona parayı vermeliydim. Belki de bunların hiçbirini

olmazdı."

Whip başını salladı. "Bu, o para istemedenden önce de oluyordu, Vi. Ona para versek de ondan kurtulamazdık."

"Neden beni o depoda öldürmedi? Yapabilirdi. Birçok kez."

Levi boğazını temizledi. "Seni işkence etmekten zevk alıyor. Bu onun zihninde bir oyun, seni kırılmanın eşiğine kadar zorlayıp sonra geri çekilerek aynı şeyi tekrar tekrar yapabiliyor. Hepimize mektuplar gönderiyor. Etrafındaki herkesin paniğini artırıyor, böylece bundan asla kurtulamıyorsun."

"İşe yarıyor. Tanrım, kendimi çok aptal hissediyorum!" Uzun zamandır unutulmuş başka bir anı daha yüzeye çıktı ve midem o kadar bulandı ki karnımı tutmak zorunda kaldım. "O tuzaklar yapardı. Bir gün onu ve arkadaşlarını ormanda gördüm, bir çukur kazıyor ve birinin ya da bir şeyin içine düşmesi için çubukları keskinleştiriyorlardı. Onlar beni görmeden eve koştum ve kısa süre sonra geri geldiler, bu yüzden ilgilerini kaybettiklerini ve vazgeçtiklerini düşündüm. Ama ormana geri dönüp kontrol etmedim. Yanlışlıkla kendim de tuzağa düşeceğimden çok korkuyordum." Gözlerimi sıkıca kapattım. "Ondan sonra haftalarca, ormana zorla götürülüp, hiçbir şeyin olmadığı kara bir deliğe düşüp durduğum, keskinleştirilmiş çubukların üzerine düşeceğimi beklediğim ama bunun asla gerçekleşmediği kabuslar gördüm." Onlara dehşetle baktım. "Bunun çoğunu unutmuştum."

"Unutmamışsın," dedi Whip sessizce. "Bunu bastırmışsın. Bölümlere ayırmışsın, ve kim seni suçlayabilir ki? Sen daha çocuk sayılırdın ve böyle bir şeyle başa çıkacak donanıma sahip değildin. Seni koruyacak kimsesi yoktu." Kolumu okşadı. "Ben Grayson değilim, ama belki de ancak şimdi kendini yeterince güvende hissedip bunu dışa vurabiliyorsun."

Bu çığınca geliyordu çünkü Travis dışarıda dolaşırken, açıkça hala kafamı kazığa geçirmek isteyen biri varken, pek de güvende değildim. Yine de sözlerinde doğruluk payı vardı.

Hayatımda ilk kez bir ailem vardı. Bana destek olan tek bir arkadaşım değil, gerçek bir destek sistemi. Beni seven ve her gün bana dokunarak, beni önemseyerek, beni koruyarak bunu kanıtlayan üç adam. Bir kardeş,

benim için en iyi arkadaşını bile öldüreceğini kanıtlamış bir erkek kardeşim vardı. Bir yenge. Yeğenlerim. Bliss ve Nyah'daki arkadaşlarım.

Her gece dairesinde korku içinde oturan, bir televizyon dizisindeki doktorların hayatlarını dolaylı olarak yaşayan kız değildim artık. Tek ve tek arkadaşına tutunan, bir gün onun başka biriyle tanışıp onu terk edeceğini bilen kadın değildim artık.

Toby beni hiç engellemedi, ama ona tutunmam engelledi. Lisede ona travma bağı kurdum ve on yıl boyunca buna tutundum, yalnız yürümekten çok korkuyordum çünkü çocukluğumu kimse olmadan geçirmiştım ve geri dönmek istemiyordum.

Hâlâ da istemiyordum. Kimse yalnız kalmak istemezdi.

Hala önümde uzun bir yol vardı, ama bulunduğum yer sağlıklı geliyordu.

Whip, Levi ve X, benim onlara tutunduğum gibi bana tutundular. Onları aşağı çekmiyordum.

Hepimiz birbirimizi ayakta tutuyorduk. Birbirimizi destekliyorduk.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu X. "Violet'in koruyucu ailesini öldürmek, seni onlara bırakan CPS çalışanlarını öldürmek, Travis'i öldürmek dışında..." Parmaklarını kırıştırdı. "Bu sabah şanslı cinayet çoraplarımı giymem iyi olmuş!"

Levi ona baktı. "Sen gerçekten..." Başını salladı. "Biliyor musun? Boş ver."

Whip onları görmezden geldi ve bana odaklandı. "Nerede kaldığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır. Hiçbir fikrim yok. Eğer gerçekten parasızsa, muhtemelen iyi bir yerde kalmıyordur." "Belki bir arkadaşının evinde?" diye sordu Levi.

Omuz silktim. "Hâlâ arkadaşı varsa tabii. Lisedeki arkadaşlarının isimlerini bile hatırlamıyorum. Onlar benden büyüktü. Biri Andrew ya da Andy gibi bir şeydi galiba." Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm, pek bir şey yok, değil mi?"

X elimi sıktı. "Merak etme. Onu bulacağız."

Bundan hiç şüphem yoktu. Aklımdaki tek soru, onu bulduklarında Nyah'ın hala hayatta olup olmayacağıydı. Aniden farkına vardım ve ağzımı kapattım, boğazıma kusmuk yükseldi. "Tanrım." Arkadaşlara hiçbir açıklama yapmadan patikadan yukarı koştum.

Buna gerek yoktu. Beni takip edeceklerini biliyordum.

Francine'in ofisine geri döndüm.

Yine bir metre kadar sıçradı ve bana kızgın bir bakış attı. "Violet! Lanet olsun, bunu yapmayı bırakmalısın! Kalbim dayanamıyor. Normal bir insan gibi kapıyı çal!"

Onun azarlamalarını görmezden geldim. "Nyah'ın kaybolduğu gün yapması gereken işleri Travis Brumley ayarlamış mıydı?"

Francine dudaklarını sıktı. "Polise listeyi verdim zaten..."

"Evet, ev adresleri ve sahiplerinin isimlerinin olduğu bir liste. Bunları da listeden aldım. Ama bu işleri kim ayarladı, Francine?"

Ekranı tekrar gözlerini kısarak baktı ve parmakları klavyenin üzerinde durdu.

Masayı aşırp ellerini daha hızlı hareket ettirmek istedim.

"Bütün gün bekleyemeyiz bayan!" diye bağırdı X, *Dirty Harry* rolüne geri dönerek. "Büyükannemden daha yavaş yazıyorsun!" Bana döndü. "Aslında bu bir hakaret değil çünkü o oldukça hızlıdır. Silas'ın ona 'dijital beceriler' öğrettiğini biliyor musun?"

Levi ona baktı. "Silas, seninle aynı okula gittiğin ve şimdi büyükannenle yatan adam, değil mi?"

X'in yüzü soldu. "Neden hatırlatıyorsun?"

Levi omuz silkti. "Dijital beceriler derken, parmak becerilerini kastetmediğinden emin misin? Bazı yerlerde parmaklar için kullandıkları terim bu."

X kaşlarını çattı, Francine'in klavyede yavaşça tıklatması odadaki tek ses oldu, ta ki X Levi'nin ne demek istediğini anlayana kadar.

Ağzı açık kaldı. "Ne diyorsun sen? Silas büyükanneme dokunarak yazmayı öğretmiyor, parmaklarını kullanarak..."

Levi omzunu silkti. "Onun sıcak cebine mi giriyorsun?"

Whip yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun, Levi. Senin neyin var? X ile çok fazla takılıyorsun."

Ben de aynı fikirdeydim. Ama Silas ve X'in büyükannesini birlikte görmüştüm... ve kesinlikle

e-postalar ve World Wide Web hakkında bilgi edinmektense Silas'ın "parmak" becerilerine daha çok ilgi duyuyor gibiydiler.

X kesinlikle yeşil renkteydi. Levi'ye öfkeyle baktı. "Numaralarım sadece Violet'in sıcak cebiyle ilgilendiği için çok şanslısın. Yoksa şu anda büyükanneni bulup ona biraz dijital rahatlama sunardım!"

"Lütfen konuşmayı kesin, ikiniz de," dedim zayıf bir sesle. "Lütfen bir daha asla sıcak cep ya da parmak kelimelerini kullanmayın."

Francine masanın arkasından ikisine de sert bir bakış attı. "Violet'e katılıyorum. Kadınlar yaşlandıkları için ihtiyaçları olmadığı anlamına gelmez. Hepimiz bir zamanlar sizin gibi yirmi ve otuz yaşındaydık. Kırklı, ellili ve daha ileri yaşlara geldiğimiz için sıcak ceplerimizin doldurulması ihtiyacı ortadan kalkmaz."

Tanrım. Yaşlanan patronumun kalplerini kim ya da neyin doldurduğunu konuşmak istemiyordum. "Lütfen, Francine," diye yalvardım. "Travis o gün Nyah'ın işlerinden herhangi birini ayarladı mı, söyle bize."

Bir şeyler mırıldandı ama sonunda aradığını bulmuş olmalı ki yavaşça başını salladı. "Evet. O günkü ilk işini ayarladı. 1705 Fire Ridge Way."

Nyah'ın kendi isteğiyle Saint View'dan ayrıldığına dair en ufak bir umut ışığı da söndü.

O eve gitmişti. Bunu

içimden hissediyordum.

Ve şimdi onu bir deli ele geçirmişti.

VIOLET

Çocuklar, Francine'in bize verdiği adresi kontrol etmek için onlarla birlikte gitmemem için beni ikna ettiler ve beni kulüp evinde güvenli bir şekilde beklemem için bıraktılar. Orada kimsenin olma ihtimalinin çok düşük olduğunu ve bir ceset bulurlarsa bunu görmek istemeyeceğimi söylediler.

Toby'nin son anısının, kucağımda kan kaybından ölmesi olması beni çok üzüyordu.

Yarım saat sonra geri döndüklerinde, hiçbir şey bulamadıklarını anladım. Görünüşe göre, bir mücadele izi yoktu. Sadece mükemmel bir şekilde temizlenmiş bir ev vardı. Ev sahiplerinin isimleri tanıdık gelmiyordu ve çocuklar, buzdolabında yiyecek ve üst kattaki odalarda giysi bulamadıkları için evin muhtemelen boş olduğunu belirlemişlerdi.

Hiçbirimiz şaşırمامıştık.

Whip kolumu okşadı. "Bunun zor bir ihtimal olduğunu biliyorduk. Ben de suç mahallinde takılmazdım. Bu onun öldüğü anlamına gelmez. Çoğu kaçırın kişi kurbanlarını ikinci bir yere götürmeye çalışır."

Bunu kendini savunma videolarında duymuştum.

Ayrıca, ikinci bir yere götürülürseniz hayatta kalma şansınızın önemli ölçüde azaldığını da duymuştum.

Levi ellerini ceplerine soktu. "O zaman B planına geçelim. Onun e-posta adresi bizde var."

Bu pek iyi bir plan gibi gelmiyordu. E-postalar spam kutusuna düşebilirdi. Belki de gelen kutusunu kontrol etmezdi. Kontrol etse bile, benden gelen bir e-postanın onu şüphelendirmeyeceği ve onu görmezden gelmeyeceği garantisi yoktu.

Ama en azından proaktif bir plandı. Oturup onun bizimle tekrar iletişime geçmesini beklemekten daha iyiydi. Bu da plan C'ydi.

E-postayı gönderdim, adresi nereden aldığımı sorgulamayacağını umarak ve onunla buluşmak için bir zaman ve yer belirttim. Fang'dan istediği parayı aldığımı söyledim, bunun anlaşmayı cazip hale getirmek ve onu ortaya çıkarmak için yeterli olacağını umarak.

Sonra bekledim, bir yanımla onun gelmemesini umuyordum. Ama diğer yanımla geleceğini biliyordum. Çünkü o beni eziyet etmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Çocukken de öyleydik. Şimdi de öyle.

Tıpkı o gece uçurumun üzerinde olduğu gibi, bu sefer Saint View'un arka sokaklarında bir park bankında tek başıma oturdum. Psychos ve Clean Sweep'ten, yolun karşısındaki karavan parkından çok uzak değildik. Ama o geceden farklı olarak, bu sefer gölgeler ağır geliyordu.

Sessiz

.

Acıma

SİZ.

Aslında yalnız değildim. X, Whip ve Levi gizleniyorlardı. Onları göremiyordum ama hissedebiliyordum. Beni ayakta tutan tek şey, dayanamayacak kadar ağır olduğunu fark ettiğim her şeyin yüküydü. Burada olmak istemiyordum. Beni o depoya hapseden ve Toby benim için kendini feda edene kadar kafamızı karıştıran canavarla yüz yüze gelmek istemiyordum. Sinirlerim tüm vücudumu sarsıyordu. Travis her zaman sinsî biriydi. Narsist ve manipülatif biriydi, kelimeleri o kadar çarpıtıyordu ki, kafan karışıyor ve her şeyi tersine çeviriyordun, sonunda gerçekten de yanlış olanın o değil, sen olduğunu inanıyordun.

Akıllıydı. Kurnaz ve acımasızdı. Travis'i bir kez hafife almıştım ve bu, X'in hayatına mal olmuştu.

Bu hatayı bir daha yapmayacağım. X, Whip ve Levi bana asla birkaç adımdan fazla uzaklaşmayacaklarını ve Travis bir şey yapmadan bana ulaşacaklarını söylemiş olsalar da, midem hala gerginlikten kıpır kıpırdı.

Çantamın altında, kucağımda düzgünce duran bıçağı sıkıca tutuyordum. Bir zamanlar X'e istemediğimi söylediğim bıçağı.

Hâlâ onu kullanabileceğimden emin değildim, ama parmaklarımın arasında hissettiğim o bıçak, yatak odamda o gece olduğu gibi artık beni korkutmuyordu. Şimdi onu bir can simidi gibi sıkıca tutuyordum.

Whip'in sesi karanlıktan sessizce geldi. "Vi. Trigger az önce daha önce gördüğümüz gibi beyaz bir minibüsün yaklaştığını bildirdi. Hazır ol."

Hiçbir şey söyleyemedim. Ağzım çok kurumuştı. Trig ve ekibinin, etrafımda karanlıkta saklanan üç adamdan daha uzakta, dağınık bir şekilde yer aldıklarını biliyordum. Onlar yedek olarak oradaydılar, ama bu gösteri benimdi.

Beyaz minibüs yolun karşısına park etti. Uzun bir süre Travis ve ben birbirimize baktık. Minibüsün koyu renk camlarından onu göremiyordum ama görmeme de gerek yoktu. Duş alırken onun beni izlediğini hissettiğim günler gibi. Onu görmeden önce, karanlıkta orada olduğunu, beni izlediğini, harekete geçmeye hazır olduğunu ama önce beni korkutup titretmek istediğini biliyordum.

Travis, korkudan zevk alan bir adamdı.

Bunu bana çocukken, okuldan eve dönerken o ve arkadaşlarının benimle alay etmesiyle göstermişti. Üvey ailemizin beni cezalandırması için hikayeler uydurmasıyla.

Ve yetişkin olduktan sonra da bunu tekrar gösterdi. Beni ve Toby'yi o depoda tuzağa düşürdü. Uçurumun kenarına tuzaklar kurdu. Sevdiğim her şeyi ve herkesi tehdit eden kafiyeli notlar gönderdi.

Hepsi korkuyla ilgiliydi. Kontrolle ilgiliydi.

Onun yıllarını mahvettiğim için intikam almakla ilgiliydi, çünkü onun istismar ettiği bir kızın iddialarını desteklemiştim.

Minibüsten indiğinde, sırtıtışında kendini beğenmişlik vardı. Sanki elinde silah olduğu için dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi. Bana doğru yavaşça yürüdü ve yanımdaki koltuğa oturdu.

Ona bu kadar yakın olmak beni gerginleştirdi.

Fark ettiyse de, bunu belli etmedi. "Hey, arkadaşlar?" diye karanlığa seslendi, sonra cevap gelmeyince kıkırdadı. "Levi, değil mi? Hadi ama dostum, çık da selam ver. Seninle benim çok ortak noktamız var. Aynı hapishanede olmadığımız için yazık. Arkadaş olabilirdik."

Levi'nin Travis gibi sızlanan bir sıçanla asla arkadaş olamayacağını söylemek istedim ama dilimi ısırdım, ne derse desin sakın ve akli başında kalmam gerektiğini biliyordum.

"Orada başka kim var? Wyatt DeLeon, değil mi?" Sonunda bana baktı. "Bu kadar şişman ve çirkin olmak nasıl bir duygu

binlerce kadının bacaklarının arasında olan bir adamla yetinmek zorunda kalmak nasıl bir duygu?"

Benim cevabımı beklemeye tenezzül etmedi. "Ve Knox. Sanırım hepimiz senin koruma köpeğın olmadan hiçbir yere gitmediğini biliyoruz, değil mi Violet? Onlara senin küçük kod adlarını kullanmadığım için kusura bakma. Ben daha kişisel olmayı tercih ederim. Araştırmamı yaptım. Knox'un kardeşleri, ailesi ve tatlı yeğeni hakkında her şeyi biliyorum."

Karanlıktan, şüphesiz X'e ait olduğunu bildiğim bir hırıltı sesi geldi.

Travis rahatsız görünmüyordu. Silahı bana doğrulttu ve konuşmaya devam etti. "Levi'nin, onu umursamayan bir kulüp için kendini feda ettiğini biliyorum. Wyatt'ın berbat sürüşüyle kendi ailesini öldürdüğünü de biliyorum."

Kızgın bir öfke içimi kapladı.

Travis alçak bir ısıık çaldı. "Onları seçmeyi gerçekten iyi biliyorsun, küçük kardeşim. Etrafını ne kadar berbat, zavallı bir grup erkekle çevirmişsin. Gerçi 'erkek' terimini gevşek bir şekilde kullanıyorum. Onlar sadece çocuklar, değil mi? Çocuklarını kurtaramayan, bir motosiklet çetesi tarafından kazıklanan, ailelerinin gerçeğı asla kabul etmeyeceğini bildikleri için tüm hayatlarını bir şey gibi davranarak geçiren küçük kayıp çocuklar. Neden seni seçtiklerini hiç merak ettin mi? Hiç durup, bunun nedeninin kendilerinin o kadar parçalanmış olmaları ve kimsenin onları istememesi olduğunu düşündün mü?"

Sonunda bana odaklandı ve nefretinin ve tiksintisinin derinliğı göğsüme tam güçle çarptı.

"Sen de en az onlar kadar korkak ve zavallısın, değil mi?" "Senden korkmuyorum," mırıldandım.

Travis hızlı hareket etti, çantamı kucağımdan düşürdü ve ben tepki veremeden parmaklarımdaki bıçağı ortaya çıkardı.

"Öyle mi?" diye sordu. "Korkmuyorsan, neden o bıçağı henüz boynuma saplamadın?"

Bunu yapmak istedim. Parmaklarım bıçağı kullanma isteğıyle titriyordu. "Nyah nerede?"

Sorumu cevaplamaya tenezzül etmeden bana yaklaştı. "Acınası," diye kulağıma fısıldadı. Sonra ayağı kalktı, çantayı çimlerden aldı, açtı ve içindekileri kontrol etti. Yükseltti.

Kaşlarını kaldırdı, sonra fermuarı tekrar kapattı. "Yalan söylemeyeceğim, senden bir kuruş bile alamayacağımı düşünüyordum, ama beni yanılttığın için hoş bir sürpriz oldu." Omuz silkti. "Bu gece serbestsin. O boktan daireye gidip, tüm arkadaşlarının MC kompleksinde yataklarında güvende olduğunu bilerek rahatça uyuyabilirsin. En azından bu gece onları rahat bırakacağım."

Uzaklaşmaya başladı.

Onu öylece bırakamazdım. "Ve Nyah?"

Döndü ve sırttı, sesi, depoda ve o gece uçurumda kullandığı ses değiştiricinin monoton, robotik sesine neredeyse mükemmel bir şekilde uyan ürpertici bir tona düştü.

"Kafiyeleri takip ettin, ipi takip ettin... Ama çok geç kaldın, kızın öldü."

Bunlar benim tanıdığım çocuğun sözlerine benzemiyordu. O, kötü ve öfkeli bir çocuktur. Ama bu hali keskin ve acımasızdı. Benden uzaklaşırken kahkahası yankılanıyordu. Ayaklarımın hareket etmemesi için kendimi zorladım. Tüm vücudumu hareketsiz kalmaya ve bir santim bile kıpırdamamaya zorladım.

Minibüsüne binip uzaklaşırken hala gülüyordu.

Üç adam da tek tek karanlıktan çıktılar. Levi yanıma, bankın üzerine oturdu ve X elimden bıçağı aldı. Whip ayakta durmuş, Travis'in her an geri dönebilecekmiş gibi arkasını izliyordu.

"Yaptın mı?" diye sordum, kontrol edemediğim şiddetli titremeyi bastırmaya çalışarak.

Whip geri döndü ve eğilip alnıma dudaklarını değdirdi. "Harika iş çıkardın. Tracker minibüsünde." Telefonunu çıkardı ve bir uygulamayı açtı. Uygulamayı bize doğru çevirerek Saint View sokaklarının haritasında hareket eden yeşil bir noktayı gösterdi.

Rahat bir nefes aldım. "Belki de onu şimdi öldürmeliydik ve bu işi bitirmeliydik?"

Levi başını salladı. "Hayır. Bu çok dikkatsizce olurdu. Üstünlük ondaydı."

Whip başını kaldırmadı ama dudakları hafifçe kıvrıldı. "Cinayet Ekibinin ilk kuralı sabırdır."

X sızlandı. "Tanık olmamalıydı, masumlar olmamalıydı, değil mi? Yeni kurallar uydurmayı bırakın artık! Çok kafa karıştırıcı oluyor!" Gözleri parladı. "Ama hey! Adını Murder Squad koydunuz! Neye ihtiyacımız var biliyor musunuz? Bir sembol. Bir kartvizit. Böylece polisler bizim yaptığımızı anlar. Öldürdüklerimizi damgalayabiliriz. Ooh, belki bir ördek. Reginald için."

Kimse cevap vermedi.

"Ciddiyim," dedi. "Ya da bir kedi. Harold için. Ya da ikisi de! Cesedin üzerine bir tüy ve bir tüy yumağı bırakırız. BAM! Dava kapanır. Cinayet Ekibi yine iş başında."

Levi ona gözlerini kısarak baktı. "Benim katil kartvizitim kesinlikle senin çirkin kedinin resmi olmayacak, X."

X ona yan gözle baktı. "Daha iyi bir fikrin var mı?" Parmağını kaldırdı. "Ve Whip'in penisinin resmi deme. Onu görmek isteyen tek kişi sensin."

"Kesinlikle söyleyeceğim şey bu değildi..." Levi mırıldandı.

Whip ikisine de susmaları için elini salladı. "Kartvizit yok. Bu... çok... zorlama. Seni bir kız gibi gösteriyor. Sanki sadece şöhret için yapıyormuşsun gibi."

Hayatımın hangi noktasında bu tür konuşmaların norm ve kabul edilebilir hale geldiğini bilmiyordum, ama artık neredeyse hiçbir şey beni şaşırtmıyordu. "Oh, tabii. Tanrı korusun, şöhret için öldürmek ne kadar da klasız."

Üçü de bana baktı.

Meydan okurcasına kaşımı kaldırdım.

Hiçbiri buna cevap vermedi. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Whip'e odaklandım. "Nereye gidiyor ki? Bu işi bitirebilir miyiz?"

Ama Whip telefonunun ekranına kaşlarını çatarak baktı. "Sanırım durdu. Birkaç blok ötede bir konut gibi görünüyor."

Telefonu almak için elimi uzattım. "Bir bakayım."

Whip telefonu uzattı ve ben de ekranda görüntülenen adrese baktım.

Yüzümden kanın çekildiğini hissettim. Sanki başıma bir kova soğuk su dökülmüş gibiydi.

"Vi?" Levi yüzümü görmek için dönerek baktı. "Neden birdenbire kaskatı kesildin?"

Yanıp sönen yeşil noktaya bakarak, hareket etmesini diledim. Oradan başka bir yere gitmesini diledim.

Ama hareket etmedi.

Onlara baktım. "Çocukken yaşadığımız ev. Koruyucu ailemizin evi."

VIOLET

Whip'in arabasında, bir daha asla görmeyeceğimi sandığım bir evin önünde oturuyorduk. Oradan son çıktığımda, omuzlarım kamburlaşmış, kollarım kendimi sarmış, gözlerim şişmişti. Sebepsiz yere, sadece üvey babamın keyfi yoktu diye bir tokat yemiştim. Sistemden yaşıma dolduğu için gelirini kaybeden bir adamın böyle davranması normaldi sanırım.

Kızın kırık bir kabuğuydum, üvey annemin *tatlı* hatırlatmaları kafamda yankılanıyordu. Şimdi onları tekrar duyabiliyordum, gün gibi açık.

Ne demek gidiyorsun? Öylece çekip gidecek misin? İşinden kazandığın paraya ihtiyacımız var! Ne yapacağız biz?

Sen şişman, çirkin bir orospusun Violet. Kalbin de yüzün kadar çirkin.

Nankör pislik, senin için yaptığımız onca şeye teşekkür bile etmeyecek misin? Bize borçlusun.

Her zaman keskin ve iğrenç bir dili vardı. Üvey babamın dayaklarını tercih ederdim. Fiziksel yaralar, üvey annemin acımasızlığının sürekli işkencesinden daha kolay iyileşirdi.

"Vi?" Whip direksiyonun arkasından sessizce konuştu. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Biz halledebiliriz."

Bu düşünce cazipti. Onların beni kulüp evine geri götürmelerine izin vermek çok kolay olurdu. Levi'nin yatağına kıvrılıp, güvende olduğumu bilerek uykuya dalmak çok kolay olurdu.

Ama yıllar önce bir zamanlar bu evde yaşamış olan kız, hayatım boyunca beni rahatsız eden şeytanlarla yüzleşmeden asla güvende olamayacağımı haykırıyordu.

Tıpkı Travis'in yeniden ortaya çıkması gibi, gemişimdeki diğerkm canavarlar da, hepsini öldürene kadar ortaya çıkacaktı.

Sadece oturup onların benim için bu işi halletmelerine izin veremezdim. Onların bana destek olmalarına izin verebilirdim, ama bununla kendim yüzleşmek zorundaydım, yoksa boktan geçmişimin beni tutsak ettiğı zincirlerden asla kurtulamayacaktım.

"Ben iyiyim. Hadi yapalım şunu."

Whip bu durumdan pek memnun görünmüyordu ve üçünün de beni güvenli bir yere saklamayı tercih edeceğini biliyordum. Ama hiçbiri benimle tartışmadı.

Sessizce arabadan indiler ve tek tek etrafımı sardılar, dördümüz neredeyse hiç ses çıkarmadan bir grup olarak hareket ettik.

Ev büyük değıldi. Berbat, neredeyse yıkılmak üzere olan üç yatak odalı bir yerdı. Çürüme ve umutsuzluk kokuyordu. Yabani otlarla kaplı çimlerin üzerinde, paslanmış, hurda bir araba duruyordu, bu araba son geldiğimden beri yeni eklenmişti. Etrafında ve altında yabani otlar büyümüştü. Pencereleri kapatan eski perdelerin arkasından loş bir ışık geliyordu ve arkasında televizyon sesi duyuluyordu. En kötü dayaklarımdan birini yediğim n veranda, ben yokken hiç bakım görmemiş gibi görünüyordu. On beş yıl önce çok gıcırdıyordu. Onu işaret ettim ve diğerklerine başımı salladım.

Anladılar ne demek istediğimi. Karanlıkta melmıştik. Üçü de bana döndü.

Durum ne olursa olsun, buraya geri dönmüş olmaktan dolayı kalbim çarpıyor ve avularımlı terliyor olsa da, benim fikrimi önemsemeleri benim için her şey demekti.

"Evin n tarafında bir oturma odası, arka tarafında ise mutfak ve yemek alanı var. Yatak odaları st katta. Tahminimce oturma odasında televizyon izliyorlardır." Oturma odasının pencerelerine baktım. "n verandadan buraya geldiğimiz anlaşılır. Arkadan gidersek daha iyi olur."

Levi başını salladı. "Ayrılmamız lazım. Arkadaki ikisi önce girsın. İkimiz burada kalıp sonra nden girelim."

"Kaç kişiği bıaklayabilirim?" X'in sorusunda gülme yoktu. Her zamanki hiperaktivitesi ya da mizahı yoktu. Gözlerinde

daha önce sadece bir kez gördüğüm bir ifade vardı.

Onun soğukkanlılıkla bir adamı bıçaklayarak öldürdüğünü izlediğimde. Başlangıçta korkmuştum.

Ama işler değişmişti. X'in zarar vereceği tek insanlar, bunu gerçekten hak edenlerdi.

Ve bu evdeki insanlar bunu gerçekten hak ediyordu. Yıllardır kabuslarımda yaşıyorlardı. Travis'in onlara geri dönmesi şaşırtıcı değildi. Onu sevinçle kollarını açarak karşılamaları da şaşırtıcı değildi.

Travis berbat bir aileden geliyordu ve onlar durumu daha da kötüleştirmişti.

Onlar, onun bugün olduğu canavarı yaratmışlardı. İhmal ve nefretleriyle onu beslemişlerdi.

Ama bedelini ödeyen bendim. Ben. Toby. Nyah.

Nyah'ın öldüğüne inanmayı reddederek, boğazım düğümlenerek yutkundum. Travis bir yalancıydı. Tamamen. Beni incitmek için her şeyi söyleyecek narsist bir orospu çocuğu.

Belki de onu bunun için suçlayamazdım. Ben de ona aynı şeyi yapmamış mıydım? Ondan kurtulmak için polise o kıza zarar verdiğini söylememiş miydim?

Gözlerimi sıkıca kapattım, geçmişi kafamdan silip şimdiki ana odaklandım. Çünkü başka türlü ikimiz de ölecektik.

"Arka kapıdan çıkacağım," diye fısıldadım.

Levi parmaklarımı sıktı. "Ben de seninle geliyorum."

Bir kez olsun, X ve Whip tartışmadılar. Birbirlerini iyi tanıyorlardı. Çoğu zaman kedi köpek gibi kavga ediyor olsalar da, karanlıkta iyi yağlanmış bir makine gibi uyum içinde hareket ediyorlardı. Her biri verandanın merdivenlerinin iki yanına yerleşti, karanlıkta çömeldi ve cehennemin kopmasını bekledi.

Levi'yi takip ederek evin arkasına doğru ilerlerken, paslanmış araba parçaları ve kırık oyuncaklardan kaçınarak onların görüntüsünü içime çektim.

Arka kapıya vardık ve o eğilip ağzını ağzıma bastırdı. "Seni seviyorum."

Tanrım, ben de onu seviyordum. Ona sertçe karşılık verdim, bunu bilmesini istedim.

"Ben önce gidiyorum," diye fısıldadı, belindeki kot pantolonundan silahını çıkardı ve güçlü parmaklarıyla sıkıca tuttu.

Onunla tartışacak kadar aptal değildim. Benim burada kalmam gerekiyordu, ama o, Whip ve X bunu milyonlarca kez yapmışlardı. Ben ise hiç tecrübem yoktu ve bıçağı nasıl tutacağımı bile bilmiyordum.

Doğru bir yol var mıydı? Hiçbir fikrim yoktu.

Ama şimdi sormak için uygun bir zaman değildi. Levi'nin arkasında gizlendim, o uzanıp kapı kolunu çevirdiğinde kalbim deli gibi atıyordu.

Kolayca açıldı, kilitli olmadığı belliydi. Levi kapıyı açarken hafif bir gıcırta duyuldu, ama silah sesleri ya da bağırışlar duyulmayınca ikimiz de rahat bir nefes aldık ve içeri süzüldük.

Ön odadan televizyonun sesi geliyordu, ışık gölgeli bir köşede titriyordu.

Ama durduğumuz mutfak karanlıktı.

Koku burnuma çarptı. Burnumu buruşturup kolumla kapattım. Etrafımızda sinekler vızıldıyordu, ama karanlıkta onları göremezdik. Tezgah ve masanın üzerinde çürümüş yiyecekler duruyordu, lavaboda kirli tabaklar, tencereler ve tavalara yığılmıştı.

Ev, hatırladığım kadar iğrençti.

Ama koku. Kusma isteğimi bastırdım ve X ile buraya gelmediğim için mutluydum çünkü o ve zayıf midesi buna dayanamazdı.

O kokuyu hatırlamıyordum. Hiçbir zaman iyi kokmamıştı, ama bu bir üst seviye iğrençlikti. Oturma odasına doğru sürünerek ilerledik, ben Levi'ye yakın duruyordum, cips paketlerinin hışırtısı ve bira şişelerinin tıkırtısı, futbol maçına bağırışları olmasa bile Travis'in tam olarak nerede olduğunu ele veriyordu.

Levi köşeye ilk ulaştı ve köşeyi gözetledi.

O kadar hızlı geri çekildi ki, korku boğazıma kadar çıktı. Travis'in burada olduğumuzu fark edip silah sesleri duyulmasını bekledim.

Levi'ye sorgulayan bir bakış attım, ama o sadece başını salladı ve arka kapıyı işaret etti.

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak ona kaşlarımı çattım.

Zaman yoktu. Karanlıkta bir av tüfeği kuruldu. "Çık dışarı ve anneye ve babana merhaba de, Violet."

Kaçma şansı yoktu. Burada olduğumuzu biliyordu. Işığı açtım.

Travis kanepede oturmuş, bir elinde bira, diğer elinde av tüfeği, televizyonda futbol maçı izliyordu.

Ve kanepenin iki yanında iki ceset oturuyordu.

Nefesim kesildi, boğazıma kadar yükselen bir dehşet, evdeki kokunun sadece küflü yemek ve yıkanmamış giysilerden kaynaklanmadığının farkına varmanın verdiği mide bulandırıcı bir his.

Bu, alnında kurşun delikleri olan, çürümüş üvey anne ve babamın cesetleriydi.

Her yerde kurumuş kan vardı. Hayatımda hiç görmediğim kadar çok kan. Arkalarındaki duvarlara sıçramış kan. Kanlarını akıtana kadar damlattıkları yerde, yerde birikmiş kan. Travis'in sanki çay içip sohbet etmek için uğramış gibi oturduğu kanepeye sızmış kan.

Manzara o kadar acımasızca korkunç ve dehşet vericiydi ki, onun şimdi o av tüfeğini bana doğrulttuğunu fark etmem bile bir dakikamı aldı.

"Ee?" Acı bir kahkaha attı. "Bu kadar kaba olma, kızım. Ailene merhaba de."

Konuşamadım. Hareket edemedim. Çocukluğumu ve gençlik yıllarımı mahveden iki kişinin cesetlerine bakmaktan kendimi alamadım.

Onlar iyi insanlar değillerdi. Ölümleri için gözyaşı dökmeyecektim. Onlar için yas tutmayacaktım.

Ama Travis'in koku ve sinekler olmasına rağmen kanepede aralarında oturması, onları öldürdükten sonra cesetlerini bir tür iğrenç dekorasyon gibi orada bırakıp onların etrafında yaşamaya devam etmesi...

Tüm bunlar beynimin işleyebileceğinden fazlasıydı. Kimsenin anlayabileceğinden fazlasıydı.

Aklını tamamen kaybetmişti.

"Ailene merhaba de, Violet!" diye bağırdı.

Ben, bana doğrultulmuş av tüfeğinden korkarak inledim. "Merhaba," diye fısıldadım, onun istediğini verdim.

Korkuyu hissetmek için kendime uzun bir süre daha zaman tanıdım. Tiksinti, şok ve dehşeti hissetmek için.

Ve sonra onu bıraktım.

Bu ev, benim, geceleri kapısını kilitleyip barikat kurarak bu çatının altında yaşayan canavarları dışarıda tutmak zorunda kalan korkmuş genç kız olmamı istiyordu.

Ve şimdi onlardan biri yine bana bakıyordu. Ama onu bir kez yenmiştim.

Tekrar yenebilirdim.

"Ne yaptın, Travis?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Acı bir şekilde güldü. "Seni aile toplantısına davet etmediğim için üzgünüm. Uzun sürmedi."

"Burada cesetlerle mi yaşıyordun?"

Travis, sanki bu soruyu ilk kez düşünüyormuş gibi onlara bir göz attı. Bana döndüğünde gözleri sertleşmişti. "Başka nereye gidecektim ki?"

Başka bir hayatta, belki onun için üzülürdüm. O da benim kadar kırılmıştı, asla ebeveyn olmaması gereken iki kişi ve işlemeyen bir sistem tarafından mahvolmuştu.

Ama kalın, bıçak gibi saplanan nefretten başka bir şey hissetmek imkansızdı. "Sen hastasın," diye fısıldadım.

O da bir manyak gibi güldü. Halka açık yerlerde bunu iyi gizlemişti, ama şimdi, bu evde dolaşan kötülüğün ortasında, her şey ortaya çıkmıştı. "Ben senin beni yaptığın şeyim."

Ama ben bunu kabul etmiyordum. Belki bir zamanlar kabul ederdim. Bir narsistin, kendi kötü seçimleri için beni suçlamasına izin verirdim. Başlarına gelen kötü şeylerin suçunu bana atmasına izin verirdim. Ama artık bunu kabul etmiyordum. "Sen olmak istediğin kişisin," diye öfkeyle söyledim.

"Hiç şansım olmadı." Ağzının köşelerinde köpükler vardı ama silmeye tenezzül etmedi. "Bana ne yaptıklarını biliyor musun? Beni zeminin altındaki bir kutuda tuttular. Beni saatlerce karanlıkta ve soğukta orada tuttular. Sen şanslıydın Violet! Senin durumun kötü müydü sanıyorsun? Bana ne yaptıklarını görmeliydin!"

Bundan şüphe duymadım. İstismar ve ihmal iddialarından şüphe duymadım.

Ama bu onu affedebileceğim anlamına gelmiyordu. "Nyah nerede?"

Acı bir şekilde güldü. "O kaltağı iki dakikadır tanıyorsun ve tek konuştuğun o." Ayağa kalktı ve odayı geçerek tüfeği kafama doğrulttu. "Peki ya ben, Violet? Kardeşin ne olacak?" Silahı gözlerimin arasına dayadı.

Ben hiç irkilmedim.

Onun yüzündeki acı ve işkence ifadesinden gözlerimi ayıramadım.

Levi arkamda uyarı olarak hırladı ve ben de

X ve Whip'in silahlarını çekerek içeri girdiklerini fark ettim.

Elimi kaldırarak üçünün de daha fazla yaklaşmasını engelledim.

Bu benim savaşımdı.

Benim ve Travis'in.

"En iyi arkadaşımı öldürdün," diye fısıldadım.

O, tetik parmağı titreyerek kahkahayı boğazından çıkardı. "Kim, Toby mi? O kendini öldürdü. Kendi gözlerimle gördüm." Gözlerini bana dikti. "Yine de şanslıydın, değil mi Violet? Seni seven bir ailen var. Birlikte gülecek en iyi arkadaşın var." Sesi hırlamaya dönüştü. "Benim neyim var ki? Beni seven bir kadınımdı olduğumu sanıyordum, ama sen onu da mahvettin, değil mi?"

Hangi kadından bahsettiğini bilmiyordum. Nyah mı? Belki de saldırdığı ve bu yüzden hapse giren kız mı? Umurumda değildi.

Bir şey açıktı.

Travis kendi yatağını kendisi yapmıştı. Ve şimdi o yatakta yatmak zorundaydı.

"Nyah nerede?" diye tekrar fısıldadım.

"Öldü, kaltak! Kaç kez söylemem gerekiyor! O da senin kadar ölü!"

Parmağı tetiği çekmeye bile fırsat bulamadı. Levi'nin silahı patladı ve kurşunu Travis'in omzuna isabet etti.

O sıçradı, silah alnımdan kayarak havaya doğru yöneldi.

Biri beni yakaladı.

Kolların, bacakların ve silah seslerinin karmaşasında bunun farkına bile varmadım.

Her biri beynimi parçaladı ve bu adamın benden aldığı her şeyin acısını beraberinde getirdi. Güvenlik. Toby. Nyah. Her türlü değer duygusu.

Ağzımdan bir çığlık çıktı ve hatırlayabildiğim kadarıyla nefret ettiğim adama bakarak ileri atıldım.

Levi ve X onu tutarak, ne yapacağıma karar vermemi beklediler. Travis öfkeyle haykırdı, omuzu kanıyordu, yara kötüydü ama tedavi edilirse hayati tehlike oluşturmaması olası değildi.

"Ne yapmak istiyorsun, Vi?" diye sordu Levi, gözleri alev alev yanıyordu.

X, havada yaklaşan bir cinayetin kokusuyla adeta titriyordu ama kendini kontrol altında tutuyordu. Zar zor.

Travis'in kurşun yarasından kan sızıyordu, kirli tişörtünün üzerinde büyüleyici bir kırmızı leke yayılıyordu. Yaklaştım ve önceden düşünmeden ya da planlamadan bıçağımın ucunu yarasına götürdüm ve bastırdım.

Sertçe.

Acı çığlığı muhtemelen birkaç blok öteden duyulurdu ve hayatımda ilk kez, Saint View'un geceleri çığlıkların sıradan olduğu ve insanların kendi işlerine bakacak kadar akıllı olduğu bir yer olmasına sevindim.

Bıçağı omzunda gezdirerek eti ve tendonları kestim, kan bıçağımın altında sanki vücudumun bir uzantısıymış gibi akıyordu.

"Aferin kızım," dedi X, elimde bıçakla başka bir adamın kanını akıttığımı görünce neredeyse nefes nefese kalarak beni cesaretlendirdi.

Ben onun kızıydim.

Onun, Whip'in ve Levi'nin.

Ve Travis benden bir daha kimseyi alamayacaktı. Bıçağı onun şah damarına sapladım.

Travis, X ve Levi'nin arasına yığılırken, X zafer çığlığı attı. Dizlerinin üzerine çöktü, bıçak boynundan dışarı çıkmıştı.

Levi ve X onu yere bıraktılar. Ama ben henüz bitirmemiştim.

İçimde bir şey kıpırdadı. Güçlü, zengin ve... etkileyici bir şey.
Sanki bedenimin kontrolü bende değilmiş gibi, bıçağı çıkardım ve kan fıskiyesi gibi fışkırmasına izin verdim.

Sonra bıçağı boynuna saplayarak boğazını kestim. Daha fazla kan.

Bunu tekrar tekrar yaptım. Onu parçaladım. Kanatarak. Bütün hayatım boyunca yaşadığım korkunun bedelini ödettim. Benden aldığı hayatların bedelini ödettim. Bizi evlat edinen ailemizin yaptığı her kötü şeyin bedelini ödettim, çünkü onları öldürdüğünde onlarla yüzleşme fırsatını benden almıştı.

Belki de o cinayetleri hak etmişti. Ama ben de öyleydim.

İçimde açılan karanlık onları istiyordu. Dönüp beni buraya getiren üç adama baktım.

Onların ne gördüğünü biliyordum. Kanlar içindeki bir kadın. Çılgın gözlü bir kadın.

İlk kez bir can alan ve aniden bunun neden hoşlarına gittiğini anlayan bir kadın.

Whip'in alnı kırıştı. Bakışları X'ten Levi'ye, sonra tekrar bana kaydı.
"Vi, tatlım. Bıçağı bana ver."

İstemiyordum. Yapamazdım.

Travis'in kanlar içindeki bedeninin üzerinden geçtim ve bıçağı önce üvey annemin göğsüne sapladım. Tekrar tekrar. Kanlı, iğrenç bir karmaşa haline gelene kadar.

Sonra yanındaki adamın da aynısını yaptım. Onların çoktan ölmüş olmaları benim için önemli değildi.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım onları bıçaklarken. Travis'in kanı yüzüme bulaştı. Odadaki koku dayanılmaz derecede iğrençti, ama duramadım. "Bana yaptıkların için senden nefret ediyorum. Beni hep bok gibi hissettirdin. Hep korkuttun." Travis'e, ölü, görmeyen gözlerine baktım. "Ve ona yaptıkların için senden nefret ediyorum. Hiçbirimiz bunu hak etmedik. Hiçbirimiz *seni* hak etmedik."

Tüm mücadele gücüm kayboldu.

Ve yaptığım şeye dehşetle baktım.

"Lütfen lütfen bizi bize dedi en fısıltı geldi kapı
geldi.

Döndüm. Dizlerim titreyince bıçak yere düştü.

Ve dördümüz de bize bakan iki küçük yüze dehşetle baktık.

KIRBAÇ

"Siktir." X ellerini beline koydu ve iki çocuğa baktı. "Sanırım 'çocuklara cinayeti nasıl açıklayabilirim' diye Google'da arama yapacağım."

Ona bir bakış attım, o da dudaklarını sıktı ama çocuklara doğru bir hareket yapmadı.

Levi o kadar donakalmıştı ki, sanki ayakları yere yapışmış gibiydi. "Şimdi ne yapacağız lan?"

Bu milyon dolarlık soru değil miydi?

Violet, kanla kaplı ve titreyerek katliamın ortasında duruyordu, eli hâlâ, eskiden kardeşi olan adamı bıçaklayarak öldürdüğü bıçağın ağırlığını özlemiş gibi seğiriyordu.

Bana çaresizce baktı. "Ben yapmadım... Ne yapacağız...?"

Beş kişi de benden cevap bekliyor gibiydi. İki çocuk da dahil.

Çocuklarla ilgilenmeyeli yıllar olmuştu. Kendi çocuğumu kaybettikten sonra onları aktif olarak kaçınmışım, diğer babaların çocuklarıyla birlikte olmalarını görmek, kırık kalbimin dayanamayacağı kadar acı vericiydi. Şimdi bile, çocuklarımın öldükleri yaşlara çok yakın olan bu kız ve erkek çocuğu görünce midem bulanıyordu.

Ama benim çocuklarım sarışın ve mavi gözlüydü, bu ikisi ise siyah saçlı ve gördüğüm en büyük kahverengi gözlere sahipti.

Kendimi onların önünde diz çökmüş buldum ve ailemle arabaya bindiğimden beri kullanmadığım bir ses tonuyla konuştum. O kazadan tek kurtulan bendim.

"Merhaba." Sesim çatladı ve zorlukla yutkundum. "Benim adım Wyatt. Ama bazen insanlar bana Whip der. Sizin adlarınız ne?"

Kirliyidiler, saçları keçeleşmiş ve taranmamıştı. Saat geç olmasına rağmen pijama giymemişlerdi. İkisi de dizlerine kadar uzanan büyük beden tişörtler ve uzun süredir yıkanmamış olduğu belli olan kirli eşofman altları giyiyorlardı.

Çocukların muhtemelen pek iyi kokmadıklarını tahmin ediyordum, ama havada çürüyen cesetlerin ve kanın kokusu o kadar yoğundu ki, diğer her şeyi bastırıyordu.

Boyları yaklaşık aynıydı ve isimlerini söylemediklerinde, farklı bir soru sordum. "Siz ikiz misiniz?"

Oğlan başını salladı.

Ona gülümsedim. "Dur tahmin edeyim. Sen en büyüksün, değil mi?"

Kız sertçe başını salladı. "Ben daha büyüğüm! İki dakika farkla!"

Sanki bu büyük bir başarıymış gibi gözlerimi genişlettim. "Vay canına. Ondan daha hızlıydın, ha?"

Oğlan bana kaşlarını çattı. "Ama artık daha hızlı değil! Koşuda onu yenebilirim."

"Sadece hile yaparsan!" diye karşılık verdi kız.

Onların tartışmaları kalbimi sıkıştırdı. Beni, ailemle birlikte o küçük evde olduğum günlere geri götürdü; havada kahve kokusu, mutfakta radyo çalarken eşim şarkı mırıldanıyor, çocuklar ayaklarımızın etrafında koşuşturuyor, okula hazırlanırken birbirleriyle tartışıyor ve ben de işe gitmek için giyiniyordum.

En çok özlediğim şeyler bunlardı.

O günden beri evimdeki sessizlik kulaklarımı sağırlıyordu.

"Başka kim çok hızlı biliyor musun?" X'i işaret ettim. "Adı Knox."

Çocuklar ikisi de ona baktı. Oğlan başını bir yana eğdi. "Seni yenebilirim."

X onu baştan aşağı süzdü. "Bilemem, evlat. Bacakların oldukça kısa." Koltuğun kenarına oturdu, böylece çocuğun göz hizasına geldi. "Bir sır öğrenmek ister misin? Bu adamlar bana Knox demiyorlar. Bana X diyorlar."

Çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen süper kahraman mısın? X-Men gibi mi? Bu yüzden mi bu kadar hızlısın ve özel bir adın var?"

Levi burnunu çekti.

X ona sert bir bakış attı, sonra tekrar çocuklara döndü. "Biliyor musunuz? Ben bir nevi süper kahramanım."

"Dar pantolonlara olan sevgini açıklıyor," diye mırıldandı Levi.

"Hey!" X ona kızgın bir bakış attı. "Hendrix'in takım elbisesini sadece iki kez giydim!"

Onun tavuk bacakları olması benim suçum değil, ben spor yapıyorum!"

Gözlerimi sıkıca kapattım ve hayatımda hiçbir zaman kaosu olmadığı bir zaman olacak mı diye düşündüm.

Ama sonra, evimdeki sessizliğe tercih ederim, X ve Levi'nin her gün kavgasını etmesini.

Çocukların isimlerini tekrar sormaya çalıştım. "Benim süper kahraman adım Whip, o da X. Şurada yüzünde resim olan iri adam var ya? Onun süper kahraman adı Reaper. Ve buradaki güzel bayan ise..."

"Omelet," diye tamamladı X.

Çocuklar ikisi de ona şaşkın şaşkın baktı.

"Violetta," diye düzelttim. "Ama ona Violet diyebilirsiniz." Bu düzeltmeyle ikisi de daha az kafası karışmış görünüyordu.

Hala bir cinayet mahallinin ortasında durmamıza rağmen, çocuğun omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. "Onun adı Arianna, ama ben ona Ari diyorum."

Ona elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Arianna. Ben de sana Ari diyebilir miyim?"

Biraz tereddüt etti ama parmaklarımı tutup başını salladı. "O Will."

Kaşlarını kaldırdım. "William'ın kısaltması mı?" Başını salladı.

Ona gülümsedim. "Demek hepimizin süper kahraman isimleri var. Bu çok havalı."

Küçük çocuk Violet'e bakıp duruyordu, sonra tekrar bana dönüyordu. "O iyi mi?" diye fısıldadı.

Violet'e baktım. Hareket etmemişti. Şokta olduğu belliydi ve Grayson'ın onu muayene edebilmesi için onu buradan çıkarmamız gerekiyordu.

Ama bu çocukları da burada bırakamazdık. Will'e gülümsedim. "O iyi... sadece..."

Violet'in az önce yaptığını bir çocuğa nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

X eğilip kulağıma fısıldadı, "Şu anda bunu Google'da aramama izin verseydin keşke, değil mi?"

Haksız değildi.

Ari'nin iri gözleri Violet'in kanla kaplı vücudunun her santimini inceledi. "O da bir süper kahraman, değil mi? Bu yüzden kötü adamları öldürdü, değil mi?"

Violet irkildi, ama kızın sorusu onu etkilemişti. Yanıma diz çökerek çocukların göz hizasına geldi. "Bu insanlar senin için öyle miydi? Kötü adamlar mı?"

Ari'nin gözleri karardı. "Evet."

Will onun elini tuttu ve ikisinin birbirlerinden başka kimsesi olmadığı ilk kez değilmiş gibi bize karşı durdu.

Violet'in sesi titredi ve yerde yatan Travis'i işaret etti. "O senin baban mı?"

Will başını salladı. "Hayır. O." Kanepede yatan cesedi işaret etti.

Ari burnunu çekti, ama ağlamıyordu. Sadece yerde yatan Travis'in cesedine bakıyordu. "Onun da bir süper kahraman olacağını düşünmüştük... ama..."

Çenemi sıktım. "Ama o da iyi bir adam değildi, değil mi?"

Will ve Ari ikisi de başlarını salladılar, ama konuşan Will oldu. "O buradayken biz üst kata saklandık. O kötü biriydi. Kötü şeyler yaptı..."

"Bu akıllıcaydı," dedi Violet nazikçe. "Saklanmak."

Ari'nin gözleri birdenbire tüm masumiyetini kaybetmişti. Travis'in cesedine baktı, sonra eğildi, yüzü onun yüzüne sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

Çığlık attı.

Küçük ciğerleri patlayacak gibi, onun ölü, görmeyen gözlerinden birkaç santim uzakta çığlık attı. Sonra aynı şeyi her iki ebeveynine de yaptı.

Hiçbirimiz onu durdurmak ya da susturmak için harekete geçmedik.

Sonunda başını kaldırdığında, gözyaşları yanaklarından akıyordu. Ama Violet kollarını açtığı anda, Ari tereddüt etmeden ona doğru yürüdü.

Violet'in kucağına yığıldı ve gözyaşlarına boğuldu, ikisi birlikte ağlarken hıçkırıkları Violet'inkilerle karışıyordu, ortak düşmanlarının cesetleri etraflarında yatıyordu.

Onlara bizimle gelmek isteyip istemediklerini sormadık. Violet, Ari'yi kucaklayıp kapıdan dışarı çıkardığında, Will tereddüt etmeden onu takip etti. Violet'in boş elini Will'in başının arkasına koyarak onu yanında tuttu.

Violet Garrisen bu gece birinin canavarı olmuş olabilir. Ama aynı şekilde, birinin kahramanı da olmuştu.

Karanlıkta, altı kişi beş kişilik arabama sıkıştık, iki çocuk X ve Violet'in arasında arka koltuğun ortasına sıkıştılar. X, benim evime kadar olan yol boyunca onlara "I Spy" oynattı ve ben arabayı garaj yoluna park ettiğimde, "Trafik ışıkları! Sokak tabelası! Fare!" ve "Fare görmedin ki! O sayılmaz!" diye heyecanlı bağırışlar duyuldu.

Sıçan, X'in onlara verdiği harf olan R ile başlayan tek kelimeydi.

Hepimiz arabadan indik, çocukları susturduk, gece yarısı olduğu için tüm mahalleyi uyandırmamaya çalıştık ve bizi izleyen ekstra gözlere ihtiyacımız yoktu.

İçeri girdikten sonra, yapılması gereken her şeyi yapmaya başladım. "Tamam. Herkesin duş alması ve yemek yemesi gerekiyor."

"Duş almak istemiyorum," dedi Ari çabucak.

Levi'nin gözleri onun cevabına parladı. "Oraya geri dönüp o orospu çocuklarını tekrar öldüreceğim."

Bunun için arkama geçmesi gerekecekti.

Violet parmaklarını sıktı. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Ama Whip'in burada güzel bir duşu olduğunu ve banyo kapısının kilidi olduğunu biliyorum. Oraya girebilirsin ve tamamen güvende olursun, kimse içeri girmez."

Sesi kısık çıkmıştı: "Kapıda durup emin olur musun?"

"Tabii ki dururum."

Ari başını salladı, ama sonra Violet'i baştan aşağı süzdü ve yüzünü buruşturdu. "Belki de önce sen girmelisin. Üzerinde o kötü adamın kanı var."

Violet şaşkınlıkla kendine baktı, sanki çocuklarla ilgilenip onların dikkatini dağıtmakla meşgulken, kendi durumunu neredeyse unutmuştu. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi zorla gülümsedi. "Haklısın. Önce ben gireceğim."

Ari şiddetle başını salladı. "Kapıda durup seni koruyacağım."

Violet'in kalbinin eridiğini neredeyse görebiliyordum. Ama Ari'nin göz hizasına gelmek için diz çöktü ve ciddi bir şekilde, "Beni korumana gerek yok, tatlı kız. Burada korkacak bir şey yok. Bütün bu adamları görüyor musun? Kardeşin de dahil? Onlar iyi adamlar." dedi.

Onun yüzde yüz ikna olduğunu sanmıyordum, ama sonra X, kafasını dolabımın arkasına sokmuş, sevinç çılgılığı attı. "Pop-Tarts! O gün işkence ettiğimiz gün buraya biraz bıraktığımı biliyordum..."

Yüksek sesle öksürdüm.

X, hayatında ilk kez, bu ince imayı anladı. Özür dilercesine sırtıttı ve şekerli atıştırmalıkların bulunduğu kutuyu çocukların yüzlerinin önünde salladı. "Kim ister?"

Will, gözlerinde açık bir açlık ama aynı zamanda sağlıklı bir güvensizlikle kutuya baktı. "Bir tane almak için ne yapmamız gerekiyor?"

Kaşlarımı çattım. "Ne yapmanız gerekiyor..."

Birinin onlara yemek vermek için bir şeyler yapmaya zorladığını anladım. Parmaklarım yumruk haline geldi. Levi'ye baktım, kapıdan fırlayıp ölüleri diriltmeden önce beni sakinleştirecek birine ihtiyacım olduğunu biliyordum, sırf bu çocuklara yaptıkları gibi onlara da aynı şeyi yapabilmek için. "Yapamam..."

Beynim bu çocukların kaybettiğim çocuklar olmadığını biliyordu. Ama bunun önemi yoktu.

Levi bakışlarımı yakaladı. Gözleri de aynı yoğunlukta yanıyordu. "Nefes al," diye mırıldandı.

Bakışlarımız birbirine kilitlendi. İkimiz de sesli bir şekilde nefes aldık ve ben, içimdeki öfkeyi bastırmak umuduyla ciğerlerime hava doldurdum. İnsanların Violet'in üvey ebeveynlerinin yaptığı gibi kendi çocuklarına nasıl kötü davranabildiklerini anlamıyordum.

Çocuklarını nasıl ellerinde tutabildiler? Benimkiler için her şeyi yaptım, onları sevdim, onlara baktım, onların ihtiyaçları olan her şeye sahip olabilmeleri için kendimden fedakarlık ettim.

Ve yine de onları kaybetmiştim.

Violet'in üvey ailesi gibi insanlar ise kendi çocuklarını elinde tutabildi. Bu durum bizim için nasıl adil olabilirdi ki?

Duygularımı biraz olsun kontrol altına alabilmek için üç kez daha derin nefes almam gerekti.

Levi ve ben derin nefes almayı bitirdiğimizde, X çocukların ellerini yıkamış ve onları mutfak tezgahına oturtmuş, tost makinesine Pop-Tarts koymuş, önlerine tabakları koymuş ve hazır olmalarını bekliyordu.

X, eğlencesini bastırmaya çalışarak bıçağı tezgahın kenarına vurdu. "Eğer ikiniz yoga yapmamı isterseniz, sadece söyleyin." Kıkırdadı. "Gray, onun sakinleştirme tekniklerini kullandığınız için çok mutlu olacak."

Gözlerimi devirdim ve Will'in yanındaki tabureyi çekip oturdum. "Grayson demişken, o da gelecek mi?"

"Her an gelebilir. Trig ve diğerleri ilgileniyorlar..." Levi çocuklara baktı. "Bilirsin."

"Cesetleri mi?" Will sesini yükseltti. Levi yüzünü buruşturdu. "Evet, öyle."

Will başını salladı, ama sonra X önüne bir Pop-Tart koydu ve çocuk sanki haftalardır yemek yememiş gibi onu bir çırpıda yedi.

Onun düzenli olarak yemek yememiş olma ihtimalinin yüksek olması midemi bulandırdı. Çok zayıftı. Derisi kemiklerine yapışmıştı. Boyuna bakarak altı yaşında olduğunu düşünmüştüm, ama onunla konuştuktan sonra aslında birkaç yaş daha büyük olduğunu düşündüm. Belki sekiz ya da dokuz.

"Kaç yaşındasınız çocuklar?" Pop-Tart'ımı Will'in tabağına koydum. Will kız kardeşine baktı.

Omuzlarını silkti; çikolata dolgusu ağzına bulaşmıştı. "Bilmiyorum."

X onlara kaşlarını çattı. "Doğum gününüzü biliyor musunuz? Ya da hangi yılda doğduğunuzu?"

Kafalarını salladılar.

Farklı bir soru sormayı denedim. "Peki ya okul? Hangi sınıftasınız?" En azından bu, yaşları hakkında genel bir fikir verebilirdi.

"Hiç gitmedik," dedi Ari ağzı dolu halde mırıldanarak. Gözleri parladı. "Gidebilir miyiz?"

Ailelerinin onları evde eğittiğini sormaya bile zahmet etmedim. Bunun mümkün olmadığını biliyordum.

Ona sıkı bir gülümseme attım. "Artık kesinlikle okula gideceğinizi söyleyebilirim."

Heyecanla kardeşinin kolunu salladı. "Duydun mu? Will, onu duydun mu? Bu şimdiye kadarki en güzel gün.

Ve bu muhtemelen duyduğum en üzücü şeydi.

Koridorun sonunda, banyoda akan su durdu. Evin önünden sessiz bir kapı çalma sesi geldi ve ben tabureden kayarak indim.

Diğerleri sohbetlerine geri döndüler, ben de kapıya gittim. Grayson diğer tarafta duruyordu, bitkin görünüyordu.

İçeri girebilmesi için kenara çekildim ve kapıyı kapatmadan önce sokakta bir sorun olup olmadığını kontrol ettim.

Evin içine girmeye hiç niyetli değildi. Sadece başını oturma odasına doğru salladı. "Çocuklar orada mı?"

Kafamı salladım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup duvara yaslandım. "Olay yerine gittin mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Çok kötü. Ama diğerleri orada, ilgileniyorlar. Sana, artık onlara birden fazla temizlik borcun olduğunu söylememi istediler."

Bu harikaydı ve içimden bir yük kalkmıştı. Bir noktada bu iyiliği geri ödemek ve Trig ve adamlarının yarattığı karışıklığı temizlemek için ellerimi kirletmek zorunda kalacağımı umursamıyordum bile. Birbirimiz için yaptığımız şey buydu. Her zaman böyle olmuştu.

Ama bu gece onlara bıraktığımız şey, epik boyutlarda bir karmaşaydı.

Ve en büyük iki sorunu da eve getirmiştik. "Çocuklar hakkında bir şey bulabildin mi?" diye sordum ona.

Yüzünü buruşturdu. "Pek sayılmaz. Adamlar cesetlerle uğraşırken ben de hızlıca bir arama yaptım. Çok ürkütücü bir şey buldum.

zeminin altında tabut büyüklüğünde bir kutuya açılan bir kapak vardı. Ama doğum belgeleri ya da yasal isimlerinin yazılı olduğu herhangi bir belge yoktu. DCFS'de tanıdıklarım var, sabahleyin onlara o adreste kalmış olabilecek çocukları araştırmalarını nazikçe rica edeceğim. Violet'in küçükken orada bakıldığını söylemiştin, değil mi? Yani onların bakıcı çocukları olması mümkün.

Başımı salladım. "Onların ebeveynleri olduklarını söylediler, ama belki de başka bir aileden oraya geldiklerini hatırlayamayacak kadar küçüktürler. Bilmiyorum."

"Yarın arkadaşım bu konuyu araştırdığında daha fazla bilgi sahibi olacağız." Arkamdan mutfak tezgahında oturan çocuklara baktı. "Asıl soru, bu arada onlara ne yapacağız?" Grayson kaşlarını çatı. "Sanırım onları yanımda götürebilirim..."

Ari başını kaldırdı ve bize bakmak için döndü.

Belli ki bizi dinliyordu. Gözlerinde yine o korku belirmişti. Bizim güven verici sözlerimiz, yemekler ve aptalca "I Spy" oyunları ile ancak ortadan kaldırdığımız korku.

Gözleri, onu bana vermemem için yalvarıyordu.

"Hayır," dedim Grayson'a, ama sözlerim yüzünde şekerle oturan küçük kıza yönelikti. "Onlar burada bizimle kalacaklar."

VIOLET

Whip'in banyosunda, uzun süre duşun altında durup, birini öldürmemi izleyen iki çocuğa ne yapacağımızı zihnimde düşünmeye çalıştım. Onların sır saklamaya alışkın oldukları izlenimini edindim, ama onlara bunu isteyen bir başka yetişkin olmak istemedim.

Peki, başka ne yapabilirdim ki?

Hala bir cevap bulamamıştım, kendimi havluya sardım ve çekmecelerde saç fırçası aramaya başladım. Whip'in eşyalarını karıştırdığım için kendimi kötü hissediyordum ve gerçekten onu gözetlemek istemiyordum, ama duşunda saç kremi yoktu. Bu yüzden, saçımdaki kanı temizlemek için uzun süre uğraşmış olsam da ve artık temiz olsa da, saçım karışık ve dolaşmıştı ve parmaklarımla tarayarak düzeltemezdim.

Her çekmecede Whip'in eşyaları vardı. Kolonya. Diş fırçası ve macunu. Deodorant. Yüz temizleyici, ki bunu gördüğümde içimden ona alkış tuttum çünkü ben bir kadın olarak bile cilt bakımı konusunda oldukça tembeldim.

Saç fırçası yoktu. Saçları sadece birkaç santim uzunluğunda olduğu için buna pek ihtiyacı olmadığını düşündüm.

En alt çekmeceyi açtığımda neredeyse umudumu kesmiştim.

İçindekiler diğer çekmecelerden çok farklıydı. Whip'in düzenli olarak kullandığı tüm eşyaların aksine, gri ve siyah renklerin yanı sıra tuhaf kırmızı lekelerle dolu, parlak renklerle doluydu. Bir kadın saç fırçası, bir paket ped, bir kutu tampon, makyaj temizleme mendilleri, eski, kullanılmamış hamilelik testleri ve bir kirpik kıvrıcı arasında duruyordu. Parmaklarım bir saç bandı, birkaç at kuyruğu bağı ve ucunda J harfi asılı bir kolyeye dokundu.

Whip'in karısının eşyaları. Eminim. Bir zamanlar muhtemelen tezgahın üzerinde dağınık duran, her gün kullanılan eşyalar. Muhtemelen

bu banyoda yan yana iş için hazırlanmış, dişlerini fırçalamış ve birbirlerini sevmişlerdi.

Sonra biri onu ondan almıştı. Odada onun hayaleti olduğunu hissedebiliyordum.

Neredeyse onların birlikte yaşadıkları hayatı, etrafımda oynanırken görebiliyordum. Yine de kıskançlık yoktu. O gece belki de ilk kez, Havada bir sükunet vardı. Onu sevmişti. Bunu biliyordum. Birlikte bir aile kurmuşlardı, bir hayat. Bu, ondan asla almak istemeyeceğim bir parçasıydı.

Bu evde olmak bana doğru geliyordu. O çekmecedeki onun eşyalarını görmek, buranın bir zamanlar sevgi ve kahkahalarla dolu mutlu bir ev olduğunu hatırlattı bana. Ve kalbim, bunun tekrar böyle olabileceğini fısıldadı.

Kendimi burada görebiliyordum, Whip arkamda duştan çıkıyor, sıırılsıklam, ince beline bir havlu sarıyor ve sonra kollarıyla beni sarıyordu. Boynumun yanına bir günaydın öpücüğü konduruyordu.

Kapının dışında çocukların seslerini duyabiliyordum ve onunla bir aile kurma düşüncesi kalbimi sıkıştırdı. Kaybettiği ailenin yerini doldurmak değil. Ama şu anda hayatında olan insanlarda teselli bulmak.

Çekmecedeki fırçayı çıkardım, ama dikkatim adet malzemelerine takıldı.

Onları en son ne zaman kullandığımı hatırlayamıyordum.

Haftalar ve aylar boyunca geriye dönüp düşündüm. Whip ile tanıştığımdan beri adet görmüş müydüm? Levi hapisten çıktığından beri? X, Olympic Drive'daki evde Paul Jedderesen'i öldürdüğünden beri?

Sanmıyordum. Günler keder ve korku, mutluluk ve kahkahalarla bulanıklaşmıştı...

Geceler ise ateşli seksin fırtınası gibiydi.

Ateşli, çoğunlukla korunmasız seks.

Çok dikkatsiz davranmıştık, ama bunun önemli olacağını hiç düşünmemiştim. Asla gitmemeye çalıştığım doktorumun sesi, her zaman aklımın bir köşesindeydi. Oraya her gittiğimde, kilo vermem gerektiğini hatırlatırdı.

obez olduğumu. Bu kiloda asla hamile kalamayacağımı.

Bunu duymaktan o kadar bıkmıştım ki, doktora gitmeyi tamamen bırakmıştım. Kanepede ölmek üzereyken, Toby bana yeni bir doktor bulmam için yalvarırdı, ama hepsinin aynı şeyi söyleyeceğini biliyordum ve bunu başka birinin ağzından duymaya dayanamazdım. Tüm çocukluğumu, insanların bana çok büyük, çok şışman, çok sağlıksız olduğumu söylediklerini dinleyerek geçirdim. *Her şeyde* ařırıyđım.

Yetişkin olarak bunu duymak zorunda değildim. Kendimi bu tür saçmalıklara maruz bırakmak zorunda değildim.

Bu yüzden hiç gitmedim.

Ama adet dönemim her zaman düzenliydi.

Ve şimdi değildi.

"Stres," dedim aynadaki yansıma, karışık saçlarımı sertçe tararken. "Streslisin. Hepsi bu."

Ama bakışlarım sürekli alt çekmeceye kayıyordu. Tamponların hemen yanında duran hamilelik testlerine.

Bakışlarımı tekrar aynaya çevirdim. Saçımı pürüzsüz ve düz olana kadar taramaya zorladım kendimi. "Hamilelik belirtin yok..."

Birkaç gün önce kusmuştum, ama bu gıda zehirlenmesinden kaynaklanıyordu, sabah bulantısı değildi.

Yine de o hamilelik testi sanki benim için bırakılmış gibi geldi. Whip'in karısının küçük bir hediyesi gibi, onların denemelerinden kalan bir şey değil.

Cezbete kapılıp kutuyu aldım ve ters çevirdim. Kesinlikle son kullanma tarihi geçmişti.

Ölmüş bir kadının, hamile olabileceğime dair bir işareti olmadığı açıktı.

Yine de kutuyu bırakamadım. Parmaklarım titriyordu ve kutuyu sıkıca tutuyordum.

Diğer elim karnıma gitti ve orada kaldı, sanki kalbim o testi yaparsam sonucun pozitif olacağını zaten biliyormuş gibi.

Gözlerim yaşlarla doldu. Bir parçam, içten içe, seks yaparken hiç dikkatli olmamamın sebebinin, kendi ailemi kurmayı çaresizce istemem olduğunu biliyordu. Buna rağmen

Doktorlar bana söylemiş olsa da, ben hala bedenime inanıyordum. Eğer bana bir şans verilirse, bana her zaman hayalini kurduğum aileyi getirebileceğine inanıyordum.

Suçluluk duygusu beni kemiriyordu. Yaptığım şey mutfaktaki o üç adama haksızlıktı.

Yine de hiçbiri doğum kontrolünü geçici bir düşünceden öteye götürmemişti.

"Bu aptalca," diye fısıldadım aynaya. "Hamile olduğunu bile bilmiyorsun."

Testin paketini geri koymaya zorladım kendimi. Banyodan çıkıp bu gece olan her şeyle yüzleşmeye çalışmak için. Şokta olmalıydım. Bu gece bir adamı öldürmüştüm ve bunu izleyen, travma geçirmiş iki çocuk vardı, onlarla ilgilenmem gerekiyordu. Ama ben burada, banyoda durmuş, muhtemelen sahip olamayacağım bebekler hakkında hayal kuruyordum.

Testin ambalajını yırttım. Beynim kelimeleri kavrayıp ne yapmam gerektiğini anlayana kadar talimatları üç kez okudum.

İşemem gereken yere işedim. Sonra testi tezgahın üzerine koydum ve ona bakarak kafamda saniyeleri saymaya başladım, çünkü saatim ya da telefonum yoktu ve banyo kapısından kafamı çıkarıp birine sormaya cesaret edemedim.

Test, sonucun görünmesi için beş dakikaya kadar süreceğini söylüyordu.

Benimki altmış saniye içinde pozitif çıktı.

Görüşüm bulanıklaşana kadar iki pembe çizgiye baktım. Sonra birkaç kez hızlıca gözlerimi kırıp bulanıklığı giderdim ve tekrar baktım.

Ama parlak pembe çizgiler, kesinlikle hamile olduğumu gösteriyordu.

"Umutlanma," diye fısıldadım. Test yıllar önce yapılmıştı. Yanlış pozitif sonuç çıkmış olabilirdi.

Yine de kalbim öyle olmadığını fısıldıyordu. Kafam heyecandan çılgık atıyordu ve tüm vücudum, sistemimde dolaşan adrenalinle titriyordu, bu gece korkunç bir şey yaptığım ve bir adamın hayatını aldığım anısını silip süpürüyordu.

Bunu daha fazla umursamalıydım, ama yapamadım. Burada durup, anne olacağımı söyleyen bir testi elinde tutarken yapamadım.

olacağımı söyleyen bir test tutarken yapamazdım.

Whip'in evini hiç tam olarak gezmemiştim. Lüks bir ev değildi. Açıkça uyuduğu bir ana yatak odası vardı. İkinci odada ise hoş olmayan bir çamaşır suyu kokusu dışında hiçbir şey yoktu.

Whip o kapıyı kapatmış ve kimsenin oraya girmemesi gerektiğini söylemişti. Bunu söylerken X ile göz göze gelmişti ve içgüdülerim o odada muhtemelen bilmek istemeyeceğim şeyler olduğunu söylüyordu.

Son yatak odasında bir ranza, çocuk kıyafetleriyle dolu bir dolap ve oyuncaklarla dolu bir sandık vardı.

Whip kapıyı açtığında nefesim kesildi. Ari ve Will, sanki biri onlara Disney'in kapılarını açmış gibi içeri koştular.

Whip ve ben kapının önünde durduk, kolları arkadan bana dolanmıştı, tam da banyoda hayal ettiğim gibi. Hamilelik testi, ondan ödünç aldığım eşofmanın cebinde bir delik açmıştı.

Gecenin ortasında olmalarına ve ikisinin de onları sakinleştireceğini düşündüğüm sıcak bir duş almış olmalarına rağmen, Ari ve Will oyuncak sandığını alt üst ettiler, her şeyi çıkardılar ve her oyuncağa heyecanla haykırdılar.

"Bu uygun mu?" diye Whip'e sessizce sordum.

Tek düşünebildiğim, bu odanın çocukları kaybettiği günden beri çocuk görmediği idi. Belli ki daha sonra biri buraya gelip ortalığı toplamıştı, ama Whip onların eşyalarını hiç atmamıştı. Ne oyuncaklarını, ne kıyafetlerini, ne de yataklarını.

Onu suçlayamazdım. Elim karnımın üzerinde duruyordu. Çocuğumun varlığını tam anlamıyla bir saatten az bir süredir biliyordum ve onu kaybetmenin acısını şimdiden hayal bile edemiyordum. Whip, yıllarca hayatında bebekleri varken nasıl devam etti ve sonra birdenbire... Hayal bile edemiyordum.

Ona bakmak için arkama döndüm.

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Evet, gerçekten öyle. Karımın kıyafetlerini taşıırken neden onların eşyalarını atamadığımı hiç anlamamıştım." Çenesini omzuma dayadı. "Ama belki de nedeni budur."

Çocuklar sonunda oyuncaklardan sıkıldıklarında, dolapta asılı duran kıyafetleri keşfettiler ve sonunda yataklara geçtiler.

"Üst ranza benim!" diye bağırdı Will.

Ari, yatağı kaplayan yumuşak kumaştan yapılmış yorganı okşamayı bırakamıyordu. Bize bakarak sordu. "Burada mı uyuyacağım?"

Başımı salladım. "Tabii. En azından şimdilik, gidecek bir ailen olup olmadığını öğrenene kadar."

Omuzları çöktü. "Oh."

O kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki, kalbim milyonlarca parçaya bölündü. Bu kızın hayatı ne kadar korkunç olmuştu ki, hiç kimsenin görmemesi gereken şiddet içeren şeyleri yaptığını gördüğü yabancılarla burada kalmak istemişti?

Ama ben bunun ne kadar korkunç olduğunu biliyordum. Muhtemelen dayak ve cinsel tacize maruz kaldığını biliyordum. Muhtemelen hasta ve zalim ebeveynleri tarafından aç bırakıldığını ve temel yaşam ihtiyaçlarından mahrum bırakıldığını biliyordum.

Yorganı çekip yatak kenarına diz çöktüm ve onu yatırdım. Saçları hala karışık ve dağınıktı. Makasla düzeltmek gerekiyordu, ama bu başka bir günün işi olacaktı. Ama cildi temiz ve ferah kokuyordu, küçük vücudundaki kir ve pislik izleri yıkanmıştı.

O kadar küçüktü ki. Ama gözlerinde maruz kaldığı korkunç şeyler ve bu güvenli yerin elinden alınacağına dair korku vardı.

Belki de hamilelik hormonları yüzündendi.

Belki de bir zamanlar ben de bu küçük kız gibiydim. İhmal edilmiş, korkmuş ve sadece birinin beni yeterince önemsemesi ve ihtiyacım olan şeylerin en ufak bir parçasını bile bana vermesi için dua ediyordum. En azından DCFS zaman zaman bizi kontrol ediyordu.

Ama bu iki çocuk, hiç kimsenin müdahale etmediği, o evde çürümeye terk edilmiş gibi görünüyordu. Kimse onların orada olduğunu bilmiyor muydu? Orada yaşadığım dönemde ailem veya arkadaşlarımdan eve geldiğini hatırlamıyorum.

Evde yaşadığım süre boyunca evimize gelen birini hatırlamıyorum. Üvey anne ve babamın hayatlarında birbirlerinden başka insanlar varsa da, ben onları hiç görmedim. Sık sık dışarıda, barda içki içiyorlardı, ama arkadaşları hiç evimize gelmemişti.

Komşular bahçedeki çocukları görmemiş ve polisi aramamış mıydı? Kimse onların tutsak gibi tutulduğunu umursamamış mıydı?

Travis'in söylediği bir şey kafamda yankılanıyordu. Evin altındaki bir kutuya kilitlendiğini söylemişti.

Çocuklara bu kutuyu bilip bilmediklerini sormak dilimin ucundaydı, ama ikisinin de o korkunç evi bir daha asla hatırlamasını istemedim.

Bu yüzden ikisini de yatırıp, burada güvende olduklarını ve ihtiyaçları olursa bütün gece diğer odada olacağımızı mırıldandım.

Whip iki doldurulmuş hayvan aldı. Biri mavi ve yeşil pullu bir ejderha. Diğeri keçe taçlı bir prenses. Onlara sevgiyle gülümsedi ve sonra onları sessiz çocukların kollarının altına sıkıştırdı. "Çocuklarım bu ikisini en çok sevdi. Belki siz de seversiniz."

"Teşekkürler," dediler Ari ve Will neredeyse aynı anda.

Whip'in gözleri yumuşaktı ve parmakları iki çocuğun üzerinde duruyordu, sanki sırtlarını okşamak ya da saçlarını okşamak istiyordu ama bizimle o kadar güven ilişkisi kurmadıklarını biliyordu.

En azından henüz.

Ben kenara çekildim ve Whip kapıyı kapattı.

Koridorda ikimiz baş başa kalmış, bir anlık yalnızlığı çalarken ona baktım. "İyi misin?" diye sordum.

Kafasını salladı. Sonra başını salladı. "Bilmiyorum. Olmamam gerektiğini hissediyorum ama yine de..." Kapalı yatak odası kapısına bir göz attı. "Öyle hissediyorum. O çocukları yatağa yatırmak, kendi çocuklarıma yaptığım kadar normal ve doğal geldi. Giysiler çok büyük gelecek. Benimkiler daha uzundu..."

Onun parmaklarını tutup benimkilerle birleştirdim. "Önemli değil. Temizler. Ve onlara yenilerini alabiliriz."

Bana baktı. "Sanki onlar zaten bizimmiş gibi konuşuyorsun."

Kalbimde olanları söylemeye cesaret ettim. "Öyle değil mi?"

Whip uzun bir nefes verdi ve eğilip dudaklarını alnıma bastırdı. "Senin incinmeni istemiyorum. Eğer ailelerini bulursak ya da DCFS..."

"DCFS cehenneme gidebilir," diye öfkeyle bağırdım. "O çocuklar sisteme girmeyecekler."

Beni daha sıkı sarıp kollarını bana doladı. "Biliyorum. Biliyorum. Şşş. Sorun yok. Bir çaresini buluruz."

O gece gözümü bile kırpmadım. Whip'in yatağında yatıyordum, sıcak vücudu yanımdaydı ama ikimizin de nefesi yavaş, rahat ve derin bir uykuya dalacak kadar sakinleşmemişti.

Sadece çocukların sesini duymak için dinlemeye devam ettim.

Onların, kanlar içindeki benim bir bıçakla ortalarında durduğum kabuslar gördüklerine emindim. En az on kez kalkıp başımı odalarına soktum, ama her seferinde aynı manzarayla karşılaştım: ikisi de dünyadan tamamen kopmuş, birbirlerine sokulmuş, rahat ve huzurlu bir şekilde yatıyorlardı, gece lambasının loş ışığında yüzlerinde yumuşak ve nazik bir ifade vardı.

X ve Levi oturma odasında uyuyorlardı, X kanepede uzanmış, bir kolu yere sarkmıştı. Levi ise koltukta yatıyordu. Ben onların etrafında parmak uçlarında yürüdüğümde gözlerini açıyorlardı ve her yanlarından geçtiğimde parmak uçlarıyla bana uzanıyorlardı.

Güneş doğduğunda, çocuklar iyi dinlenmiş tek kişiler gibi görünüyorlardı. Önceki geceki tereddütleri ortadan kalkmıştı ve gürültüyle birlikte oynuyorlardı, X'i her oyuna dahil ediyorlar ve Levi'yi Nerf silah savaşında hedef tahtası olarak kullanıyorlardı.

Levi'yi tam kaşlarının ortasına bir dartla vuranın X olduğundan emindim, ama X, çok isabetli bir atışla bunu yapanın Ari olduğunu yemin ediyordu.

Trigger, Ace ve Torch sabahın ortasında kapıya geldiler ve Whip, Levi ve ben onlarla konuşmak için dışarı çıktık, X ise içeride devam eden Nerf silah savaşını yönetiyordu.

Trig geniş göğsünü kollarını kavuşturdu. "Sadece durumunuzu kontrol etmek ve hepinizin iyi olduğundan emin olmak istedik."

Whip kolunu omuzlarıma doladı. "İyiyiz. Dün gece için teşekkürler."
Trig başını salladı. "Önemli değil."

X veya Ari onu yakaladığında Will'in mutlu şaşkınlık çılgılığı içeriden yankılandı.

Trig sese doğru döndü, sonra tekrar bize döndü. "Bütün evi aradık. Bunları bulduk." Kot pantolonunun arka cebinden birkaç katlanmış kağıt çıkardı ve bana uzattı.

Onları dikkatlice açtım ve baktım. "Çocukların doğum belgeleri."

"Onlar gerçekten o evdeki iki pisliğin biyolojik çocuklarıymış. Gray'in arkadaşı ona geri dönmüş ve son on yılda o evde yaşayan evlatlık çocukların kaydı olmadığını sana iletmemizi istemiş. Lisanslarını iptal etmişler."

Kağıtları tutarken parmaklarım titriyordu. "Yine de ikisinin biyolojik çocukları hakkında hiçbir şey yapmadılar. İnanılmaz."

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Levi. "Orada, dün gece Violet'in bir adamı öldürmesine tanık olan iki çocuk var."

Yine de bu sabah Ari uyanmış, utangaç bir şekilde bana yaklaşmış ve bacaklarıma sarılmıştı. Uzun sürmemişti, ama Travis'i öldürmemi izlemesinin beni korkutmadığını anlamıştım.

Bu, onun beni sevmesini sağlamıştı.

Bu şüphesiz bir travma bağıydı. Onu inciten bir adamı öldürmüştüm. Onu ve kardeşini ihmal eden evden kurtarmıştım. Onunla gerçek bir ilişki kurmak zor ve inişli çıkışlı olacaktı, ama kafamda o evdeki iki çocuğa ne yapacağımıza çoktan karar vermiştim.

"Onları alacağız," dedik Whip ve ben, neredeyse aynı anda.

Dudaklarında yayılan gülümseme o kadar bulaşıcıydı ki, benim dudaklarımda da hissedebiliyordum.

İkimiz de Levi'ye baktık.

Kalbim çarpıyordu; hayır diyeceğinden korkuyordum. Yaptığım hamilelik testi ateşli bir rüya gibi gelmişti, ama çantamdaki mendillerin arasına sarılmıştı. Bir yıldan fazla bir süredir birbirimize saçma sapan mektuplar yazmıştık, bu mektuplarda gelecekle ilgili tüm umutlarımızı ve

hayallerimizi itiraf ettiğimiz mektuplar. Çocukların da bunun bir parçası olacağından bahsetmiştik.

Ama ikimiz de hazır bir ailenin kucağıma düşeceğini düşünmemiştik.

Ya da aynı gün hamile olduğumu öğreneceğimizi.

Onun iyi tepki vermesini istiyordum. Her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum çünkü içim içimi yiyordu. Ne istediğimden emindim, hiç şüphem yoktu, ama onun ya da X'in Whip ve benim istediğimiz şeyi istememesinden korkuyordum.

Ön kapı açıldı ve Will elinde Nerf tabancasıyla dışarı fırladı, savaş çılgılığı atarak. Ari ve X bir an sonra onu takip ettiler, Nerf dartları her yöne fırlıyordu, üçü bahçede birbirlerini kovalıyorlardı.

Levi'nin yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı, omzuna bir dart isabet etti ve dramatik bir şekilde onu tuttu. "Vuruldum! Düşüyorum!"

Dizleri yere çarptı ve çocuklar koşarak yanına geldiler, histerik bir şekilde gülerek, o ellerini zombi gibi kaldırıp karınlarını gıdıklayana kadar ona daha fazla mermi attılar.

Çocuklar gülererek uzaklaşırken bana göz kırptı ve ayağa kalkıp onları kovalamaya başladı. Dudakları kulağımın hemen altına, yanağıma değdi ve "Tabii ki bizim çocuklar" dedi.

X arkasını döndü. "Ne? Kim? Kim bizim? Onları tutacak mıyız? Harold ve Reginald'ın abisi ve ablası mı var?"

O kadar yüksek sesle söyledi ki, çocuklar da durup bana baktılar.

Bakışlarım X'inkilerle buluştu. Aramızda bir anlık sessizlik oldu, çünkü aramızdaki bağ zaten kurulmuştu.

Çocuklara bir şey söylemeden önce onun onayını almam gerekiyordu. Bu ilişkide dördümüz vardık. Hepimizin aynı fikirde olması gerekiyordu.

Ama Tanrım, kalbim onun evet demesini o kadar çok istiyordu ki.

Yüzünde hiç bu kadar samimi bir gülümseme görmemiştim. Bahçeyi koşarak geçti, beni kucakladı ve daireler çizerek döndürdü. "Tabii ki evet."

Başım dönüyordu sevinçten.

Beni yere indirdi, dengede olduğumu kontrol etti ve sonra kollarını Whip'e uzattı. "Sıra sende!"

Whip ağzını açtı, şüphesiz X'i ölümcül şiddetle tehdit etmek için, ama X bir parmağını kaldırdı. "Uh! Çocuklarımızın önünde beni öldürmekle tehdit etme!"

Çocuklar dörtümüzü kocaman gözlerle izliyorlardı. Ama doğum belgesine göre birkaç dakika daha büyük olan ikiz Ari, ikisinin de düşündüğü soruyu sordu.

"Artık sizin çocuklarınız mıyız?"

Tanrım. Ne diyeceğimi bilemedim. Bu kadar kolay olamazdı. Onları yasal olarak evlat edinebileceğimizden şüpheliydim. Velayetleri sorgulanırsa, kabul edilebilecek kadar iyi evrakları bir şekilde temin etmemiz gerekecekti. Ama şüpheli becerileri olan birçok erkek tanıyorduk ve en azından birinin bunu nasıl yapacağını bildiğine bahse girerdim.

Ebeveyn olmayı öğrenmemiz gerekecekti. Hepimizin nerede yaşayabileceğimizi çözmemiz gerekecekti. Sadece bu çocuklara, hiç sahip olmadıkları istikrarlı bir yuva vermek için değil, birbirimize de bağlılık sözü veriyorduk.

Gerçek, kalıcı bir bağa.

Biliyordum ki bu bağ zaten vardı, karnımda büyüyen minik bebekle hepimizi birbirimize bağlayan, babası kim olursa olsun.

X başını salladı. Levi ve Whip de öyle yaptı.

Will ve Ari'ye baktım. "Bunu ister misiniz? Bizimle burada kalıp, sizinle ilgilenmemizi? Bizim sizin ebeveynleriniz olmamızı?"

Will başını bir yana eğdi. "Peki size ne diye hitap edeceğim?"

Whip güldü. "Ne istersen. Whip. Ya da Wyatt."

Ari'nin sesi sessizdi. "Ama bizim ebeveynlerimiz olacaksanız, size baba dememiz gerekmez mi?"

Whip'in yüzündeki ifade kalbimi durdurdu.

Ama çok sessizce dizlerinin üzerine çöktü, böylece Ari ile aynı boyda oldular. "Bana baba demek istediğin bir gün gelirse, bu benim için bir onur olacaktır."

Bu, hormonlarım ve kalbim için çok fazlaydı. Yüzümden bir damla gözyaşı süzüldü.

Ari arkasını döndü, Whip'e baba diye seslenmeye karar vermedi ama seslenmeyeceğini de söylemedi.

Ŗu an için bu kadarı fazlasıyla yeterliydi. Bize ne dedikleri önemli değildi. Kendilerine en uygun olanı bulacaklardı ve biz de bize istedikleri Ŗekilde hitap etmelerine izin verecektik.

nemli olan tek Ŗey, o anda, altı kişi, ya da kimseye söylemediğim bebeği de sayarsak yedi kişi, bir aile olmuştuk.

VIOLET

İkizlerin doğum belgelerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Daha doğrusu, ebeveynlerinin isimlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Küçük siyah harflerle yazılmış, tehditkar olmayan bu isimler, onların ne kadar acımasız ve korkunç insanlar olduklarına dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Şu anda ayaklarımın dibinde oturan, ortada X'in bulunduğu ve daha önce getirdiği bir yığın kitabı okuyan bu iki çocuğu nasıl yaratmışlardı, benim için anlaşılmazdı.

X beşinci resimli kitabı ikinci kez bitirdiğinde Ari "Yine!" diye bağırdı. Sonra hemen "Lütfen" diye ekledi.

X şikayet etmedi. Sadece başını salladı. "Evet, hanımefendi. Anlaşıldı. Hangisi önce? *Zürafa Saldırısı* mı, *Babam Horluyor mu?*"

"Hepsini." Will, X'e biraz daha yaklaştı, ama zaten neredeyse üstüne çıkmıştı.

X, çocukları kucağına alıp onlara daha önce hiç hissetmedikleri sevgiyi vermek istiyor gibi görünüyordu, ama hepimiz onlarla yavaş yavaş ilerlemeye, onların hızına ayak uydurmaya, istedikleri takdirde sevgi ve dokunmanın orada olduğunu, ancak bizim değil, onların şartlarına göre olduğunu anlamalarını sağlamaya çalışıyorduk.

Hayatımın en zor haftası olmuştu. Tek istediğim onları kucaklayıp sevgiyle boğmakti. Onlarda kendimi çok gördüm, aynı travmaları paylaştım ve sadece onların için daha iyi hale getirmek istedim.

Bunu yapacaktım. Onları orada gördüğüm anda, kir içinde ve sağlıklı olamayacak kadar zayıf olduklarını gördüğüm anda, kalbimde bu yemini etmiştim. Ama bu zaman alacaktı ve sabırlı olmam gerekiyordu.

Sıcak ve yoğun bir mide bulantısı dalgası beni şaşırtarak sardı.

X ifademi fark etti ve cümlesini yarıda kesti. "İyi misin?"

Hala kimseye bebekten bahsetmemiştim. Denemeye devam ediyordum. Her gün uyandığımda, bugün onlara söyleyeceğim gün olduğuna ikna olmuşum.

Sonra gün geçip gece oldu ve ağızımdan hala kelimeler çıkamıyordu. Nedenini biliyordum.

Bir rüyada yaşıyordum. İçinde bulunana kadar farkına bile varmadığım bir rüyada. Sevdiğim bu adamlar ve her gün biraz daha kabuklarından çıkan iki çocukla çevriliydim. Onların güvende ve sevildiklerini fark etmelerini, iyileşmeye başlamalarını izlemek, o evde kendi korkunç deneyimlerini yaşayan içimdeki yaralı çocuğa da aynı şeyi yaptı.

Ama Saint View'daki bu küçük kulübe, bu kadar insan için çok küçüktü, ama ben buradan hiç ayrılmak istemiyordum.

İşe gitmedim, çünkü iş dışarıda, kötü şeylerin olduğu gerçek dünyada idi. Hiçbir şeyin bana dokunamayacağı hissini veren bu duvarların içindeki her saniyenin tadını çıkardım.

Toby'nin ölümü değil. Nyah'ın gitmiş olması, muhtemelen ölmüş olması ve cesedinin nerede olduğunu bilen tek kişinin de artık iki metre toprak altında yatıyor olması da değil. Dışarıda polisler, hapisane ve bir can aldığım ve bu suçtan dolayı hapiste olmam gerektiği gerçeği vardı.

Bunu çok uzun süre düşünürsem, ellerim titrer ve alnımda ter damlaları oluşurdu.

Ama sonra Ari güldü ya da Will gülümsedi ve suçluluk duygusu kayboldu. Hayatım boyunca iyi biri olmaya çalıştım.

Bunu bırakıp, hayatın o kadar da siyah beyaz olmadığını ve gri alanda yaşamak yeni bir şey olduğunu fark ettim. Ruhum için korkmuyordum. Travis'i öldürmenin hayatım boyunca beni etkileyeceğinden endişelenmiyordum.

Sadece polisin bunu öğrenip beni her şeyin yolunda olduğu bu balondan çıkaracağından korkuyordum.

Ama kapı çalınmadı ve gün geçtikçe, beni güvende tutmak için seçtiğim adamlara güvenmeye başladım.

"Ben iyiyim," diye X'e söz verdim. "Sadece biraz havaya ihtiyacım var, sanırım."

O başını salladı. "Tamam, ama eğer hastalanırsanız, bu sefer sorumluluk almayacağım." İkizlere aynı anda dirsek attı. "Muhtemelen bu iki yaramaz, okulda mikropları kapıp eve getirmiştir."

Ari öfkeyle ağzını açtı. "Benim okulda böcek falan yok, X!"

Gülümsemeyi sakladım. Okula daha birkaç gün önce başlamışlardı. ikisi de gitmeye çok hevesliydi. Biraz daha büyük olmalarına rağmen, kaçırdıkları dersleri telafi edebilmeleri için anaokulu sınıfına yerleştirilmişlerdi. Bir üst sınıfa geçmeleri gerektiğini bilmiyorlardı ve kardeşimdeki ikizlerle aynı sınıftaydılar. Madden ve Will, ikisi de biraz hiperaktif ve konuşkan oldukları için çabucak arkadaş oldular. Remi ve Ari daha mesafeliydiler, ama dün onları almaya gittiğimde gülümsemiştim ve artık kuzen olan iki kız el ele tutuşarak dışarı çıkmışlardı.

Ari ve Will sünger gibiydi, beyinleri şimdiye kadar hiçbir şekilde uyarılmamıştı ve özellikle Ari, sınıfı ve öğretmeni hakkında her ayrıntıyı uzun uzun anlatmıştı ve gözlerinde, onları o evde bulduğumuzda olmayan bir ışıltı vardı.

X'in açıkça sevdiği bir yer hakkında kötü konuşmasını duymak istememesi beni şaşırtmadı.

"Hayır mı?" diye sordu. "Böcek yok mu? O zaman bu ne?" Parmaklarını kıvrarak, karnını gıdıklamak üzere olan bir örümceği taklit etti.

Ari kahkahayla çığlık attı ve kaçtı, okulunu kötüleyen X'e olan kızgınlığını açıkça unutmuştu.

Ayağa kalktım. "Böcek ya da istiridye yok. Sadece biraz hava almam lazım. Zaten yarım saat sonra iş yerinde toplantım var, belki oraya yürüyerek giderim."

X adımını durdurdu ve kovalamaca oyununu ara verdi. "Seni götürürüm, özellikle de kendini iyi hissetmiyorsan."

Ona el salladım. "Ben iyiyim. Yürümek bana iyi gelir."

Çocuklar oynamaya devam etmesi için sızlanırken odayı geçti, ama bakışları tamamen bana yönelikti. Dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi. "Fikrini değiştirirsen, ikimizden birini ararsın, değil mi?"

Ben de onu öptüm. "Söz veriyorum. Ama şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum." Bu yalan değildi. Mide bulantısı dalgalar halinde gelip gidiyordu ve şu ana kadar

kusmamıştım, bu yüzden tutuklanıp her şeyi kaybedeceğim endişesi dışında genel olarak kendimi oldukça şanslı hissediyordum.

Ama bunu X'e itiraf etmeyecektim. Çocuklara veda edip ön kapıdan çıktım. Levi ve Whip, aralarında yeterince mesafe olmasına rağmen, kollarının birbirine değecek kadar yakın durarak dondurma kamyonuna yaslanmışlardı.

Levi telefonunu hoparlöre koydu, böylece ikisi de duyabilirdi.

Ben yaklaşınca başlarını kaldırdılar ve konuşmalarının sonunu duydum.

Dax'ın tanıdık sesi diğer uçtaydı. "Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Ama bir süre alabilir. Bu arada King senin çıraklığını sürdürecektir."

Levi elimi tuttu ama konuşmasına devam etti. "Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum ve bunun benimle ilgili olduğunu düşünme. King ile sorunum yok. Ama Dax, lanet olsun dostum. Ne yapacaksın?"

Dax içini çekti ve omuz silkti. "Burada oturup onun geri dönmesini bekleyemem. Ne olduğunu bilmem lazım. Onu aramam lazım ya da bir şeyler yapmam lazım."

Levi dudağını ısırды ve hiçbir şey söylemeyince Dax devam etti. "Onu seviyorum dostum. Başka ne yapabilirim ki? Violet olsaydı sen ne yapardın?"

"Onu bulana kadar dünyayı yakardım," dedi Levi tereddüt etmeden. Sanki hala orada olduğumu kendine kanıtlamak istercesine parmaklarını sıktı. "Git. Dükkanı merak etme. Sen dönene kadar gereken her şeyi yaparız."

Telefonu kapattı.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Hâlâ onun öldüğüne inanmıyorum."

Levi başını salladı. "Öldüğüne dair kanıtımız yok. Cesedi yok." "Travis dedi ki..." Travis'in ne dediğini hepimiz biliyorduk.

Whip iç geçirdi. "Dax'ı bu halde görmekten nefret ediyorum. Bence çöp sahasına tekrar gidip, son gittiğimizden beri Nyah'ın cesedinin oraya eklenmediğinden emin olmalıyız. Travis onu biz öldürmeden önceki günlerde öldürmüşse, cesedini kendisinininkine ve Paul'unkine eklemek için hala zamanı olabilirdi."

Levi başını salladı. "Bence cesetleri önce başka bir yerde saklıyorlardı. Travis, bunun bizi karıştıracığını fark edince onları başka bir yere taşıdı."

Whip yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen haklısın. Ama dışarıdaki o kadınlar, kimlikleri bilinmeyen... Bu doğru gelmiyor. En azından onları düzgün bir şekilde gömmeliyiz. Onlardan geriye kalanları."

O kadınların cesetlerinin hala orada olduğunu ve ailelerine bir son vermek için yapabileceğimiz hiçbir şeyin olmadığını düşününce titredim. Polise onların yerini bildirmek, bizim de işlediğimiz suçların kanıtlarını onlara göstermek anlamına gelirdi. Onları başka bir yere taşıyabilirdik, ama hepsi çeşitli aşamalarda çürümeye başlamış olacaktı.

Bu korkunç ve pis işin düşüncesi midemi yine bulandırdı ve karnımı tutarak iki büklüm oldum.

İki adam da bana doğru sendeledi.

"Vi?" Levi, sesinde panikle sordu. "Ne oluyor?"

Onlara söyleyeceğime kendime söz verdim. Ama terlemiştim ve acele etmezsem işe geç kalacaktım. Bu yüzden onlara el salladım ve kendimi zorlayarak dik durmaya çalıştım. "Hiçbir şey. Sadece biraz mide ekşimesi ya da reflü falan. Endişelenecek bir şey yok."

İkisi de ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Onları görmezden geldim. "İşe gitmem lazım." "Seni ben götürürüm," dedi Whip hemen.

"Ya da seni motosikletimle götürebilirim," diye teklif etti Levi. Sonra yüzünü buruşturdu. "Ama kendini iyi hissetmiyorsan motosikletle viraj almak pek iyi bir fikir olmayabilir. Whip, sen götür onu."

Onlarla tartışmaya çalıştım, gerçekten yürümek istediğimi söyledim, ama mide bulantısı önceki kadar çabuk geçmedi ve birdenbire işe arabayla gitmek harika bir fikir gibi geldi. Özellikle de günün geri kalanında ayakta olacağımı düşününce.

Levi'ye veda öpücüğü verdim ve Whip benim için arabasının kapısını açtı. Arabaya bindim ve hemen pencereyi açtım, böylece hava alabilecektim.

Sessizce arabayla gittik, midem çok bulantılıydı, konuşacak halim yoktu. Tabii ki işe geri dönmem gereken gün kendimi en kötü hissetmek zorundaydım. Ama daha fazla erteleyemezdim. Francine, bir hafta daha benim vardiyalarımı üstlenmek zorunda kalırsa beni kovacaktı. Bir haftalık kişisel izin almam gerektiğinde çok anlayışlı davranmıştı

ama onu aradığımda, hayatımda olan bitenlere karşı gerçek bir endişe duymaktan ziyade, mecbur kaldığı için nazik davranıyor gibi geldi.

Clean Sweep'e vardığımızda ve Whip arabayı durdurduğunda, bugün bir ara kusacağımdan emin olmuştum. Whip arabadan indi ve onu uzaklaştırmaya çalışmama rağmen, beni içeriye kadar götürmekte ısrar etti, sanki seksen yaşında olduğum ve ona tutunmazsam düşüp kalçamı kırabileceğim gibi kolumu sıkıca tuttu.

"Bana bebek muamelesi yapıyorsun," dedim ona kapıya vardığımızda.

"Öyle değilim. Sen hastasın ve işe gitmekte ısrar ediyorsun. Seni şımartıyor olsaydım, seni kucağıma alıp arabaya ve yatağına taşırdım." Durdu ve bana tuhaf bir şekilde baktı.

Yüzündeki ifade kalbimi hoplattı.

"Hastasın. Ve birkaç gündür her gün kendini iyi hissetmiyorsun."

Kahretsin. Mide bulantısını daha iyi sakladığımı sanıyordum. Belki X ve Levi'den saklamak için yeterince uğraşmışım, çünkü onlar hamilelik konusunda deneyimsizdi.

Ama Whip, karısının bunu iki kez yaşadığını görmüştü. Belirtileri biliyordu.

"Violet," diye fısıldadı. "Hamile misin?"

Her şeyi bir anda hissettim. Sevinç ve heyecan. Korku ve gerginlik. Ondak sakladığım için utanç, ama kalbimde şokta olduğumu ve her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı ve başımı salladım.

Hiçbir şey söylemedi, ama beni kollarına aldı ve o kadar sıkı sarıldı ki, çok hızlı atan kalbinin her atışını duyabiliyordum. "Tanrım, seni seviyorum," diye mırıldandı.

Bebeğin ondan olup olmadığına dair hiçbir soru yoktu. Dördümüzün birlikte büyüteğine dair hiçbir soru yoktu. Bu sorular, evi olan iki çocuğu evimize aldığımızda çoktan cevaplanmıştı. Üç adamın hepsini sevmeme izin verip, seçim yapmamı istememeleriyle cevaplanmıştı.

Whip'e tekrar baba olacağını söylemek, onun için hayal edebileceğim en tatlı andı.

Gerçekten kusmam gerekmesi dışında.

Yutkunmam zorlaştı ve en son istediğim şey, ona bebek sahibi olacağımızı itiraf ettikten hemen sonra üzerine kusmaktı. Clean Sweep'in kapısından içeri girdim ve ofisin diğer tarafındaki tuvalete koştum.

Francine bir şeyler mırıldandı ama ben kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve tuvalete zar zor yetiştim.

Midem boşaldıktan sonra, neredeyse anında kendimi tekrar iyi hissettim. Temizlendikten sonra kapıyı açtım ve Whip ile Francine'in diğer tarafta gergin bir şekilde beklediklerini gördüm.

Francine bana bir mendil uzattı ve koluma garip bir şekilde hafifçe vurdu.

"Daha iyi misin?" Whip saçlarımı yüzümden çekip kulağımın arkasına koydu. "Sana biraz tuzlu kraker getireceğim. Eve gelmek istemiyor musun?"

Francine'e baktım, o da somurtkan ifadesini daha dostça bir ifadeye çevirmeye çalışıyordu.

Neredeyse ona gülecektim. En azından umursuyormuş gibi davranmaya çalışıyordu, ama onun en son istediği şeyin benim eve gidip altıncı günümün vardiyasını da yapmam olduğunu anlayabiliyordum.

Onunla şansımı olabildiğince zorladığımı biliyordum. "Ben iyiyim," diye onları ikna ettim. "Çok daha iyi hissediyorum, söz veriyorum. Madem buradayım, çalışayım bari."

Whip tartışmak istiyor gibiydi, ama Francine bana gülümsedi. "Teşekkürler, Violet! İşte bu yüzden seni ayın çalışanı seçiyorum. Bak."

Duvarı işaret etti ve şaşırtıcı bir şekilde, üzerinde kendi fotoğrafımı gördüm. İlk günümde kimlik kartım için çekilmiş bir vesikalık fotoğraftı ve pek de hoş bir fotoğraf değildi, ama o zamanlar onu çerçeveletmiş ve altına "*Ayın Çalışanı*" yazan bir etiket yapıştırmıştı.

Nyah'ın fotoğrafı da benimkinin yanındaki duvarda asılıydı. En son buraya geldiğimde fark etmemiştim. Fotoğrafları işaret ettim. "Nyah'a da ayın çalışanı ödülü mü verdin?"

Francine gözlerini devirdi. "Evet, ama bu, sözleşmesinde belirtildiği gibi iki hafta önceden haber vermeden ortadan kaybolmadan önceydi."

Bu yüzden geriye dönüp bakınca, bu benim için biraz erken bir karardı. İş podcast'leri dinliyorum ve iyi çalışanları mutlu etmenin başarılı bir işin anahtarı olduğunu sürekli duyuyorum."

Nyah'ın fotoğrafı, beni eğiten kadın olan son ayın çalışanı fotoğrafının yanında duruyordu. O, ben işe başladıktan birkaç gün sonra ayrılmıştı. Ve aradaki aylarda ayın çalışanı seçilen kimse olmamıştı. Yani bu girişim, Francine'in öncelik listesinde pek de üst sıralarda yer almamıştı.

Ama önemli olan niyetti ve onun moral ve iş uygulamalarını iyileştirmek için çaba gösterdiğini anlayabiliyordum.

Tuvaletleri kendisi temizlemek zorunda kalmamak için her şeyi yapardı, diye tahmin ettim.

Whip duvarı inceledi ve sonra telefonunu çıkardı. "Yanına geç."

"Ne?" diye gülerek sordum. "Sanki okul ödülleri olan çocuklardan biriymişim gibi mi?"

"Aynen öyle! Çocuklar bir şey kazandıklarında fotoğraflarını çekeriz. Neden senin için de aynısını yapmayalım?"

Francine'e baktım, o da telefonunu çıkarmış ve beni duvara doğru itiyordu.

"Hadi Violet. Facebook sayfasına koyacağım. Podcast'lerimde sosyal medya pazarlamasının küçük işletmeler için de çok önemli olduğunu söylüyorum."

İkisini de reddedemedim, bu yüzden oraya doğru sürünerek gittim ve onlara yapmacık bir gülümseme attım.

Francine'in flaşı patladı, ama beni asıl etkileyen Whip'in yüzündeki samimi gururdu. Hiç kimse beni, işverenim eski bir onur duvarına fotoğrafımı asmış diye bu kadar çok sevmemişti.

Ama biliyordum ki, onun yerinde olsaydım, ben de aynısını yapardım.

Francine masasına geri döndü, teknolojiye ve uygulamasında yükleme düğmesini neden bulamadığına dair küfürler mırıldanıyordu. Ben de bu fırsatı değerlendirip Whip'in yanına gittim. O hala aptal fotoğrafa sırtarak bakıyordu, sanki Nobel Ödülü falan kazanmışım gibi.

Onu oradan çekip kapıya doğru ittim. "Az önce kusmamış olsaydım, bu kadar tatlı olduğun için seni öperdim."

O gülerek dışarı çıktı, parmakları karnımı okşadı, ama karnımda büyüyen bebeğin hiçbir izi yoktu. "Diğerlerine söyledin mi?"

Başımı salladım.

O başını salladı, ama dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını görebiliyordum, ilk olanın kendisi olduğu için memnun olmuştu. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Ama Vi, onlara yakında söylemelisin. Neyi bekliyorsun?"

Artık bilmiyordum. Aniden eve koşup, tanıdığım herkese çatıdan bağırmak istedim. Kardeşimi, Rebel'i ve Bliss'i aramak istedim. Her hafta temizlik yaptığım yaşlı Bayan Sinterro'ya söylemek istedim. Harold'a, büyük kardeş olacağını duyuran küçük bir tişört almak istedim.

Travis'e yaptıklarımın gölgesinde bir hayat süremezdim. Bu, yarım bir hayat olurdu ve zaten bu hayatımda yeterince küçük kalmıştım. Toby'yi kaybetmenin acısıyla ya da Nyah'ın burada olup kutlama yapamayacağının üzüntüsüyle yaşayamazdım.

Hâlâ sahip olduğum insanlar için yaşamak istedim. Onlar bunu hak ediyorlardı.

Ben de bunu hak ediyordum.

Mutlu olmayı hak etmiştim. "Bu gece," diye söz verdim ona. "Bu gece hepsine söyleyeceğim. Artık kutlayacak güzel bir şeyimiz var."

"Violet!" Francine içeriden seslendi. "Toplantı başlıyor!"

Whip beni hızlıca öptü, mutluluğundan gözlerinin kenarları kırıştı. "Bir bebeğimiz olacak, Violet."

Evet, gerçekten öyleydik.

WHIP

Eve kadar yol boyunca, sanki bir Hallmark filmindeymişçesine ısıklık çaldım. Yüzümdeki yapmacık gülümsemeyi silemedim ve garaj yoluna girerken omuzlarımı sallayarak dans ettim, bu hiç bana göre bir davranış değildi ama heyecanımı bir şekilde dışa vurmam gerekiyordu.

Levi ön merdivenlerde oturduğu yerden başını kaldırdı ve dansımın sonunu yakaladı. "O neydi?"

"Dans ediyorum."

"Daha çok mini bir nöbet geçiriyormuşsun gibi görünüyordu." "Siktir git."

Gülümsedi ve bana uzandı. "Buraya gel."

Ona orta parmak gösterip yanından geçmeye çalıştım, ama beni yakaladı ve yanındaki basamağa sürükledi.

Fazla ikna etmeye gerek kalmadı.

Eğilip boynumun yanına öpücük kondurdu. "Şimdi bana kızgın mısın?"

"Ben ergen değilim. Harika bir dansı gördüğünde bunu fark edemediğin için sana kin beslemeyeceğim."

Levi kıkırdadı. "Öyle mi? Kızarsan seni içeri götürüp beni affedene kadar oral seks yapmam gerekeceğini düşünmüştüm."

Kaşlarımı kaldırdım. "Aslında sanırım ben deliyim."

Levi ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Komik. Hadi, X çocukları okula götürdü. En az beş dakika boyunca ev bize kalacak." Omzunun üzerinden bana baktı. "İhtiyacın olan tek şey bu, değil mi?"

"Gerçekten kavga çıkarmaya çalışıyorsun, böylece barışma seksini yapabiliriz, değil mi?" diye mırıldandım, ama gerçekten alınmadım çünkü ona, sadece beş dakikam olsa bile, o kadar kısa sürede onu tatmin edebileceğimi fazlasıyla kanıtladığımdan emindim.

Bugün onu uzatacağım, yalvarana kadar onu kızdıracağım. Sırf ukala olduğu için.

Kapıyı kapattığımız anda üstüme çullandı. Elleri saçlarımda, dili ağızımda, dudakları boynumda, yüzümde, göğsümdeydi.

Parmakları fermuarları buldu, çoğunlukla benimkini buldu, sonra dizlerinin üzerine çöktü, sikimi ağzına aldı, her santimini aldı.

Duvara yaslandım, beni saran sıcak, ıslak ıslaklığını hissederek inledim. Çok iyi hissettiriyordu, ama yine de zihnim başka yerlerdeydi.

Mutfağı bebekler için güvenli hale getirmem gerekiyordu. İkizlerin kimyasallara dokunmayacaklarına yüzde yüz güvenmiyordum.

Daha güvenli bir silah kasasına ihtiyacım vardı. Ya da belki de onu evden tamamen çıkarmalıydım? Artık çocuklarım olduğu için, bazı şeyler değişmeliydi.

Artık silaha ihtiyacım var mıydı ki? Ailem hayattayken hiç silahım olmamıştı. Sadece, yıkılmış, keder ve yalnızlıkla dolu olduğum bir gecede bir tane almıştım. Ailemi öldüren sarhoş sürücüyü takip etmek için iki gün daha uykusuz ve içimi parçalayan bir acı çekmem gerekmişti.

Ve kafasına bir kurşun sıkıştırmıştım.

Böylece, acımın bir kısmı hafiflemişti. Sanki acımı başka birine aktarmıştım.

Bu yüzden bunu yapmaya devam ettim, son verdiğim her canla o rahatlamayı arzuladım, ta ki yıllar geçip öldürdüğüm insan sayısı düşünmek istemediğim kadar artana kadar.

Seks işçiliği de aynıydı. Hayatımda yeniden iyi şeyler olmaya başlayınca, davranışlarımda ne kadar zehirli olduğumu gerçekten anlamaya başladım. Her şeyi pahalı takım elbiselerle ve insanlara yardım ettiğimi iddia ederek açıklıyordum. Oysa gerçekte, tek yaptığım kendime yardım etmektir.

Öldürmeye geri dönmek, para için rastgele insanlarla yatmaya geri dönmekle aynı hissettiriyordu.

Artık ikisini de yapmak istemediğimden emindim.

Bıçağını asla bırakmayacağından şüphe ettiğim X'in aksine, bu çatının altında yaşayan ailemden başka bir şeye ihtiyacım olmayan bir hayatı tanıyordum.

Yine aynı şeyi yaşadım.

İki çocuğum vardı ve onlara bakacak birine ihtiyaçları vardı, ben de hiç düşünmeden bunu yaptım. X, Levi ve Violet vardı, hepimiz aynı çatı altındaydık, kimse evin çok küçük olduğundan şikayet etmiyordu, ama kesinlikle öyleydi. Ama ben onlara bunu sağlıyordum. Hiçbirimiz çocukları bırakmak istemiyorduk ve bu yüzden on yılın büyük bir bölümünde soğuk ve yalnız hissettiren bu ev, şimdi tekrar sıcak ve rahat hissettiriyordu.

Levi durakladı ve bana baktı. "İyi misin?"

Neredeyse ne yaptığımızı unutmuştum. "Kahretsin. Evet, özür dilerim. İyiyim."

Ayağa kalktı. "Sen bu işten hoşlanmıyorsun."

Kafamı salladım ve elini aletime doğru çektim. "Hayır, öyle değil. Sadece dikkatim dağınık."

Beni birkaç kez okşadı. "Neye?"

Durduramadan aptalca bir gülümseme yüzüme yayıldı. Onu bastırmaya çalıştım ama başaramadım.

Levi'nin parmakları hareket etmeyi bıraktı. "Tamam, ne oluyor lan? Önce garaj yolunda nöbet geçirdin..." "Dans ediyordum," diye düzelttim.

"Tartışmalı, ama neyse. Ve şimdi hayal dünyasına dalmışsın. Eminim ki, çıplak olarak yatağa girdiğimizde sana ne yapmayı planladığımı düşünmüyorsundur." Gözlerini kısarak bana baktı. "O sırtışın beni korkutmaya başladı."

Bir saniye daha dayanamadım. "Violet hamile."

Donakaldı. Sadece eli ya da ağzı değil, tam anlamıyla tüm vücudu dondu, kasları gerildi, gözleri kırpmadı.

X o anda arka kapıdan içeri daldı. "Merhaba Levi. Merhaba Whip." Bakışları aşağı indi. "Merhaba Whip'in sikini."

Mutfakta, beni ve Levi'yi oral seks ve mastürbasyon kombinasyonunun ortasında yakalamak her gün olan bir şeymiş gibi dolaştı. Mutfak tezgahından bir muz aldı, kabuğunu soydu, kabuğunu çöpe attı ve yumuşak meyveyi çiğnemeye başladı.

Kaşlarını çatarak, kalan kısmını Levi'ye doğrulttu. "Onun nesi var? Levi, onun sikini okşamalısın. Ölü balık gibi tutmamalısın." Burnunu kırıştırdı. "Sana nasıl yapılacağını gösterirdim ama sanırım ben popo işlerinden hoşlanmadığımı belirtmiştim."

Levi'nin parmaklarını aletimin etrafından çekip iç çamaşıırıma geri soktum.

Levi hala kıpırdamıyordu.

Ben gülererek burnumu çektim ve parmaklarımı onun yüzünün önünde şıklattım. "Levi. Eğer iyisen bir kez göz kırp. Tıbbi müdahaleye ihtiyacın varsa iki kez göz kırp."

Kendine geldi, ama hala X odada yokmuş gibi bana bakıyordu. "Ciddi misin?" diye fısıldadı.

"Sana sikimi vermek konusunda mı ciddiym?" diye sordu X, ağzı muzla dolu halde. "Sanırım hepimiz bunun cevabını biliyoruz."

Levi, X'in orada olduğunu yeni fark etmiş gibi ona bakmak için döndü. "Violet hamile."

X'in parmakları muzdan o kadar gevşedi ki, muz kayıp yere düştü. Onu almaya bile çalışmadı. Ama sonra başını salladı ve güldü. "Üzgünüm, Violet'in hamile olduğunu söylediğini sandım."

Harold odanın köşesinden miyavladı ve sonra duvar ile kanepe arasındaki saklandığı yerden fırlayarak X'in düşürdüğü yiyeceğin üzerine atladı.

"Evet, öyle yaptı," diye cevapladım. "Az önce bana söyledi."

X'in sevinç ığılığı, Levi'nin sessiz şokunun tam tersiydi. Onun ığılığı Harold'ı saklandığı deliğe geri kaçırdı ve X onun peşinden koştu. "Harold! Sen yine ağabey olacaksın!"

Harold umursamıyor gibiydi. X'e tısladı ve öfkeyle pençesini ona doğru savurdu.

X vazgeçti ve bize sıırttı. "Bu şimdiye kadarki en iyi hafta. İki çocuk. Bir bebek. Ve bir cinayet!" Hayalperest bir şekilde iç geçirdi, sanki bu üç şey onun hep istediğı şeylermiş ve biri hepsini ona gümüş tepside sunmuş gibi. "Ve bonus olarak, Whip'in aletini gördüm."

Ona gözlerimi devirdim, ama tek düşünebildiğim Violet'in karnında büyüyen minik bebekken, moral bozucu olmak zordu.

Ve belki, sadece belki, o benim bebeğimdi.

X, bebeğimizin doğum partisi için yeni bir Pinterest panosu oluşturması gerektiğini ve hepimize bağlantıyı göndereceğini söyleyerek telefonunu çıkardığında, Levi'nin parmaklarını sıktım.

"İyi misin?" diye sordum Levi'ye.

Biraz sersemlemiş bir şekilde başını salladı. "Çok fazla."

Öyleydi. Özellikle onun gibi hiç çocuklarla vakit geçirmemiş ve çocuk sahibi olma isteğini hiç dile getirmemiş biri için. En azından bana karşı öyle. Onun ve Violet'in ne konuştuğunu bilmiyordum. "Biraz paniklesen kimse seni suçlamaz. Bir hafta önce çocuğun yoktu, şimdi üç tane var."

Levi başını salladı. "Hayır, sorun o değil. Violet'in hamile olması fikri..." Bana gülümsedi. "İlk başta şok oldum, ama evet, tabii ki."

Kıkırdadım. "O zaman ne?"

X'e baktı. "Pinterest panosunun ne olduğunu ve ona ne eklemem gerektiğini anlamaya çalışıyorum."

X, Levi ve ben omzunun üzerinden izlerken, kendi önerilerimizi ekleyerek sanal panosuna bebek eşyalarını yoğun bir şekilde ekliyordu. Bebek arabaları üzerine üçlü tartışma kızışmaya başlamışken, ön kapıdan bir vuruş geldi.

Aşırı heyecanlı bebek planlama toplantımızdan kendimi zorla kopardım ve kapıyı açtım. Dax kapının diğer tarafında duruyordu.

Onun için kalbim parçalandı. Tamamen ve tamamen yıkılmış görünüyor. "Siktir, dostum. Hala şehir dışında, arama yapıyorsun sanıyorduk. İçeri gel."

Kafasını salladı.

Levi ve X dizüstü bilgisayarını bırakıp bize katıldı. Hepimiz

Dax'ın bir şey söylemesini bekledik.

"O öldü, değil mi?" diye sordu. "Aklıma gelen her yeri aradım.

Başka nereye gideceğimi bilmiyorum."

Ben iç geçirdim. "Bunu kesin olarak bilmiyoruz."

Ondan öfke yayılıyordu. "Bana saçmalama, Whip!"

Öfke geldiği kadar çabuk kayboldu. Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona düştü. "Lütfen. Bana onun öldüğünü söyle

Öldüğünü söyle ki bu lanet olası acı dinsin. Artık böyle devam edemem. Onu bırakmam lazım."

Levi'nin ağzı sert bir çizgiye dönüştü ve Dax'ın durumunda olan bir adama söyleyebileceği en nazik sözleri söyledi. "O öldü, Dax."

Sesindeki kesinliğe yüzümü buruşturdum, ama ne yaptığını biliyordum. Dax, sevdiği kadını ararken kendini açıkça yıpratıyordu. Levi'nin, Travis'in onu öldürdüğü sözünden başka elinde hiçbir şey olmamasına rağmen, Dax'a bir son vermeye çalışıyordu.

Dax üzüntüyle başını salladı ve hepimiz Levi'nin sözlerinin yeterli olmadığını biliyorduk. "Cesedini görmem gerek."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, belki de ona bunu asla elde edemeyeceğini ikna etmeye çalışmak için. Her yıl binlerce insan kayboluyordu ve sevdikleri bu tür bir kapanışa asla ulaşamıyordu.

Ama Levi ona başını sallıyordu. "Biliyorum kardeşim." Bana baktı.

Ne yapmamız gerektiğini anlamak için onun sözlerine ihtiyacım yoktu.

Lynx'in o cesetlerin üzerine kartvizitini bırakmadığından emin olmak için çöp sahasını bir kez kontrol etmiştik.

Lynx'in cesetlerin üzerine kartvizitini bırakmadığından emin olmuştuk. Ama zaman çizelgesinde bir boşluk vardı. Şehre geldiğimizden beri geçen birkaç gün içinde Travis, Nyah'ın cesedini oraya sürüklemiş olabilirdi. Konuyu konuşmuş olsak da, o zamandan beri hiçbirimiz oraya gitmemiştik.

Ama o cesetlere ve onlara yaptıklarına bakmak, gözünü kırpmadan bir can alabilen bizler için bile kolay değildi. Daha sonra bunu yapmaya kendimizi ikna etmek kolay olmuştu. Çocukları yerleştirmemiz gerekiyordu. Yeni işlere gitmemiz gerekiyordu. Yemek pişirmek, alışveriş yapmak, egzersiz yapmak ve bunu önlemek için aklımıza gelen her şeyi yapmamız gerekiyordu.

X kaşlarını çattı, belli ki Levi ile aramızdaki sessiz konuşmayı da takip ediyordu. "Oraya gitmeye devam etmek akıllıca değil. Polisler orayı izliyor olabilir."

Bu da bizim bahanelerimizden biriydi, ama aynı zamanda doğrudu. Travis'in bu yeri kime söylediğini bilmiyorduk. Oradan birimizi takip etmiş olmalıydı, bu yüzden diğerleri de takip etmiş olabilirdi. Polise isimsiz bir ihbarda bulunmuş olabilirdi ve polisler orada zamanını bekliyor, bizim geri dönüp ceset sayısını artırmamızı bekliyor olabilirdi. Trig, Ace ve Torch'un Travis ve

Violet'in koruyucu ebeveynlerinin cesetlerini, o zavallı kadınların açıkta ve çürümeye terk edildiği yerden uzakta, yeni bir yere gömdüklerini biliyordum.

İki kez şanslıydık. İçgüdülerim, üçüncü kez o kadar şanslı olmayabileceğimizi söylüyordu.

Ama Dax'ın yüzündeki acı beni içimi kemiriyordu. Ve tek düşünebildiğim, Violet olsaydı nasıl hissederdim idi.

Anahtarlarımı aldım. "Hadi gidelim. Okuldan çocukları almaya sadece birkaç saat kaldı. Gideceksek şimdi çıkmalıyız."

Levi elini enseme koydu ve sıkıca tuttu, sessiz bir teşekkür olarak. X pek istekli görünmüyordu, ama tipik X tarzında, çabucak omuz silkti. "Ön koltuk benim."

Levi ve Dax arabamın arkasına oturdular ve X, Pinterest'te gezinirken öğrendiğimiz yeni bir terim olan bebek odaklı sütten kesmenin artıları ve eksileri hakkında konuşarak sessizliği doldurdu.

Ama orta konsolda endişeli bir şekilde parmaklarını tıklatmasını fark ettim ve hiçbirimizin gittiğimiz yerden çok memnun olmadığını biliyordum. Boşuna uğraşmak gibi geliyordu. Sanki buraya gelip bunu daha önce yapmış gibiydik. Hepimiz sadece Dax için buradaydık.

Aksi takdirde, burayı sonsuza kadar kaçınacağımızdan emindim. Her zaman kaçınmamız gerektiğini söyledik, ama bir bahane bulurduk.

Doğası gereği kötü olan insanların cesetlerini görmek, dövülmüş, istismara uğramış ve parçalanmış kadınların cesetlerini görmekten tamamen farklıydı. Ama Nyah, Travis'in burada bıraktığı kadınların arasına sonradan eklenmişse, Dax'ın bunu bilmesi gerekiyordu, acı verse de.

Travis onun öldüğünü söylemişti. İçgüdülerim onun yalan söylemediğini söylüyordu.

Güneş tepedeyken oraya vardık. Sinekler vızıldıyordu, kuşlar ve diğer küçük hayvanlar biz yaklaşırken dağıldılar.

Dax korkunç kokudan boğuldu, ama bu koku Ari ve Will'i kurtardığımız evdeki koku kadar kötü değildi. Orada ceset kokusu duvarlara ve halılara işlemişti ve bu kokunun bir daha çıkmayacağından emindim. En azından burada, ölüm kokusunu uzaklaştıracak bir esinti vardı.

"Lanet olsun." Dax kusmak için arkasını döndü.

Kusmaya başladı ve biz de buna izin verdik, çünkü buna ihtiyacı olduğunu biliyorduk. Tüm vücut fonksiyonlarından nefret eden X bile şikayet etmedi. Sadece Dax'ın sırtını nazikçe okşadı.

"İyi misin?" Levi sonunda sordu.

Dax doğruldu ve başını salladı, gözlerinde bir kararlılık belirdi.

"Bilmem gerek."

Ceset yığınınına doğru yol gösterdim, ama son geldiğimizden bu yana hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

"Siktiğimin piçi." Levi, bu kadınların maruz kaldığı korkunç olaylara bakarak yumruklarını sıkı.

Bunu daha önce de görmüştük, ama katlanmak hiç de kolaylaşmamıştı.

Geçen sefer, Lynx'in izini aramak için cesetlerine bakmıştım. Bu sefer, yüzlerine odaklandım. Görmeyen gözlerine, burunlarına, yanaklarına, ağızlarına. Onlardan birinin Nyah olduğunu belirleyecek her şeye.

Ana yığından uzaklaştım ve midem bulandı. "Siktir."

Levi başını kaldırdı. Bakışları benimkilerle buluştu, aramızda sessiz bir soru asılı kaldı.

Nyah mı?

"O değil. Ama bu kadını tanıyorum."

Levi ve X yanıma geldiler ve hepimiz cesede baktık. Saçları bir zamanlar muhtemelen sarıydı, ama şimdi koyu renkteydi, kurumuş kan ve kirle yapış yapıştı. Koyu renkli gözleri gökyüzüne bakıyordu, cildi güneş, kuşlar ve çürümeyle tahrip olmuştu.

Ama yine de yüzünü tanıdım.

X başını salladı. "Onu tanımıyorum." "Ben de," diye ekledi Levi.

Ben de onu nereden tanıdığımı hatırlayamıyordum. Ama tanıdığımdan emindim.

Dax bize doğru yürüdü ve ağzını kapattı. "Siktir," diye inledi, sanki fiziksel acı çekiyormuş gibi. "Ben de onu tanıyorum. Fotoğrafı Clean Sweep'in duvarında asılı. Ayın çalışanı seçilmişti. Bir gün Nyah'ı erken almaya gittiğimde, o henüz işten dönmemişti. Francine onu beklememe izin verdi."

Onu tanıdığımda büyük bir şok yaşadım. "O fotoğrafı bu sabah gördüm," dedim fısıltıyla. "Nyah'ın ve

Violet'in fotoğrafının hemen yanında."

Levi bana keskin bir bakış attı. "Sen ne diyorsun lan?"

Beynim parçaları bir araya getirecek kadar hızlı çalışmadı. "Orası Ayın Çalışanı duvarı. Bu kadın da oradaydı. Sonra Nyah'inki. Sonra Violet'inki..."

Belki de içgüdüsel olan, mide bulandırıcı, içimi kemiren bir his omurgamdan yukarı doğru tırmandı. Kalbimi sardı, o kadar sıkı sıkı ki nefes alamadım.

"Bu kadın. Nyah. Violet. Hepsinin ortak noktası ne?" Levi sessizce sordu.

Yutkundum. "Hepsi Clean Sweep için çalışıyordu." X bana baktı. "Violet şu anda nerede?"

Ama o cevabı zaten biliyordu. Hepimiz biliyorduk.

"Francine'le birlikte."

VIOLET

Kusduktan sonra kendimi ne kadar iyi hissettiğime şaşırdım. Mide bulantısı geçti ve neredeyse tekrar normal bir insan gibi hissediyordum. Bugün olmasa bile, yarın sabah kesinlikle geri geleceğini düşünüyordum, ama bu ara vermek iyi geldi. Çalışmak istiyordum. Francine, ikizleri okula ve hayatımıza alıştırmak için bana izin vererek çok anlayışlı davranmıştı. En azından kendimi iyi hissettiğimde çalışmak zorundaydım.

Masasının arkasından bana gülümsedi. "Demek hamile kalmışsın?"

Hafifçe güldüm. "O kadar belli mi?"

"Kusma ve etrafımda dolaşan erkek bunu ele verdi." "Henüz çok yeni, bu yüzden kimseye söylemedik."

Francine anladığını belirtircesine başını salladı. Ve ben ona hiç kendi çocuğu olup olmadığını sormadığımı fark ettim.

"Çocuğun var mı, Francine?"

"Hayır. Hiç çocuğum olmadı. Sen şanslı bir kadınsın, Violet. İki çocuk neredeyse kapına kadar geldi. Üçüncüsü de içinde büyüyor. Belli ki birinin gözdesisin."

Bu tuhaf tanımlamaya sinirlendim. Toby ve Nyah, üvey ailem ve Travis ile yaşadığım onca şeyden sonra, Tanrı'nın en sevdiği kullarından biri olduğum fikri bana saçma geliyordu. Yine de, hayat arkadaşı olmayan ve hiç çocuk sahibi olma fırsatı bulamamış orta yaşlı bir kadın olsaydım, birinin böyle düşünebileceğini anlayabiliyordum.

Francine'in sesinde kesinlikle bir acı vardı, ama ona sempati duyuyordum.

Ona baktım ve X, Levi ve Whip hayatıma o zaman girmiş olmasalardı, benim de kolayca yürüyebileceğim yolu gördüm. Onlar beni değiştirdiler. Geleceğimi değiştirdiler. Ve bunu bilmeme rağmen...

Aile birçok kadın için her şey değildi ve binlerce kadın kendi tercihleriyle mutlu bir şekilde bekar ve çocuksuzdu, ama ben bunu istemiyordum.

Francine'in yüzündeki kıskançlık ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla, bu onun da istediği bir şey değildi.

Hayatımın mutluluğu, asla boktan maaşlı temizlik işim olmayacaktı.

Hayatımın neşesi, vardiyadan sonra beni evde bekleyen insanlardı.

Francine'in açıkça ihtiyacı olan şeye sahip olmaması beni çok üzdü.

Dostça davranmaya çalıştım. "Yeni erkek arkadaşın nasıl gidiyor?"

Francine başını salladı. "Yolunda gitmedi. Çocuk istemiyordu."

İçimden yüzümü buruşturdum, keşke ağzımdan çıkan büyük lafı geri alabilseydim. Hiçbir şey söylememeliydim, açıkça onu daha da kötü hissettiriyordum.

Francine'in hala çocuk istediğine şaşırdım. Belki de düşündüğüm kadar yaşlı değildi. Onun ellili yaşlarında olduğunu düşünmüştüm, ama belki de kırklı yaşların sonlarındaydı? Sanırım bu, evlat edinmek için çok geç bir yaş değildi. Whip kırklı yaşların ortalarında ve onun çok yaşlı olduğu hiç aklıma gelmemişti.

Ama Francine, Whip'in saçları tamamen gümüş rengi olsa bile, ondan çok daha yaşlı görünüyordu.

"Diğerleri bu sabahki toplantıya gelecekler mi?" diye sordum, konuyu kişisel hayatlarımızdan başka bir şeye çevirmeye çalışarak.

"Hayır. Onları işlerine gönderdim bile." Masadan anahtarlarını aldı.

"Hadi, seni işine bırakayım."

"Oh!" Ona baktım. "Toplantı yapacağımızı sanıyordum?"

Duvarda, Nyah'ın ve beni eğiten kadın Elizabeth'in fotoğraflarının yanında asılı olan benim çalışan fotoğrafımı işaret etti. "Hayır, sadece fotoğrafını orada görmeni istedim."

"Beni seçtiğiniz için gerçekten minnettarım. Bu benim için çok anlamlı. İşimle gurur duyuyorum, bu yüzden takdir edilmek çok güzel." Yine de çocuklar için biraz üzıldüm. Francine için

ama ikisinin de fotoğrafları orada yoktu.

Ama bunu sorgulamayacaktım. Bu nankörlük gibi görünürdü.

"Beni arabayla götürmenize gerek yok. Adresi verirseniz yürüyerek ya da otobüse binerek gidebilirim."

Francine çantasını aldı ve beni kapıya doğru yönlendirdi. "Saçmalama. Sen hamilesin Violet. Kendine daha iyi bakmalısın. Senin için ayarladığım ev büyük ve sana yardım etmem gerekecek. Durumunu bilseydim, seninle birlikte başka birini gönderirdim..."

Yine o acı tat vardı.

Garip bir utanç duygusu boynuma kadar yükseldi. "Ben halledebilirim."

Ama o temizlik sepetini aldı ve beni kapıdan dışarı itti, böylece kapıyı arkamızdan kilitleyebildi.

Eh, bu eğlenceli bir gün olacaktı.

Sigara kokusu hafifçe gelen beyaz hatchback arabasına bindik. Taze havanın mide bulantısına iyi geldiğini söyleyerek camı biraz indirdim.

Sonra Francine'in gözlerinin arasındaki boşluk daraldığında yine kendime yumruk atmak istedim.

Belli ki X ile çok fazla vakit geçirmiştım. Resmen çok fazla kez ağzımı bozmuştım ve artık konuşmayı tamamen bırakmam gerekiyordu.

Francine bunu takdir etmiş gibiydi. Motorun uğultusu ve radyo DJ'inin anlamsız sohbeti olmasaydı, arabadaki sessizlik dayanılmaz olurdu. Pencereden dışarı bakarak Saint View'un sokaklarının geçip gitmesini izledim, Francine navigasyonu kullanıyordu ve arabanın GPS'ini açmadan nereye gideceğini tam olarak biliyor gibiydi, bu yüzden nerede olduğumuza pek dikkat etmedim.

O haklıydı. Bu hamilelik muhtemelen beni yavaşlatacak ve yapabileceğim işleri sınırlayacaktı, özellikle de son aylara girdiğimde. Bir şekilde bir araba almam gerekecekti. Hayatımın geri kalanında iki çocuk ve bir bebeği otobüste taşıyamazdım.

Francine'inki gibi bir araba iyi olabilir. Arka koltukta ne kadar yer olduğunu düşünerek arabayı baştan aşağı süzdüm.

"Ne arıyorsun?" Francine'in sesi keskin çıkmıştı, parmakları direksiyonu sıkıca kavramıştı.

Gergin çenesine baktım ve ona ne söylemeyeceğimi tam olarak anladım. Ailem için yer olup olmadığını görmek için arabasını incelediğimi söylemek kesinlikle söz konusu olamazdı.

Kıkırdadım. "Sadece caddy'im için yeni süngerler aldığımı kontrol ediyorum."

Francine hiçbir şey söylemedi ve yalan söylediğimi bildiğini hissettim. Bu yolculuk neden bu kadar uzun sürüyordu?

Saint View ve Providence sınırındaki bir evin önünde arabayı durdurur durmaz, Francine bana engel olamadan arka koltuktan eşyalarımı alıp kucağıma yığdım.

Ön kapıya doğru koştum ve Francine arkamdan yavaşça takip ederken, parmak eklemlerimle kapının ahşap kısmına vurdum.

İçeriden ses gelmiyordu ve elinde paspasla yoldan gelen Francine'e baktım. "Ev sahipleri evde olmayacaklarını söylediler mi?"

O başını salladı. "Paspasın altında anahtar var."

Eğilip onu kaldırdım, altında tek bir gümüş anahtar buldum ve kilide taktım. Bir elimde malzemelerimi ve çantamı tutarken, kapıdan içeri girdim ve yüksek sesle "Temizlik!" diye bağırdım, belki de evde biri vardı ve kapıyı çaldığımı duymamıştı.

Bir ses geldi ve ben büyük oturma odasının hemen içinde durdum. "Merhaba?"

Ses tekrar geldi.

Mutfaktan ya da üst kattaki yatak odalarından birinden gelen bir ses değildi. Zayıf bir iniltiydi.

Acı ve dehşetle dolu bir inilti.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Parmaklarım titriyordu. Beynim neye girdiğimi kavrayamadan vücudum duruma tepki verdi.

Kitap rafında duran bir oyuncak ayı gözüme çarptı. Hızla döndüm.

Francine kapının eşiğinde duruyordu; silahı tam karnıma doğrultmuştu. Kafamı salladım ve bir adım geri çekildim.

"Francine?"

Gözleri donuktu. Ağız bükülmüştü. "Üç..." diye fısıldadı. "İki..."

Bütün vücudum *hayır diye* bağıırıyordu. Beynim kapandı. O depoya geri dönmüştüm. Uçurumun kenarına geri dönmüştüm. Deli bir adamın merhametine geri dönmüştüm.

Ya da deli bir kadının.

Karnımı kollarımla sardım, sanki bu hareket bebeğimi kurşundan kurtarabilirmiş gibi. İçgüdüsel olarak, silahtan uzaklaşmak için geri adım attım.

Düşmeden önce tek duyduğum mekanik bir vızıltıydı, vücudum altındaki soğuk, sert zemine çarptı. Acı sadece birkaç saniye sürdü, sonra başım taşa çarptı ve tüm dünya huzurlu bir şekilde karardı.

"Vi! Violet!"

Kafam parçalandı, beynim bir yandan diğer yana sallandı. Adımın sesini duyunca irkildim, onu söyleyen kişi açıkça sessiz olmaya çalışsa da.

Gözlerimi uykulu bir şekilde açtım ve üzerimde diz çökmüş kadına iki kez baktım.

Boğazımdan o kadar hızlı bir hıçkırık yükseldi ki, onu tutmaya fırsatım olmadı.

Göz yaşları yüzümden akıyordu ve başımı salladım, bu sadece acıyı daha da artırırsa da. "Hayır," diye inledim sefil bir şekilde. "Hayır."

"Violet!" Nyah yine fısıldayarak bağırdı, sesi kısılmıştı.

Onun parmaklarını sıktım. Parmakları soğuktu, ama o da beni sıkıca sıktı.

Neden bu kadar gerçekçi geliyordu? Ölen ben miydim? Kafamda kafa karıştırıcı düşünceler uçuşuyordu, hiçbirisi sisin içinde netleşecek kadar uzun süre kalmıyordu. "Sen öldün," diye fısıldadım.

Yüzünü benimkine yaklaştırdı. O kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordum, ama tanıdığım Nyah gibi kokmuyordu. Tanıdığım Nyah

güzel, narin parfüm kokuyordu ve bana her zaman meyve ve yazı hatırlatırdı.

Bu Nyah ise kir, ter ve daha kötüsü gibi kokuyordu.

Mide bulantım tüm gücüyle geri geldi ve ölmüş olmama rağmen hala sabah bulantısı çekiyor olmam acımasızca geliyordu.

"Ölmedim," diye fısıldadı. "Ama birden fazla kez ölmeyi diledim." Sesi hıçkırıklarla boğuldu ve başımı kucağına çekti. "Çok korkuyorum."

Onu anlayamıyordum. Nerede olduğumuzu ya da neden bu kadar titrediğini bilmiyordum. Tek bildiğim, onu teselli etmek istediğim ve onu özlediğimdi. Eğer o ölmemişse, belki ben de ölmemiştim.

. Yan dönüp onu belinden kucakladım, yüzümü karnına dayadım.

Ve oradaki küçük şişkinliğe.

Ona baktım. "Nyah? Hamile misin?"

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve eliyle karnını kapattı, hıçkırarak ağladı. Üzüntüyle başını salladı. "Bilmiyorum. Ben... İki adet dönemim gecikti, bu yüzden buraya geldiğim sabah test yaptım." Parmaklarını benim parmaklarıma etrafına doladı ve sıktı. "Ama kanamam var."

"Aman Tanrım, Nyah." Gözlerimi sıkıca kapattım ve karnımı tuttum. "Ben de hamileyim."

Bana baktı, alt dudağı titreyerek ıslak saçlarımı yüzümden geriye doğru çekti. "Oh, Vi. Bu harika."

Oturmak için uğraştım. Sadece hayatta olursak harika olurdu.

Karanlıkta gözlerimi kırıştırarak gözlerimi alışmaya çalıştım, ama tek ışık kaynağı başımızın üzerindeki ahşap döşeme tahtalarından sızan küçük güneş ışınlarıydı.

Onlara baktım, hiçbir şeyin anlamını anlayamıyordum. "Neredeyiz?"

Nyah dudağını ısırды ve cevap vermek için ağzını açtı, ama başımızın üzerindeki zemin kayarak açıldı.

Francine bize bakıyordu.

Her şey bir anda aklıma geldi. Francine'in beni buraya getirmesi. Sırtımdaki silah. Düşüş...

Ayağa kalkmaya çalıştım, ama ağrı beni yerde tuttu. Zaten bir önemi yoktu. Francine en az üç metre yukarıdaydı ve ben neredeyse iki metre boyunda olmama rağmen, o orada durup bana yardım etse bile kendimi yukarı çekip dışarı çıkamayacağımı biliyordum.

Tamamen onun merhametine kalmıştık. "Neden?" diye fısıldadım ona.

Delik kenarına çömeldi ve başını bir yana eğdi. "Annen sana erkeğini mutlu etmeyi öğretmedi mi?"

Gözlerimi kırptım, bu sözler hiç de beklediğim şeyler değildi. "Benim annem yoktu."

O, burnunu çekerek silahının ucunu ayaklarının altındaki döşeme tahtalarına dayadı ve kurduğu tuzağın dibinde bize bakarak şöyle dedi: "Şanslısınız. Ben maalesef yaptım." Sesi tiz ve alaycı bir tona dönüştü. "Saçın bu haldeyken asla bir erkeği elde edemezsin, Francine. Francine, neden biraz daha makyaj yapıp o çirkinliğini örtmüyorsun? Francine, biraz kilo versen erkekler için çok daha çekici olursun."

Tanıdık sözlere irkildim. Annem olmayabilir, ama aynı şeyleri söyleyen bir üvey annem vardı. "Biliyorum..."

Francine keskin bir kahkaha atarak sözümü kesti. "Bunun nasıl bir his olduğunu bildiğini söyleme bana, Violet. Sana aşık olan o kadar çok erkek var ki, yetişemiyorsun bile."

Silahlı bir kadınla tartışacak kadar aptal değildim, o da gerçeği duymak istemiyordu. "Erkekler zayıf kızları ister, Francine," diye alay etti. "Bir erkeği yiyip bitirebilecek gibi görünen kızları değil."

Eğer devasa bir tabutun dibinde yatıyor olmasaydım, ona acıyabilirdim. Annesi tam bir baş belası gibi görünüyordu. "Sana öyle dememeliydi. Bu doğru değil."

Ama Francine acı bir şekilde güldü. "Ama doğru, Violet. Henüz bilmiyorsun, ama onlar gidecekler. O adamlar, seni terk edecekler. Ne yaparsan yap." Gözleri karardı. "Her şeyi yaptım. İstedіği her şeyi. Ama yine de gitti."

Nyah'a baktım.

Ağız sert bir çizgiye dönüştü; bakışları Francine'in elindeki silaha odaklanmıştı.

Onu konuşturmaya devam etmekten başka ne yapacağımı bilmiyordum. Adamların beni bulması için zaman kazanmak için.

Çünkü Francine'in bahsettiği kişi ne olursa olsun, benim adamlarımın asla gitmeyeceğini biliyordum. Bu farkındalık, bu bilginin gücü bana güç verdi, korkumu biraz olsun uzaklaştırdı.

Olympic Drive'daki Paul Jedderson'in evinde o kız değildim. Depodaki kız da değildim. Kayalıkların üzerindeki kız da değildim.

Yalnız değildim.

Onlar gelecekti.

"Kim gitti, Francine?" diye sordum, sesim net ve güçlüydü.

Bana baktı. "Paul. Ona kızlar gönderdim. Onlarla seks yapmasını izledim. Onu izledim..." Başını salladı. "Onun istediği her şeyi yaptım, ama yine de gitti."

Kanım dondu. "Paul Jedderson'in evine beni, beni tecavüz edip öldüreceğini bilerek mi gönderdin?"

Francine omuz silkti. "Sen. Elizabeth. Önceki kadınlar. Onların cesetlerini onun için sakladım. Ama bu asla yeterli olmadı, değil mi? O her zaman daha fazlasını istedi." Burnunu çaktı. "Ben sadece onu istedim."

Boğazıma safra yükseldi, içimden derin bir öfke yükseldi. Travis'i öldürdüğüm gece hissettiğim aynı öfke. "O seni terk etmedi," diye tısladım. "Onu biz öldürdük."

Gerçekte, onu X öldürmüştü, ama o anda bunun bir önemi yokmuş gibi geliyordu.

Francine silahı bana doğrulttu. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Her şeyi izlemediğimi mi sanıyorsun? Onu benden aldın, Violet!" Acı bir şekilde güldü. "Ben de senden bir şey aldım."

"Toby," diye tamamladım.

Francine başını salladı. "Biraz yardımla. Hepinizin peşine düşmek istedim. O gece orada olan herkesin. Paul'un cinayetini örtbas etmeye yardım eden herkesin. Senin için bir anlamı olan herkesin. Adamlarınız ve onların küçük cinayet ekibi hakkında her şeyi biliyordum. Bana her şeyi anlattılar, listenin tüm ayrıntılarını. Paul'un bana izlettirdiği lanet olası bebek kamerasında hepsi var."

Birinin, X'in bir adamı en acımasız ve vahşî şekilde soğukkanlılıkla öldürdüğü videoya sahip olduğu düşüncesi midemi bulandırdı. "Neden polise gidip onu tutuklatmıyorsun?"

"Çünkü hepiniz suçlusunuz!" Silahı tekrar bana doğrulttu. "En çok da sen, seni sürtük. Ama o görüntüleri polise götürseydim, 'Zavallı Violet' derlerdi. Öyle değil mi? Ve sen de cezasız kalırdın!"

Onun çarpık saçmalıklarını anlamıyordum. Kendini inandırıdığı yalanları.

"Ben kurbandım, Francine." Boğazımı temizledim. "Belki sen de öyleydin."

"Hayır, sana acıمامı sağlamaya çalışma. Sen, güzel sarı saçların ve büyük mavi gözlerinle bir sürtüktün. Sana nasıl baktığını gördüm. Giysilerini nasıl çıkardığını ve vücuduna nasıl dokunduğunu gördüm."

Bu anı hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. "Bana saldırdı. Onu istemiyordum."

"Ama ben yaptım," dedi üzgün bir şekilde. "Onu istedim, ama sen onu benden aldın. Bu yüzden ben de senden her şeyi almak zorundayım. Küçük listenin görüntülerini yakınlaştırdım, üzerinde olabildiğince çok isim belirledim ve sonra hepsini buldum. Hepsine rüşvet teklif ettim, seni tek tek ortadan kaldırmaları için. Onları çok fazla teşvik etmem gerekmedi, çünkü kendilerinin de hedef olduklarını duyunca pek sevinmediler. Durumu tersine çevirip senin peşine düşmekten çok mutlu oldular. Ben sadece oyuna biraz teatral bir hava kattım, kafiye sözler yazdım, avlandığını bilmeni sağladım."

Karanlıkta X'i takip eden adamları hatırlayarak öfkeme yenik düştüm. O, sadece yetenekli olduğu ve Levi ile Whip'in onu koruduğu için ölümden kurtulmuştu. Listedeki kişilere para vererek bizi takip ettiren biri olduğunu biliyorduk.

Ama bunun, şu anda üzerimizde duran, gözlerinde nefret ve kötülükle bize bakan kadın olacağını hiç beklemiyordum. "Travis ile böyle tanıştın, değil mi?" diye sordum. "Travis, Paul Jeddersen'in evi için ya da Nyah'ın bu eve gelmesi için rezervasyon yapmadı, değil mi? Bunu sen yaptın. Bizim bunu çözmek üzere olduğumuzu fark ettiğinde onu feda ettin." Sarsıldım.

kafam. "Ve biz onu bunun için öldürdük." Bunun için hiç pişmanlık duymadım. O rezervasyonları yapmasaydı ve Nyah ile beni ön kapının ardında tehlike bekleyen evlere çekmeseydi, ama o da masum değildi. Suçluluk duymuyordum. Kızım o adamla günlerce yalnız kaldıktan sonra gözlerinde görülen ürkek bakışı görmüştüm.

Travis öldükten sonra dünya daha iyi bir yer olmuştu.

Francine'in ağzı öfkeli bir çizgiye dönüştü. "Onun adını anma."

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden? Ölüler hakkında kötü konuşmamı istemiyor musun?"

"Vi!" Nyah kolumu tuttu.

Çılgın ve pervasız davrandığımı, kadını kızdırdığımı biliyordum. Yine de çok kızgındım. Çok derin, acı bir şekilde incinmiştim. Beni küçümseyen insanlardan bıktım artık, çünkü ben şişman, çirkin, nazik, asla gürültü çıkarmayan ve görünmek istemeyen bir kızdım.

Levi, Whip ve X beni olduğu gibi görmüştü.

Will ve Ari, onların gözleri önünde bir adamı bıçaklayıp öldürmüş olsam bile, içimdeki iyiliği görmüşlerdi.

İçimde büyüyen bu bebek, benim onu şişman, çirkin veya işe yaramaz olarak nitelendirdiğimi asla duymayacaktı.

Burada durup Francine'in beni ezip geçmesine izin vermeyecektim. Beni öldürecekse öldürsün, ama korkarak pes etmeyecektim.

Savaşmadan pes etmeyecektim.

"Travis pislik bir tecavüzcü ve katildi, Francine. Ama onu bulduğunda bunu zaten biliyordun, değil mi? Onun listede olmasının sebebinin bu olduğunu biliyordun." Bu aslında bir soru değildi. Daha çok bir suçlamaydı.

"O bir dahiydi," diye tısladı.

"O, eğlence için kedileri öldüren bir lise terkiydi."

Kafasını salladı. "O depoyu tam da istediğim gibi mükemmel bir şekilde donattı. O patlayıcıları kayalıklara yerleştirdi. Senin çürümen için bu tuzağı kurdu, seni aptal sürtü! Tanıdık geliyor mu? Senin çocukken üvey ailenin onu tuttuğu yer gibi olduğunu söyledi. Onu asla dışarı çıkarmadığın yer."

Travis onu öldürdüğümüz gece bundan bahsedene kadar bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Ama bundan şüphe duymadım.

Ayrıca biliyordum ki, bilseydim onu dışarı çıkarmazdım, sadece duşta beni gözetlemesi, bana eziyet etmesi, beni incitmesi için.

Francine'in parmaklarındaki silah titriyordu, ama sözlerinde bir şey kafamdaki yapboz parçalarını bir araya getirdi.

Beni Paul ve Travis'e gümüş tepside sunmuş olabilir. Her şeyi bebek kameralarından izlemiş olabilir.

Ama cinayetler onun değildi.

O, cinayetlerin işlenmesine yardım etmişti. Şiirleri o yazmıştı. O gece parkta, onu çocukluğumuzun geçtiği eve kadar takip etmeden önce söylediği şiir, içime hiç sinmemişti. O zamanlar, onun sözleri gibi gelmediğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Francine'in ellerinde kan vardı, buna şüphe yoktu, ama aslında tetiği kendisi çekmemişti.

Şu anda tüm vücudunun titremesinden anlaşıldığı kadarıyla, bunu yapamayacağını biliyordu.

"Travis'i de benden aldın," diye fısıldadı. "Birlikte olmamız gerekiyordu. Biz bir takımdık."

Oh, bu çok komikti. "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi? O seni oyalamış, mektuplarını yazmana izin vermiş, sana ihtiyacı olduğunu düşündürmüş, ama aslında tek istediği, ona tecavüz edip öldüreceği kızları temin etmendi. Tıpkı Paul'un yaptığı gibi. Eminim, mahvetmek istediğin kişinin ben olduğumu anladığında çok heyecanlanmıştı. Bunu kabul ediyorum, bu konuda ortak noktanız vardı. Bu mu sizi birbirinize bağlayan şeydi?" Ona tiksintiyle dudaklarımı kıvırdım. "Ama annen haklıydı, Francine. Paul ve Travis gibi erkekler seni asla sevmeyecek. Onlar gibi erkekler kimseyi sevmeyi bilmez. Aslında şu anda kızgın olmanın sebebi bu, değil mi? Bana, Levi'ye, Whip'e veya X'e kızgın değilsin. Aslında gerçeği bildiğin halde onların yalanlarına inandığın için kendinden nefret ediyorsun."

Gözünden bir damla yaş süzülüp altımdaki toprak zemine düştüğünde haklı olduğumu anladım. Tekrar damlamaması için yüzünü sert ve sarsıntılı hareketlerle sildi.

"Buradaki planın ne, Francine?" diye sordum. "Eğer öldürebilseydin, Nyah'ı bir hafta önce öldürmüş olurdun, değil mi?"

Onu uyuşturmaktan memnun olduğun açık, çünkü aksi takdirde, bize adresi verdikten sonra bu evi kontrol eden adamlar onu bulurlardı. Ama burası Saint View'dan çok daha iyi bir mahalle. Komşular bağırırları duysalardı polisi ararlardı. İş yerindeyken onu bir şekilde sessiz tutmak zorunda kalırdın.

Nyah'ın yorgun, kısık sesi benim teorimi doğruluyordu. "Beynim çok bulanık," diye fısıldadı. "Ama nasıl... O buraya hiç gelmedi. Sanmıyorum..."

X'in bize verdiği güzel gıda zehirlenmesi vakasını hatırladım. Francine, Nyah'ı sessiz tutmak için ona ne vermişse, muhtemelen yemeğine koymuştu.

Bu, Francine'in suç ortağı olabileceği ama katil olamayacağı teorisini daha da güçlendirdi. Ona baktım. "Tetiği çekmeyeceğini biliyorum."

Silahı tuzak kapısının kenarına bıraktı. "Haklısın. Seni öldüremem."

Başımı salladım. "O zaman bizi bırak." Ona elimi uzattım. "Elimi tut ve bize yardım et, böylece her şey bitecek."

Bir an için kabul edeceğini sandım.

Ama sonra yüzündeki acı ve öfke kayboldu ve artık Travis, Paul ve annesinin onu dönüştürdüğü kırık bir kadın değildi.

O çok daha tehlikeli biriydi. Gözlerini kırptı ve sonra güldü. "Ah, Violet. Tatlı, tatlı Violet. Yanlış anladın. Seni şimdi öldüremem. Ne seni ne de Nyah'ı. Sana ona verdiğim güzel yiyecek ve içeceklerden bahsetmedi mi? Sana doğum öncesi vitaminlerinden bahsetmedi mi?"

Francine'den gözlerimi ayırıp Nyah'ın yönüne bakarak bunların doğru olup olmadığını doğrulayamadım.

Francine bir kez daha eğildiğinde sesi neredeyse hırıldıyordu, boncuk gibi gözleri benimkilere bakıyordu. "Paul, Travis ya da başka bir erkek umurumda değil. Artık değil. Travis benden ayrıldığında bunu vazgeçtim." Başını bir yana eğdi, bakışları karnıma düştü. "Şu anda tek istediğim bir aile, Violet. Çocuklar. Ve sen ve Nyah bana kendi çocuklarınızı vereceksiniz."

LEVI

Yolcu koltuğunda öne doğru eğildim, ayağımı sanki orada bir gaz pedalı varmış gibi sertçe yere bastırdım, ya da vücudumun eğimi Whip'in arabasını bir şekilde daha hızlı hareket ettirecekmiş gibi.

"Çok uzağız." Endişeli bir beklenti kanımda dolaşıyordu, kalbim çok hızlı atıyordu. "O saatlerdir orada."

Her zaman mantıklı olan Whip, sesini sakın ve alçak tuttu. "Ve o, Francine ile birçok kez birlikte oldu ve hiçbir şey olmadı."

"Evet, ama daha önce de yüzü o ürkütücü ölüm duvarında değildi," dedi X arka koltuktan açıkça.

X'e keskin bir bakış attım.

En azından Violet'in hala hayatta olduğuna dair umudumuz vardı.

Dax'ın umudunun tamamen tükendiğinden oldukça emindim.

X çekindi ve beceriksizce omzuna vurdu. "Uh, ölüm duvarı değil. Sadece sıradan, her zamanki Ayın Çalışanı duvarı. Francine the Freak'in o gün kimi öldüreceğine kesinlikle etkisi yok..."

Derin bir nefes aldım.

"Ne?" diye sordu X. "Seni teselli ediyorum."

"Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"Mizahı bir başa çıkma mekanizması olarak kullanıyorum, Levi. İstersen, Whip'in soğuk ve huysuz tavrını takınabilirim." En bilge yaşlı adam sesini takındı. "Dinle beni, evlat. Sen doğmadan önce de kurtarma görevlerinde bulunuyordum ve sen öldükten sonra da uzun süre devam edeceğim. Şimdi bana ortopedik spor ayakkabılarımı uzat."

Whip, X'e dönüp baktı. "Ne zaman böyle konuştum *ki*?"

Omuz silkti. "Ya da Levi'nin hırçın, öfkeli hapisane adamı taklidini yapsam nasıl olur?"

"Bu eğlenceli olacak," diye mırıldandım, arabanın daha hızlı gitmesini istedim, sadece Violet'e ulaşmak istediğim için değil, X'in beni bir şeyleri öldürmek istememe neden olduğu için.

Beni görmezden geldi. Sesi, görünüşe göre benimkini taklit ederek, sertleşti. "Plan şu! Her kapıyı tekmele, herkesin üzerine işeyene kadar onlara sert sert bak, sonra da dramatik bir etki yaratmak için birkaç duvara yumruk at. Biz böyle *iletişim kurarız*." Omzuma hafifçe vurdu. "Nasıl yaptım? Sanırım sonunda rolüme gerçekten kendimi verdim."

Artık dinleyemiyordum. Telefonumu çıkardım ve parmağımı ekrana o kadar sert vurdum ki canım yandı. "Fang'ı, War'ı, Hawk'ı ve bir şeyler yapabilecek kadar yakın olan herkesi arıyorum." Ekrana tekrar vurdum, aptal şey hiçbir şey yapmayınca öfke içimi kapladı. "Siktir! Açıl, piç kurusu!"

"Ah evet," dedi X, sanki David Attenborough gibi. "Burada, öfkeli hapisane adamı türünün erkeğini görüyoruz, tam öfke modundayken telefon görüşmesi yapmaya çalışıyor. Gördüğünüz gibi, pek akıllı bir hayvan değil. Keşke sakinleşip telefonu nazikçe açarsa, kendi türünden diğerleriyle iletişim kuracağını bilseydi."

Sonunda şifremi doğru girdim ve Fang'ın numarasını aradım. Arkanı döndüm ve X'e tısladım, "Eğer o ölmüşse..."

"O ölmedi," dedi X, tüylerimi diken diken eden bir sesle ve sanki ele geçirilmiş gibi aniden kararan gözlerle.

Anında, onun yüzde doksan beşinde bir aptal olmasına rağmen, bir adamın boynunu pişmanlık duymadan kırabilecek biri olduğunu hatırladım.

Ve bu saygı duyulması gereken bir şeydi.

Dudaklarımı sıkıştırıp başımı salladım. "Ölmemiş."

O tekrar altın avcı köpeği moduna geçti ve sanki pazar günü gezintiye çıkmışız gibi sıırttı, Saint View'a kurtarma görevine doğru hızla gitmiyormuşuz gibi. "Okuldan almadan önce Violet'i geri getirebilecek miyiz sence? Çocuklara donut sözü verdim."

Bu soruyu Whip'e bıraktım çünkü Fang'in sesi kulağımda merhaba diyordu.

"Fang. Clean Sweep'e gidip Violet veya patronu Francine'in orada olup olmadığını kontrol etmen gerekiyor."

Fang'in şerefine, ya da belki de on beş yıldır aramızda var olan dostluğun şerefine, bana soru sormadı. Bir süre telefonda kaldı, sonra motosikletinin gürültüsünü duydum ve arama kesildi.

Sonra War'ı aradım, ardından Hawk'ı, sonra telefonu ayaklarımın dibine düşürdüm ve yüzümü ellerimle kapattım.

Whip'in parmakları enseme buldu ve sıkı. "Sadece nefes al, tamam mı? Fang bir dakika içinde geri arayacak."

Ama her saniye bir yıl gibi hissedildiğinde ve saatin her tik takı Violet'in buradan canlı çıkmasıyla bizim onu bir yerde kanlar içinde bulmamız arasındaki farkı belirleyebildiğinde, bir dakika çok uzun sürebilirdi.

Whip'e üzgün bir şekilde baktım. "O hamile lan."

Whip'in parmakları boynumun gergin kaslarını sıkı. "Biliyorum. Her şey yoluna girecek."

Ama o bunu bilmiyordu. Onu bulduğumuzda hala nefes alacağını garanti edemezdi.

Aklımda tek görebildiğim, onu kanlar içinde bulduğumuz geceydi.

Bu sefer çok korkmuştum, bu seferki onun olacaktı.

Telefonum çaldı ve sanki elektrik çarpmış gibi sıçradım. Titreyen parmaklarımla telefonu yerden aldım ve cevap verdim. "Fang. Onu bulduğunu söyle."

Fang'in sesi diğer uçta kasvetliydi. "Burada kimse yok. Clean Sweep arabası da gitmiş. Adayları Violet'in dairesine gönderdik, ama orada da kimse yok."

Whip'in sakın sesi kafamdaki çığlıkları delip geçti. "Ona orada bir liste görüp görmediğini sor. Belki de sadece iş başındadırlar. Sonuca varmadan önce bariz olanı kontrol etmeliyiz."

—
Fang onu kesintiye uğrattı. "Onu duydum. Duvarda asılı olan listeyi zaten kontrol ettik, ama bugünkü tüm işlerin üstünde kırmızı çarpı işareti var. War, planlanan evlerin sahiplerini arıyor"

ama Şu ana kadar hepsi Francine'in işleri iptal ettiğini söyledi."

Bu, Francine'in her Şeyi m kemm l bir Şekilde planlamadığını d Ő  nd ren tüm fikirleri ortadan kaldırdı. Fang'ı hoparlöre bağladım, böylece arabadaki herkes duyabilirdi. "Şimdi ne yapacağız lan?"

Fang sessiz kaldı. Whip ayağını gaz pedalından çekti ve araba yavaşladı.

Ona devam etmesini söylemek için bağırmak istedim. Ona ulaŐmamız gerektiğini

ona ulaŐmamız

gerektiğini. Ama hiçbirimiz nereye bakacağımızı bilmiyorduk.

"Hey, Siri? Bizi 1705 Fire Ridge Way'e götür," dedi X.

Arka koltuğa oturduktan sonra, kendi kendine küfretti. "Kahretsin, yolun hemen aŐaĐısında çok iyi bir hamburgerci var. Umarım eve dönerken orada durmak için vaktimiz olur. Bir saatte en çok barbekü domuz kaburga yenen dünya rekorunu ellerinde tuttuklarını biliyor muydun? Web sitelerinde öyle yazıyor..."

"X!" Whip sertçe bağırdı. "Neden Fire Ridge Way'e gidiyoruz ki? O evi zaten kontrol ettik. Orada hiçbir Şey yoktu."

X, bu aptalca bir soruymuŐ gibi gözlerini kırttı. Telefonunu kaldırdı ve yine David Attenborough ses tonuyla konuştu. "Bu türün erkekleri sakın göğüslere sahip olduklarında, düŐüncelerini oldukça iyi yönlendirebilirler. Kusursuz bir mizah anlayışı, model gibi bir görünüŐ ve sonsuz bir zeka ile donatıldıklarında, pek çok çıkarımda bulunabilirler." Sahte aksanını bırakıp normal aksanına döndü. "Clean Sweep'te, temizlik iŐlerinde, Violet'in dairesinde veya Francine'in evinde değiller. O ev Nyah'ı cezbetmek için yeterince iyiyse, Violet'e de aynısını yapabilir diye düşündüm. Gün ortasında birini öldürmek için başka nereye gidebilir ki? Gün ışığında bunu yapmayacaktır. Başka hangi yerlere gidebilir ki? Bu saatte kayalıklar yürüyüŐçüler ve ailelerle doludur. Violet'i tekrar depoya ya da Olympic Drive'daki eve çekemez. Francine'in Violet'in gitmediği tek yeri Fire Ridge Way'deki evdir."

"Bildiğimiz tek başka ev," diye mırıldandı Whip.

Haklıydı. Belki Francine'in gidebileceği başka yerler vardı. Ama önce tüm bariz yerleri kontrol etmemiz gerekiyordu.

Torpidodaki GPS'e göre, adrese sadece birkaç sokak uzaklıktaydık. Ayağını tekrar gaz pedalına bastığında, küçük yeşil noktamız daha hızlı hareket etmeye başladı.

Whip köşeyi döndü ve üçümüzün bir hafta önce kontrol ettiğimiz, pek tanıdık olmayan sokağa girdi. Bir şeyi gözden kaçırmış mıydık? Ev tertemizdi, tek bir toz zerresi bile yoktu.

Francine'in arabasını evin önünde görünce midem düğümlendi. Son ziyaretimizde orada kesinlikle yoktu. Saint View'un daha güzel bir bölgesindeydi, evler eskiydi ama hükümetin düşük gelirli aileler için yaptığı boktan kulübelerden daha büyüktü. Clean Sweep ofislerinin bulunduğu şehir merkezinden daha çok Providence sınırına yakındık. Fang ve diğerlerinin buraya gelmesi on beş dakika sürerdi.

O kadar uzun süre bekleyemezdim.

Whip evin önünden geçip birkaç kapı ileride park etti. Arabayı durdurduğu anda kapı kolunu çektim.

X hemen dışarı çıktı, Whip ve Dax da bir saniye sonra.

X caddeden geri dönmek için öncülük etti, ancak evin çok önünde aniden durdu, kolunu dik açıyla kaldırdı ve yumruğunu sıktı.

Onun sırtına çarptım. "Ah, Tanrım, X! Ne yapıyorsun sen?"

"Bu dur işareti! Hiç polis dizisi izlemedin mi? SWAT lideri elini böyle kaldırır ve adamları, devam etmenin güvenli olduğunu söyleyene kadar onun arkasında donakalır."

"Bunu, sana çarpmadan önce söylemeliydin!"

"Senin kaptanın olarak, ses tonuna itiraz ediyorum, asker!" Gözlerimi devirdim. "Çok üzgünüm, Kaptan Crunch."

X sırtıttı. "Bunu sevdim. Sen Sassy Pants Çavuş olabilirsin, Whip, sen de Drill Sergeant Daddy olabilirsin." Göz kırptı. "Ama Levi'nin 'Beni eğitin, Baba' dediğini duyarsam, bunun sonuçları olur. Dax, sen... Aslında, sana kod adı verecek kadar seni tanımıyorum, üzgünüm. Sen sadece Dax'sın."

Dax tamamen şaşkın görünüyordu.

Açıkçası, X'in tipik davranışını anlayacak kadar uzun süredir onunla birlikte değildi ve ben onun sözlü ishalinin strese karşı çok gerçek bir tepki olduğunu düşündüm. Ama bunu daha sonra Grayson'la konuşabilirdi.

"Drill Sergeant Daddy..." Kafamı salladım ve iç geçirdim. "Yani *Whip* ve Dax arka tarafı koruyabilir."

"O da öyle dedi." X kıkırdadı.

Derin bir nefes aldım. "Sen ve ben de önde dikkatleri başka yöne çekebiliriz. Bu plan işe yarar mı?"

Diğer planlar kadar iyiydi. Sadece oraya girmem gerekiyordu. Bu kadın Violet'e zarar vermişse, ölmüştü. Violet'in saçına bir tek tel bile dokunmuşsa, onun cılız boynunu Grayson'ın balon hayvanları gibi bükerek kıracaktım.

Bu düşünceye gözlerimi kırptım.

X, benim öfkeli hapisane adamı kişiliğim hakkında haklı olabilir.

Whip ve Dax komşunun bahçesinde koşuyorlardı ve çiti atladıklarında köpekleri bulmamalarını umuyordum. Ve sahipleri işte falan olsalar da arka bahçelerinde bronzlaşmaya çalışmasalar.

X bana baktı. "Paul Jeddersen'in evinde olanları izlediye, pizza teslimatı numaramı bilecektir. Bu işe yaramaz. Dikkatlerini başka yöne çekmek için başka bir fikrin var mı?"

Bilmiyordum ve umursamıyordum. O eve girmek için bir saniye daha bekleyemezdim. Beklemek beni öldürüyordu.

X peşimden koşarak geldi ve ben kendimi kapıya yumruğumu vurmamak için zorladım. Bunun yerine kibarca kapıyı çaldım ve X bana kaşlarını kaldırarak, gözlerinde "Planın olmadan içeri girdin, o yüzden çabuk bir şey bulsan iyi olur" diyen sessiz bir ifadeyle baktı. Haklı olduğunu bildiğimden, yüzümü buruşturup "Merhaba? Aracınızın uzatılmış garantisi hakkında sizinle konuşmak istiyoruz..." diye seslendim.

Kabuslarımda X'in kahkahasını duyacağımı oldukça emindim.

VIOLET

Francine, bebeklerimizi alacağına dair bombayı patlattıktan sonra bizi tekrar karanlığa kilitledi. Aşağıdaki hava zaten bayat ve ekşiydi, bu durum ağır bir yük gibi üzerimize çöktü.

Nyah'ın parmaklarını sımsıkı tuttum, hala onun hayatta olduğuna ve hayal gücümün bir ürünü olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Gün ışığı, döşeme tahtalarının aralıklarından zar zor sızıyordu, ama onun koyu renkli gözlerindeki donukluğu görmek için yeterliydi.

Başparmağımla elinin arkasını okşadım. "Bütün bu zaman boyunca burada mıydın?"

"Evet." Fısıltısı, kalp atışlarımın sesini zar zor bastırıyordu. Burnunu kırıştırdı ve tekrar konuştuğunda sesi biraz daha yüksek çıkmıştı. "Muhtemelen kokusundan da anlayabilirsin. Bize yiyecek ve su getiriyor. Ara sıra çiş kovasını değiştiriyor. Ama burası tam olarak beş yıldızlı bir konaklama yeri sayılmaz." Burnunu çekip kendine gülmeye çalıştı. "Yelp'e çok kötü bir bir yıldızlı yorum yazacağım."

Üzüntü kalbimi parçalamamış olsaydı gülerdim.

Kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime yaklaştırdım, bana sarıldığında titrediğini hissettim. Ne kadar kötü koktuğu umurumda değildi. Önemli olan hayatta olmasıydı. "Seni arıyorduk," diye yemin ettim. "Ben, Whip, X, Levi ve Dax."

Başını kaldırdı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Dax mı? Onu terk ettiğimi düşündüğünü sanıyordum."

Kafamı salladım ve biraz güldüm. "Bence sana aşık olabilir."

Uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Umarım değildir."

"Neden böyle söylüyorsun? Senin de onu sevdiğini biliyorum. Onunla tanıştığın ilk gün ona aşık olduğunu söylediğine eminim."

ona aşık olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

"Ve sadece birkaç hafta içinde onun hayatına getirdiğim acıya ve tehlikeye bir bak. Babam bana kaçabileceğimi ama ondan uzun süre saklanamayacağımı söylediğinde onu dinlemeliydim."

Kendine haksızlık ediyordu.

"Bunların hiçbirinin ailenle ilgisi yok," diye onu teselli ettim. "Belki yok. Ama Francine beni aramaya çıkmasaydı ve beni hapseden, babamın düşmanlarından biri olurdu. Ve onlar olmasaydı, o zaman babamın kendisi olurdu. Ben sadece ödünç alınmış bir zamanla özgürdüm ve bunu biliyordum. Dax gibi bir adamla bir ilişkiye girmemem gerekirdi." Derin bir nefes aldı. "O çok iyi, tatlı ve nazik birisi. Sıradan, normal bir işi var ve normal bir aileden geliyor. Onun hayatı ile benimki birbirinden çok farklı ve ben, onun hayatında yaşayabileceğimi umarak kendimi kandırıyordum, kısa bir süreliğine bile olsa."

Sesindeki hüzünden nefret ettim. "Kime aşık olacağını seçebileceğini sanmıyorum."

Omuz silkti. "Sanırım. Ama bunun bir önemi yok, değil mi? Her halükarda kırık bir kalple bitecek."

Ondan çaresizlik ve umutsuzluk yayılıyordu ve onu suçlayamazdım. Kaç gündür buradaydı? Kaç haftadır? Hatırlayamıyordum, kaybolduğundan beri her şey bulanıklaşmıştı.

Ama onun toparlanmasına ihtiyacım vardı. Umutlu olmasına ihtiyacım vardı. Bu lanet delikte ölmeyecektik. Buradan çıkacaktık.

Gözlerim karanlıkta şekilleri ayırt edebilecek kadar alıştı —dizlerimiz çekilmiş, üstümüzde yer döşemelerinin pürüzlü dikişleri ve içeri girdiğimde elimde tuttuğum temizlik sepeti. O da benimle birlikte deliğe düşmüştü. Sapı çatlamış, bir tarafı eğrilmişti. Malzemeler sıkıştırılmış toprak zemine dağılmıştı, paçavralar, spreyci şişeleri ve fırçalar.

"Çamaşır suyu," diye fısıldadım, yan yatmış beyaz şişeye doğru başımı sallayarak.

Nyah yüzünü bana çevirdi, dişleri hafifçe parladı. "Burada temizlik mi yapmak istiyorsun? Sanırım o kırmızı uyarı etiketi kapalı alanlarda kullanılmamasını tavsiye ediyor."

Ayağıyla şişeyi dürttü. "Sidiğin kokusu kötü, biliyorum, ama burası iyi havalandırılan bir alan sayılmaz."

"Onu yeterince yakına getirebilirsek, yüzüne sıkabiliriz. Sana yemek getirip kovayı değiştirdiğini söylemiştin. Yani günde en az bir kez yakına gelmek zorunda, değil mi?"

Nyah, başımızın üstünde, oldukça uzakta bulunan döşeme tahtalarına baktı. "Her şeyi bir ip ile aşağı indiriyor."

Ama o kadar kolay vazgeçmeyecektim. Çukur evin altında derin bir yerdeydi, buna şüphe yoktu. Yetişkinleri içinde tutmak amacıyla kazılmış olduğu belliydi. Duvarlar, bulabildikleri her şeyle güçlendirilmiş gibiydi: tahta ve çelik parçaları, herhangi bir şantiyede kolayca bulunabilecek şeyler.

"Sana lisede ponpon kızlık yaptığımı söylemiş miydin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bana ponponlu, sahte gülümsemeli bir kız gibi gelmiyorsun."

Buna yarı gülümsedim. "Toby bana yaptırdı. Ama önemli olan, seni yukarı kaldırabilirim." Birinin zeminin altına kurduğu mekanik parçaları inceledim. "Sadece zamanlamayı doğru ayarlamalıyız, böylece o kapıyı açtığı anda sen yukarı çıkarsın."

Nyah şüpheli görünüyordu. "Ya eğilmezse?"

Bunun planın bir kusuru olduğunu kabul edebilirdim. "O zaman çoraplarına çamaşır suyu lekesi bulaşır."

Nyah buna gülerek cevap verdi. "Bu ona ders olur!"

Ben de kıkırdamaya başladım. Duruma rağmen, onun geri dönmesine çok sevindim. "Seni özledim."

Alt dudağını ısırdı ve gözleri yine yaşlarla doldu. "Ben de seni özledim. Çok özledim."

Burada ölmeye ve ilk gerçek kız arkadaşımı kaybetmeye niyetim yoktu. Toby'yi tüm kalbimle sevmiştim. O benim en yakın arkadaşımdı. Ama aynı zamanda benim dayanağımdı. Başka kimsem olmadığı için ona sağlıklı bir şekilde bağlanmıştım.

Nyah ile olan bu arkadaşlık farklıydı. Sıkı sıkıya sarılmak ve değer vermek istediğim bir şey gibi geliyordu. Bir şans verilirse, sonsuza kadar sürecekti bir şey. O, Dax'a ilk görüşte aşık olmuş olabilir, ama sanırım benim bir parçam da onu ilk gördüğüm anda ruh ikizim olarak tanıdı

. Onu Whip, X ve Levi'yi sevdiğim gibi sevmiyordum, ama aramızda önemli bir bağ vardı.

"Tamam, o zaman bir B planına ihtiyacımız var." Öne eğildim, kirin içinde el yordamıyla temizlik sepetimde bulunan eşyaları karıştırdım. Neden oraya bir çakı koymamıştım ki? Ya da daha iyisi, bir silah. Belki de bu lanet hapisane deliğinden çıkmak için bir merdiven.

Parmaklarım kırık sapından kalan sert bir plastik parçasına kapandı. "Plastik keskin olabilir," diye fısıldadım, Francine'in kulaklarını üst kattaki zemine dayayıp her kelimemizi dinlediğinden korkarak.

Nyah kendi önerisini sundu. "Burada büyük bir kaya var. Belki onu kazıp ona fırlatabiliriz."

Ona gülümsedim, planın işe yarayacağından umutlu değildim ama yüzünde yine biraz mücadele ruhu gördüğüm için mutluydum. "Ya da bu plastiği ona vurarak kırmayı deneyebiliriz. Belki kayanın üzerinde keskinleştirebiliriz."

Nyah başını salladı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Kırık plastiği kayaya bastırdım, ta ki kırılgan bir *çatlak sesi* çıkarana kadar. Elime pürüzlü, avucumdan biraz daha uzun, ancak bir insanın yumuşak veya hayati bir bölgesine isabet ederse zarar verebilecek kadar keskin bir mızrak çıktığında şok geçirdim.

Heyecan, içimde dolaşan korkunun bir kısmını yerini aldı. Travis'in hayatını aldığımda hissettiğimle aynı duygu.

Nyah, psikotik bir hayal kurduğumu fark ettiyse de, bununla ilgili bir yorum yapmadı.

Plastik silahı aldı, elinde çevirdi, sonra bana baktı, benim kadar şok olduğu belliydi. "Ucu gerçekten çok keskin. Bu gerçekten işe yarayabilir."

Bana vermek istedi, ama ben onu avucuna geri ittim. "Sen sakla. Ben deneyeceğim..."

Ön kapının çalınması sözümü kesti. "Aracınızın uzatılmış garantisi hakkında sizinle konuşmak istiyoruz!"

Kaşlarımı çattım.

Nyah gözlerini genişletti. "Bu X mi?"

Ama arkadaşlarımı tanıyordum ve bu çok X'e özgü bir şey olsa da, Levi'nin sesini her yerde tanıyabilirdim. "Levi!" diye bağırdım.

"Yardım edin!"

Nyah hemen bana katıldı, sesi çok daha zayıftı ama sesi kısılmış olsa da Levi'nin adını haykırıyordu. "Lütfen! Biz buradayız!"

Bizi duyup duymadıklarını bilmiyordum. Döşeme tahtalarında boşluklar vardı, bu yüzden havanın biteceğinden endişelenmiyordum, ama Levi kapının dışında dururken çığlıklarımızın ona kadar ulaşip ulaşmayacağını bilmiyordum.

Ağzımı açıp evin altında olduğumuzu haykırmak üzereydim ki, karanlık ve alaycı bir ses boşluklardan sızdı.

"Kapımdan girersen ölümlerle dans edersen, Zemin dişlerle dolu ve onlar kana susamış.

Cildine değer veriyorsan olduğun yerde kal, Tek bir yanlış adım atarsan kazananın ben olduğumu göreceksin."

Nyah donakaldı, titrek parmaklarıyla kolumu sımsıkı tuttu.

Ama o sesi daha önce duymuştum. Robotik, bozuk sesli tehditlerini duymuştum.

Ve bu sefer, Francine'in de ses değiştiriciye konuştuğunu duydum.

Travis kas gücü olabilir. Bu hapishaneyi inşa eden, patlayıcıları ve tuzakları kuran o olabilir.

Ama Francine beyniydi. Sevdiği adamı bizden aldığımız için bize işkence etmek için bu oyunları icat eden onun çarpık zihniydi.

Gerçekten o kadar farklı mıydık? Biri Whip'i, X'i veya Levi'yi öldürseydi ben de aklımı kaçırmaz mıydım? Onları bulup intikamımı almaz mıydım?

Francine'in yerine kolaylıkla geçebilirdim.

Ama ben asla genç kadınları bir avcının evine gönderip tecavüz etmesine ve öldürmesine izin vermezdim. Levi, X ve Whip de benden bunu asla istemezdi.

Biz aynı değildik.

Francine mesajı tekrarladı ve ben onu iki yerden de duydum: birincisi, başımızın üzerinde bir yerde duran Francine'den, ikincisi ise Levi, X ve Whip'in dışarıdan duyabileceğinden emin olduğum hoparlörlerden.

"Kapımdan içeri girersen ölülerle dans edersin, Zemin dışlarla dolu ve onlar kana susamış.

Cildine değer veriyorsan olduğun yerde kal, Tek bir yanlış adım atarsan ben kazanırım, ben kazanırım."

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldayarak sordu Nyah.

"Bu, onun bunun olacağını bildiği anlamına geliyor. Onların geleceğini biliyordu. Ve onların ölmesini istiyor." Yardım çığlıklarım uyarıya dönüştü. "Buraya girmeyin! Burası tuzaklı!"

Ama beni duymaları için çok geçti. Üstümde bir yerlerde bir şey patladı, yüzlerce küçük mermi havada vızıldayarak hayati bir yere saplanmıştı.

Whip'in acı çığlığı kulaklarımda yankılandı ve kanım dondu.

Nyah'ın kolunu sımsıkı tuttum, muhtemelen tırnaklarımla derisini çizerek ona acı verdim, ama nefes alamıyordum.

Merdivenlerdeki ayak sesleri kafamı karıştırdı, bağırışlar ve küfürler, ve hepsinin üstünde, daha fazla acı çığlıkları.

Ve o robotik ses, tehditkar ve uğursuz bir şekilde tekrar tekrar çalan uyarı.

Sonra ne olacağını biliyordum. Geri sayım ne kadar süre sonra başlayacaktı?

"Francine!" diye bağırdım. "Francine!"

Başımızın üzerindeki kapak açıldı. "Ne!" diye bağırdı. "Bağırmayı kes. Sana ulaşamazlar. Bütün ev tuzaklarla çevrili. Adamının bağırışlarına bakılırsa, bu tuzaklar açıkça amacına uygun çalışıyor."

Gözleri çılgınca, odaklanmamış bir haldeydi.

Nyah keskinleştirilmiş plastik parçayı sıkıca tuttu, ama o bizim yanımda bile değilken bununla ne yapacaktık ki? Ben de aynı şekilde, çamaşır suyu şişesini tuttum.

Francine'in bakışları ona kaydı ve acımasız bir gülümseme dudaklarını kıvrılttı. Acı bir kahkaha attı. "Onunla ne yapacaksın Violet? Yüzüme mi sıkacaksın?" Alaycı bir kahkaha attı. "Korkunç bir plan, ama cesaretini beğendim. İşte bu yüzden o gece depoda seni bıraktık." Başını salladı. "Travis yapmadı.

istiyorum. O, seni hemen orada öldürmemiz gerektiğini söyledi, ama anlaşma anlaşmadır, değil mi? Ve senin ışıltını sevdim. Bana kendimi hatırlatıyorsun."

Aynı düşünceyle boğuşuyor olmama rağmen, bunu onun ağzından duymak bunun doğru olmadığını kesinleştirdi. "Ben senin gibi değilim," diye bağırdım. "İşini, genç kadınları avcılara yem etmek için kullandın. Kaç kadına bunu yaptın, Francine? Sadece ben, Nyah ve Elizabeth değildik, değil mi? Paul Jeddersen'in kaç kadını öldürmesine yardım ettin? Travis'in kaç kadını öldürmesine yardım ettin? Ellerinde ne kadar kan var?"

Francine, kapağın kenarına oturdu, bacakları deliğe sarkıyordu, ama yine de başlarımızın üzerinde, ona dokunamayacağımız kadar uzaktaydı. "Hepsinin adını hatırlayamıyorum."

"Ama yüzlerini hatırlıyorsun, değil mi? Çünkü Paul Jeddersen'in onları öldürmesini o bebek kamerasından izledin."

Havada daha fazla silah sesi, daha fazla çığlık duyuldu. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Adamlarım dışarıda, benim göremediğim bir savaşta benim için savaşıyorlardı. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Francine'i konuşturmaktan başka bir şey. Ve Nyah'ı ve kendimi hayatta tutmaktan başka.

Francine gözlerini kısarak, sanki sorum onu tedirgin etmiş gibi elini sallayarak hareket etti.

Elinde yine silah vardı, ama açıkça benim adamlarıma ateş eden silah değildi.

"Hepsinin yüzünü hatırlıyorum," diye itiraf etti Francine. "Ve onları sevdiği gibi dokunduğunu hatırlıyorum. İsteddiği zaman onlara bakabilmek için cesetlerini saklamamı istediğini hatırlıyorum."

"Tanrım. Midem bulanıyor," diye fısıldadı Nyah.

Onu suçlayamazdım. Midem acı verici bir şekilde düğümlenmişti. "Nasıl yapabildin?"

Gözleri kısıldı. "O beni seviyordu! Sevdiğin biri için bunu yaparsın, Violet! Onları mutlu etmek için bir şeyler yaparsın! Kalmalarını sağlamak için!" Yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü ve sesi biraz yumuşadı. "Sadece kalmasını istedim."

Yaptığı şeyler bu kadar korkunç olmasaydı, ona acıyabilirdim. Sevilmemenin nasıl bir his olduğunu anlıyordum. Hayatında seni önemseyen kimsenin olmadığını hissetmenin. Yanında kalmak ve sana destek olmak isteyen kimsenin olmadığını hissetmenin.

Ama Francine hasta ve sapkındı ve sevdiğini iddia ettiği erkekler kadar sayısız kadının ölümünden de sorumluydu.

"Onları benden aldın. Paul'ü. Sonra Travis'i. İkisini de aldın," diye fısıldadı Francine. "Bana borçlusun Violet. Bana bir aile borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim."

O güldü. "Yine de adamların dışarıda, seni kurtarmak için tek tek ölüyorlar. Buraya gelmemeleri konusunda onları uyardım, ama dinlemediler. Evren böyle, Violet. Evren, benim olanı çaldığın için seni cezalandırıyor."

Boğazıma safra yükseldi. Etrafımdaki bağırışları, çarpışmaları ve acıyı duyabiliyordum ama hiçbirini göremiyordum. Sesleri, içimde yükselen kızgın öfkenin arasında gelip gidiyordu.

"Kes şunu," dedim, sesim beni bile şaşırttı. Alçaktı. Keskin. Ölümcül.

Normalde beni rahatsız eden güvensizlikler yoktu. Hayatımın tamamını ve yaptığım her konuşmayı karakterize eden sessiz çekingenlik yoktu.

Ben, ona ihtiyacı olan çocukları olan, yetişkin bir kadındım ve ölümüne savaşıcağım üç erkeğim vardı.

Çünkü onlar da şu anda benim için tam olarak bunu yapıyordu.

Çamaşır suyunun kapağını açtım. "Oyunlara son verin. Tuzaklara son verin. Her şeye son verin."

Ses sanki benden çıkmamış gibiydi. Nyah bile beni bıraktı ve yarım adım geri attı.

Ama bakışlarım sadece Francine'e yönelikti. Gözlerimiz kilitlendi ve ikimiz de bakışlarımızı kaçırmadık.

"Yoksa ne olacak, Violet? O çamaşır suyu şişesiyle orada ne yapacaksın? O delikten bana ulaşamazsın." Gülümsemesi o kadar kötüydü ki, kemiklerimi dondurdu. "Benim kendi bebeğim olana kadar kalacağın bir delik."

Çamaşır suyunu dudaklarımın üzerine kaldırdım. "Sana ulaşamam. Ama gerek de yok. İstedğin şey benim içimde. Ama bir şişe çamaşır suyu içip ölürsem, bebek de ölür."

Bunu yapmak istemiyordum. Hayatımı ya da o kadar çok istediğim bebeğin hayatını sonlandırmak istemiyordum.

Ama benim bebeğim, üstümde oturan kadın tarafından büyütölmeyecekti. İstedğini elde ettiği anda beni öldürecek bir kadın tarafından.

Yani bu blöf değildi ve o da bunu biliyordu. Yaşayıp bebeğimi kollarımdan almasını izlemektense, bu çukurda ölmeyi ve bebeğimi de yanımda götürmeyi tercih ederdim.

Zaten çok fazla insanı kaybetmiştim. Daha fazla kaybetmeyecektim. Şişeyi eğdim.

Francine kendini kenardan aşağı atarak bizimle birlikte deliğe düştü.

Francine'in düşüşünü engellediğimizde Nyah ığlık attı. Boynum ve omuzlarımdan bir acı geçti, keskinliği parmaklarımı gevşetti. Çamaşır suyu şişesi toprağa çarptı, bacaklarımıza sıçradı ve yuvarlandı, keskin kokusu burnumu yakıyordu.

Ne olduğunu anlamam ve zaten yaralıyken üstüme bir yetişkinin düşmesiyle vücuduma yayılan acıyı düşünmem birkaç saniye sürdü. Kimyasal koku havayı tıkadı, nefes almayı zorlaştırdı.

Nyah'ın bağırışları, dudaklarından çıkan kısa ve keskin bir şekilde adımı haykırması, beni kendime getirdi. "Violet!"

Francine'in silahını kapmaya çalıştı, ikisi kontrol için mücadele etti, Francine daha uzun ve daha güçlüydü, Nyah ise delikte uzun süre kalmaktan zayıflamıştı.

Silah, kulaklarımı tırmalayan bir patlama ile ateşlendi ve vücudumdaki acıyı daha da artırdı.

Nyah ve Francine ikisi de bana şaşkın gözlerle baktılar.

Bir an için nedenini anlayamadım.

Tetiği çeken ben değildim.

Yine de dizlerinin üzerine çöken Francine'di. Boynundan plastik bir bıçak çıkmıştı.

Nyah, Francine'in parmaklarından silahı aldı ve ona doğrulttu.

"Vuruldu mu?" diye fısıldadım.

O başını salladı, ikimiz de ayaklarımızın dibinde yığılmış Francine'e bakıyorduk. O boynuna uzandı ve bıçağı çekip çıkardığında onu durdurmadım, bu da kanamayı daha da kötüleştirdi.

Kan boynundan toprağa akarken, ben morbid bir hayranlıkla izledim.

"Çok hızlı hareket ettin," diye fısıldadı Nyah. "Onu düşürdükten sonra aldığını bile zar zor gördüm."

Bunu yaptığımı hiç hatırlamıyordum.

Tek hatırladığım, öfkenin kırmızı sisleri ve benim olanı korumak için kör edici bir ihtiyaçtı. Arkadaşım. Bebeğim.

Kendimi.

Francine kendi kanında boğuldu ve öksürdü. Bacaklarımıza tırnaklarını geçirdi, ağzını sessizce açıp kapattı ve kalbimin derinliklerinde onun bizi kurtarmamız için yalvardığını biliyordum.

İkimiz de ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadık. İçimdeki karanlık tarafın kontrolü ele almasına izin verdim ve orada durup bir kadının ölümünü izledim.

Uzun sürmedi. Boynundaki yara açıkça hayati bir damarı kesmişti ve kan hızlı ve şiddetli bir şekilde akarak vücudunu boşaltıyordu, ta ki o mücadeleyi tamamen bırakana kadar.

Nyah, Francine'in göğsü yükselmeyi bırakana kadar silahını indirmede. Ama silahı indirdiğinde, gözlerinde yeni bir korku ile bana baktı. "Şimdi ne yapacağız? Ya buraya giremezlerse, Vi? Ya o..."

Boşluğu doldurdum.

Ya Francine'in tuzakları hepsini öldürmüştü ve kimse bizim burada olduğumuzu bilmiyorsa?

"Ateş altındayız! Drill Sargeant Daddy vuruldu! Ve iyi anlamda değil!"

Whip inledi ve silahını bana doğrulttu. "Normal bir insan gibi konuşmazsan, mermi sayımızı gerçekten artıracacağım!"

Gözlerimi devirdim ve Scythe'a tercüme ettim. "Violet'in psikopat patronunun, her yaklaştığımızda keskin şarapnel parçaları fırlatan bir korku evi var ve Whip bacağından vuruldu. Levi'nin diz çöküp ağzını açmış gibi yere yığıldı. En azından efsane öyle diyor. Onu dışarı çıkaran Dax'tı."

Scythe bir saniye boyunca sessiz kaldı, sonra sonunda şöyle dedi: "Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ailem benimle uğraşırken böyle mi hissediyor? Onlara çiçek falan almalıyım. İki dakika sonra orada olacağız. Biz gelene kadar sabırlı ol."

Evet, hiçbirimiz bunu yapmayacaktık.

Levi ağır ağır nefes alıyordu, belki de lanet olası ev bize ateş etmeye başladığında ikimizin de verandadan atladığı için. Belki de Dax gömleğinin şeritlerini sararken Whip'in bacağındaki kanayan yara yüzündendi.

Levi ikiye bölünmüş gibiydi, bakışları Violet'i tutsak eden ev ile yerde kanayan, ama kesinlikle ölmeyen Whip arasında gidip geliyordu.

"Oraya girmeliyiz," diye mırıldandı Levi, sonunda bir karar vererek.

"Hadi oradan, Çavuş Sassy Pants. Nasıl yapacağımız konusunda bir fikrin var mı?" Bir saniye düşündüm. "Belki de hokey sahasındaki yeni arkadaşlarımı arayıp birkaç koruyucu ekipman ödünç almalıyım? O zaman içeri dalıp şarapnel parçalarını hokey diski gibi savuşturabiliriz. Kiii-ya!" Parmaklarımı düzelttim ve havaya sallantılı bir tekme attım.

"Karate mi yapıyorsun, hokey mi oynuyorsun?" Levi, bizi öldürmeye çalışan eve bakakaldı. "Violet!" Her seferinde havaya yeni bir dizi küçük keskin metal parçası uçmasına rağmen, yine de biraz daha yaklaştı.

Onu geri çektim ve ikimiz de çömelip bir plan yapmaya çalıştık. "Çatıdan girelim," diye önerdim sonunda. "Ağaca tırman, dalda kay, çatıya atla, birkaç kiremit çıkar ve tavandan içeri gir."

Levi bana baktı. "Ben 113 kilo ağırlığındayım. O ağaç dalını kibrit çöpü gibi kıracağım."

Gözlerimi devirdim. "O zaman hapishanede steroidleri bırakmalıydın, değil mi?" Diye homurdandım ve ağaca doğru yöneldim. "Merak etme. Tırmanabilirim. Violet benden hoşlanmadan önce onun dairesine tırmanmak için bol bol pratik yaptım."

Levi bana baktı. "Ne yaptın?"

Ben çekindim. "Hiçbir şey. Beni yukarı kaldır."

Whip kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu. "Çabuk ol! Orada ölüyor olabilir, X!"

Bunu bana söylemesi gerektiğini mi düşündü? Bunu, kendi kişisel cehennemimden çıkardığım bir kabus gibi zihnimde tekrar tekrar canlandırmadığımı mı sandı? O eve girip çok geç kaldığımızı öğreneceğim için deli gibi korkmadığımı mı sandı?

Beni sakinleştirmek için tek yapabileceğim kötü şakalar yapmaktı. Aksi takdirde, o ve Levi gibi kaldırımda kendiliğinden yanıp kül olurum.

Ve bu bizi nereye götürecekti? Whip yaralanmış, Levi aklını kaçırmış ve ben de onlarla birlikte ortalıkta dolanıyordum.

Birinin kahraman olması gerekiyordu.

Ve bu kesinlikle ben olacaktım.

Koala gibi o ağaca tırmandım, yuvarlak popomu dallara tırmalayıp çizerek, düşüp ölecek kadar yükseğe çıktığımda canımı kurtarmak için ona sıkıca tutundum. İkinci katın çatısına sarkan dalı gözledim ve gerçekten ağırlığımı taşıyıp taşıyamayacağını düşündüm.

Yer birdenbire çok uzak göründü ve bu ağaca tırmanmak, Violet'in binasının balkonlarına tırmanmaktan çok daha zordu. Parmaklarıma kıymık batıyordu, dallar ve yapraklar gözlerime batıyordu.

"Devam et, X!" Levi altımdan bağırdı. "Ona ihtiyacın var!"

O haklıydı. Dal, yerden ağırlığımı taşıyacak kadar kalın görünüyordu. Buraya çıktığımda dalın kürdan kadar sağlam olması hiçbir şey ifade etmiyordu.

Omelet için bunu yapmam gerekiyordu.

Dala uzandım ve yavaşça ilerledim. Bacaklarımı dalın etrafına doladım, uyluklarımı sıktım. Kıymıklar karnımı deldi, ama devam ettim, dalın dayanacağını, çatıya güvenle inebileceğimi ve parlak zırhlı bir şövalye gibi içeri girip, Violet'i bağlanmış ve ağzı tıkanmış olduğu yerden kurtaracağımı ve onu alkışlar ve tezahüratlar eşliğinde dışarı taşıyacağımı kendime hatırlattım.

Kafamda tuttuğum görüntü buydu, çok uzakta olduğu için zar zor görebildiğim yer değildi.

Uçakta olsaydım da fark etmezdi.

Neredeyse oraya varmıştım, midem patlamak üzereydi ki Levi'nin telefonu çaldı.

Ona baktım ve cebinden telefonu çıkarmasını izledim. Ağzım açık kaldı. "Şu anda telefonla konuşmanın sırası değil dostum!"

Burada desteğe ihtiyacım var!"

Ya da bu lanet olası ağaç dalı destek istiyordu. Ağırlığımdan şikayetçiymişçesine şiddetli bir gıcırta çıkardı.

"Violet!" diye bağırdı Levi.

Donakaldım, içimi korku kapladı.

Başını kaldırdı. "Violet! Evin altındaki çukurda. Francine öldü, ama ikisi de iyi. Francine çukura düştüğünde telefonu yanındaydı."

"Francine öldü ama *ikisi de* iyi ne demek?

Onlar kim?" diye sordu Whip.

Levi, Dax'a baktı. "Nyah da orada. O iyi."

Ağacın tepesinden bile Dax'ın yüzünün renginin solduğunu görebiliyordum. Whip'in yanına sertçe oturdu ve yüzünü ellerine gömdü, omuzları sessizce titriyordu.

Whip kolunu omuzlarına doladı ve Levi çömelerek, beceriksizce sırtını okşadı.

Hepsi çok güzeldi, ama merhaba? Ben kırılmak üzere olan bir dalın üzerindeydim. "Yani, Violet'in kurtarılması gerekmiyor mu?"

Levi başını salladı. "Hayır, o iyi. Orada başka tuzaklar olabileceğini düşündüğü için hiçbirimizin oraya girmesini istemediğini söyledi. Polisi arayacağım, onlar da bomba imha ekibini ya da her ne haltsa o ekibi buraya getirip önce yeri kontrol edip onları çıkaracaklar. Aşağı inebilirsin."

"Uh..." Başımı döndüren zemine baktım ve dalı biraz daha sıkı tuttum.

Levi bana gözlerini kısarak baktı. "Ne demek 'uh'? Aşağı in."

"Yapamam."

"Oraya çıktın!"

"Evet, o zaman adrenalinle doluydu ve kız arkadaşımı kesin ölümden kurtaracağıma inanıyordum! Şimdi onun iyi olduğunu biliyorum ve kahramanlık amacım benden çalındı, ben sadece ağaçtaki şişman bir rakunum!"

Whip inledi. "Sen şişman değilsin, ama bir rakunsun."

"Teşekkürler. Bu bana söylediğin en güzel şey." Levi burnunun köprüsünü sıktı. "Sadece aşağı in."

"Çok isterdim Çavuş Sass, ama bir sağlık sorunum var." "Ne sorunu?"

"Şiddetli ve ani başlangıçlı Ölmek-İstememe-itisi."

Beni görmezden geldiler ve sanki ben ağaç kabuğuna ve onuruma eşit derecede tutunmuyormuşum gibi bomba imha ekipleri ve tuzak düzenleri hakkında konuşmaya devam ettiler.

Polis sirenleri ve ışıklarıyla geldi, üniformalı erkekler ve kadınlar güvenli bir mesafede toplandılar, içlerinden birkaçı merakla bana baktı.

"Burada görecektik bir şey yok, arkadaşlar." Sesimi sadece kendimin duyabileceği kadar alçaltarak, "Sadece sıradan, tamamen ortalama bir psikopat, altına işememeye çalışıyor." dedim.

Levi ve Whip'in kafalarına idrar damlamasını izlemek komik olabilirdi, çünkü onlar beni bu ağaçtan kurtarmak için hiçbir şey yapmıyorlardı

ama ben idrar kokusundan gerçekten nefret ediyordum, kendi idrarımın kokusundan bile, bu yüzden tutunmaya devam ettim.

On dakika sonra, itfaiye aracının gürültüsü caddede yankılandı.

"Oh, yapmadın." Tam teçhizatlı iki itfaiyeci dışarı atlarken Levi'ye sert bir bakış attım.

"Seni orada bırakamayız," dedi düz bir sesle. "Ya düşüp boynunu kırarsın, ya da müdahaleci düşüncelerimin galip gelmesine izin verip, işleri hızlandırmak için ağacı sallamaya başlarım."

"Kinci bir şekilde üstüne düşeceğim. Yemin ederim, Levi!"

İtfaiyeciler merdiveni yerleştirdiler, ciddi kalmak için açıkça çaba sarf ediyorlardı.

İçlerinden biri yukarıdan seslendi, "Sadece bacağını at ve bana doğru gel "

"Ben bacağımı öylece herhangi birine atmam dostum." "X," diye uyardı Levi.

Tiyatral bir şekilde iç geçirdim ve merdivene doğru yavaşça ilerledim. "Eğer ölürsem, söyle

Violet, ben cesurca savaştım. Eğer ellerimin neden kanadığını sorarsa, savaştan dolayı olduğunu söyle. Özellikle agresif bir çam kozalağından olduğunu söyleme.

VIOLET

Nyah ve ben, Francine'in cesedinden olabildiğince uzak, çukurumuzda kıvrılmış oturuyorduk.

Levi'ye iyi olduğumu ve buraya gelmemesi gerektiğini söylememe rağmen, tek istediğim onun yüzünü görmektir. Whip'in güçlü, güven verici kollarının beni sarmalamasını istedim. X'in herkesin önünde yaptığı kötü şakaları ve sonra da özel olarak boğazımı sıkan parmaklarını istedim.

En kötüsü, dışarıdan onların bağırışlarını duyabiliyordum ama onlara ulaşamıyordum.

Bomba imha ekibinin, Travis ve Francine'in kurduğu şarapnel saçan cihazları evden temizlemesi bir ömür gibi uzun sürdü. O kadar çok cihaz vardı ki, Whip'in tek yaralanan kişi olması bir mucizeydi. Ama aynı zamanda zaman kavramını tamamen yitirdiğimin de farkındaydım ve her saniye bir yıl gibi geliyordu, oysa tek istediğim dışarı çıkıp sevdiğim insanların iyi olup olmadığını kontrol etmektir.

Sonunda, yirmili yaşlarının ortalarında, yuvarlak yüzlü bir polis çukurun üstünden içeriye baktı. Francine'in cesedine iki kez baktı ve sonra bize odaklandı. "İkiniz iyi misiniz?"

Başımızı salladık.

"Silahlı mısınız?"

Nyah'ın toprağa bıraktığı silahı işaret ettim. "Francine onunla birlikte buraya düştü. Silaha dokunduk ama dolu mu bilmiyorum."

"Başka bir şey var mı?"

"Neredeyse boş bir çamaşır suyu şişesi ve birkaç fırça," diye bağırdı Nyah.

Bize küçük bir gülümseme attı. "Bunu rapor edeceğim." Bir saniye ortadan kayboldu ve başka biriyle konuştu. Bir dakika sonra geri döndü, bu sefer bir merdivenle. "Çıkmaya hazır mısınız?"

İkimiz de yavaşça dizlerimizin üzerine çöktüğümüzde Nyah'ın ağzından bir hıçkırık çıktı. Önce onu merdivene yönlendirdim ve benden önce tırmanmasına izin verdim, zayıf düşmüş haliyle düşmemesi için hemen arkasında kaldım.

Bacaklarındaki kurumuş kanı görmezden gelmeye çalıştım.

Ama içimi yeni bir öfke dalgası kapladı, hepsi Francine'e yönelikti. Oraya atlayıp, Nyah'a yaptıkları için onu yumruk ve tekmelerle dövmek istedim. Bana yaptıkları için. Sevdiğim ve değer verdiğim herkese yaptıkları için.

Ama arkama bakmadım. Sadece şu andan itibaren ileriye bakmak istedim

Deliğin tepesinde, memur bizi evden ve ön kapıdan dışarı çıkardı.

Nyah, öğleden sonra güneşinin sert ışığında gözlerini kırttı ve ben, o yönünü bulmaya çalışırken kolunu tutup onu dengeledim.

"Nyah!"

Dax'ın bahçede koşarken, sesi kısık, yüzünde utanmadan akan gözyaşlarıyla kalbim milyonlarca parçaya bölündü.

Nyah bir adım öne çıktı ve çarpıştılar. Dax, çarpmanın etkisini hafifletmek için Nyah'ın başını göğsüne yasladı, Nyah da kollarıyla Dax'ı sardı ve dudaklarından hıçkırıklar dökülmeye başladı. Parmakları Dax'ın tişörtünü sıkıca kavradı, yüzünü boynuna gömdü ve birkaç saniye içinde Dax onu kollarının arasına aldı ve çimlerin üzerinden ambulansın yanında bekleyen sağlık görevlilerinin yanına taşıdı.

Bana doğru ilerlediler, ama Levi onları itti.

Gözlerindeki korku, endişe ve sevgi, bilmem gereken her şeyi bana anlatıyordu. Beni sıkıca kucakladı, sonra geri çekildi, iki eliyle yüzümü kavradı ve bana bakmak için başımı yukarı kaldırdı.

Gözlerini kapattı ve alnını alnıma dayadı, bir saniye boyunca sadece birlikte nefes aldık. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Her şey oradaydı, parmaklarının titremesinde, aramızdaki bağda. Onu tanıyordum. Kalbini, sözlerini, sevgisini tanıyordum.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım

ona. "Peki ya bebek?"

Biraz gülümsedim. "Whip'in sır tutmayı daha iyi yapabileceğini sanıyordum."

Kafasını salladı, alnı benim alnıma sürtündü. "Sanırım eve geleli beş dakika olmuştu ki ağzından kaçırdı. X'e söyleseydin, sırrı saklamayı başarabilirdin."

"Sır istemiyorum," diye fısıldadım. "Sadece bunun gerçek olduğuna inanmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı."

Dudaklarımdan öptü ve gerginliğimin kaybolduğunu hissettim, kalbim onunkiyle birlikte atıyordu, ikisi de yavaşlıyordu, birbirimizin kollarında sakinleşiyorduk.

"Whip iyi mi?" diye sordum.

Levi bana onun yaralandığını ama durumunun ciddi olmadığını söylemişti.

Onu çimlerin üzerinde, sağlık görevlileri tarafından çevrelenmiş halde otururken gördüm ve ağzım açık kaldı. Levi'yi geçip Whip'in yanına koştum, parmaklarım sağlık görevlilerinin muayene etmeye çalıştığı kanayan bacağı üzerinde boşuna dolaşıyordu.

Bacağındaki kesiklere bakınca yüzümü buruşturdum. "Bana ciddi bir şey olmadığını söylemişsiniz!"

Whip elini enseme koydu. "Hey. Ben iyiyim."

"Kesinlikle iyi değilsin! Bacağın..." Bakmaya bile cesaret edemedim. Derisi ve kasları parçalanmış, sivri metal parçaları hala etine saplanmıştı.

Eğer göğsüne, yüzüne veya başka bir hayati organına isabet etseydi...

Bunun ne kadar büyük bir hasara yol açabileceğini düşünemiyordum bile. Gözyaşları yüzümden süzülüyordu. "Ölebilirdin."

Başparmağıyla cildimi okşadı ve gözlerimin içine baktı, gözlerinde saf bir güven ve kararlılık vardı. "Hiçbir yere gitmiyorum, Violet."

"Hastaneye gitmek dışında," diye araya girdi sağlık görevlisi. "Sizi ambulansa bindirmemiz gerekiyor, efendim."

"Kadınım öpücük verip onu sevdiğimi söyleyene kadar olmaz." "Peki, bunu çabuk yapabilirsiniz..."

Adam ona iki kez söylemesine gerek yoktu. Whip beni içeri çekti, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve başım dönene kadar beni öptü. Ona sarıldım, kokusunu içime çektim ve hayatımın geri kalanında bunu yapabileceğimi kendime hatırlattım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ona.

"Ben de seni seviyorum, tatlım. Hastanede görüşürüz."

Ben şiddetle başımı salladım. "Bir sonraki ambulansla geleceğim. Sadece X'i görmem lazım..." Kaşlarımı çatarak etrafa baktım. "Nerede o? Çocukları okuldan almaya mı gitti?"

Whip güldü. "Hayır, Kara aldı. Kulüp evindeler. Ama X'i görmek istiyorsan, muhtemelen yukarı bakman gerekecek."

Kaşlarımı çattım ama dediğini yaptım. Ağzım açık kaldı.

"Hey, Omelet!" X ağaçtan seslendi. Bir eliyle bana el salladı, ama bu onu o kadar salladı ki gözleri fal taşı gibi açıldı ve tekrar dala tutundu.

Çok sabırlı bir itfaiyeci derin bir nefes aldı. "Efendim, gerçekten *haklısınız*. Mesela, bir santim geri çekilseydiniz..."

"Bir santim geri çekilip ÖL, demek istediğin bu sanırım."

İtfaiyeci ona gözlerini kısarak baktı. "Gerçekten ölmeyeceksiniz, efendim. Size söz veriyorum. Yani, yere düşseniz bile ..."

X ona dehşetle baktı ve itfaiyeci alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim oldu.

"Öyle bir şey olmayacak çünkü her ihtimale karşı aşağıda sizin için bir hava yastığı var. Ama gerçekten o kadar da uzak değil."

"Ay'da olsam daha iyi, efendim! Bu durumun ciddiyetini hafife almamanız için size yalvarıyorum!"

Özellikle üçüncü kattaki balkonuma kıyasla o kadar da yüksek değildi, ama sanırım ağırlığı altında inleyen dal yerine metale tutunmak ona biraz daha güvenli gelmişti.

"X?" diye seslendim. "Hastaneye gidip bebeği kontrol ettirmem gerekiyor. Orada olmanı gerçekten istiyorum."

Yüzündeki ifade bir anda değişti. Ne sahte ne de gerçek korku kalmıştı. Onun yerine sevdiğim adam vardı. Kim olduğu ve beyninin nasıl çalıştığı konusundaki güvensizliğini gizlemek için kullandığı şakaların ardında gördüğüm adam. Belki de hiçbir zaman topluma uyum sağlayamadığını hissetmemişti. Ama buraya, bana uyum sağlıyordu. Birlikte kurduğumuz aileye.

"Sana ihtiyacım var," dedim ona.

Merdivenden aşağı inerken sanki bir patikada yürüyormuş gibi rahat görünüyordu. Sonra birdenbire kendimi onun kollarında buldum, beni sıkıca sarıyor, dudaklarını saçlarıma öpücükler konduruyordu.

"Seni kaybedeceğimi sandım," diye kulağıma fısıldadı. "O çatıdan girip seni kurtarmaya hazırdım. Ama bana ihtiyacın yoktu. Kendini kurtardın."

Kafamı salladım. "Ben her zaman sana ihtiyacım var."

Hiçbir şey söylemedi, ama beni tutuşundan cevabı belliydi, sanki ben küçük ve değerli bir şeymişim gibi, asla vazgeçmeyeceği bir şeymişim gibi.

Beni ambulansa bindiren X'ti ve bizim ambulans, Levi ve Whip'in bindiği ambulansı takip etti. Sağlık görevlileri bana türlü türlü sorular sordular ama ben onlara doğru cevaplar verdiğimden emin değildim çünkü tek istediğim X'in kollarında kıvrılmak ve Whip'in iyi olduğunu bana söyleyen birinin olmasıydı.

Saint View Hastanesi hareketliydi ve bir grup personel Whip'in ambulansını karşılamak için dışarı çıktı, birkaçı onu sedyeyle götürdü. Levi, daha fazla ilerlemesine izin vermedikleri ana kadar onların peşinden koştu.

Bize döndüğünde endişeyle kaşlarını çatmıştı, ama paramediklerin Whip'in yaralarının yüzeysel olduğunu söylediklerini, ancak çok fazla şarapnel parçası olduğu için onu ameliyata alıp derisinden parçaları çıkaracaklarını ve diyeceklerini söyledi.

Acil servise girip yatağa yerleştikten sonra, bir hemşire yanıma gelip bana sıcak bir gülümsemeyle selam verdi. "Merhaba Violet. Ben Willa. Kara ve Hawk'ın arkadaşıyım. Sana VIP muamelesi yapmam gerektiğini söylemek için beni aradılar."

Gürültü çıkarmak istemediğim için başımı salladım. "Buna gerçekten gerek yok. Ayak bileğim burkulmuş ve birkaç kesik ve çürük dışında iyiyim." Ruhsal travmayı ve pişmanlık duymadan iki kişiye ldrdğmn rahatsız edici farkındalığını söylemedim. Ama bunlar Grayson'la daha sonra konuşabileceğim şeylerdi. Hastaneye gitmemin tek bir nedeni vardı. "Sadece, hamileyim."

Yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Yakasının altında kaybolan boynunda oldukça korkunç bir yara izi vardı ve ben de

bunun tedavisi için tıpkı bu hastane yatağında ne kadar zaman geçirdiğini merak ettim.

"Ne kadar ilerlediğini biliyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Daha yeni öğrendik. Yani çok ilerlemiş olamaz, değil mi?"

Koridorun karşısından bir tabure ve taşınabilir ultrason makinesi aldı ve ikisini de yatağımın yanına getirdi. "Sorun değil. Doktorlar seni muayene etmeye gelene kadar, seni rahatlatmak için hızlıca bir bakabiliriz."

Elimi kaldırarak ona durmasını işaret ettim. "Önce bir şey sorabilir miyim? Düşerken bebek zarar gördüyse ve düşük yapıyorsam, bunu durdurmak için yapabileceğiniz bir şey var mı?"

Willa dudaklarını sıktı. "Düşündüğün kadar erken bir aşamada olduğunu varsayarsak? Hayır, muhtemelen yapamazsınız. Kramp veya başka bir ağrı hissediyor musun?"

Onun sözleri şüphelerimi doğruladı. "Hayır, öyle bir şey yok," diye onu teselli ettim. Dudaklarımı ısırdım. "Bu çok tuhaf gelebilir, ama Whip, yani Wyatt gelene kadar ultrason yaptırmak istemiyorum."

Willa bana gülümsedi. "Oh, o babası mı? Bu tamamen anlaşılabilir bir durum." X ve Levi'ye baktı. "O zaman siz ikiniz onun arkadaşları mısınız?"

Onlara hayır, onlar benim arkadaşlarım değil, nasıl söyledim bilmiyordum. Levi ise rahatsız edici bir konuşma başlatmak istemediği için çoktan başını sallamaya başlamıştı.

Ama içimden bir ses, bu kadına hayır, bu adamların benim arkadaşlarım olmadığını söylememi istiyordu. Onlar benim ailemdi. "Hayır," diye başımı salladım. "Onlar da bebeğin babaları."

Tamamen yabancı birine kendimi açıklamak zorunda olmadığımı biliyordum, ama içimden bir ses onun anlamasını istiyordu. "Onları seviyorum." Omuz silktim. "Üçünü de."

Willa elimi okşadı. "Oh, alışılmadık ilişkiler konusunda çok bilgiliyim tatlım. Açıklamana gerek yok. Oğlum Colt, liseden beri bir kadın ve iki erkekle ilişki içinde." Gururla gülümsedi. "İki torunum da bu aşkın meyvesi, bu yüzden benden yargılama beklemeyeceksin." Ultrason probunu makineye geri koydu. "

Partneriniz temizlenene kadar hepiniz burada bekleyin, sonra etrafı arayıp hepinizin duyabileceği küçük bir kalp atışı bulabilir miyiz diye bakacağız."

O gece geç saatlerde, Whip solumda tekerlekli sandalyede oturuyordu, bacağı taze beyaz bandajlarla sarılmıştı. X sağımda oturuyordu, elimi o kadar sıkı tutuyordu ki, iç hasar olup olmadığını kontrol etmek için ultrasona ihtiyacım olabileceğini düşündüm. Levi onun yanındaydı, eli hastane battaniyelerinin altında kalmış bacağıma dayanmıştı. Bacağı gergin bir şekilde sallanıyordu ve üçü de Willa'ya odaklanmışlardı. Willa, ultrason makinesini gerekli yere yerleştirebilmek için Whip'in sandalyesini biraz itti.

Etrafımda üç adam titreyip zar zor nefes alırken, Willa bana döndü. "Hazır mısın?"

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Beynim, hiç hazır olmadığımı fısıldıyordu.

Ama Will ve Ari'nin hayatıma girmesine de hazır değildim, yine de onlara bir yuva vermek için tereddüt etmeden evet demiştim. Üç erkeğin beni sevmesine hazır değildim, ama kendimi onlara ve toplumun kabul etmeyeceği bir yaşam tarzına açmak, hayatımda yaptığım en iyi şey olmuştu.

Bu yüzden Willa'ya başımı salladım.

Hamile kalmaya hazırdım. Sevgiyle yarattığımız bir bebeği büyötmeye ve yetiştirmeye hazırdım.

Yaşadığımız onca şeyden sonra, bu bana dünyadaki en doğal, en kolay şey gibi geliyordu.

Gözlerimi kapattım ve X'in elini sıktım.

"Lütfen iyi ol. Lütfen iyi ol," diye mırıldandı.

Onun için kalbim paramparça oldu. Bunu çok istiyordu.

Willa, yapışkan çubuğu karnıma bastırdı ve acı verici derecede uzun bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Ekranı baktım, gördüğüm şeyin ne olduğunu hiç anlamadım. Willa çubuğu

etrafta gezdirip beni dürttü, poker suratını hiç görmediğim kadar iyi yapıyordu, ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Ta ki bana bakıp gülümsediğindeye kadar. "Şimdi kalp atışını duymak ister misin?"

Gözlerimi genişlettim. "Var mı?"

Başını salladı. Makinesinde bir şeye dokundu ve küçük perdeli kabin en muhteşem sesle doldu.

Bebeğimizin minik kalp atışları. X, Levi'ye dirsek attı. "Ağlayacak mısın?"

Levi'nin ukala bir cevapla geri dönmesini bekledim, ama sesi boğuk ve sert çıkıyordu: "Büyük ihtimalle yaparım. Lanet olsun. Şunu dinle."

"Bunu zil sesim yaparsam tuhaf olur mu?" X sıırttı ve telefonunu çıkardı. "Çok geç, ben yapıyorum."

Buna gülmemeye çalıştım. Whip'e baktım, bunun onun için acı verici olduğunu biliyordum. Dördümüz arasında bunu daha önce yaşamış tek kişi oydu. Karısının yanında oturup çocuğunun kalp atışlarını dinlediği zamanları hatırlıyor olmalıydı. Henüz yaşamaya başlamadan onları kaybetmişti.

"İyi misin?" Ona uzandım ve parmakları benimkileri sıkıca kavradı. "İyi değilsen de sorun değil."

Ama bana gülümsedi. "Onları kaybettiğim günden beri bugün kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim." Koltuğunun kol dayanağına yaslandı ve parmaklarımı dudaklarına götürüp öptü. "Teşekkür ederim."

Bana tam olarak ne için teşekkür ettiğini bilmiyordum, ama tek umursadığım şey onun mutlu olmasıydı.

Hastanenin başka bir yerinde Nyah'ın da aynı haberi aldığını umuyordum. "Willa? Arkadaşım Nyah, ambulanslarımız buraya gelmeden birkaç dakika önce getirilmiş olmalı. Partneri Dax ile birlikte gitmişti. Nerede olduklarını biliyor musun? Onu görebilir miyim?"

Willa kaşlarını çattı ve ultrason arabasının cebinden bir cihaz çıkardı. "Adını nasıl heceliyorsun?"

Ben heceledim, o da yazdım, ama kaşlarının arasındaki çatık ifade geçmedi. "Burada o isimde kimse yok."

Ona dikkatle baktım. "Emin misin? Bizim hemen önümüzdeydiler."

Ama Willa başını salladı. "Bugün şu ana kadar sadece iki ambulans geldi. Sizinki ve Wyatt'ın geldiği. Belki arkadaşınızı başka bir hastaneye götürmüşlerdir."

Bu pek mantıklı gelmedi. "Bu sık yapılan bir şey mi?" "Hayır, yaraları hayati tehlike arz etmedikçe değil."

Endişe omurgamdan aşağı süzüldü, ama Nyah'ın durumunun iyi olduğuna oldukça emindim. Yürüyor ve konuşuyordu. Muhtemelen susuz kalmıştı ve düşük yaptığı için tedavi edilmesi gerekiyordu. Ama bunların hiçbiri acil bir durum anlamına gelmemeliydi.

Levi bacağımı sıktı. "Onu nereye götürürlerse götürsünler, iyi olacak. Dax onunla birlikte." Gülümsedi. "Onu bir daha gözünün önünden ayırmayacağını sanmıyorum."

Ben de buna gülümsedim, onun ona atladığı ve onun da onun etrafında eridiği anı hatırlayarak. Onun hayatta olduğuna duyduğu rahatlama ve ona olan sevgisi, onu kucağına alıp sanki dünyadaki en değerli şey gibi ona sarıldığı anlarda çok belirgindi.

Levi haklıydı. Dax onu bir daha asla bırakmayacaktı. Francine ölmüştü. Nyah güvendeydi, ben de öyle. Sanırım ikimizin de Clean Sweep'teki işleri artık yoktu, ama bu, genel olarak bakıldığında önemsiz bir şey gibi görünüyordu.

İşler gelip geçiciydi. Ama bu hastane kapılarının dışında beni bekleyen bir işten çok daha fazlası vardı. Adamlarıma baktım. "Beni eve götürün."

VIOLET

Dördümüz kapıdan içeri topallayarak girdiğimizde kulüp evi alkışlarla çınladı. Francine'in cehennem çukuruna düştüğüm için ayak bileğim greyfurt büyüklüğünde şişmişti. Whip koltuk değnekleriyle yürüyordu, yaralı bacağına hiç basamıyordu.

Fang kalabalığın önünde durmuş, bir kolunda en küçük kızını tutuyordu. Ama bu onu ilerleyip diğer kolunu başımın etrafına dolayarak beni sıkıca sarmasını engellemedi. Sarılma neredeyse bir baş kilidi gibiydi ve o kadar doğal bir kardeş sevgisiydi ki, gömleğine gülerek sarıldım.

"Yaralanmışsın," diye şikayet etti.

"Ayak bileğim burkuldu. Hepsi bu." Ama bu tam olarak doğru değildi. Onun kucaklamasından kurtuldum ve ona baktım. "Kısa bir süre önce bir yeğen ve bir yeğen kazandığını biliyorum, ama acaba bir tane daha ister misin diye merak ediyordum?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu ne demek? Sen... sen..."

"Hamileyim," diye onun yerine ben tamamladım.

Ağzını birkaç kez açıp kapattı, sonra bakışları Levi'ye kaydı. "Küçük kız kardeşimi hamile mi bıraktın?"

"Hey, neden Levi'nin yaptığını varsayıyoruz? Ben yapmış olabilirim." X kollarını göğsünde kavuşturdu.

Fang, bakışlarını X'e çevirdi ve X aniden hatasını fark etti.

Whip'i işaret etti. "Onunla ilk yatan oydu!"

Ve bu konuşma bu kadarla bitti.

Fang acı çekiyor gibi görünüyordu, ama sevgiyle başımın üstüne öpücük kondurdu. "Bunun mucizevi bir gebelik olduğunu kendime söyleyeceğim."

Rebel arkasında homurdandı. "Bizim bebeklerimiz de öyle mi doğdu, bebeğim? Senin sikini aldığım o pis dörtlü seks değildi..."

Fang kolunu onun omzuna doladı ve elini ağzına koydu.

Boğuk kahkahası odayı doldurdu ve bana göz kırptı.

Gerçekten görmek istediğim tek iki küçük yüzü aradım. "Will ve Ari nerede?"

Rebel, Fang'ın elini ağzından çekti. "Kara'nın evindeler, Hayley Jade ve benim iki büyük çocuğumla oynuyorlar. Küçük Jax onlara bakmaya yardım ediyor."

Küçük Jax, Rebel ve Kara'nın en küçük kız kardeşi, yaklaşık on dört yaşında, tüm çocukların hayran olduğu çok havalı genç teyzeydi.

Onları görmek istediğimi kimseye söylememe gerek yoktu. Çocuklar beni kapıya doğru götürdüler, Rebel ve kardeşim de hemen arkalarındaydı.

War arkamızdan seslendi. "Bu gece Slayers aile gecesi! Yemek ve içecekleri biz hazırlayacağız. Sanırım hepimizin buna ihtiyacı var."

Yorgundum ama o haklıydı. Güvenlik içinde ve bize defalarca kapılarını açan bu insanlarla çevrili olmak tam da ihtiyacım olan şeydi.

Bu balonun içinde biraz daha kalmak istedim.

Adrenalin yüksekliğinden sonra gelen düşüşüydü bu. Yarın ya da gelecek hafta, çocuklarla ve hamilelikle tekrar ritmimizi bulacaktık ve ben Bliss'ten Psychos'ta daha fazla saat çalışmak isteyecektim ya da başka bir gündüz işi arayacaktım. Whip de muhtemelen öyle yapacaktı. Ama bu gece, sadece bunu istiyordum. Aile. Arkadaşlar. Bizi öldürmek isteyen insanları değil, sadece vahşi hayvanları uzak tutmak için etrafımızı çevreleyen bir çit.

Karnımdaki bebek. Evimizi açtığımız iki çocuk.
Ve kalbimi çalan üç adam.

Will, ona gösterdiğimiz ultrason fotoğrafına burun kıvırdı. "Bu bebek değil."

Ben gülerek, çıktının üzerindeki fasulye şeklindeki nesneyi işaret ettim. "Şu anda öyle görünmediğini biliyorum, ama sana söz veriyorum, her gün büyüyor ve bir dahaki sefere gördüğümüzde kesinlikle bebek şekline bürünecek."

Will bana yalan söylüyormuşum gibi baktı ve ben de onun saçlarını karıştırdım.
saçlarını okşadım.

Aslında onu kucağıma alıp sarılmak istiyordum.
ve onu öpüp bitirirdik, ama yine de onların kendi istedikleri şekilde ve istedikleri zamanda bize gelmelerine izin veriyorduk. Okula başladıkları anda, onları o evden aldığımız gece hakkında bir şeyler söyleyeceklerinden endişeleniyordum.

Ama ikisi de tek kelime etmedi. Whip, bir şey söylerlerse bana ne olabileceğini anlayacak kadar akıllı olduklarını düşünüyordu ve ikisi de bana çok bağlıydılar.

İkisi de o geceden başka her şeyi düşünmeyi tercih edeceklerini tahmin ediyordum. Çocuklukları, bir noktada terapistlerle konuşmaları gereken travmalarla doluydu. Ama şimdilik, bunu tamamen unutmuş gibi görünüyorlardı. Yaptıkları küçük şeylerden bunu anlıyordum, yani bunun orada, derinlerde gömülü olduğunu biliyordum, ama artık okulda bu konuyu açacaklarından endişelenmiyordum.

Will, Madden'la birlikte koştu ve ben, kısa sürede arkadaş olan yeni kuzenlere gülümsemeden edemedim. Madden tam bir erkek çocuğuydu ve Will, kamyonlar, Nerf silahları ve futbol toplarıyla oynanan oyunlara mutlu bir şekilde katılmaya zorlanmıştı.

Ari'ye baktım. Tek kelime bile etmemişti.

Dudaklarımı ısırdım. "Bebeğin fotoğrafına bakmak ister misin?" "Hayır."

"Sorun değil," dedim hemen. "Bakmak zorunda değilsin."

X ve Levi endişeli görünüyorlardı, ama ikisi de bir şey söylemedi. Ben de ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Gözlerinin önünde anne babasının ölümünü izleyen bir çocuğun yaşadığı keder ve travmayla başa çıkma konusunda hiçbir eğitim almamıştım. İyi insanlar olmasalar bile, onun tanıdığı tek anne babası onlardı. Will her şeyi kolayca unutturken, Ari her şeyi derinden hissediyor, içselleştiriyor ve düşünerek, sanki yaşından çok daha büyükmüş gibi hissettiriyordu.

Onun büyümek zorunda kalmasından nefret ediyordum. Ailesinin onu korumamış olmasını ve onun dünyayı iyi bir yer olarak gören masum bir çocuk olmasına izin vermemiş olmasını nefret ediyordum.

Whip kanepede yavaşça öne doğru kaydı, bacağını garip bir şekilde hareket ettirirken yüzünü buruşturdu, ama içindeki baba ona daha yakın olmak istiyordu. "Bebek konusunda kızgın olabilirsin. Ya da üzgün. Ya da mutlu. Ya da ne hissetmek istiyorsan onu hissedebilirsin."

Ari başını salladı.

X yanına oturdu. "Şahsen ben korkuyorum." Ona doğru eğildi ve sahne fısıltısıyla konuştu. "Kaka dolu bezlerden korkuyorum!" Tiyatral bir şekilde burnunu tuttu, açıkça onu güldürmeye çalışıyordu.

Onun sayesinde, dudakları hafifçe gülümsedi, ama bu gülümseme çabucak kayboldu ve bakışları tekrar bana döndü. Alt dudağı titriyordu.

Kalbim milyonlarca parçaya bölündü. Bu küçük kız hayatımda sadece birkaç haftadır olabilirdi, ama ona çoktan aşık olmuştum. Onun yerinde olduğum için aşık olmamak imkansızdı. Onunla çok kolay empati kurdum ve tüm kötü anılarını düzeltip, ona sadece iyi anıları kalmasını istedim.

Bunu yapamazdım, ama denemeye karar vermiştim, böylece bir gün, o büyüdüğünde, o...

En azından kötü anılarından daha çok iyi anıları olduğunu söyleyebilirdi.

Bunun kötü anılardan biri olmasını istemedim.

Elini tuttum ve sessizce kendi zamanında konuşması için ona alan verdim.

Sonunda, gözleri yaşlarla dolu ve sesi fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, "Ne zaman geri dönmem gerekiyor?" diye sordu.

Levi'nin alnı kırıştı. "Nereye geri dönmek istiyorsun, tatlı kızım?" "Gerçek ailemin evine."

Yüzündeki saçları geriye doğru düzelttim. Alnı terden yapış yapıştı, ama sıcak bile değildi ve bu terin muhtemelen stres tepkisi olması kalbimi kırdı. Sesimi yumuşak tutmaya çalıştım. "Oraya asla geri dönmeyeceksin."

Yüzü buruştu. "O zaman nereye gideceğim?"

"Bizimle kalacaksın," diye onu teselli ettim.

"Ama bebeğiniz doğduğunda ben nereye gideceğim?" Aniden ne demek istediğini anladım.

Kendimi tutamadım. Onu kollarımın arasına aldım, kucağıma oturtup sıkıca sarıldım. "Ari, bu bebek doğduğunda hiçbir yere gitmeyeceksin. Bu bebek senin yerini almayacak."

Büyük gözleriyle bana baktı. "Ama uyuyacak bir yatağı yok."

Buna biraz güldüm. "Bir tane alırız."

Bu fikrin kafasına yerleşmeye başladığını, düşüncelerinin tek tek zihninde işlendiğini görebiliyordum. "Benim yanımda uyuyabilir mi?"

Başımı salladım. "Tabii ki, sen istersen."

"O," diye düzeltti X. "Erkek de olabilir."

Ari bunu duyunca burnunu kırıştırdı.

Whip saçlarını karıştırdı. "Hey, ben bir erkeğim. X, Levi ve Will de öyle. Hepimiz iyiyiz, değil mi?"

Omuz silkti. "Sanırım öyle. Ama yine de kız olmasını umuyorum." Bana baktı. "Artık oynamaya gidebilir miyim anne?"

Onun dudaklarından çıkan bu kelimeyle donakaldım, ama Whip beni nazikçe dürttü ve beni hızlıca başımı sallamaya zorladı. "Tabii ki. Git."

Hayley Jade'in yatak odasına girip onunla ve Remi ile oynamaya başladığı anda, gözyaşlarıma boğuldum.

Levi beni kollarına aldı ve kendimi kontrol altına alana kadar beni tuttu. Dudakları başımın üstüne dokundu. "Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şeydi," diye fısıldadı bana. "Sana anne demesi. Kahretsin, bana baba dediği günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Ben de o günü sabırsızlıkla bekliyordum.

Akşam yemeği için ne hazırlamamız gerektiği tartışılırken Lynx kulübün kapısında belirdi. Levi adaylara onu içeri almalarını söyledi ve ikimiz, park yerindeki motosikletlerin, arabaların ve dondurma kamyonunun arasında durup Lynx'in tepeden aşağı yürüyerek gelmesini bekledik.

Levi, eski hücre arkadaşının toprak yolda yürüdüğünü izlerken yüzünde acı bir ifade vardı.

Levi'nin parmaklarını sıktım. "Lynx, Francine veya Travis ile bir ilgisi yoktu. Öyleyse neden şu anda ölüm meleği bize doğru geliyor gibi bakıyorsun?"

Sesi alçaktı. "Lynx'i son gördüğümde, bana borcum olduğunu söyledi. Eminim ki, habersizce buraya gelmesiyle, o borcu tahsil etmeye çalışıyor."

Karnımda bir gerginlik hissettim, ama bu doğruysa, ne kadar kötü olabilirdi ki? Lynx, Slayers'ın kapısından girip bir üyeyle bir şey başlatmak için ölüm arzusu duyması gerekirdi. Tüm kulüp üyeleri buradaydı, barbekü hazırlıkları yaparken meraklı gözlerle bizi izliyorlardı.

O yaklaşırken sessizleştik ve sonunda Lynx önümüzde durdu.

Levi'nin elini sıktı ve sonra bana döndü. "Selam, Violet."

Gerginliği kırmak için ona gülümsedim, aynı zamanda Levi'nin burada arkadaşları olduğunu da nazikçe hatırlatmaya çalıştım. "Ziyaret için iyi bir gece seçmişsin. Kulüp barbeküsü yapıyoruz. Tüm üyeler ve aileleri burada."

Bahçenin diğer ucundan Whip ve X'in bakışlarını hissedebiliyordum. Fang, War ve Hawk, yeni gelenin kendi bölgelerinde bilinmeyen biri olması nedeniyle etrafında dolaşıp onu gözetliyorlardı.

Lynx başını salladı. "Görüyorum." Levi'ye baktı. "Umarım yoluna çıkmıyordur."

Levi'nin parmakları bira şişesinin boynunu sıktı. "Engel olmuyorsun. Ama dürüst olmak gerekirse, burada ne işin var merak ediyorum."

Lynx'in yanakları pembeleşti ve ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Evet, anlıyorum." Levi'ye gözlerini kısarak baktı, kızarması daha da derinleşti. "Bana borçlu olduğun iyilik var ya?"

Midem düğümlendi. Lynx'in duruşunda hiçbir uyarıcı işaret olmasa da, Levi'nin kendisine olan borcunu gündeme getirmesi midemi bulandırdı.

Açıkçası, bu Levi üzerinde de benzer bir etki yarattı. Sözlerini dikkatlice seçti. "Unutmadım."

"Bunu kullanabileceğimi umuyordum," dedi

Lynx. Levi sadece bekledi.

Kusmak istedim, ama bunun beklentiden mi yoksa ani bir sabah bulantısından mı kaynaklandığını anlayamadım.

Lynx, motosikletçiler ve aileleriyle dolu avluya bir göz attı, sonra tekrar Levi'ye döndü. "Tanıştırılmayı umuyordum. Ya da belki başkanına iyi bir şeyler söylemeni?"

Levi gözlerini kırptı. "Pardon, ne dedin?"

Lynx'in yanakları daha da kızardı. "En alttan başlamam gerektiğini biliyorum. Özel muamele beklemiyorum..." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Dışarısı berbat bir yer dostum. Kanepede yatıp kalktığım günler. İş bulma umutlarım da yok. Nasıl olduğunu bilirsin, değil mi? Düşündüm de, belki kulüp..." Başını salladı. "Üzgünüm. Bu çok utanç verici. Gelip yemeğinizi bölmemeliydim." Bir adım geri attı.

Levi'nin hızla yayılan gülümsemesi onu durdurdu. "Dur biraz. Slayers'a katılmak mı istiyorsun?"

Lynx omuz silkti. "Önce bir tanıtımla başlayayım dedim, ama yani, evet? Ya da, bilmiyorum, belki? Eğer senin alanına giriyorsam..."

Levi kolunu Lynx'in omzuna attı ve Lynx, şişenin ağzından dökülen birayı zar zor kaçırdı.

"Gerçekten tek istediğin bu mu? Tanıtım ve senin için iyi bir söz mü?"

Lynx başını salladı. "Açıkçası, gidecek başka yerim yok."

Levi'nin rahatlaması belliydi. Rahatlamış bir şekilde güldü. "War! Bir saniye buraya gelir misin?"

War, kucagında bebeğini taşıyarak yanına geldi.

Levi eski hücre arkadaşını başkanına tanıtırken gülümsedi. İki adam el sıkıştı ve Lynx, küçük Ridge'e minik yumruğunu uzattı, ancak çocuk olan biteni anlamak için henüz çok küçüktü.

Üç adam bir dakika kadar konuştular. Levi, Lynx'in kulübe katılmak istediğini açıkladı. War, yeni bir üyeyi kabul etmeye açık görünüyordu ve War'ın bu gece olduğu gibi ailevi görevleri olmadığı bir zamanda daha ayrıntılı görüşmek için bir zaman belirlediler.

Levi gülümsemeyi kesemiyordu. Lynx ve War'ın da fark edeceği kadar.

War ona kaşlarını çattı. "Şu anda neden bu kadar mutlu görünüyorsun? Patronluk taslayacak yeni bir üye fikri seni bu kadar heyecanlandırdı mı?"

"

Levi gülerek burnunu çektirdi. "Hayır. Sadece..." Başını salladı ve Lynx'e, "Bir sürü masum kadını toplu katlettiğini sanıyordum. Ve bana borçlu olduğumu söylediğinde, sen..." Omuz silkti. "Bilirsin."

Lynx'in gözleri büyüdü. "Neyi yapacaktım? Sırf eğlence olsun diye benimle birlikte birkaçını daha öldürmeni isteyecektim?"

"Ya da daha kötüsünü." Levi'nin sırtışı geri döndü. "Yanlış düşündüğüme sevindim. Bilgin olsun."

Lynx, War'a baktı. "Masum kadınları öldürmeyi alışkanlık haline getirmedim. Bilgin olsun. Bu aptal ne düşünürse düşünsün."

War'ın ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bunu bilmek güzel. Biz bunu onaylamıyoruz."

Lynx başını salladı ve sonra War'a utangaç bir bakış attı. "Bana böyle bir şey yapmasını isteyeceğimi düşündüğü için bu aptalı öldürmekle bir sorunun var mı?"

War bana ve Levi'ye baktı. "Sanırım Violet buna bir şekilde itiraz edebilir."

"Violet'in gerçekten itirazları var," diye onayladım.

Ama Lynx'in, Levi'nin hapisten ilk çıktığı zamanki kadar kaybolmuş olduğu belliydi. Levi buraya, Slayer'ların kapılarının ötesinde yaşayan ailesine geri dönmüştü. Ve şimdi Lynx için de kapıları yeniden açacak gibi görünüyorduk.

War ailesinin yanına gitmek için uzaklaşırken Levi ona dirsek attı. "Yani aramız iyi mi? Borcun kapandı mı?"

Lynx, içeceklerle dolu buz kovaasına başını salladı. "Bana bir bira getir, o zaman ödeşmiş oluruz."

Polis, biftekler, Nyah'ın iyi olduğunu ve daha sonra görüşeceğimizi söyleyen mesajı ve potansiyel müşterilerin

X'in de katıldığı, "Take me Home, Country Roads" şarkısını gürültülü bir şekilde söylemesi arasında geldi.

Hawk'ın demir parmaklıkların arkasından somurtarak baktığı polis memuru, beni çukurun dibinde bulan memurdu.

Fang diğer tarafımda durdu ve sadece benim duyabileceğim şekilde sesini alçaltarak konuştu. "Henüz onlarla konuşmak istemiyorsan, konuşmak zorunda değilsin. Aslında, konuşmamalısın. Avukatımız Liam'ı arayacağım."

Ama belli ki yeterince yumuşak konuşmamıştı, ya da belki de memur kardeşim ve kulübüyle yeterince uğraşmıştı ve Fang'ın kulağıma fısıldadıklarının özünü muhtemelen biliyordu. "Lütfen Liam'ı aramayın." Daha önce Liam'la uğraştığını ve bunu tekrar yapmak istemediğini anlatan bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Sana tek söylemek istediğim, ne zaman istersen karakola gelebileceğin, ama sana karşı herhangi bir suçlamada bulunmak istemediğimiz. Kadının ölümü açıkça meşru müdafaaydı ve senin başın belada değil. Onunla ve Clean Sweep ile bağlantılı başka cesetler hakkında ihbar hattına bir ihbar geldi."

Kardeşim başını salladı. "Peki o zaman. Ama o geldiğinde, Liam'ı da getireceğiz."

Polis memuru buna yüzünü buruşturdu ama başını salladı. "Bu senin hakkın."

O uzaklaşana kadar bekledim, sonra Whip, Levi ve X'e döndüm. Hawk gelip polisin beni görmek istediğini söylediğinde onlar da bizi kapıya kadar takip etmişlerdi. "Diğer cesetler hakkında bir ihbar mı aldılar?" Kaşlarımı kaldırdım.

Whip ellerini ceplerine soktu. "Onları orada bırakamazdık. Aileleri bu konuyu kapatmayı hak ediyor."

Aynı fikirdeydim, ama orada sadece o cesetlerin olmadığını bildiğim için kalbim hızla çarpmaya başladı. Trig, X ve diğerleri, kendileriyle ilişkilendirilebilecek kanıtlar bırakmışlardı.

Ama Whip, tüm bunların benim yüzümden bir uyarı ışığı gibi parladığını açıkça gördü. Kıkırdadı. "Biz bu işi uzun zamandır yapıyoruz, tatlım. Merak etme, bize ya da sana zarar verecek hiçbir şey yok. Orayı temizlettik."

Yavaşça kulüp binasına doğru yürüdük, ama sorularım kafamda sessiz bir döngü halinde dönüp duruyordu. Nasıl yaptıklarını, nasıl örtbas ettiklerini, cesetleri nasıl ortadan kaldırdıklarını her şeyi bilmek istiyordum.

Belki de çok fazla gerçek suç belgeseli izlemiştim ve bu konuyu kapatmam gerekiyordu.

Belki de bana zarar veren insanların canını almaktan zevk alan tarafım, bir dahaki sefere ihtiyacım olduğunda kullanmak üzere bilgi depoluyordu.

Bu düşünce o kadar korkutucuydu ki, beni olduğum yerde donduracak kadar. "Gerçekten Cinayet Masası'na katılmam mı gerekiyor?"

Üçü de bana baktı.

Whip kaşlarını kaldırdı. "Tatlım. Cidden mi?"

Başımı salladım. "Ya rastgele insanları öldürmeye başlarsam?"

X gülerken burnunu çektirdi. "Bu çok seksi olurdu ve hey, bir ortağa ihtiyacın olursa, ben varım."

"X!" diye haykırdım, onunla Batman ve Robin gibi kötü kostümler giyip şehirde dolaşarak yanlış yapan insanları öldürdüğümüz bir gelecek hayal ettiğim için gerçekten endişelendim.

Beni seven üç erkeğin gözünden kendimi gördükten sonra vücudumu biraz daha sevmeyi öğrenmiş olabilirim, ama tam vücut spandeks giymeye hazır olduğumdan emin değildim.

Açıkçası, bir döngü içindeydim.

Levi elimi tuttu ve parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirdi. "Vi, sen psikopat değilsin. Sen sadece çok seven bir kadınsın. Kendini korudun. Küçük kızı korudun. Bizi korudun. Nyah. Senin X'in yatak odasına kilitlememiz gerekeceğinden hiç endişelenmiyorum, çünkü sen çılgınca eğlenmeye niyetli değilsin."

X omuz silkti. "Eğer benimle birlikte gelmek istersen, sana eşlik etmekten memnuniyet duyarım."

Onların güven verici sözleri, içimdeki tedirginliği yatıştırdı. "Yani insanları bıçaklamaya başlayacağımdan korkmuyorsun?"

Whip omuz silkti ve sırıttı. "Ari'nin saçını çeken bir çocuğun önüne çıkmazdım, ama genel olarak herkesin güvende olduğunu düşünüyorum."

Ona dirsek attım ve Ari'nin saçını çeken herkesi tekmelemesi gerektiğini söylediğimde, o sadece sevimli olduğumu düşünerek güldü.

Kulübe geri döndük, Hawk ve kardeşim birkaç adım önümüzdeydi. İçeride içkiler ve yemekler akıyordu ve bir anda yine ilgi odağı olduk. Hamileliğim haberi hızla yayılmıştı ve birden fazla motosikletçi bebeğe onların adını koyup koymayacağımı sordu.

Ama ben Whip'e bakıp kaybettiği çocukları hatırlamaya devam ediyordum. Ve tek düşünebildiğim, bu bebeğe onların adını vermektir. Ölmüş ama asla unutulmamış abisi ve ablası bu onuru hak ediyordu.

Tabii ki bu kararı tek başıma vermedim, ama yine de içimi bir sıcaklık kapladı. Bira dağıtıldı, ama ben hepsini reddettim. Will ve Ari mutlu bir şekilde oynadılar ve gece yarısından önce, gözleri kapanmış ama yüzlerinde mutlu gülümsemelerle koşarak yanımıza geldiler ve Hayley Jade'in evinde kalabilir miyiz diye sordular. Kara'ya baktım ve o da başını salladı.

"Onları gece burada ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Onları bizden uzak bırakmak konusunda hiç emin değildim. Ama o kadar ısrarcıydılar ki, kendimi başımı sallarken ve "Biz Levi'nin odasında olacağız. Gece bize ihtiyacınız olursa, birine söyleyin, hemen gelip sizi alalım, tamam mı?" derken buldum.

Onlara kesinlikle terk etmediğimizi anlamalarını istedim. Ve bize ihtiyaçları olursa, hemen yanlarında olacağımızı.

Kara'nın evinin ağaçların arasından sadece bir dakikalık yürüme mesafesinde olması da yardımcı oldu.

Ari ve Will sevinç çığlıkları attılar ve Kara kısa çöpü çekmiş gibi görünüyordu, Rebel ve Bliss'in çocuklarının yarısı onun peşinden gidiyordu, hepsini uyumak için evine götürürken kahkahaları ve sohbetleri uzaklaşıyordu. Grayson, Hayden ve Hawk onu takip ederek arkada kalan çocukları topladılar.

Bliss ve Rebel en küçük çocuklarıyla kaldılar ve tek tek kulüpteki odalarına çekildiler. Adaylar kulüp kızlarıyla eşleştiler ve kendi yatak odalarına çekildiler.

Bazı erkekler dışarı çıktı ve ay ışığında sessizce dedikodu yaparken, etli parmaklarında biralar tutuyorlardı.

Etrafımızdaki kulüp sonunda sessizleştğinde, Levi sonunda bana elini uzattı. "Yatak."

Başımı salladım ve onun beni kaldırmasına izin verdim.

X kanepeye uzandı. "Birinin bana ihtiyacı olursa buradayım."

."

Onun ortak salonda uyumasını hiç istemiyordum. Ama ben, Whip ve Levi, Levi'nin yatağına sığmak için bile zorlanacaktık. X'in de sığma şansı sıfırdı.

Ama Levi, X'e elini uzattı. "Hadi. Kalk. Burada yatmayacaksın."

X uykulu gözlerle ona baktı. "Alınma ama senin yerinde de yatmak istemiyorum. O ağaçtan zaten kıymık batmış. Senin eski döşemelerinden de fazladan kıymık batmasına gerek yok."

Levi gözlerini devirdi. "Hadi gel."

X elini tuttu ve Levi'nin onu kanepeden kaldırmasına izin verdi. Hepimiz onu odasına kadar takip ettik, ama hiçbir şey son geldiğimiz zamankinden farklı değildi.

"Levi, ben..." X şikayet etmeye başladı.

Levi eğilip yatağının altına baktı.

İlk kez, çerçevenin altında artık tozlu, boş bir alan olmadığını fark ettim. O, çarşaf ve battaniyelerle özenle hazırlanmış, tekerlekli bir yatak çıkardı.

X'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana yatak mı aldın?"

Levi, dolabının üstünden yedek bir yastık çıkardı, utançtan yanakları biraz kızardı. "Sana tekerlekli bir yatak aldım, ama tabii, yatak demek istiyorsan, öyle olsun."

"Yani birbirimizin evinde kalıp saçlarımızı örtebilir miyiz? EVET!"

Ama seninki biraz inceliyor..." Levi ona bir bakış attı.

X sırtarak yatağına uzandı ve ayakkabılarını çıkardı. Yüzündeki ifade ciddileşti ve Levi'ye baktı. "Teşekkür ederim."

Levi sadece başını salladı.

Levi'ye biraz daha aşık oldum. İkimiz arasındaki çekim kadar güçlü bir çekim olan Whip'e yer açması bir şeydi.

Ama X'in ilişkimizdeki yerini kabul etmesi ve ona yer açması bir üst seviye tatlılıktı.

X'in içten teşekkürleri, onun da aynı şeyi hissettiğini gösterdi.

Hepimiz üstümüzdeki katmanları çıkardık ve vücudum ağrıyordu, Whip ve Levi'nin minnetle iki yanımda olduğu battaniyenin altına süründüm, yerim olmamasına aldırmadım çünkü başka hiçbir yerde olmak istemiyordum.

Neredeyse anında sessizlik çöktü ve ben neredeyse uykuya dalmışken, bir düşünce beynimi sardı ve gözlerim birden açıldı. "Francine, listede yer alan ve sizlerden birini ortadan kaldıran herkese ödül teklif etti." Tamamen gevşemiş olan vücudum birdenbire hiperaktif hale geldi, kaslarım gerildi, etrafımı bir felaket ve umutsuzluk hissi sardı, kendimi içinde bulduğum mutluluk balonunu istila etti. Bir yerde yüzlerce eski suçlu olduğunu ve hepsinin hala sevdiğim adamları avlayarak bir tür ödül alacağını düşündüğünü fark ettiğimde vücudum titremeye başladı.

Ama X, yerdeki yuvasından bana el sallayarak beni sakinleştirdi.

"Murder Squad'ın en yeni üyesinin Francine'i öldürdüğünü herkese duyuracağız. Ve onun ölümüyle, peşimizden gelmenin bir ödülü kalmayacak. Bu sorunu çözecektir."

Yeniden battaniyenin üzerine uzandım. Öyle adamların benim gibi birinden korkacakları düşüncesi bana gülünç geldi. Ama bu saygıyı hak etmemiş miydim? Hiç yapabileceğimi düşünmediğim şeyler yapmamış mıydım? Bunların hepsi nefretten değil, çevremdeki adamlara duyduğum sevgiden kaynaklanmıyor muydu?

"Sen çok sert birisin, Violet Garrisen," diye fısıldadı Whip uykulu bir sesle.

Hayatımda ilk kez buna inandım. Travis ve Francine'i öldürdüğüm için değil. Sonunda kendi yolumdan çıktığım için. Terk edilmiş, göz ardı edilmiş, sevilmeyen kızı geride bıraktım. Ve sonunda her zaman olmam gereken kadının yerine geçtim.

Yıkımdan çıkıp güneşe doğru, doğduğum aileyle değil, kendim için yarattığım aileyle çevriliydim.

EPILOG

Nyah

Ellerimi hızlıca ovuşturdum ve hokey sahasının zeminine ayaklarımla vurdum. "Hadi gidelim, X!"

Yanımda, Violet'in gözleri parlak ve ışıltılıydı, heyecan ve gurur, dudaklarının önünde buharlaşan nefesi ile parılıyordu. "Onun için çok gerginim."

Telefonu çaldı, onu çıkardı, ekrana bakarak gözlerini kırptı ve hemen cevap verdi. "X?" Bir saniye dinledi, sonra iç geçirdi ve "Tamam. Telefonu kapattığımda yapacağım. İyi şanslar. Seni seviyorum." dedi.

Telefonu kapattı ve ben kaşlarımı kaldırdım.

"Son dakikada moral konuşması mı yapması gerekti?"

Kafasını salladı ve koltuğunun altından bir şey almak için eğildi. "Hayır. Bu çok normal olurdu."

Bir saniye ve çok sinirli bir tıslama sonra, koltuğun altında bulunan şeyin içinde çok kızgın bir kedi olan bir kedi taşıma çantası olduğunu fark ettim. "Ne...?"

Violet başını salladı ve kedinin kafesinin ağından buzu görebilmesi için kafesi kaldırdı. "X, Harold'ın gelmesi gerektiğini ve gelmezse ailenin bir parçası olmadığını hissedeceğini söyledi. Bak, Harold. Baban her an bu kapılardan çıkabilir."

Gülmemi sakladım.

Dax diğer tarafımdan eğilip herkese patates kızartması ikram etti, ancak Harold kafesinin tel örgüsünden ona vurmaya çalıştığında elini hızla çekti. "Sabırsızlanıyorum."

Buradaki takım berbat. X'in gösterisi maçın en iyi kısmı olacak. Kulüp maskotu olmak için uygun biri varsa, o da odur." Ağzına bir patates kızartması daha attı. "Kostümü nasıl?"

Violet yüzünü buruşturdu. "Aslında piton olması gerekiyordu ama..."

"Bayanlar ve baylar!" spiker hoparlörden sahte bir coşkuyla konuşarak onu kesintiye uğrattı. "Saint View Vipers'ın en yeni üyesi, takım maskotu Vicious the Viper'ı alkışlayalım!"

Dramatik bir etki yaratmak için pistin ışıkları söndü ve spot ışığı pistin uzak ucundaki kapılara yöneldi.

X, kendi yaptığı parlak yılan kostümüyle gururla orada duruyordu.

Gülmemeye çalıştım. "Yılanla ne demek istediğini anlıyorum... ama bu biraz..."

"Büyük, siyah, parlak bir dildo gibi mi?" diye sordu Whip.

Violet onu susturdu. "Kedinin önünde böyle şeyler söyleme! Onun pelerini var! Dildo'ların pelerini olmaz!"

Kalabalık yine de çılgına döndü. Dildo konuşmasından uzak, sıranın ilerisinden Violet'in çocukları ayağa kalkıp babalarına bağırıp çağırıyorlardı.

Hayatımda gördüğüm en fazla payetle süslenmiş X el salladı ve hafifçe sallandı. Altın rengi patenleriyle, buzlu zemine ulaşmak için kauçuk kaplı zeminde yavaşça ilerledi.

Violet ayağa kalkıp tezahürat yaptı ve bağırdı, biz de onu takip ederek karanlıkta çığlık attık.

Çevremizdeki insanlar X'in dans hareketlerine güldüler ve o da havaya yumruğunu kaldırarak onları coşturdu, başının üzerinde ellerini çırparak kalabalığı da aynısını yapmaya teşvik etti.

Biz de katıldık, hepimiz kocaman gülümsüyorduk. Bu havanın bulaşıcı olduğunu inkar edemezdik. O buza yaklaşırken alkışlar gittikçe hızlandı.

"Çok iyi gidiyor!" dedim Violet'e. "Bu iş için yaratılmış!"

Gülmesini ve gururunu saklayamadı. "Öyle değil mi? Sanırım o, hayatının amacını buldu. Seyirciler bayılıyor!"

Sevmek yetersiz kalırdı. X'in parlak pelerini sallayıp buzun üzerine dans ederek ilerleyişinde gülünç derecede mükemmel bir şey vardı ve etrafımızdaki kalabalık bunu çok beğendi.

"Bu konuda gerçekten şüphelerim vardı," dedi Violet bana eğilerek. "Ama hepsini geri alıyorum. O..."

X ilk kez buzun üzerine çıktı.

Kollarını çark gibi çevirdi. Ayaklarını tekmeledi, ayakta kalmaya çalıştı.

Hiçbiri işe yaramadı. Bir çuval patates gibi yere düştü ve sert bir şekilde çarptı.

Tüm stadyum bir anda irkildi. Çemberin etrafında yankılanan toplu "ooh" sesinden bunu duyabilirdiniz.

X bir saniye boyunca buzun üzerinde yatarak, en iyi şekilde sersemlemiş bir kefal taklidi yaptı. O kadar uzun süre ve hareketsiz yatıyordu ki, sadece kendini toparlamaya mı çalışıyordu yoksa kafasını vurup bayılmış mıydı, tam olarak emin olamadım.

Ama sonra kolları ve bacakları havada çırpınmaya başladı ve aniden sırt üstü kalmış bir kaplumbağa gibi göründü, çaresizce dönmeye çalışıyordu ama devasa kabuğunun ağırlık dağılımı nedeniyle bunu başaramıyordu. Ya da X'in durumunda, devasa maskot kafası.

Violet elimi sıktı. "Oh, bu kötü, değil mi?" Serbest eliyle bacağına vurdu. "Hadi, X! Yani, Vicious the Viper! Yapabilirsin!"

Violet'in diğer tarafındaki Whip, sandalyesinde daha da aşağı çöktü. "Bu ikinci el utanç, cinsel yolla bulaşan hastalıklardan daha kötü."

Ben gülerек burnumu çektim ve Violet bile kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

Çok kötüydü. X normalde kayabiliyorsa bile, kendi başının beş katı büyüklüğünde bir yılan kafası olan o kostümle kesinlikle kayamayacağı belliydi. "Kostümle antrenman yapmadı mı?" diye sordum, o sonunda ellerini ve dizlerini bulup buz üzerinde emekleyerek korkuluğu bulmaya çalışırken yüzümü buruşturarak.

"Dün gece kostümün son rötuşlarını yaptık. Zaman yoktu." Kedi taşıma çantasını kavradı ve eliyle ağları kapattı. "Bunu izleme Harold. Hoş bir manzara değil."

X ayağa kalkmayı başardı, ama yine düştü. Kalabalık, sanki bu da gösterinin bir parçasıymış gibi kahkahalara boğuldu.

Sonunda, iki oyuncu buzun üzerine kayarak ona yardım etti.

X, onlar onu buzdan çıkarırken aralarında asılı kaldı ve hepimiz kibarca alkışladık.

Violet dudağını ısırđı. "Bu muhtemelen bu akşam haberlerde olacak, değil mi değil mi?"

Kolumu onun dirseğinin kıvrımına soktum. "Oh, yüzde yüz Ama şimdilik maçı izleyelim. Umarım oyuncular X'ten daha iyi kayabilirler."

O başını salladı ve ben onu, aşırı heyecanlı iki çocuğu, erkekleri ve çok kızgın ve muhtemelen biraz üşümüş kedisiyle baş başa bıraktım. Yine de bir parçam, Harold'ın öfkesinin onu sıcak tuttuğunu merak ediyordu.

Koltuğuma geri yaslandım ve Dax'a doğru eğildim.

"Patates kızartması ister misin?" diye sordu ve bana kızarmış lezzetlerle dolu kağıt kaseyi uzattı.

Ona gülümsedim ve onun yerine tuzlu dudaklarını öptüm. "Hayır, teşekkürler." O da beni öptü. "İyi misin? Bir şeyler yemelisin."

"Kalp krizi geçirme ihtimalimden mi endişeleniyorsun?"

"Hayır, sadece bugün buraya gelmenin çok erken ve fazla olduğunu düşündüm. Hala hastaneye gidip muayene olman gerektiğini düşünüyorum."

İç geçirdim. Francine'in evinin önünde onun kollarına atladığımdan beri bu tartışmayı ilk kez yapmıyorduk. Günlerdir bana dırdır ediyordu.

Ama ben başımı salladım. "Buna param yetmez. Sağlık sigortam yok. Babamın yanına dönmek istemediğim sürece, ki istemiyorum, sebepsiz yere hastaneye gitmeye param yetmez."

Dax elimi tuttu ve parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirdi. "Düşük yapmak sebepsiz bir şey değil. Bir haftadan fazla esir tutulmak sebepsiz bir şey değil."

Bunu biliyordum. Ama aynı zamanda kendimi iyi hissediyordum. En azından, çoğunlukla iyiydim. Zayıf ve yorgundum, ama dinlenmek ve X'in buz üzerinde sürünmesini izlemek bu sorunu çözecekti. Kanamam durmuştu. Burada olmak bana iyi geliyordu.

"Söz veriyorum, iyiyim. İsterseniz, bundan sonra beni eve götürebilir ve gecenin geri kalanında beni şımartabilirsiniz."

Dax başını salladı. "Hayatımın geri kalanında tam da bunu yapmayı planlıyorum."

Bu sözlerin dilinden bu kadar kolay çıkması midemi bulandırdı. "Öyle şeyler söyleme."

Bana baktı, kaşları çatıldı. Uzun bir sessizlikten sonra, "Neden olmasın, Nyah? Ne istediğimi biliyorum." dedi.

Uzun ve titrek bir nefes verdim, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. O görmesin diye yüzümü çevirdim. "Sadece maçı izleyelim."

Beni zorlamadı. Tıpkı istediğim gibi, bana alan tanıdı. Düşüncelerimi bir kenara ittim ve maçı izledik, rakip takım her gol attığında içimiz sızladı.

Ki bu çok sık oluyordu. Takımımız, X'in paten kayması kadar berbattı.

Üçüncü periyotta telefonum çaldı. Sadece bir dizi rakamdı, ama anında kanım dondu.

Hemen reddettim ve çantama attım.

Tekrar çaldı ve içimden bir ses, açana kadar çalmaya devam edeceğini söylüyordu.

Cevap vermezsem, durum daha da kötüleşecekti.

Dax, buz üzerindeki oyunculara bağırarak dikkatini dağıttı. Çantamdan telefonu çıkarıp sessizce cevap verdim ve Dax'ın duymaması için Violet'e döndüm. "Baba?"

Violet bana keskin bir bakış attı.

Numaraların ne olduğunu anlayacak yaşa geldiğimden beri onun numarasını ezberlemiştim. Telefonun diğer ucundaki sesi beni şaşırtmadı.

"Merhaba prensesim. Uzun zamandır konuşmadık. Nasılsın?"

Omurgamı sertleştirmek için mücadele ettim. Onun yumuşak ses tonu ve sahte ilgisinin beni etkilemesine izin vermemek için. "Bu numarayı nasıl bulduğunu sormayacağım bile. Ne istiyorsun?"

Diğer uçta bir an sessizlik oldu, ona bu şekilde konuşmaya cüret ettiğim için duyduğu rahatsızlığı neredeyse hissedebiliyordum.

Ben böyle yetiştirilmemiştim. Annem, onun aile reisi olarak hak ettiği saygıyla konuşmam gerektiğini söylemişti. Onunla aynı fikirde olmamam çok uzun sürmedi. Ama bu adam hakkındaki gerçek düşüncelerimi çoğunlukla kendime sakladım, asla

gemiye sallamak, ne zaman bir şey yapsam, öfkesini ve hayal kırıklığını annemden çıkardığını bilerek.

Ama ben gitmiştim. Kurtulmuştum. Ve hayatımı onun için yaşayamayacağımı fark etmiştim. O kendi seçimlerini yapmıştı. Ben de kendiminkini yapmalıyım.

"Artık eve dönme vaktin geldi, prenses." "Hayır."

Bu sefer tereddüt etmedim. "Sormuyordum." Gözlerimi kapattım. Asla sormamıştı.

Bu günü bekliyordum. Geleceğini biliyordum. "Hayır," dedim yine.

Babam içini çekti. "Nyah Louise, sana karşı inanılmaz sabırlı davrandım. Annen senin bu özgürlüğe sahip olmanı istediği için kaçıp kanatlarını açmana izin verdim. Ama oyun zamanı bitti. Eve dönmek gerekiyor."

Bu adam hayatında hiçbir şey için bir kadına ihtiyaç duymamıştı, sevişmek ve çocuklarını büyütmek dışında. Ben ikisini de yapmayacağım için, beni eve çağırmasının tek bir nedeni olabilirdi.

Ve onun söylemesini beklemeye bile gerek yoktu. "Evliliğin ayarlandı."

Nefes almaya çalıştım. Ama birdenbire, Francine'in evindeki o çukura geri dönmüştüm, duvarlar üzerime çöküyordu, hava boğucuydu, ışık ya da umut yoktu. "Hayır."

Tek fısıldayabildiğim buydu.

Babam sanki ben konuşmamışım gibi devam etti. Sanki benim istediğim hiç önemli değilmiş gibi. Hiç önemli olmamıştı. Bu sürpriz olmamalıydı.

"Şimdi gideceksin. Kalk ve benimle otoparkta buluş. Her şey halledildi. Eşyaların paketlenip buraya gönderildi bile."

Sarsıldım. "Ne? Hayır."

Kırık bir plak gibiydim, aynı şeyi tekrar tekrar söylüyordum. Ama kimse çizikleri onarmaya gelmiyordu. Çöpe atılmak üzereydim.

"Beni zorlayamazsın." İnatçı bir iki yaşındaki çocuk gibi konuştuğumu biliyordum, ama başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Violet maçı izlerken ara sıra endişeli bakışlar atıyordu ve Dax'ın da fark etmesinin an meselesi olduğunu biliyordum.

Dax.

Elini sıktım. O, iyi ve tatlı olan her şeydi. İstedğim her şeydi. O sonsuza kadar hakkında konuştuğunda, kalbimde, ben de onunla birlikteydim.

Ama aklım, böyle bir geleceğin asla mümkün olmayacağını biliyordu. Ve şimdi babam telefonun diğer ucunda, bana yerimi hatırlatıyordu.

"Sola dön, Nyah."

Midem düğümlendi, ama onun dediğini yaptım.

Babamın ikinci komutanı, önümdeki sırada, benden sadece on koltuk uzakta oturuyordu ve önündeki maçı izlemek yerine bana bakıyordu.

"Şimdi sağına bak."

Kimi göreceğimi zaten biliyordum. Amcam, sanki orada olması büyük bir olay değilmiş gibi, selam vermek için elini kaldırdı.

Çoğu insan için de öyle değildi. Ama benim için, bu benim ölüm fermanım olabilirdi.

"Etrafına bak, en az bir düzine adamımı daha göreceksin, prenses."

Umutsuzluk içimi kapladı. Whip ve Levi sadece birkaç metre uzakta olsalar ve yeteneklerini bilsem de, babam ve adamlarına karşı hiçbir şansları olmadığını biliyordum. Eğer hepsini getirmişse, karşı koymak imkansızdı. Violet'in çocukları buradaydı. Etrafımız ailelerle çevriliydi.

Bu, babamın adamları için önemli değildi. Beni eve getirmek için tüm arenayı katletmeleri gerekirse, bunu yaparlardı ve bu yüzden uykularından bir an bile ödün vermezlerdi.

Ama ben kaybederdim.

Bir bebeği kaybetmenin acısını zaten yaşamıştım. Başka bir annenin bebeğini kaybetmesinin sebebi ben olmayacaktım.

"Arkadaşlarına veda et. Hayatının en iyi performansını sergile prenses, çünkü eğer bizi takip ederlerse, olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Yapabileceğim başka bir şey olmadığını bilerek, kendimi boyun eğmiş bir şekilde başımı sallarken buldum.

Bu günün geleceğini bilerek ayrılmıştım.

Dax'ın yüz hatlarını, cildinin sıcaklığını, gözlerindeki şefkati ezberlemeye çalıştım. Ve hayatımın farklı olmasını o kadar çok istedim ki.

Bana bir bakış attı ve yüzümdeki ifadeyi fark edince bir kez daha baktı. "Hey, ne oldu?"

"Seni takip ederse ölür, Nyah. Beni sana geri götürdükleri için ona ve arkadaşlarına teşekkür et, ama şunu bil ki onları sadece bu yüzden hayatta bıraktım. Seni tekrar almaya gelirlerse, bu kadar hoşgörülü olmayacağım."

Karşı çıkmadım. Tartışmadım. Onun tehditlerinin blöf olmadığını biliyordum.

Babam asla blöf yapmazdı.

"Bana on dakika ver," diye fısıldadım.

"Ben mantıksız bir adam değilim, Nyah." Telefonun diğer ucunda bir süre durakladı. "On dakika. Bir saniye bile fazla değil."

Kalbim en acı verici şekilde bedenimden sökülüp alınmamış olsaydı, gülebilirdim. Ama bu durumda gülünecek bir şey yoktu.

Violet'e döndüm. "Eve gitmem gerek."

Violet'in kaşları keskin bir şekilde çatıldı. "Baban..."

Kendimi zorlayarak başımı salladım ve en yakın arkadaşıma yalan söyledim. "Hayır, öyle değil. Annem hasta. Geri dönüp ona bakmam gerekiyor."

Violet dudağını ısırды. "Tamam, ama annen iyileştiğinde geri döneceksin, değil mi?"

Ona yalan söylemek hayatımda yaptığım en zor şeydi. "Tabii."

Beni hızlıca kucakladı ve ben ayağa kalktım, Dax'ı da benimle birlikte ayağa kaldırdım.

"Ne oluyor?" diye sordu.

Amcamın ve babamın adamlarının bizi takip edeceğini biliyordum, ama Umursamadım. Onun yanından geçtim ve o da beni merdivenlerden yukarı kadar takip etti, her iki tarafımızda da hokey hayranları tezahürat yapıyordu. Yemeklerin ve tuvaletlerin bulunduğu sahanlık

çok daha sessizdi, çoğu insan atıştırmalıklarını ve tuvalet molalarını devre aralarına saklıyordu.

Keşke ben de bu yüzden burada olsaydım. Keşke tek yaptığımız Dax'ın patates kızartmasını yenilemek olsaydı.

Onu durdurmak için çekip, yüzüne dönerek, çok kolay sevdiğim gözlerine baktım. "Gidiyorum."

Tereddüt etmedi. "Yorgun musun? Bunun sana fazla geldiğini biliyordum. Hadi, seni arabaya götürelim."

Kafamı salladım. "Hayır. Şehirden ayrılıyorum."

Donakaldı. "Ne demek istiyorsun? Hafta sonu için mi?"

Zaten biliyordu. Gözlerinden anlaşılıyordu.

"Hayır. Eve gidiyorum."

"Ailen..."

Yine yalan söylemem gerektiğini biliyordum. Çünkü söylemezsem peşimden gelecekti. Kendi isteğimle gitmediğimi düşünürse, peşimden gelmeyi asla bırakmayacaktı. Bu adam, istersem benim için dünyayı yakıp yıkardı, bunu biliyordum.

Tek sorun, bunu denerse, sadece kendini ateşe atmış olacaktı.

Bunu yapmasına izin veremezdim. Onu o kadar çok seviyordum ki. Onun beni sevebileceğinden çok daha fazla.

Alnı kırıştı. "Eğer bu, benim söylediğim şeyle ilgiliyse... sonsuza kadarla ilgiliyse... Eğer çok hızlı davranıyorsam..."

Parmaklarını sıktım. "Seninle ilgili değil. Benimle ilgili. Ben kırıldım, Dax. Burada kendimi güvende hissetmiyorum."

"Başka bir yere gideriz!"

Başımı salladım. "Yapamam. Çok acı veriyor. Eve gitmem lazım. Annem hasta. Onun yanında olmam lazım."

Beni kollarına çektı, sıkıca sarıldı, sesinde çaresizliği belirgindi. "Tamam, ama o iyileşecek ve sen eve döneceksin."

Ona Violet'e verdiğim gibi sahte bir umut veremezdim. Ben dönmediğimde Violet'in kalbi kırılmayacaktı.

Ama Dax bunu yapmak zorundaydı. Bu, onun hayatına devam edebilmesinin tek yoluydu. Bu konuyu uzatıp, onun unutulmasını umut edemezdim. "Geri dönmeyeceğim. Ve senin de benimle gelmeni istemiyorum."

Sanki her kelime, midesine saplanan sıcak bir hançer gibiydi. Her biri, yaşamak için ihtiyaç duyduğu kanı ve hayati organları çekip alıyordu. Yüzündeki ifadeden bunu anlayabiliyordum.

Kafasını salladı. "Bunu yapma."

Ama yapmak zorundaydım. Gözümün ucuyla amcamın gizlice izlediğini, babamın her zaman benden beklediği iyi küçük prenses olduğumdan emin olmak için beni gözetlediğini görebiliyordum.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak Dax'ın dudaklarına öpücük kondurdum. Sonra ölümcül darbeyi indirdim. Çok acı vereceği için kullanmak istemediğim darbeyi. "Seni her gördüğümde, kaybettiğim bebeği düşünüyorum. Yapamıyorum Dax. Yapamıyorum. Lütfen beni bırak."

Ve o adam her zaman istediğim her şeyi bana verdiği için, öyle yaptı.

Yüzünde yazan acı rağmen parmaklarımı bıraktı.

Ben onun kollarına atlayıp her şeyin yalan olduğunu söylemek istesem de, beni bıraktı.

Beni bıraktı çünkü ben öyle istemiştim, hayatımın geri kalanında pişman olacağımı bilsem de.

Yapamayacak hale gelmeden oradan uzaklaştım. Bacaklarım titriyordu, parmaklarım titriyordu. Babamın adamları, Dax'ın görüş alanından çıkarak köşeyi döndüğümüzde yanıma geldi.

O zaman nihayet gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan süzölmeye başladı. Onun yasını tutuyordum. Kaybettiğimiz bebeğin yasını tutuyordum. Başka biri olsaydım birlikte yaşayabileceğimiz geleceğin yasını tutuyordum.

Amcamın beni karartılmış bir arabaya götürmesine izin verdim. Beni arka koltuğa oturttu.

Diğer tarafta, saçlarını geriye taramış ve pahalı bir takım elbise giymiş olarak beni bekleyen babamı fark etmedim bile.

Bana dokunmaya çalışmadı. Sanki ben iyi bir köpekmişim ve itaatimden memnunmuş gibi sadece başını salladı.

Arabada başka biri olduğunu fark etmem bile uzun zaman aldı.

Ama karşı koltukta oturan adamı fark ettiğimde, kanım dondu. "O neden burada?"

Babam koltuğuna yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nişanlın seninle yüz yüze görüşmek istedi." Adama bir göz attı. "Gördün mü? Aynen dediğim gibi. Her kuruşuna değer, değil mi?"

Adamın karanlık bakışları vücudumun her santimini taradı, boncuk gibi gözlerinin her bakışında tüylerim diken diken oldu. "Gerçekten öyle. Bir kez olsun, bir konuda hemfikiriz."

Babama başımı salladım. "Ne yapıyorsun? Ben..."

Elini yüzüme o kadar sert vurdu ki ağızıma kan doldu.

Acıyan yanağıma elimi koydum ve şok içinde ona baktım. Hiçbir zaman sıcakkanlı, sevgi dolu ya da nazik bir adam olmamıştı. Ama bana hiç elini kaldırmamıştı.

Görünüşe göre, bu rahatlık sona ermişti. Artık kutsal bir varlık değildim.

Ben de onun dövdüğü kadınlardan biriydim.

İçimde öfkeyle ona baktım. "Benim için seçtiğin kişi bu mu? Evlenmemi istediğin kişi bu mu? Lanet olası bir Guerra mı?"

Arabanın karşısında oturan adam, dişlerini gösterip tıslayarak, zehirli bir yılan gibi gülümsedi.

Babam beni düşmanıyla evlendiriyordu.

Son.

Violet'in bebeğini doğurduğu ve babasının kim olduğunu öğrendikleri sahneyi okumak ister misiniz? Ücretsiz bonus epilogu www.ellethorpe.com adresinden ücretsiz bonus epilogu indirin.

Saint View'dan daha fazlası geliyor! Nyah'ın hikayesi Saint View Blood and Ink 2026'da çıkıyor! [Buradan edinebilirsiniz](#)

Saint View'a ilk kez geliyorsanız, bu kitabın sonundaki "Ayrıca Şunları da Okuyun" sayfalarında Bliss, War, Scythe, Rebel hakkındaki hikayeleri inceleyin.

Fang, Grayson, Kara ve Murder Squad'da tanıştığınız diğer karakterler.

TEŞEKKÜRLER

Saint View üçlemesinin bir başka bölümüne veda ettiğimize inanamıyorum. 2020'nin başında Saint View High'ı yazarken, neredeyse 6 yıl sonra hala bu dünyada yazmaya devam edeceğimi söyleseydiniz, çok şaşırırdım. Bence bu yılki üçleme biraz farklıydı, karanlık romantik komediye güçlü bir eğilim vardı ve bu da inanılmaz derecede iyi karşılandı. X'i benim kadar sevdiğiniz ve Whip ve Levi ile olan dinamiklerini beğendiğiniz için çok mutluyum. Gelecek kitaplarda size bu tür mizahı daha fazla sunmak için sabırsızlanıyorum.

Bu kitapları mümkün kılan ve giderek büyüyen bir grup insan var ve hepsine en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Drama Llamas'a teşekkürler. Sizler günlerimi eğlenceli hale getiriyorsunuz. Henüz üye değilseniz, Facebook'ta her türlü konuyu paylaştığım ücretsiz bir okur grubu. Gelin katılın, herkes hoş geldindir. www.facebook.com/groups/ellethorpesdramallamas

Her gün benimle birlikte yazdığı ve şimdiye kadarki en iyi ofis arkadaşım/iş eşim olduğu için Montana Ash/Darcy Halifax'a teşekkür ederim.

Sürekli destekleri, dostlukları ve kitap tavsiyeleri için Sara Massery, Jolie Vines ve Zoe Ashwood'a teşekkür ederim.

Kapak ekibine teşekkürler:

Wander Aguiar ve ekibine fotoğraflar için teşekkür ederim.

Editör ekibime teşekkür ederim:

Studio ENP'den Emmy ve Barren Acres Editing'den Karen

Beta okuması için Dana ve Louise'e. Beta dinlemesi için Shianne, Jessica ve Annie'ye. Ayrıca erken incelemeler için ARC ve sokak ekibime.

Ses ekibine teŖekkürler:

Bu diziyi hazırlayan Audio Sorceress'ten Denise ve Marnye'ye teŖekkür ederiz. The Saint View Murder Squad dizisinin seslendirmesini yapan Kelsey, Gregory, Sean ve Theo'ya teŖekkür ederiz.

Ve tabii ki, beni evimde organize eden ekibe de teŖekkür ederim:

Zamanım olmayan tüm işleri üstlenen Donna'ya. Gelmiş geçmiş en iyi idari yönetici.

Haftada bir gün bizim için çalışan ve imza günlerine gittiğimizde çocuklarımızı her zaman seve seve bakmaya hazır olan anneme.

Jira'ya, çevrimiçi mağazayı işletip, tüm muhasebe işlerini yapıp, tüm "insan ilişkilerini" hallettiği için. Tabii ki, gelmiş geçmiş en iyi ev babası olduğu için de.

Flick ve Heidi'ye, hediye paketlerini hazırlamaya yardım ettikleri için ve Thomas'a, bizim için çalışmayı reddedip, tanıdığı herkese annesinin bir yazar olduğunu gururla anlattığı için.

Kalbimin derinliklerinden teŖekkür ederim.

Elle x

ELLE THORPE'UN DİĞER ESERLERİ

Saint View High serisi (Ters harem, Zorba Romantizm. Tamamlandı)

*Devious Little Liars (Saint View High, #1)

*Dangerous Little Secrets (Saint View High, #2)

*Twisted Little Truths (Saint View High, #3)

Saint View Prison serisi (Ters harem, romantik gerilim. Tamamlandı.)

*Locked Up Liars (Saint View Hapishanesi, #1)

*Yalnız Günahkarlar (Saint View Hapishanesi, #2)

*Ölümçül Suçlular (Saint View Hapishanesi, #3)

Saint View Psychos serisi (Ters harem, romantik gerilim. Tamamlandı.)

*Start a War (Saint View Psychos, #1)

*Savaşın Yarısı (Saint View Psikopatlar, #2)

*Şiddetle Biter (Saint View Psikopatları, #3)

Saint View Rebels (Ters harem, romantik gerilim. Tamamlandı)

[*Rebel Revenge](#) (Saint View Rebels, #1)

[*Rebel Obsession](#) (Saint View Rebels, #2)

[*Rebel Heart](#) (Saint View Rebels, #3)

Saint View Slayers Vs. Sinners (Ters harem, romantik gerilim. Tamamlandı)

[*Bir Numaralı Eş](#) (Saint View Slayers Vs. Sinners, #1)

[*İkiye Bölünmüş](#) (Saint View Slayers Vs. Sinners, #2)

[*Üçü Düşecek](#) (Saint View Slayers Vs. Sinners, #3)

Saint View Murder Squad (Ters harem, romantik gerilim. Tamamlandı)

[* X'ler ve O'lar](#) (Saint View Cinayet Masası, #1)

[*Whips and Chains](#) (Saint View Cinayet Masası, #2)

[*Reaper and Ruin](#) (Saint View Murder Squad, #3)

Saint View Strip (Erkek/Kadın, romantik gerilim romanları. Tamamlandı.)

[*Evil Enemy](#) (Saint View Strip, #1)

[*Kutsal Olmayan Günahlar](#) (Saint View Strip, #2)

[*Killer Kiss](#) (Saint View Strip, #3)

[* Caged Bird](#) (Saint View Strip, #4)

Dirty Cowboy serisi (tamamlandı)

[*Talk Dirty, Cowboy](#) (Dirty Cowboy, #1)

[*Kirli Sür, Kovboy](#) (Kirli Kovboy, #2)

[*Seksi Kirli Kovboy](#) (Kirli Kovboy, #3)

[*Kirli Kovboy boxset](#) (kitaplar 1-3)

[*Noel'i ve Kovboyları Nefret Etmek İçin 25 Neden](#) (Dirty Cowboy bonus romanı, Talk Dirty, Cowboy'dan önce geçiyor ancak bağımsız bir tatil romanı olarak da okunabilir)

Buck Cowboys serisi (Dirty Cowboy serisinin spin-off'u. Tamamlanmıştır.)

[*Buck Cowboys](#) (Buck Cowboys, #1)

*Buck You! (Buck Cowboys, #2)

*Can't Bucking Wait (Buck Cowboys, #3)

*Mother Bucker (Buck Cowboys, #4)

The Only You serisi (Çağdaş romantizm. Tamamlandı)

*Sadece Olumlu (Sadece Sen, #1) - Reese ve Low.

*Sadece Mükemmel (Sadece Sen, #2) - Jamison.

*Sadece Gerçek - (Sadece Sen, bonus novella) - Bree.

*Sadece Negatifler (Sadece Sen, #3) - Gemma.

*Sadece Başlangıç (Sadece Sen, #4) - Bianca ve Riley.

*Sadece Sen boxset

Yeni kitaplar çıktığında ilk bilen olmak için e-posta adresinizi buraya ekleyin!

www.ellethorpe.com/newsletter

Facebook'ta Elle Thorpe'un okur grubuna katılın!

www.facebook.com/groups/ellethorpesdramallamas

YAZAR HAKKINDA

Elle Thorpe, Avustralya'nın Yeni Güney Galler eyaletinde küçük bir kasabada yaşıyor.  p  me sahneleriyle dolu hikayeler yazmadığı zamanlarda, beklenmedik bir şekilde harika bir hikaye ortağı olduğu ortaya çıkan Bay Thorpe'un e i ve üç küçük çocuğun annesi. Ayrıca Rollo adında salyalı bir köpeğin resmi top atıcısı.

Ofiste yazmadığı zamanlarda, muhtemelen ailesinin alpaka  iftliğinde, üzerine t k r lmemesi için çabalıyor.

Onu Facebook veya Instagram'da (@ellethorpebooks veya aşağıdaki bağlantıları tıklayın!) veya web sitesinde www.ellethorpe.com bulabilirsiniz. Elle'nin çalışmalarını seviyorsanız, lütfen Facebook hayran grubu [Elle Thorpe's Drama Llamas'a](#) katılmayı veya buradan haber bültenine abone olmayı d   n n. www.ellethorpe.com/newsletter

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

